

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KAREN ROSE

"High-wire suspense that
keeps you riveted."

—*New York Times* bestselling
author LISA GARDNER

BURIED TOO DEEP

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KAREN ROSE'UN BAŞLIKLARI

KİRLİ SIRLAR (ENOVELLA)

Baltimore Romanları

SEN BANA AITSIN,

SÖYLEYECEK KİMSE

KALMADI.

BENİ ÖZLEDİN MI?

KIRIK SESSİZLİK (ENOVELLA)

ARKANI KOLLA

DOLAPTA Kİ CANAVARIN

ÖLÜMÜ YETERLİ DEĞİL

Cincinnati Romanları

KARANLIKTA TEK BAŞINA

DÜŞÜNDÜĞÜNDEN DAHA

YAKIN

HER KARANLIK KÖŞE

KARANLIĞIN KENARI

KARANLIĞIN İÇİNDE

Sacramento Romanları

ÜZGÜN OLDUĞUNU

SÖYLE, BİR DAHA

SÖYLEME.

VEDA EDİN

New Orleans Romanları

ÇOK DERINLERE

GÖMÜLMÜŞ KARANLIK

SULARIN ALTINDA GECE

YARISINA ÇEYREK KALA

San Diego Dava Dosyaları

SOĞUKKANLI YALANCI

DOLANDIRICI

BURIED 100 ÖEEP

KA R EN RO SE

Berkl
New Yor b

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2024 by Karen Rose Books, Inc.

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Rose, Karen, 1964- yazar. Başlık:
Çok derine gömüldü / Karen Rose.

Açıklama: New York: Berkley, 2024. | Seri: New Orleans romanları; 3 Tanımlayıcı: LCCN
2023050020 (basılı) | LCCN 2023050021 (e-kitap) | ISBN 9780593638583
(ciltli) | ISBN 9780593638590 (e-pub)

Konular: LCSH: Korumalar-Kurgu. | Kütüphaneciler-Kurgu. | Suç soruşturması-Kurgu. | LCGFT: Gerilim
(Kurgu) | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3618.O7844 B87 2024 (baskı) | LCC PS3618.O7844 (e-kitap) | DDC 813/.6-
dc23/eng/20231106

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023050020> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023050021>
adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593638590

Kapak tasarımı: Adam Auerbach

Kapak görseli: (kadın) Miguel Sobreira / Arcangel

Kitap tasarımı Kristin del Rosario, e-kitap için uyarlayan Kelly Brennan

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0_147840387_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Denizyıldızlarına-Christine, Sheila, Brian, Kathie ve
Cheryl. Hepinizi seviyorum, özellikle de şeytani
zihinlerinizi!

Ve her zamanki gibi, değerli Martin'ime. Seni seviyorum.

Önsöz

Merrydale, Louisiana

16 EKİM CUMARTESİ, SABAH 4:45

YIRMİ ÜÇ YIL ÖNCE

ALAN, BİNOKÜLERİNDEN adamın özel bir sonundaki evden çıkışını izledi. Güzel bir evdi.

koyu yeşil bir kapısı ve düzenli bir ön bahçesi olan bir ev. İçeri girdiğinde adamın elleri doluydu. Şimdi taşıdığı el çantası dışında boştu.

Tamamdır.

Alan'ın yaptıklarının büyüklüğü karnına bir yumruk gibi inmiş, midesini bulandıran bir utanç dalgası yaratmıştı. Ama doğru şeyi yapıp yapmadığını düşünmek için artık çok geçti.

Tamamdır.

Bu korkunç şeyi yapması için tuttuğu adam, çantayı sade kahverengi bir sedanın bagajına koymadan önce omzunun üzerinden eve son bir kez baktı.

Sunulan bir hizmet için yapılan ödeme.

Sonra adam sedana bindi ve ana yola doğru sürdü.

Dürbünü boş yolcu koltuğuna koyan Alan, parmak izi bırakmamak için giydiği deri eldivenlerin içindeki parmaklarını esnetti. Yanında kimse yoktu.

Bu gece. Yaptığı şeye tanıklık edecek kimse yoktu. Ne de yapmak üzere olduğu şeye.

Kahverengi sedan ana yola döndüğünde, adamı takip etti. Yapması gereken şeyi başarmak için buradan uzaklaşması gerekiyordu. Yeşil kapılı ve düzenli ön bahçeli o güzel evden çok uzaklara.

Bir saat boyunca zamanını bekleyerek sürdürdü. Kahverengi sedan bir saat boyunca onu takip ettiğini bilmiyor gibiydi ve bu... rahatsız ediciydi. Adam şüphelenmeliydi. Fark etmeliydi.

Telefonda konuştuklarında adam bundan çok daha zeki görünüyordu, her ne kadar kullandığı ses bozucu cihaz

ayrıntıları algılamayı zorlaştırsa da.

Adamın adı John Robertson'dı. Ya da öyle iddia etmişti.

Alan buna inanmıyordu ama bunun pek de önemi yoktu.

Sonunda John kahverengi sedanı bir marketin neredeyse boş olan otoparkına çevirdi. Dükkân gece için kapatılmıştı ve uzun sokak lambalarından birkaçı yanmış, karanlık cepler oluşturmuştu. John arabasını bu karanlık ceplerden birine sürdürdü ve gümüş renkli bir Lexus'un yanında durdu. Kahverengi sedandan indi ve anahtarıyla Lexus'un kapısını açtı.

John iş arabasından gerçek arabasına geçiyordu.

Alan da bunu bekliyordu. Ne de olsa o da benzer bir şey yapmıştı.

Farlarını kapatarak kendi arabasının kahverengi sedanın diğer tarafında durmasına izin verdi ve arabadan indi. Sonunda John başını kaldırdı, yüzündeki şaşkınlık korkuya dönüşmeden önce elini cebine attı.

Tereddüt etmeyin. Sadece .

Fikrini değiştiremeden, Alan elindeki silahı kaldırdı ve susturucu için fazladan para harcadığına şükrederek arabasının üstünden ateş etti. Sessiz değildi ama

sessizdi. Ve etrafta ne küçük patlamayı ne de John'un acı dolu iniltisini duyacak kimse yoktu.

Etrafına bakındı ve hâlâ kimseyi göremeyince kahverengi sedanın etrafından dolanarak John'un asfaltta yattığı yere geldi, kan gömleğinin önünü ıslatacak kadar yayılmıştı. Kocaman gözler ona bakıyordu ve Alan da John'un yüzünü hafızasına kazıyarak ona baktı. En azından bunu yapabilirdi.

"Bana yardım et," diye fısıldadı John. "Lütfen. Yardım edin."

"Özür dilerim," dedi Alan usulca, çünkü özür diliyordu. Bütün bunlar olduğu için üzgündü. Böyle korkunç şeyler yapmak zorunda kaldığı için üzgündü. "Çok özür dilerim."

"Benim bir ailem var," diye yalvardı John. "Bir karım. Bebeklerim. Oğlum hasta. Eve, onun yanına gitmeliyim. Paramı al. Arabamı al. Sadece... bana yardım et."

Ama yapamadı. Yapamadı.

Buraya yapmaya geldiğin şeyi bitir.

"Özür dilerim." Nefes alan Alan silahı John'un kafasına doğrulttu ve iki el daha ateş etti.

John'un öldüğünden emin olmalıydı. John'un anlatacak kadar yaşayamayacağından emin olmalıydı.

Biri ölmüş olsa bile iki adam sır saklayabilir.

Bu, hayatının geri kalanında yaşamak zorunda kalacağı bir gerçektir.

John'un cesedinin üzerine eğilerek bagajın düğmesine bastı ve çantayı aldı. Parayı asla harcamayacaktı ama onu bırakamazdı. Kendisinin ya da yaptıklarının izini sürebilecek hiçbir şey bırakamazdı.

Sonra arabasına geri döndü ve John'un cesedini düştüğü yerde bırakarak uzaklaştı.

New Orleans'a, Pontchartrain Gölü'nün kuzeyine uzun bir yoldan geri döndü, Slidell'de otoyoldan çıktı ve kullandığı arabayı ıssız bir yolun kenarına park etti.

yolda, anahtarlar kontakta bırakılmış. Şansımız yaver giderse, şafaktan önce biri onu çalacaktı.

Sonra çantasını, dürbününü ve silahını topladı ve kendi arabasını park ettiği yere kadar bir mil yürüdü. Arabaya bindi ve eve gitti.

Affet beni, Tanrım. Başka seçeneğim yoktu.

Bitmişti. Ve Tanrı'nın izniyle, bir daha asla böyle bir şey yapmak zorunda kalmayacaktı.

1

The Quarter, New Orleans, Louisiana

YIRMİ ÜÇ YIL SONRA 13 ARALIK

SALI, SABAH 8:01

PHIN BISHOP, uzun zamandır bildiği evine yakın olan binaya bakarak durdu.

zaman. Sorun binanın kendisi değildi elbette, her ne kadar dökme demir balkonları ve karşılama için ardına kadar açılmış panjurlarıyla güzel olsa da.

Bana bile. Umut etti.

Çünkü binanın büyüğü tuğlalarında ya da balkonlarında değildi. Duvarları arasında çalışan insanlardaydı. Burke Broussard ve çalışanları Phin'in ailesi olmuştu.

Ama ben onları terk ettim. Kaçtım.

Hayır. Zihninde terapistinin sesini duyabiliyordu.

Sen "kaçmadın". Sende TSSB var. İyileşmek için gittin.

Ama daha iyi miydi?

Geri dönmeye hazır mıyım?

Bir el omzuna kapandı, sıcak ve güven verici. "Phin?" Stone O'Bannion mırıldandı. "Yarın tekrar gelebiliriz. Ya da SodaPop'u getirebiliriz. O tam da bunun için eğitildi. Bunun gibi durumlarda size yardım etmek için."

Sertçe yutkunan Phin, en iyi arkadaşının gözleriyle buluşmak için döndü ve Phin'in hak ettiğini düşünmediği bir anlayış ve şefkat gördü. Stone haklıydı. Phin yeni hizmet köpeğini de getirmeliydi. Ama kendi ayakları üzerinde durmak istediği için getirmemişti.

Bu yanlış bir düşünceydi. O bunu biliyordu. Bir hizmet köpeğine ihtiyaç duymanın utanılacak bir şey olmadığını biliyordu. TSSB'li olmak utanılacak bir şey değildi. Bunu kabul etmişti. Nöbet geçireceğini kabul etmişti. Bazen nüksedeceğini.

SodaPop ataklarını daha kolay atlatmasını sağladı. Nüksettiğinde daha hızlı iyileşmesine yardımcı oldu.

Ve sen bu yardımı hak ediyorsun. Bu sözler yine terapistinin sesinden geliyordu. Phin köpeğine ihtiyaç duymanın utanılacak bir şey olmadığını kabul edebiliyordu. Ama yardımı hak ettiğini kabul edememişti. Ve bu sabah SodaPop'u geride bırakmasının gerçek nedeni de buydu.

Phin, "Dün de yarın geri dönebileceğimizi söylemiştin," dedi. Ve dün, kuyruğunu kıstırıp kaçma fırsatını kaçırmamıştı.

Hayatının çoğunu koşarak geçirmiş.

"Yarın ve ertesi gün de söyleyeceğim." Stone onun omzunu sıktı. Onu sabitledi. "Neden korkuyorsun? Bana karşı dürüst ol."

Phin kelimeleri zorla çıkardı. "Beni geri istemeyeceklerini."

"Eğer yapmazlarsa, canları yanar," diye onayladı Stone ve Phin, Stone'un endişelerini görmezden gelmemesine minnettar oldu. "Ama mesajlarını okudum." Phin Stone'a New Orleans'taki arkadaşlarından gelen tüm mesajları okuması için izin vermişti. "Bu insanlar seni önemsiyor. Seni geri isteyeceklerdir."

"Ya yine kaçarsam?" Kendi zihninin kontrolünü kaybetmekten, onu içine çeken sarmaldan nefret ediyordu.

Stone omuz silkti. "Sonra gidersin, iyileşirsin ve tekrar denersin."

Phin'in göğsü acıdı. "Gitmekten çok yoruldum."

"O zaman kal. Bir adım at. Hemen şimdi. İşte böyle. Şimdi bir adım daha. İşte böyle."

Phin ayaklarını zorlayarak Broussard Araştırma'nın bulunduğu binaya yaklaştı. "Beignets için durmalıydım."

Stone kıkırdadı, bu aptalca erteleme girişimine kanmadığı belliydi. "Sana biraz getireyim. Sen içeri girip arkadaşlarınla konuştuktan sonra."

Bina yaklaştıkça Phin'in göğsü daha da daraldı. "Neden hâlâ buradasın? Bana bakıcılık mı yapıyorsun?" Minnettardı. Minnettardı. Ama Stone'un ona neden tam olarak anlamıyordu. "Yapacak daha iyi işlerin var."

"Hayır, bilmiyorum. Şu anda tam olarak olmam gereken yerdeyim, yapmam gerekeni yapıyorum. Çünkü bana ihtiyacın var. Ve çünkü ben de senin olduğun yerdeydim. Ben tek başıma yürüyene kadar biri yanımda durdu." Phin Stone'un hikâyesini biliyordu. Arkadaşı bir bağımlıydı ve yıllardır ayıktı. "Ben de bunu senin için yapıyorum. Yürümeye devam et, Phin."

Neredeyse ön kapıya varmışlardı. Sadece on beş dakika daha. Ayaklar.

Sonra kapı patlayarak açıldı ve arkasındaki duvara çarptı. Sesle irkilen Phin geriye savruldu ve Stone'un sabitleyici eli için bir kez daha minnettar oldu. Kendini toparladığında, kapıyı açan kadını bir an için görebildi. Yüzünü gizleyen gri kapüşonlu bir pelerin giymişti ama bir tutam siyah saç rüzgârda dalgalanmak üzere kapüşondan sıyrılmıştı. Phin bir an kıpırdamadan durdu ve kadın hızla uzaklaşıp Mahalle'nin merkezine doğru ilerlerken öylece bakakaldı.

Vücudunun görünen tek kısmı bacaklarıydı.

Bacakları çok güzeldi. Giydiği üç inçlik topuklu ayakkabılar sayesinde baldırları mükemmel bir şekilde belirginleşmişti. Koşmak şöyle dursun, o kadar yüksek topuklarla nasıl yürüyebildiği bile bir muammaydı.

Bir sonraki kavşakta aniden sola döndü ve gözden kayboldu.

"Kimdi o?" Stone sordu.

"Bilmiyorum." Onu daha önce hiç görmemişti. Böyle bacakları hatırlardı.

Daha da önemlisi, onun ortaya çıkması kaygısının zihinsel sarmalını durdurmuştu. Bazen kafasını toparlamak için tam da ihtiyacı olan şey dikkatinin dağılmasıydı.

SodaPop'un yapması gereken bu, seni aptal. İyi.

Bir dahaki sefere onu da getirecekti.

"Senin ofisinden mi geldi?" Stone bastırdı. "Broussard Araştırma'dan mı?"

Phin durdu. Güzel bacakları olan bir kadın değildi. Güzel bacakları olan kaçan bir kadındı. "Kahretsin."

Birbiri ardına gelen iki silah sesi vücudunu harekete geçirdi ve koşmaya başladı.

"Joy." Yalnız kalacak. Çünkü ofise ilk gelen hep o olurdu.

"Joy ofis müdürü mü?" Stone yanına koşarak sordu. "Tekerlekli sandalye kullanan bayan mı?"

"Evet." Phin eski asansörü atladı ve merdivenleri kullandı. Stone'a Burke'ün ofisindeki herkesten bahsetmişti. Hepsini önemsiyordu ama Joy özeldi. Onu en başından beri kabul etmişti. Onu kanatları altına almıştı. Ona annelik etmişti. Ona güvenmişti. "Eski polis. İş başında vuruldu. Belden aşağısı felçli. Görüldüğünden daha sert."

O iyi olacaktı. Joy kendi başının çaresine bakabilir, dedi kendi kendine ve son birkaç merdiveni tek bir sıçrayışta çıktı.

Merdiven boşluğundan Burke'ün lobisine koştular. Bir duvarı boyunca aşağıdaki caddeye bakan büyük pencereleri olan açık bir alandı. Joy'un masası odanın tam ortasıdaydı ve bilgisayarının başında oturmuş, her sabah ne yapıyorsa onu yapıyordu. Ona hem azarlayan hem de bir bakış atardı.

Tıpkı koşudan döndüğü diğer tüm zamanlar gibi.

Masasının arkasında olmaması dışında.

." Phin'in kalbi dört nala koşarken duracak gibi oldu.

Çünkü Joy masasının yanında yerde yatıyordu, tekerlekli sandalyesi yan yatmıştı. Beyaz bluzu hızla kanla kızarıyordu ve hareket etmiyordu.

"Hayır," diye soluk soluğa kızın yanına koştı.

"911'i arayın." Stone suratsızca, "Zaten arıyorum," dedi.

Phin parmaklarını Joy'un boğazına bastırarak nabız aradı. Ufak tefek bir kadındı, 1.80 boyunda bile değildi. Ama duygusal ve fiziksel olarak güçlüydü. Ölmüş olamazdı.

Zayıf bir nabız hissettiğinde omuzları çöktü. Ama başının altında biriken kanı görünce rahatlaması kısa sürdü. Başında ve kalbinde yaralar vardı.

"Siktir!" Stone tersledi ve Phin ona bir bakış attı. Arkadaşı büyük pencereyi açmış ve yarı yarıya dışarı sarkmıştı. "Evet, eminim," diye hırlıyordu 911 operatörüne. "Bu binadan kaçan bir adam var. Siyah giyinmiş. Yüzünde kar maskesi var. Kuzeye doğru gidiyor."

Kadının kaçtığı yöne doğru.

Daha sonra. Phin ceketini çıkardı, sonra tişörtünü başına geçirdi ve o yaradan beri göğsüne bastırdı

daha fazla kanıyordu. Bluzunun tamamı sırlıklam olmuştu.

"Joy." Sakinleşmek için mücadele etti. Terapistinin ona öğrettiği gibi derin nefesler aldı. "Ben Phin. Benimle kal."

Koşan ayakların çıkardığı sesle başını kaldırdığında iki üniformalı polisin ona doğru koştuğunu gördü. Silahlarını çekmişlerdi.

"Ondan uzak durun," diye emretti biri.

"Sen, pencerenin yanındaki," diye hırladı diğeri, "telefonu bırak ve ellerini havaya kaldır."

"Ona yardım ediyorum," diye ısrar etti Phin ve onun paniğini duyabiliyordu. "Eğer bırakırsam, kan kaybından ölecek."

"911'le konuşuyorum," dedi Stone, ellerini kaldırdı ama telefonunu tutuyordu.

İkinci polis Stone'un elinden telefonu aldı ve Stone'un telefonunu geri vermeden önce operatörle birkaç kelime konuştu. "Ellerini görebileceğim bir yerde tut."

İlk polis Phin'e doğru yürüdü, silahı hâlâ çekiliydi. "Sen misin?"

"Phin Bishop."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ben burada çalışıyorum. İçeri girdim ve onu bu şekilde buldum. Sağlık görevlileri ne zaman burada olur?" Kan akışı yavaşlamıştı ama Phin bunun uyguladığı baskıdan mı yoksa kan kaybından mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Lütfen ölme.

Bunu tekrar yapamazdı. Ellerini tekrar kana bulayamazdı. Son seferinde zar zor hayatta kalmıştı.

"Yoldalar," dedi ilk polis.

Ama Phin onu zar zor duydu, kulağı Joy'un ağzının üzerindeydi ve bir sonraki nefesini dinliyordu. Göğsünün inip kalkması durmuştu ve yeni bir panik dalgası Phin'in üzerine çöktü. "Nefes almıyor. Stone."

İkinci polisin itirazına aldırmayan Stone, pencerenin yanındaki yerinden ayrıldı ve yerde Joy'un yanındaki Phin'e katıldı. "Ben ağızdan ağıza yapacağım," dedi. "Sen baskı uygulamaya devam et."

Dehşete kapılan Phin, Stone onun için nefes alırken iki elini Joy'un yarasına bastırdı.

"Bırakın beni! Lanet olsun, bırak beni!" diye bağırdı bir erkek sesi, sadece bir erkeğe ait olabilecek Cajun ağzıyla.

Burke Broussard buradaydı. Phin'in patronu ne yapacağını bilirdi.

Burke polisin elinden kurtuldu, bisiklet kaskı bir elindeydi. "Phin?" Burke bakakalırken bisiklet kaskı yere düştü, yüzünde sayısız duygu titreşiyordu.

Korku. Sürpriz. Korku.

Ve orada, bir an için, suçlama. Burke bunu Phin'in yaptığını düşündü.

Phin kaskatı kesildi. Artık nasıl karşılandığını merak etmesine gerek yoktu. Artık cevabı biliyordu. Burke onun Joy'a zarar verebileceğini düşünüyordu. "Onu bulduk," dedi Phin acı acı.

Arka ofislerden birinden lobiye koşan başka bir adamın giysileri buruş buruştu. Antoine Holmes, bilişim uzmanları. "Phin? Ne oluyor lan?" Bakışlarını Stone'a çevirdi, Joy'un ağzının içine doğru nefes alıyordu. "Stone? Burada ne işin var senin? Ne haltlar dönüyor burada?"

Burke ve Antoine koşarak Joy'un yattığı yere gittiler. Burke, Phin'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Bana ne olduğunu anlat."

Antoine Stone'un diğer tarafında diz çökmüş, çaresiz görünüyordu. Ama suçlayıcı değildi.

En azından o vardı.

Phin bakışlarını Joy'un daha da kanlı olan göğsüne bastıracağı kanlı ellerine ve hâlâ Joy'u ağzına götüren Stone'a indirdi. "Onu bulduk" söyleyecek tek kelime bulabildi.

Burke elini Joy'un kırpılmış saçlarının üzerinde gezdirdi. "Joy, tatlım, ben buradayım." Phin'e hızlı bir bakış attı. "Özür dilerim, Phin. Panikledim. Ona asla zarar veremeyeceğini biliyorum."

Stone başını kaldırıp Burke'e baktı. "Pislik herif," diye mırıldandı, sonra Joy için nefes almaya geri döndü. "Kameralar?" diye sordu bir sonraki mini molasında.

Burke, Antoine'a baktı. "Yayını kontrol ettin mi?" "Evet."

Antoine avuç içleriyle yüzünü ovuşturdu. "I masamda uyuyordum. Kulaklıklar takılıydı. Silah seslerini duydum ama çok şiddetliydi. Beni hemen uyandırmadı. Hemen yayını kontrol ettim. Siyah giyinmiş bir adamdı. Joy onu vurdu, sonra adam ve Joy silahı için kavga ettiler. Adam onu vurdu, sonra kabzayla kafasına vurdu. Tekerlekli sandalyesini itti."

"İşe almalıydım..." Burke yüzünü buruşturdu ve sesi kesildi.

"Gece güvenliği," diye mırıldandı Phin, çünkü... evet. "Bu benim hatam."

Burke'ün sesi sertleşti. "Hayır, değil." Gözlerini Stone'a dikti. "Neden buradasın?"

"O da benimle geldi," dedi Phin. Burke'ün Stone'un kim olduğunu bildiğini biliyordu. Antoine'dan Phin'in New Orleans'ta bir iş bulmasına yardım etmesini isteyen Stone'du. Antoine, onu gruba kabul eden Burke'e sormuştu. "Savurgan çocuğa eve kadar eşlik etti," diye ekledi, sözlerinin Burke'ün canını yaktığı kadar duymanın da canını yakmasını umarak.

Bunu benim yaptığımı düşündü.

Burke yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, Phin. En azından Joy'un bakana kadar kızmayı bekle. O sırada bilinci yerinde miydi?"

Hepsi mi? Bir şey söyledi mi?"

Burke haklıydı. Bu Joy'la ilgiliydi. Benimle değil.

"Hayır. Onu bulduğumuzda bilinci yerinde değildi. Binadan kaçan bir kadın gördük, silah seslerini duyduk, sonra Stone kaçan bir adam gördü. Tüm bildiğim bu."

Burke, Stone'un yaptığı gibi Phin'in omzuna sarıldı. Phin onu silkeleyip atma isteğiyle savaştı. "Eve döndüğüne sevindim," dedi Burke sessizce. "Yemin ederim."

Phin buna inanabilmeyi diledi. "Sağlık görevlileri nerede?" diye bağırdı, etrafta durup izleyen polislere.

Polislerden biri, "Yukarı çıkıyorlar," dedi.

Otuz saniye sonra, iki sağlık görevlisi sedyeyle asansörden dışarı fırladı. Onlar Joy'un ağzına oksijen maskesi takarken Stone doğruldu ve topuklarının üzerine oturdu.

"Phin," dedi Stone sessizce, kolunu çekiştirerek. "Bırak ona ulaşsınlar. Hareket etmen gerek."

Phin tahta gibi ayağa kalktı ve bir adım geri çekildi, elleri sıcaktı ve Joy'un kanıyla ıslanmıştı. Artık sağlık görevlileri de burada olduğuna göre, ellerinden damlayan kana odaklandı.

Ve son seferini hatırladı.

Ofis dağıldı, yerini Phin'in kâbusları aldı.

Patlamalar. İnsanlar çılgık atıyor. Cesetler düşüyor. Her yerde vücut parçaları. Sadece...her yerde.

Ve Phin'in ellerinden kan damlıyordu. Çok fazla kan.

Kuru eller Phin'in yüzünü sertçe kavradı. "Phin," diye tısladı Stone. "Bizimle kal."

Phin gözlerini kırptırdı. Stone ona bakıyordu, ifadesi görmezden gelinemeyecek kadar acildi.

"İşte buradasın," dedi arkadaşı rahatlayarak. "Sakın ortadan kaybolma." Stone, Burke'e öfkeli bir bakış fırlattı. "Sen bir pisliksin."

Burke sağlık görevlilerinin Joy zerindeki çalışmalarını izliyordu, bronz teninin altında yüzü solgundu. "Biliyorum."

Phin rperdi. "Tepkisi haklıydı."

"Değildi," dedi Burke sessizce. "zr dilerim."

"Ne oldu lan? Ne yaptın sen Burke?" Antoine sordu ama sesi giderek zayıflıyordu.

Phin'in kafasındaki uğultu arttıkça tüm oda silikleşiyordu.

Kahretsin. şimdi olmaz. Bir daha olmaz.

Phin duvara yaslandı. Beyni uyuşmaya başlamıştı. Bunun olduğunu hissedebiliyordu. Yere kayarak, o çok nefret ettiği beden dışı kopuklukla sağlık görevlilerini izledi.

Ortadan kayboluyordu. Tekrar.

The Quarter, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI, SABAH 8:25

Cora Winslow, Bourbon Caddesi'ndeki yayaların arasından sıyrılıyor, can havliyle kaçıyormuş gibi görünmemeye çalışıyordu. Öyle olsa bile.

Kullan-at telefon elini kesiyor, onu tutuşu onu cezalandırıyordu. 911'i tekrar ara. Yardım ağır.

Ama panik onu ele geçirmişti, ayakları hala ileriye doğru koşuyordu. Tandy'nin evine git.

En iyi arkadaşının sanat galerisi güvenli bir yerdi.

Omzunun üzerinden baktı ve neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Özel dedektifin ofisini basan adamdan iz yoktu.

Tabii kar maskesini ve siyah ceketini ıkarmadıysa.

Ne de olsa vardı. Bir kar maskesi değil, ama pelerinini çıkarmış, onu toparlamış ve kolunun altında şöyle taşıyordu

bir futbol topu. Taktığı siyah peruk, ilk köşeyi döner dönmez çıkmış ve mutfağı yarıp geçtikten sonra bir lokantanın dışındaki çöp kutusuna atılmıştı. Tencere tava sesleri ve çalışanların bağırışları, arka kapıdan hızla çıkarken kendi kalbinin kulaklarına çarpmasıyla susturulmuştu.

Ve sonra onu bir blok ötede, kendi yönüne doğru koşarken gördü.

Kaçtı. Tam olarak bunu yapmış, çok iyi bildiği Quarter'ın arka sokaklarını çaprazlama geçmişti.

Cora New Orleans'ı severdi. Hiç ayrılmak istemedi.

Ama buna mecbur kalabilirdi. Şehir artık onun için güvenli değildi.

Bu sabah bunu kanıtlamıştı.

Bienville'e döndü ve vitrine bakmak için bile durmadan en sevdiği pastanenin önünden geçti. Her zamanki gibi kek almak için sıra bekleyen insanlar vardı ve onları bir kalkan olarak kullanıp özürler mırıldanarak sıranın arasından geçip fırının arkasındaki sokağa girdi.

Sonunda yalnız kalmıştı. Fırının dağıtım aracına yaslanmış, davetsiz misafirin Joy'u iterek patronun ofisine girip "Winslow kadınının" nerede saklandığını öğrenmek istemesinden bu yana ilk kez tam bir nefes almıştı.

Cora'nın boğazı kapandı. Onunla kalmalıydım. Ama Joy ona kaçmasını söylemişti ve Cora annesinin en yakın arkadaşlarından biri olan kadının sözünü dinleyerek birdenbire yeniden ergen olmuştu. Joy, patronunun ofisindeki adamın kısa süre içinde her şeyin kilitli olduğunu anlayıp aramaktan vazgeçeceği konusunda ısrar etmişti. Silahlıydı ve kendi başının çaresine bakabilirdi.

O çıkmadan kaç. O beni istemiyor. O istiyor.

Sen. Kaç kızım.

Şimdi.

Yani Cora kaçmıştı.

En azından önce 911'i aramıştı. Polisler gelip yardım edeceklerdi.

Derin bir nefes daha alan Cora pelerinini silkeleyip koluna geçirdi. Sabah soğuşuna rağmen terliyordu.

Tandy bir şeylerin yanlış olduğunu bilirdi. Üçüncü sınıftan beri en iyi arkadaşlardı. Kimse onu daha iyi tanıyamazdı. En azından hala hayatta olan kimse.

Yürüyün. Galeriye git. Şehirde kovalanıyormuş gibi görünmek için bir neden düşün.

"Hanımefendi?"

Cora arkasını döndüğünde genç bir adamın kendisine sıkıntılı bir bakış attığını gördü. "Evet?" Sesi artık korku doluydu.

Marica'nın tişörtünden anlaşıldığı kadarıyla genç adam fırında çalışıyordu. Uzun boylu ve sırık gibiydi, sanki hâlâ büyümeye ihtiyacı varmış gibiydi. Ama mavi gözleri kibardı. "İyi misiniz hanımefendi?"

"Ben iyiyim. Sadece..." Gülümsemeyi başardı. "Kalabalık yapamam." Bu bir yalandı. New Orleans'ta büyümüşü ve kalabalıklar hayatın bir gerçeğiydi.

İkna olmuş görünmüyordu. "Size yardım etmesi için birini çağırabilir miyim?"

Kendini ne kadar kötü hissediyorsa o kadar kötü görünüyor olmalıydı.

"Hayır, teşekkür .

Ben gerçekten iyiyim. İyi günler dilerim."

Hızlı bir yürüyüşle yola koyuldu, onun birilerini çağırması için tekrarladığı teklifi görmezden geldi.

Harika. Bir tanık. Etrafına bakındı ve iç çekti. Her yerde kameralar vardı. Broussard Araştırma'dan kaçışı şüphesiz kaydedilmişti.

Sen yanlış bir şey yapmadın.

Joy'u geride bırakmak dışında.

Bir köşeyi daha dönüp başka bir sokağa girdi, Royal Street'e çıktığında durakladı, Tandy'nin

Galeri artık görüş alanındaaydı. Arkadaşı ön kapıları saat ondan önce açmazdı ama o çoktan orada olur, defterleri, envanteri ya da yapılması gereken işleri yapardı.

Bir sorun olduğunu anlayacaktır. Tandy'ye özel dedektife gideceğini söylememişti çünkü en iyi arkadaşı endişelenen biriydi. Sonra Tandy babasına anlatacak ve ikisi de Cora'yı endişeye boğacaktı ve Cora bundan nefret ediyordu. Onların endişesi her zaman kendisini çaresiz hissetmesine neden oluyordu ve o çaresiz değildi, lanet olsun. Uzun, çok uzun zamandır kendi başının çaresine bakıyordu.

Ayrıca, korkusu için geçerli bir nedeni olduğundan bile emin değildi. Bu sabaha kadar.

Şimdi... Tandy, Cora'nın bunu kendisinden saklamasına çok kızacaktı.

Kullan-at telefonu cebine koyan Cora, saçındaki tokaları çekerek o sabah siyah peruğu takabilmek için ördüğü örgüleri serbest bıraktı.

Eviyle uğraşan her kimse onu izliyor olabilir diye.

Artık huzursuzdu, kendisini kovalayan adamı bulmak için etrafına bakındı. Tek gördüğü, manzarayı seyretmek için erkenden dışarı çıkmış birkaç turistti.

Saçındaki örgüleri çözerek Tandy'nin galerisinin ön kapısını çaldı ama içerisi karanlıktı ve içeride kimseden iz yoktu. Cora kaşlarını çattı. Tandy her zaman sabah sekizde ofisinde olurdu.

Sokaklardan kurtulmam lazım.

Kendisini kovalayan adamı görmemiş olması, onun orada olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bir sonraki sokağa ve galerinin arka kapısına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Tuş takımının kodunu girerek, Tandy'nin ofisi olarak kullanılan depoya ve alarmı devre dışı bıraktı, ardından kapıyı kilitledi ve sıfırladı. Bu

bir güvenlik kapısı ve pencereler kasırga camıydı. Kimse içeri giremiyordu.

Tandy'nin masasındaki sandalyeye oturdu. Güvendeyim. Ve şimdi düşünebilirdi.

Bu sabah bir korkak gibi kaçmıştı. Joy'un iyi olduğundan emin olması gerekiyordu. Brülörü bir kenara bırakarak kişisel telefonundan Joy'un cep telefonunu aradı ama telefon çaldı da çaldı. Yeni bir korku bir kez daha nefes almasını zorlaştırdı.

"Telefonuna cevap ver Joy," diye mırıldandı ama telefon telesekretere düştü.

Kaçmamalıydım.

Cep telefonu çaldığında mesaj bırakmaya başlamıştı. Tandy'ydi.

"Neredesin sen?" Cora merhaba bile demeden sordu.

"Hastaneye giderken bir Uber'deyim. Sen neden Ofisime mi? İyi misin?"

Cora ayağa fırladı ve ofisin köşesindeki kameraya baktı. Tandy telefonundan canlı yayınları görebiliyordu. "Ben iyi miyim? Sen iyi misin? Neden hastaneye gidiyorsun?"

Arkadaşlarının peşine düşecekleri aklına gelmemişti. Ona her şeyi anlatmalıydım.

"Ben iyiyim. Joy. Vuruldu."

Cora'nın dizleri büküldü ve sandalyeye geri düştü. "Ne?" diye güçsüzce mırıldandı.

"Joy bu sabah vuruldu. Patronu Nala'ya söylemiş, Nala da bir grup mesajı göndermiş. Onunla oturacağım. Neden benim ofisimdesin Cora? Sorun nedir?"

"Ben... Ben sadece..." Bu cümleyi nasıl bitireceğini bilmiyordu. Mesajlarını hızla kontrol etti ve Joy'un kızı Nala'dan gelen mesajı gördü. Ve Tandy'den gelen on takip mesajını. "Joy iyi mi?"

"Nala henüz bilmiyor. O ve Louisa doktorun onlara söylemesini bekliyorlar."

Cora'nın midesi yuvarlandı. Bunların hepsi benim suçum. "Cora, neyin var senin? Söyle bana." "Gitmem gerek. Seninle hastanede buluşuruz."

Cora aramayı sonlandırdı, bir bulantı dalgası kapladı. Hasta olmayacaktı.

Kaçmamalıydım. Vurulan ben olmalıydım. Joy değil.

Ama bu sözleri düşünürken bile, bunların doğru olmadığını biliyordu. Kimse vurulmamalıydı. Ama özellikle de Joy.

Omuzlarını dikleştiren Cora ayağa kalktı. Hastaneye gitmiyordu. Polis merkezine gidiyordu.

Bu sefer onu dinlediklerinden emin olacaktı.

The Quarter, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI, SAAT 10:45

Phin, NOPD sorgu odasındaki masanın üzerinde yumruk haline getirilmiş ellerine baktı. Sorgu, polis ısrar etmişti. Sorgulama değil.

Ama onu gözaltına aldıkları andan itibaren öyle hissetmişti, kanlı elleri torbalanmıştı - polisler kanıtları korumak için ısrar etmişti.

En azından şimdi elleri temizdi. Temiz ve dezenfektan kokuyordu.

Aynanın diğer tarafında birinin onu izlediğini biliyordu. Onlara kendisine karşı daha fazla mühimmat vermeyecekti.

Onu bu odaya koyduklarında, onunla konuştular ve aynı soruları tekrar tekrar sordular.

Bugün neden geri geldin?

Binadan kaçan kimi gördün? Neyin var senin?

Bu son soru, tek bir soruya bile cevap vermemiş olmasından kaynaklanıyordu. Elleriindeki kanı temizlediklerinde bile tek kelime etmemiştii. Barut kalıntısı için test yaptıklarında da. Sadece ellerine baktı.

Hâlâ yaptığı gibi.

Ben iyiyim.

Ama iyi değildi ve terapistinin ona öğrettiğı tekniklerin hiçbirii yardımcı olmuyordu. Nefesleri sığlaşıyor ve keskinleşiyordu, görüşü dalgalanıyordu. Patlamaları duyabiliyordu. Çıgıllıkları. Yardım çağrılarını.

Ölüm için yalvarışlar.

Hayır. Oraya geri dönmeyeceksin.

Bir kapı açıldı ama Phin başını kaldırıp bakmadı. Ta ki soğuk bir burun koluna bastırana ve kaba bir dil tenini yalayana kadar.

Patlamalar azaldı. Çıgıllıklar ve yalvarışlar azaldı. Tekrar düşündüğünü duyabiliyordu. Bir hıçkırığı bastırarak ürpererek nefes verdi.

SodaPop.

Phin daha hareket ettiğinin farkına bile varmadan elleri golden retriever'ın kürkünün içindeydi ve yüzünü onun boynuna bastırdı. Phin köpeğı bağımlı olmak istememişti.

Öyle olması dışında. Altı kısa hafta içinde SodaPop onun can simidi olmuştu.

Phin havayı ciğerlerinin derinliklerine çekebildiğini fark etti.

Ben iyiyim.

Olacaktı zaten.

Islak gözlerini silerek başını kaldırdı. Onu ilk getiren dedektif onu sempatiyle izliyordu. Hayır.

Acıdım. Phin farkı biliyordu.

Dedektif Clancy masaya oturdu. "Daha iyi misin?" "Evet, teşekkürler."

"Hizmet ettim. Doksanlarda Irak'ta." Clancy omuz silkti. "TSSB tam bir baş belası. Seni buraya ilk getirdiğimizde köpeğini istemeliydin."

Phin dürüstçe, "O zamanlar bunu yapabilecek durumda olduğumu sanmıyorum," dedi.

"Evet, onu da anlıyorum." Sonra ağzının bir köşesi sırtarak kalktı. "Arkadaşın Stone'un karısı köpeği getirdi. Resepsiyon çavuşu ona köpeği karakola getiremeyeceğini söylemiş. Anladığım kadarıyla ona isyan yasasını okumuş."

"Evet, Delores doğanın bir gücüdür." Stone'un karısı ufacık tefecik bir şeydi. Tinker Bell'e benziyordu ama aptallara tahammülü yoktu. "SodaPop'u hizmet köpeği olması için eğitti."

Benim için. Bedavaya. Phin hala inanamıyordu. Bu en muhteşem hediye idi.

"Sizi, arkadaşlarınızı önemsiyorlar," dedi Clancy. "Sadece Stone ve Delores değil. Burke ve adamları da. Her on dakikada bir içlerinden biri beni arayıp 'seni serbest bırakmamı' talep ediyor. "

Daha dik oturan Phin kaşlarını kaldırdı. "Yapacak mısınız?"

"Tutuklu değilsiniz Bay Bishop. Bunu size söylemiştim, ama Beni duyduğunu sanmıyorum."

Phin şimdi hatırladı. "Özür dilerim."

"Gerek yok. Benimle şimdi konuşabilir misin?"

Köpek yanında oturup ona doğru eğilirken Phin'in elleri SodaPop'un tüylerini okşamaya devam etti. Ona sokuluyordu. "Evet."

"Tamam. Baştan alalım. Sen ve Stone O'Bannion Broussard'ın binasına yaklaşıyordunuz. Sonra ne oldu?"

"Kapı uçarak açıldı. Yüksek bir çatlama sesi çıkardı. Neredeyse bir sarmalın içine giriyordum, ama sonra kadını gördüm

dışarı koşarken dikkatim dağılmıştı. Eski moda bir pelerin giyyordu. Kırmızı Başlıklı Kız gibi, ama gri. Başlık yüzünü kapatıyordu ama saçları siyahtı. Sonra iki el silah sesi duyduk ve koşarak binaya girip merdivenlerden yukarı çıktık. Joy yerde yatıyordu. Kan kaybediyordu. Ben de ona yardım ettim."

"Sağlık görevlileri senin ve arkadaşının muhtemelen onun hayatını kurtardığınızı söyledi."

Phin'in göğsü gevşedi. "Yaşıyor mu?"

Clancy başını salladı. "Öyle. Hâlâ ameliyatta."

Hâlâ ameliyatta olması iyi değildi. Ama Joy ölmemişti, o yüzden buna tutunacaktı. "Benim yaptığımı düşünmüyorsun değil mi?" Phin sesinin bu kadar umutlu çıkmasından nefret ediyordu. Lanet olası bir çocuk gibi.

"Hayır. Broussard'ın kameraları ve bazı sokak kameraları hikayenizi doğruladı."

Phin bakışlarını elini yalayan SodaPop'a çevirdi. "Stone onları aradıktan sonra polisler çok hızlı geldi." Bu onun kafasını karıştırmıştı. "Çok hızlı."

"Çünkü siz gelmeden üç dakika önce birisi 911'i aramış. Bir kadın. Broussard'da davetsiz bir misafir olduğunu fısıldıyordu."

"Yani onu hayal etmedim." Öyle olmasından çok korkmuştu.

Clancy'nin gülümsemesi nazikti. "Hayır, Bay Bishop. Siz . Kameralar kadının kaçışını ve siyahlı adamın onu kovalayışını kaydetmiş. Tüm güvenlik görüntülerini bir araya getirmek bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama siz temize çıktınız. Ve ifadenizi verdiniz, yani gitmekte özgürsünüz."

Phin o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi bir çınlamayla yere düştü. Onu düzeltti, sonra SodaPop'un tasmaını aldı. "Alınma ama ben buradan gidiyorum."

Clancy ayağa kalktı ve Phin'e kartını uzattı. "Başka bir şey hatırlarsan beni ara."

Phin, Clancy'yi Stone ve Delores'in sabırsızlıkla onu beklediği lobiye kadar takip etti. İkisi de ayağa kalktı, Stone ona endişeli bir bakış attı ve Phin'in onlara yaklaşabilmesi için yeterince boşluk bıraktı.

Delores, o kadar da değil. Ona doğru koştu ve sarılmak için kısa bir süre durdu. Phin onun bunu istediğini görebiliyordu ama beklemediği bir anda ona dokunmaması gerektiğini de biliyordu. Ama onun sarılmaya kendisinden daha çok ihtiyacı olduğunu düşündü ve eğilerek onu kendine çekti.

Dışarıdan bakıldığında sadece bir metre boyundaydı ama içi bir savaşçıydı. Yüzünü adamın boynuna gömdü ve uzun bir nefes verdi.

"İyisin," diye mırıldandı, sonra gözlerini silerek geri çekildi. "SodaPop yardımcı oldu mu?"

"O yaptı. Bugün onu da yanımda getirmeliydim. Her zamanki gibi haklıydın."

Kendini tam küçük boyuna çekti. "Ve bunu sakın unutma."

Phin ağzının bir sırtışa dönüştüğünü hissetti. "Yapmayacağım."

Kaşlarını çattı. "Patronun burada. O ve IT elemanı."

Phin odayı taradı ve Burke'ün Antoine Holmes'un yanında durduğunu gördü. Burke perişan görünüyordu ve Antoine da daha iyi görünmüyordu.

Burke sana güvenmedi.

Stone, Phin'in bakışlarıyla buluşmadan önce omzunun arkasından Burke ve Antoine'a baktı. "Patronun kendini çok kötü hissediyor."

"Olması gerektiği gibi," diye kaşlarını çattı Delores.

Phin işaret parmağıyla alnını ovuşturdu. "Kaşlarını çatacaksın. Sorun yok, Delores."

Ama gerçekten öyle değildi. Burke'ün bir an için bile olsa herhangi birini incitebileceğine inanmış olması, hele ki Joy'u incitmesi. Hem de çok.

"Burke bu sabah tam bir pislikti," dedi Stone sessizce. "Ama gördüğüm kadarıyla ya onlardan uzaklaşabilirsin ya da aranı düzeltmeye çalışabilirsin. Ne olursa olsun, bizimle Cincinnati'ye dönmeni istiyorum, bu yüzden sana burada en iyi tavsiyeyi veremeyebilirim."

Phin kendini kıkırdarken buldu. "Her zamanki gibi dürüst." "Bu konuda haklısın."

Phin lobide Burke'ün gözleriyle karşılaştı, patronunun pişmanlığı apaçık ortadaydı. Phin hangi seçeneği seçmesi gerektiğini biliyordu. "Geçtiğimiz iki yıl boyunca bana iyi bir arkadaş oldu," diye mırıldandı. "Her koştuğumda beni karşıladı ve bana destek ve fırsatlar verdi. Bana bir terapist bile buldu. Ve o da bir insan, tıpkı benim gibi."

"Yani Cincinnati yok mu?" Stone sordu.

"Henüz değil. Ama yakında." Çünkü Cincinnati Phin'in memleketiydi. Ailesi hâlâ oradaydı ve o da geri dönmeye niyetliydi. Hazır olduğunda.

Hâlâ hazır değildi. Ailesinden -sevgi dolu, şefkatli ailesinden- kaçmıştı, tıpkı Burke'ten ve New Orleans'taki arkadaşlarından kaçtığı gibi. Ne zaman bir krizin yaklaştığını hissetse, kaçıp gidiyordu.

Ne zaman işler ağırlaşırsa, kaçtı.

Burke ile işleri yoluna koyacaktı. Ve Joy'la. Sonra da eve gidip ailesiyle arasını düzeltecekti.

"Ne düşünüyorsun?" Delores şüpheyile sordu.

"Joy'a kimin zarar verdiğini bulacağım. Ben olmadığımı kanıtlayacağım."

Stone, "Kimse senin yaptığına inanmıyor," dedi. Ama Burke inanmıştı. Bir an için inanmıştı.

"Hâlâ bunu düzeltmek istiyorum. Eğer orada olsaydım, o piçin Joy'a zarar vermesini engellerdim."

Stone içini çekti. "Seninle mantıklı bir şekilde konuşamayacağım, değil mi?"

"Hayır."

Delores kollarını göğsünde kavuşturarak Burke'e bir bakış daha fırlattı. "O zaman sana yardım edeceğiz. Sen bu işi yoluna koyana kadar seninle kalacağız."

Phin gözlerini kırıştırdı. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Delores çenesini kaldırarak, "Sen de öyle," dedi.

Stone'un dudakları seğirdi. "Sen de onunla mantıklı bir şekilde konuşamayacaksın. Hadi gel. Antoine ve patronunla iyi geçinelim. Delores, onları parçalamak istemiyormuş gibi görünmeye çalış."

"O kadar da iyi bir oyuncu değilim," diye tersledi Delores ama yüz hatlarını kibar bir maskeye dönüştürdü.

Üçü birlikte -ve SodaPop- Burke ve Antoine'a yaklaştı.

İlk gülümseyen Antoine oldu. "Phin, adamım. Seni görmek çok güzel. Seni özledik."

Phin Antoine'a tek koluyla sarıldı. Bir başka ordu gazisi olan Antoine, iki yıl önce Phin'in Burke'teki işine girmesini sağlayan kişiydi. Antoine ve Stone'un geçmişi çok eskilere dayanıyordu ve Stone'un tek bir telefonuyla Phin New Orleans'ta yeni bir başlangıç yapmıştı.

Phin iş ailesine çok şey borçluydu. Bunu düzeltecekti. "Burke, sorun yok."

Burke'ün gözleri kederle doluydu. "Hayır, öyle değil. Üzgünüm, Phin."

"Phin Joy'a saldırmanı kendi başına bulmaya çalışacak," diye tersledi Delores. "Çünkü senin ona güvenmediğini düşünüyor."

Burke ve Antoine'ın gözleri büyüdü ve Phin içini çekti. "Teşekkürler, Delores."

"O piçin peşinden gitmeyeceksin," diye Burke. "O tehlikeli biri."

Phin bunu anladı. Joy'un kanının ellerinden damladığını hâlâ hissedebiliyordu. "Biliyorum. Ama bunu Joy'a borçluyum."

"Bunu başka bir yerde tartışalım," dedi Antoine makul bir şekilde. "Çünkü polislerin bunları duymasına gerek olmadığını düşünüyorum."

Bu doğrudu. Phin ne düşündüğünden emin değildi, düşüncelerini bir polis karakolunda yüksek sesle konuşuyordu. " değil. SodaPop'u getirebilir miyim?"

Burke başını salladı, omuzları rahatlamış gibi görünen bir ifadeyle biraz çökmüştü. "Kesinlikle. O senin hizmet köpeğin. Sen nereye gidersen o da oraya gider. Gel hadi."

Çıkışa doğru dönmüşlerdi ki Phin'in gözüne bir şey takıldı. Bir kadın yanlarından geçiyordu, yüzünde öfkeli bir ifade vardı, kıvrıkcık kızıl saçları her adımda dalgalanıyordu. Yanındaki yaşlı adam şık bir takım elbise giymişti ve ona ayak uydurmaya çalışırken yüzünde yorgun bir ifade vardı.

İkili önlerindeki cam kapıya doğru yürüdü ve kadın kapıyı iterek açtı, hızlı adımlarla sokağa çıktı, adam da ona yetişmek için koşmaya başladı. Kadının kolunda gri bir pelerin vardı. Adamın bakışları kadının vücudundan aşağıya, tanıdık gelen baldırlarına kaydı. Ve sonra Phin ayaklarını fark etti; gri, üç inçlik topuklarını.

"Bu o," dedi Phin, kapıya doğru koşarken, SodaPop da onun yanında tırıs gidiyordu.

"Kim?" Delores onun arkasından sordu.

"Bu sabahki kadın. Kaçan kadın."

Phin onun tekrar kaçmasına izin vermiyordu.

2

Metairie, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI, SAAT 11:15

ALAN DOĞRUDAN KAMERAYA BAKIYORDU, dudakları kıvrılmıştı.
gülümseme o kullanılmış ile onun
Cemaat. Bu oldu

Tehditkar olmayan. Yargılayıcı olmayan. Ve bağışları artırma olasılığı en yüksek olan. Araştırma yapmışlar.

"Şimdi, kardeşlerim, sizden maddi sıkıntı içindeyseniz bağışta bulunmanızı istemiyorum. Ama eğer Tanrı kalbinize bağışta bulunmayı koyduysa, bunu çok takdir ederiz. En ufak bir şey bile yardımcı olur. Bin dolar. Yüz dolar. Eğer ayıracak paranız varsa elli dolar bile." Hediye­lerin yarısından fazlası elli dolardan daha az miktarlarda geliyordu, ancak bu küçük meblağlar kesinlikle toplanıyordu. "Desteklemek istediğiniz özel bir bakanlık varsa, çekinizin üzerine bunu işaretleyin. Ya da torunum Sage gibi teknoloji konusunda bilgiliyseniz, web sitemiz üzerinden bağışta bulunabilirsiniz."

Ve, şeytan demişken, Sage, mabedin arka tarafındaki kapıdan içeri süzülüyordu. Alan başarılı olduğunu umuyordu. Alternatif, Alan'ın son iki haftadır uykusuz geceler geçirmesine neden oluyordu.

Çekimi durdurmak, Sage'in o sabah ne keşfettiğini öğrenmek istiyordu ama kilisenin web sitesi için video çekiyorlardı ve her saniyenin bir maliyeti vardı.

Para. Yine de para kazanmak için harcamanız gerekiyordu ve bu video spotlarının amacı da .

Kameraya doğru eğildi ve gülümsemesini kendini küçümseyen bir hale getirdi. "Şimdi ben, hiç teknoloji meraklısı değilim. Hâlâ çek yazıyorum." Aslında kilisesine bağış yapmıyordu. Yıllardır buna ihtiyacı olmamıştı. Yerel cemaati ve TV programları arasında, Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanında ve yurtdışında on beş bin üyesi vardı ve bunların çoğu her hafta sadakatle bağışta bulunuyordu. "Birçok misyonerimizden birini, ruh sağlığı hizmetlerimizi ya da uyuşturucu rehabilitasyon merkezimizi desteklemeyi seçebilirsiniz. Ve tabii ki kilisenin kendisini desteklemek isterseniz, bağışınızı ışıkları açık tutmak ve New Orleans'ın açlarını doyurmak için kullanacağız." Ve Alan'ın ipoteğini ödemek için. Ne de olsa Tanrı kullarının izbe evlerde yaşamasını istemiyordu. "Hepinize teşekkür ederim, Tanrı sizi kutsasın ve korusun. Onun yüzü üzerinizde parlansın ve size huzur getirsin."

Yönetmenin "Ve..." dediğini duyana kadar gülümsemesini korudu. Biz iyiyiz. İyi iş, Peder Beauchamp. Tek çekimde hallettik."

Alan'ın normali buydu. Tüm yetişkin hayatı boyunca aynı konuşmayı yapmıştı. Şu anda bunu uykusunda bile yapabiliirdi.

"Teşekkür ederim. Ofisimde olacağım ve Sage ile birlikte bu Pazar günkü ayını planlayacağım."

Sage'e kendisini takip etmesini işaret eden Alan, şakaklarını ovuşturma ihtiyacıyla savaşıarak kürsüden uzaklaştı. Işıklar gözlerini her geçen gün daha fazla acıtıyordu. Makula dejenerasyonu yavaş yavaş görme yetisini kaybetmesine neden oluyordu ama pırıl pırıl ahşap sıraları ve ıslıl ıslıl vitray pencereleriyle milyonlarca dolarlık güzel mabedini hâlâ görebiliyordu.

Ofisine giden yolu bulmak için görmesine gerek yoktu. Yine, yıllardır bu koridorlarda yürüyordu. Ofisinin arkasına oturdu.

ve birkaç ağrı kesici salladı. Sage içeri girdiğinde, torununun mükemmel yüz hatlarını gölgeleyen bir çatık kaşla karşılaştı.

Başarısız o zaman.

"Ee?" diye sordu genç adam. "Mektupları aldın mı?"

"Hayır." Sage derin bir nefes aldı. "Kaçtı."

Alan sabırlı olması için dua etti. "Nasıl?"

"Kaçtı. Onu takip ettim ama Quarter'da bir yerlerde kayboldu." Sırt çantasının fermuarını açtı ve siyah bir çanta çıkardı. "Broussard'ın iki dizüstü bilgisayarını aldım. Bunların ondan daha değerli olduğunu düşündüm ve geri geldim."

Alan bundan o kadar emin değildi ama Cora Winslow'u Quarter'da kovalayabilirdi. Artık değil. Azalan görme yeteneği onu bu gibi işler için başkalarına bağımlı olmaya zorluyordu.

"Seni gören oldu mu?"

Sage'in bakışları bir an için düştükten sonra kalkıp onunkilerle buluştu. "Evet. Resepsiyonist oradaydı. Ama bir tehdit oluşturduğunu düşünmedim. Tekerlekli sandalyedeydi, Tanrı aşkına."

Alan aniden masanın üzerine eğildi. "Almayın Tanrı'nın adını boş yere anma," diye tısladı.

Sage gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına."

Sonra Sage'sözleri kafasına dank etti. "Onun bir tehdit oluşturduğunu düşünmedin mi? Bu ne anlama geliyor?"

Sage omuz silkti. "Elektrikli sandalyeydi. Hiçbir yere gidemesin diye pil takımını çektim. Yardım isteyemesin diye ofis telefonunu parçaladım ve cep telefonunu aldım. O da çantanın içinde bu arada."

"Ama?"

Sage bakışlarını kaçırdı. "Ama silahı vardı. Broussard'ın ofisindeydim, Winslow'un dosyalarından birini arıyordum.

ama lobide kadın sesleri duydum - Winslow ve resepsiyonist - ve patronun ofisinden dizüstü bilgisayarıyla kaçtım. Merdiven boşluğuna açılan kapı kapanıyordu ve sandalyedeki kaltak bana silah doğrultmuştu."

"Seni vurdu mu?"

Sage paltosunu çıkardı ve özel dedektifin ofisine girerken giydiği siyah giysiyi ortaya çıkardı. Gömleğinin düğmelerini açtı ve bir tarafını dışarıda tuttu.

Işık yuvarlak delikten parlıyordu.

"Çelik yelek giyiyorum ama çok acıyor, haberin olsun. Ve bana küfür etmememi söyleme," diye tersledi Sage, Alan bunu yapamadan. "Bugün senin için vuruldum ihtiyar. Canım isterse küfredirim."

"Şşşt," diye tısladı Alan. "Kaba davranacaksan, en azından bunu sessizce yap."

Sage bir kahkaha attı. "Ben iyiyim, sorduğun için teşekkürler."

Alan sert bir sesle, "İyi olmana sevindim," dedi. Çünkü öyleydi. Sage'in incinmesini istemiyordu. Kimsenin incinmesini istemiyordu.

Bu doğru değildi. Kendisini bu belaya bulaştıran her kimse onun acı içinde ölmesini istiyordu. Ancak, Sage masumdu. En azından bu suçtan.

Ama Sage kontrolünden çıkmaya başlamıştı ve Alan bundan hoşlanmıyordu.

Sage yine gözlerini devirdi. "Bu dizüstü bilgisayarlarda bu kadar önemli olan ne var?"

Alan yüzünü buruşturdu. Bu noktada Sage onu kızdırmak için küfrediyordu. "Bunu bilmek sana düşmez. Polis bulması için geride hiç kan bıraktın mı?"

Sage yine tereddüt etti. "Hayır. Yelek kurşunu durdurdu."

"Ne oldu, Sage?"

"Silahı elinden aldım. Kaltak güçlüydü."

"Ne oldu Bilge?" diye tekrarladı, en otoriter sesini kullanarak. İşe yaradı. Her zaman işe yaradı.

Sage'in omuzları çöktü. "Silah için kavga ettik ve silah patladı. Onu göğsünden vurdu."

Dehşet Alan'ın nefesini kesmişti. "Onu sen mi öldürdün?"

Sage'in bakışları onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı.

"Belki de."

Genç adamın gözlerinde suçluluk duygusu vardı. "Başka ne var, Sage?" Çünkü daha fazlası vardı. Bugünlerde hep daha fazlası vardı.

"Ben... kızgındım. Tanrı aşkına, beni vurmuştu. Ben de silahı çıkardım ve..." Başka tarafa baktı. "Onunla kafasına olabilirim."

Daha da fazla. "Başka ne var?"

Sage'in çenesi meydan okurcasına kalktı. "Sandalyesini ittim, tamam mı? Dizüstü bilgisayarını çaldım, sonra da Winslow denen kadının peşine düştüm. Cora büyük bir çanta taşıyordu ve ben sadece çantayı ondan almak istedim. Hepsi bu kadar. Eğer Winslow'un mektupları Broussard'ın e-postasındaki bilgisayarda değilse, o zaman onları Broussard'a kendisi getiriyordu. Ama yaşlı kadın yoluma çıktı."

Alan ağır bir sesle, "Resepsiyon görevlisini öldürdün," dedi.

Bir omuz silkme daha. "Olabilir. Polisler oraya çabuk ulaştı. Onu kurtarabilirlerdi."

Alan soğukkanlılığını toparlayarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni gören oldu mu?"

"Yüzüm değil. Kar maskesi takıyordum. Tıpkı bana söylediğin gibi." Maskeyi Alan'ın masasına fırlattı.

İyi ki ona bunu takmasını söylemiştim. Sage'in yüzü ve altın sarısı saçları oldukça tanınabilirdi.

Belki benimkinden daha çok. Çocuğun yüzü şehrin her yerindeki reklam panolarındaydı. Genç ve yaşlı kadın izleyicilerden çok bağış topladı.

"Broussard'ın ofisinde kamera var mıydı?"

"Evet, ama hiçbir yüzümü yakalayamadı. Maskenin altına peruğumu ve gözlüklerimi takıyordum, böylece iki kat korunmuş oldum. Temizim."

Yıllar önce ben de böyle düşünmüştüm. Ama Alan'ın Baton Rouge otoparkına bıraktığı ceset, koyduğu yerde kalmamıştı.

Bu onun en kötü kabusuydu.

Yıllarca bir şantaj mektubu beklemişti ama hiçbir gelmemişti. Polisin kapısına dayanmasını beklemişti ama bu da olmamıştı.

Kayıtsız kalmıştı.

Ve altı hafta önce, yirmi üç yıl sonra, aniden bir ceset ortaya çıkmıştı. İki hafta önce yetkililer adamın kimliğini tespit edip kurbanın yüzünü televizyon haberlerine verene kadar bunun geride bıraktığı ceset olduğunu bilmiyordu. İşte o zaman Winslow'lu kadın sorular sormaya başlamıştı.

Alan polisin ziyaretini -ya da daha olası olduğunu düşündüğü şantaj mektubunu- beklemekten yorulmuştu, bu yüzden Sage'i Winslow denen kadını takip etmesi için göndermişti. Belki anlattığından daha fazlasını biliyordur diye. Sage kadının evini birkaç kez aramış ve işe yarar bir şey bulamamıştı. Ama sonra bir özel dedektifle temasa geçmişti. Alan bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüştü.

Şimdi kâbusu birdenbire çok daha kötü bir hal almıştı.

"Öldürülecek onca insan varken, zor davaları çözme konusunda ün yapmış bir özel dedektifin resepsiyonistini seçtin," dedi Alan yumuşak bir sesle.

Sage irkildi. "Bunu yapmak istememiştim." Neredeyse bir sızlanmaydı bu, Sage'in sesini sanki yirmi beş yaşında bir adam değil de yeniden beş yaşındaymış gibi çıkarıyordu.

"Yakalanırsan bu sana yardımcı olmayacak," diye tersledi Alan.

Sage'in gözleri kısıldı. "Eğer yakalanırsam, seni de yanımda götürürüm. Garanti ederim."

"Yakalanmayacaksın." Ve eğer yakalanırsan, beni de yanında götürmeyeceksin. Garanti ediyorum. "Laptopları bana bırak. Ağ adamım onlara bakacak."

Sage makinelere girebilirdi ama çocuk zaten çok şey biliyordu.

İsterse beni çarmıha gerer.

Şimdiye kadar Alan'ın sırlarını saklamak Sage'in yararına olmuştu. Ama ya artık durum böyle değilse? Tanrı yardımcım olsun, bilmiyorum.

Artık Sage'i tanımıyordu. Belki de hiç tanımamıştı.

Sage sinirlenerek ofladı. "İyi. Senin dalkavuk kontrol ettir. Ama bir şeyi bil: Senin için yeterince pislik temizledim, bu seferkinin farklı olduğunu biliyorum. Eğer tekrar yardımımı istiyorsan, Winslow denen kadının senin için neden bu kadar önemli olduğunu bana anlatacaksın."

Hayır, kesinlikle size nedenini söylemeyeceğim. Çünkü bu farklıydı. Normalde Sage'in kayıt dışı sorumlulukları arasında rakipler hakkında bilgi toplamak da vardı. Çoğu Alan'ın izleyicilerini çalmaya çalışan yeni yetmelerdi. Bazıları var olmayan cinsel skandallar yüzünden ona şantaj yapmaya çalışıyordu. Şimdiye kadar hepsi sırlarıyla tehdit edilerek kolayca bertaraf edilmişti.

Sage internetten bilgi bulma konusunda iyiydi ve bilgisayardan öğrenemediklerini doğru insanlara doğru soruları sorarak öğrenmeyi başarıyordu. Cazibesi ve yakışıklılığı da cabasıydı. Sage kendi başına iyi bir özel dedektif olabilirdi.

Ama Sage'in bırakın öldürmeyi, birine fiziksel olarak dokunmaya bile ihtiyacı olmamıştı.

Sage'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Haklıyım. Winslow denen kadın çok önemli."

"Sage," diye bağırdı, Sage'in kuralları küçümsemesinden rahatsız olduğu kadar bu kelimedenden de rahatsız olmamıştı. "Yeter artık."

Sage bir adım geri çekildi, hâlâ sırtıyordu. "Çok üzgünüm büyükbaba. Sizi yalnız bırakayım..." Elini dizüstü bilgisayarların bulunduğu çantaya doğru salladı. "...bunlar her neyse. Eğer bana söylemezseniz, kendim bulurum. Sırları ortaya çıkarmak benim uzmanlık alanım, biliyorsun." Kollarını iki yana attığı kahkaha hem acı hem de küçümseme doluydu. "Tanrı seni kutsasın ve korusun. Onun yüzü üzerinizde parlansın ve size huzur getirsin."

Alaycı bir el sallayışla Sage ayrıldı ve ofis kapısını arkasından dikkatle kapattı.

Oda aniden bunaltıcı bir sessizliğe büründü, Alan'ın yutkunması duyulabiliyordu. Sage on yıldır sırları ortaya çıkarıyordu ve şimdiye kadar sahip olduğu en iyi yardımcıydı. Kesinlikle en güvenilir olanıydı. Bugüne kadar.

Şimdi Terrebonne Parish morgunda yirmi üç yıldır kayıp olan bir ceset vardı. Alan'ın Cora Winslow'un ne bildiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Peki ya Sage gerçekten kendi başına kazmaya başlarsa? Alan ne yapacağını bilmiyordu.

Elinin titrememesini isteyerek telefonun ahizesini kulağına götürdü. "Lana, lütfen Medford Hughes'u ara. Bilgisayarımın şifresini yine unuttum. Mümkün olduğunca çabuk ofisime gelsin."

"Hemen efendim. Otuz dakika içinde Roy Grover ile bir toplantınız var."

O sıcak hava fıçısıyla bir toplantıya odaklanmasının imkânı yoktu. Diyakozlar kurulu başkanı hiç susmazdı. "Başka bir tarihe erteleyebilir misiniz?"

Sekreterinin sessiz nefesi çok şey anlatıyordu. Roy Grover çok mutsuz olacaktı. "Elbette, efendim."

"Ona özürlerimi ilet. Bu hafta bir akşam evine uğrayacağımı söyle." Ya da hiç uğramayabilirdi. Adamdan nefret ediyordu. Her zaman işaret etmek istediği bir sorun vardı. Alan'ın işinin yarısından fazlası kilise politikasını yatıştırmaktı. "İstersen bugün erken çıkabilirsin."

Lana onun üzgün olduğunu göremeyecek kadar uzun süredir onun için çalışıyordu. Kimsenin üzgün olduğunu bilmesini istemiyordu.

Çünkü Alan çok ama çok üzgündü.

Telefonu dikkatle kapattı ve Sage'in Broussard'ın ofisinden aldığı iki dizüstü bilgisayarın bulunduğu çantaya baktı. İçlerinden birinde Cora Winslow hakkında bilgi olabilirdi.

Ve eğer ikisi de yapmazsa, yapmak zorunda kalacaktı.

Ne yapacağından emin değildi. Ama Winslow kadını gerçeği öğrenmek için bastırmaya devam ederse, babasıyla aynı kaderi paylaşmak zorunda kalacaktı.

Yirmi üç yıl önce bahisler inanılmaz derecede yüksekti.

Artık astronomik rakamlardı.

The Quarter, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI, SAAT 11:15

Polis merkezinden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşan Cora, çantasından cep telefonunu çıkardı. Kullan-at telefonunu Joy'un vurulmasını soruşturmakla görevli dedektife vermişti.

"Cora," dedi Harry, sesi nefes nefese çıkmıştı. "Dur."

Aniden durdu ve avukatının oflayıp pufladığını görmek için arkasını döndü. Polisle konuşmak ona

Cehennemden gelen baş ağrısı, ama Harry'yi kalp krizine sürüklemek zaten boktan bir güne korkunç bir son olurdu.

Harry'nin elini tuttu. "Özür dilerim. Seni koşturmak istememiştim."

Boştaki eliyle cebinden bir mendil çıkardı ve alnını sildi. "kadar genç değilim," dedi hâlâ nefes nefese. "Nereye gidiyorsun Cora?"

"Hastaneye. Joy'u görmem gerek."

Harry kaşlarını çattı. "Tetikçisi hâlâ serbestken olmaz. Eğer adam gerçekten senin peşindeyse, bir süre ortalıkta görünmemek daha iyi olabilir."

Eğer. Kendi avukatı ondan şüphe ediyordu.

"Belki de kütüphaneye hasta olduğunu söylemelisin," diye devam etti. "Evde, güvenli bir yerde kal."

Ama evi güvenli değildi. Bunu ona da söylemişti. O da evindeki hırsızlığın bağlantılı olduğuna inanmıyor gibiydi.

Dedektifin bunu bilmesine izin vermemiştir. Harry, Cora için polis koruması talep eden Dedektif Clancy'ye karşı kaplan kesilmişti ama NOPD'nin bunun için yeterli kaynağı yoktu. Dedektif bunu ona söylediğinde gerçekten üzgün görünüyordu.

"Kütüphaneyi çoktan aradım. Hastalık izni aldım. Joy'u kontrol ettikten sonra eve gideceğim. Geldiğin için teşekkürler Harry. Kimi arayacağımı bilemedim."

"Keşke sana bir ceza avukatı tutmama izin verseydin. Tröst ve vasiyet işleriyle uğraşıyorum." Büyükannesinin yıllarca avukatlığını yapmıştı ve polise gitmeye karar verdiğinde aramayı düşündüğü ilk isimdi. "En azından senden şüphelenmiyorlar."

Cora kuru bir sesle, "Bundan emin değilim," dedi. "Parmak izlerimi aldılar ve ellerimden GSR örneği aldılar."

"Bunu kabul etmemeliydin," diye azarladı Harry. "Sana bunu söylemiştim. Eğer tavsiyemi dinlemeyeceksen beni neden aradın ki?"

"Çünkü aylardır silah kullanmadım," diye tersledi Cora, "o yüzden bir şey bulamayacaklarını biliyordum. Eğer bana bakıyorlarsa, Joy'un tetikçisini aramayacaklardır."

Harry yıpranmış görünüyordu. "Seninle hastaneye gelemem. Öğleden sonra kaçırmamam gereken randevularım var. Lütfen doğruca eve git Cora. En kısa zamanda arkadaşını kontrol edeceğim."

"Eve gideceğim," diye söz verdi. Joy'u gördükten sonra.

"Doğruca eve mi?" Harry bastırdı.

"Birkaç yere uğramam gerekiyor," diye geçiştirdi. "Sütüm bitti."

Ki bu doğruydı. Hiç süt içmediği de doğruydı. Bu onun kardeşiydi. Kalbinin derinliklerinde bir acı hissetti.

Onu özlüyordu. Her gün.

Harry başını sallıyordu. "En azından hastaneden eve döndüğünde beni arar mısınız?"

Adam onun saçmalıklarını her zaman fark edebilmişti. Ne de olsa onun vaftiz törenine katılmıştı. Onun büyümesini izlemiş, fahri amcası olmuştu. Onu herkesten daha uzun süredir tanıyordu. En azından hâlâ hayatta olan herkesten. "Yapacağım. Söz veriyorum."

"Ara, mesaj atma. Sesini duymak istiyorum. Ve eğer bir sorunla karşı, bir parolaya ihtiyacımız var."

Şaşkın bir kahkaha attı. "Şifreli bir kelime mi?"

Harry başını salladı, tamamen ciddiydi. "Kaçırılma ihtimaline karşı."

O zaman gülümsedi, gerçek bir gülümseme. "Bana inandığını sanmıyordum."

"Anladığımdan emin değilim ama sen her zaman akli başında biri oldun. Eğer senin peşinde olduğunu düşünüyorsan, en azından bunun bir

olasılık." Yüzünü buruşturdu. "Bir de babanla olan şu iş var. Bir bağlantı olabileceğini göz ardı edemeyiz."

En azından bu da bir şeydi. Yardıma ne dersin?
Bu iyi bir parola."

Gözlerini kısmıştı. "Büyükannen ne kadar ukalaysa sen de o kadar ukalasın. Kardeşin en azından saygılı davranıyordu."

Bir başka keder darbesi daha göğsünü sızlattı. "Evet. O bir yalakaydı."

Ama bunu sevgiyle söyledi.

Harry elini onun saçlarında gezdirdi. "Özür dilerim. Ondan bahsetmemeliydim. Bu benim kabalığımdı."

"Sorun yok, Harry. Bir yıl oldu. Artık onun hakkında konuşabilirim." Uzun zamandır konuşmamıştı, kederinin derinliklerindeydi. "John Robert benden daha saygılıydı. Parola olarak 'timsah'a ne dersin?"

Harry onun yanağını okşadı. "Bu kadar yeter, Cora. Dikkatli ol."

"Ben her zaman öyleyim."

Gerçekten öyleydi. Ne yaparsa yapsın. Bugün pek yardımcı olmamış gibi görünüyordu.

Bir taksi çağırmak için elini uzattı, bir taksi mucizevi bir şekilde durdu. Taksi çağırmak Harry'nin süper gücüydü. Bu ve büyükannesinin emanetini yönetmek. Vergiler için her zaman yeterli para vardı ve evin en kritik bakımını yapmaya yetecek kadar para kalıyordu. Harry bu yıl onun dayanağı olmuştu.

Taksiye binerken omzunun üzerinden, "Ara beni Cora," diye emretti.

"Evet, efendim." Taksinin uzaklaşmasını izledikten sonra telefonuna baktı ve Tandy'den gelen mesajlara bakarak irkildi. Ayrıca en iyi arkadaşından gelen on beş cevapsız arama ve üç sesli mesaj vardı.

Sokağın aşağısına ve yukarısına bakarak biraz rahatladı. O sabah onu kovalayan adamdan hâlâ bir iz yoktu. Joy'un vurulması tüm haberlerde yer aldığına göre muhtemelen şehri terk etmişti.

Kişi listesinden Tandy'nin adını tuşladı ve telefonu kulağından uzak tutarak cızırtıya karşı kendini hazırladı. Hayal kırıklığına uğramadı.

"Cora Jane Winslow!" Tandy böğürdü. "Nerelerdeydin lan sen?" Sonra fısıldadı, "Üzgünüm, Nala. Üzgünüm, LouLou."

Nala arka planda, "Onu hoparlöre ver," diye emretti.

Cora telefonu tekrar kulağına götürürken yüzünü buruşturdu. Joy'un kızları şu anda onunla yüzleşmesini isteyeceği son kişilerdi. Cora Broussard'lara gitmemiş olsaydı, Joy iyi olacaktı. "Merhaba, Nala. Merhaba Louisa."

Cora ve Tandy üçüncü sınıftan beri en iyi arkadaşlardı. Nala birkaç yıl sonra onların okuluna transfer olduğunda gruplarına katılmıştı. Louisa birkaç yaş daha küçüktü ve onlar büyüyene kadar peşlerinden gitmişti, aradaki yaş farkının önemi azalmıştı. Onlar onun kayalarıydı ve Cora onları çok seviyordu.

Ama şimdi, biraz sert sevgi görecekti. Ki bunu hak ediyorum.

" 'Merhaba,' diyor," diye söylendi Nala, öfkesi her halinden belliydi. "Ödümüzü koparıyor ve tek söylemesi gereken 'merhaba'. Nerelerdeydin sen?"

Cora nefes verdi. "Hastaneye geldiğimde sana söyleyebilir miyim?"

"Hayır, yapamazsınız," diye tersledi Tandy. "Bize şimdi söyleyeceksin. Hastaneye geleceğini söyledin ve bu saatler önceydi. Çok endişelendik."

"Özellikle de anneme olanlardan sonra," dedi Louisa sessizce. "Bizi aramalıydın Cora."

"Özür dilerim. . Annen nasıl?"

"İyileşme sürecinde," dedi Nala yorgun bir sesle, tüm öfkesi geçmişti. "Wayne, Burke'ün ofisinden Molly ile birlikte bekleme odasında. Jerry Tuscaloosa'dan geliyor, yani biz çocuklar hepimiz onun için burada olacağız. Tandy beni ve LouLou'yu yiyecek bir şeyler almamız için gönderdi, biz de hastanenin kafeteryasındayız."

"Ben gelene kadar orada kal. Her şeyi açıklayacağım." Hattın diğer tarafı hareketsiz kaldı.

Çok hareketsiz.

"Cora?" Tandy sert bir sesle söyledi. " oluyor?"

"Bak, burada sokakta duruyorum. Ayrıca ben de açım. Seninle kafeteryada buluşuruz. Ben iyiyim. Söz veriyorum. Yakında görüşürüz."

Aramayı sonlandırdı ve zil sesini kapattı çünkü Tandy geri arayacaktı.

Tabii ki şu anda ihtiyacı olan tek bir taksi bile yoktu. "Uber o zaman," diye mırıldandı, sonra soğuk bir burun bacağının yan tarafına sürtününce yere baktı.

Bir köpekti, çok tatlı bir yüzü olan golden retriever cinsi bir köpek. Köpek olabildiğince sevimli bir şekilde oturmuş, umutla ona bakıyordu. Üzerinde bir hizmet köpeği yeleği, tasma ve tasma kayışı vardı.

"Merhaba, kıymetlim," diye mırıldandı Cora, etrafta bir sahip ararken. "Annen ya da baban nerede?" Köpeğin tasmaına uzandı ve tasmayı eline aldı. "Kayıp mı oldun?"

"Hayır," dedi derin bir ses, sakın olmayan bir tonda. Başını kaldırıp baktığında tasma elinden çekilip alındı. Bir adam kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Öfkeli görünüyordu, kahverengi gözleri karanlık ve tehditkârdı. "O kaybolmadı."

Köpekten bir adım geri çekildi, bir elinde cep telefonunu sıkıca tutarken diğer elini teslimiyetle uzattı. "Özür dilerim. Yardıma ihtiyacı olduğumu düşündüm."

Adamın kaşları daha da çatıldı ve Cora bir adım daha geri çekildi. İri bir adamdı. Cora topuklu ayakkabılarıyla beş-on bir yaşındaydı, yani bu adam en az altı-üç yaşında olmalıydı. Belki de altı-dört. Ve kaslı. Eğer bu kadar korkutucu görünmeseydi çok güzel olurdu.

Ondan pek hoşlanmışa benzemiyordu. Ki bu da o gün için normaldi.

Polis karakolu uzakta değildi. Mecbur kalırsa çılgık atıp lobiye geri koşabilirdi. Muhtemelen ona yine inanmayacaklardı ama en azından güvende olacaktı.

"Bizimle gel," dedi adam. "Seninle konuşmamız gerek."

Cora'nın kalbi duracak gibi oldu. Olamaz. İmkânı yok. Hizmet köpeği yeleği bir numaraydı. Gardımı düşürmemi sağlamaya çalışıyordu. Döndü ve birkaç metre arkasında duran insanları görünce dondu kaldı. Üç büyük adam ve bir küçük kadın, hiçbiri onu gördüğüne sevinmiş görünmüyordu.

Alarm korkuya dönüştü. Köpekli adam bu sabahki adam olabilirdi. Benzer yapıdaydılar.

Beni buldu. Güvende olduğumu sanıyordum ama o beni buldu.

Aptal. Çok aptaldı. Harry'yle birlikte taksiye binmeliydi. Hepsinden kaçamazdı. Şimdi değil. Çok yorgundu ve o sabah topuklu ayakkabılarıyla koştuğu için ayakları ağrıyordu.

Çenesini kaldırdı ve onları inceledi. Daha sonra polise rapor vermek zorunda kalırsa diye.

Bütün erkekler siyah saçlıydı. Arkasındaki en iri olanı bronz tenliydi ve tank gibi yapılıydı. En kısası en az bir metre boyundaydı ama yine de geniş omuzluydu. Bu onun için iyi bir şeydi çünkü omuzlarına sanki hiçbir şey taşımıyorlarmış gibi asılmış üç bilgisayar çantası taşıyordu. Gümüş rengi akıllı telefonu ona doğru eğildiğinde koyu teninde göze çarpıyordu.

Onu kaydediyordu, orospu çocuğu. ne cüret?

En azından dördüncü adam diğerlerinden daha az kızgın görünüyordu. Cora'yı çözülmesi gereken bir bulmaca gibi izliyordu.

Ama dört adam da acımasız görünüyordu. Kararlı.

Ve büyük. Onu ikiye bölebilirlerdi.

Kadın gruptaki en aykırı kişiydi. Sadece bir metre boyundaydı ve bir ölüm makinesinden çok bir periye benziyordu.

Muhtemelen patronlarıydı. Sevimli görünüyordu ama muhtemelen küçük parmaklarını şıklatarak bir cinayet emri verebilirdi.

Ve öğle tatillerinde çok fazla gerilim romanı okuyorum. Ama o bunu hayal etmiyordu. Kalbinin göğüs kafesine çarpması gibi bu da gerçektir.

. Bu onların işini çok kolaylaştırır.

"Bela istemiyorum," dedi Cora sessizce, her ne kadar tüm içgüdüleri onu çılgılık atmaya ve kaçmaya zorlasa da.

"Biz de öyle," dedi köpeğin sahibi. "Biz sadece seninle konuşmak istiyoruz."

Cora geriye, sokağa doğru bir adım attı. "Beni yalnız bırakın. Lütfen," diye ekledi, sesindeki titremeyi kontrol edemiyordu.

"Korkarım bunu yapamayız," dedi kadın, dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gülümseme nazikti ve Cora bir an için ona güvenmedi. Ta ki küçük kadın köpek sahibini itene kadar. "Phin, tatlım, onu korkutuyorsun." Kadın bir adım öne çıktı ve elini uzattı. "Ben Delores O'Bannion. Siz de Cora Jane Winslow musunuz? Telefon konuşmanıza kulak misafiri olmaktan kendimizi alamadık."

Cora yutkundu, kadının teklifinin gerçek olduğuna inanmak istemiyordu. "Git lütfen. Çılgılık atacağım."

"Buna gerek yok," dedi Phin adındaki adam. Çatık kaşlarını yumuşatmak için gözle görülür bir çaba sarf etti ama bunun bir faydası olmadı.

"Ben Phin Bishop. Sorularımıza cevaplarınız var."

Cora bir adım daha geri çekildi. "Hayır, tanımıyorum. Hiçbirinizi tanımıyorum."

Adamların en irisi öne çıktı. "Joy Thomas ile çalışıyoruz. Benim adım Burke Broussard. Bu sabah ofisime geldiniz. Nedenini bilmek istiyorum."

Broussard. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Cora, dizleri rahatlamayla titrerken. Geriye doğru tökezledi, ayakkabısı havadan başka bir şeyle karşılaşmadı. Arkasından bir araba kornası çalarken bir el uzandı, kolunu tuttu ve onu kaldırıma geri çekti.

Bir kez daha köpeğin sahibine baktı. Phin Bishop. Eli hâlâ kolunu kavrıyordu ve kendini onun tenindeki iri parmaklarına bakarken buldu. Parmakları nasırlıydı, sanki elleriyle çalışıyormuş gibiydi. Sonunda soğukkanlılığını yeniden kazanmadan önce uyuşukça ona baktı. Kolunu geri çekti ve omzunun üzerinden baktı.

Elbette, neredeyse sokağa düşüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi sertçe, sonra telefonunu kaldırıp kendisini yol kurbanı olmaktan kurtaran adam da dahil olmak üzere yüzlerinin fotoğrafını çekti. "Bu fotoğrafları beni bekleyen arkadaşlarıma göndereceğim. Gerçekten Joy'un iş arkadaşları olup olmadığınızı bana bildirecekler."

"Hangi arkadaşlar?" Broussard-eğer gerçekten adı buysa -sordum.

"Nala ve Louisa Thomas."

Broussard ve Bishop da dizüstü bilgisayarlı adam gibi rahatladı.

"değil," dedi Broussard. "Onlarla iletişime geçin."

"Acele edin," dedi Bishop sertçe. "Oyalanacak vaktimiz yok."

Ona sinirli bir bakış fırlattı. "Beni zorlamayın, Mr. Bishop. Gerçekten boktan bir gün geçirdim."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Bishop. "Sadece... acele et. Lütfen."

Beynini harekete geçiren "lütfen" oldu. Bir metin yazmaya çalıştı ama elleri titriyordu. Lanet olsun. Sonunda Nala ve Louisa'nın telefon numaralarını yazdı ve fotoğrafları ekledi.

Bu adamları tanıyor musun? Mesaj attı.

Önce Nala'nın cevabı geldi. Bu annemin patronu, Burke. O neden orada?

Sırada Louisa'nın cevabı vardı. Burke, Antoine ve Phin. Annemin ofisinden geliyorlar. Neden oradalar? Diğer ikisi kim?

Emin değilim, Cora mesaj . Ama annenin vurulmasıyla ilgili. Onlara güvenebilir miyim?

Telefonu Tandy'den gelen bir aramayla yanıp söndü. Elbette Nala ve Louisa mesajları Tandy'ye göstermişlerdi.

Cora aramayı kabul etti ve Phin Bishop telefonunu almaya çalıştığında ters ters baktı. "Çek ellerini bayım. Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim ama mahremiyetimi ihlal etmeye hakkınız yok."

Kulağına bastırdı, duymalarını istemiyordu. "Buradayım, Tandy."

"Kim var orada?" Tandy telefonunun hoparlörünü açarak sordu. "Bizi korkutuyorsun."

"Söyleyebildiğim zaman söylerim. Nala, Louisa, Broussard ve adamlarına güvenebilir miyim?"

"Evet," dedi Nala hemen. "Ama diğer iki kişinin kim olduğunu bilmiyorum."

Cora kaşlarını kaldırarak kadına baktı ve telefonunu indirip hoparlöre verdi. "Delores? Sen kimsin? Ya o?" Delores'in arkasında bir koruma gibi duran adamı işaret etti.

"Kocam Stone," dedi Delores sakince. "O ve ben Phin'in arkadaşlarıyız. Joy Thomas'ı vuran kişiyi yakalamak için yardımınıza ihtiyacımız var."

"Bunu duydum Cora," dedi Nala. "Neden sana annemi soruyorlar?"

"Çünkü bu sabah oradaydım," diye itiraf etti Cora. "Seni gördüğümde her şeyi açıklayacağım. Annen bana kaçmamı, içeri giren adamı halledeceğini söyledi. Vurulduğunu bilmiyordum. Çok üzgünüm."

Nala derin bir iç çekti. "Annem gibi konuştun. Başın belada mı Cora?"

"Bilmiyorum. Bu insanlarla konuşup size haber vereceğim." Başını kaldırıp Bishop'a baktı. "Nerede konuşacağız?"

Bishop, Broussard'a baktı. "Nereye?" Bishop sordu. "Ofis bir suç mahalli."

"Benim evim," dedi Broussard. "Nala ve Louisa oraya birkaç kez gittiler. Adresi biliyorlar."

"Nerede yaşadığını biliyoruz," diye onayladı Louisa.

"Burke'ün yanında güvende olacaksın," dedi Nala. "Mümkün çabuk bizi ara."

"Cora?" Tandy sordu, sesi tedirgin ve korkmuş geliyordu. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum."

"Bu babanla mı ilgili?"

"Sanırım öyle. Polisler bilmiyor."

"Bu Broussard'ın evine geliyorum," dedi Tandy. "Yalnız kalmayasın diye."

Cora'nın kalbi minnettarlıkla sıkıştı. Kısa bir süre hayır demeyi, Tandy'nin bunu yapmak zorunda olmadığını, Cora'nın iyi olacağını söylemeyi düşündü. Ama iyi değildi. Joy'un kızları Broussard'ın güvende olduğunu söylemişti. En iyi arkadaşına ihtiyacı vardı. "Tamam."

"Tamam mı?" Tandy açıkça şaşırmış bir halde sordu. "Sana yardım etmeme izin verdiğine göre durum kötü olmalı. O adama söyle beni içeri alsa iyi olur yoksa polis çağıracağım."

Bu konuda iyi şanslar. Polis şimdiye kadar pek yardımcı olmamıştı.

"Ona söyleyeceğim." Telefon görüşmesini sonlandırdı ve Bishop ile Broussard'a döndü. "Hadi gidelim."

3

The Quarter, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI GÜNÜ, SAAT 12:10

CORA JANE WINSLOW

Burke onları Quarter'daki büyük evine götürürken sessizdi. Arabada oturmuştu. Ön yolcu koltuğunda oturmuş, camdan dışarı bakıyor, gerginliği yüzünden akıyor.

Antoine, Stone ve Delores'i kendi arabasıyla takip etmişti.

SodaPop arka koltukta Phin'in yanına oturdu, onun yanına sokuldu. Onu sabit tutuyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı SodaPop'a. Çünkü o sabah Stone'la birlikte Burke'ün ofisine gitmek üzere evden çıktıklarında köpek onu takip etmeye çalışmıştı. "Seni dinlemeliydim."

Kafasını kaldırdığında Burke'ün cipin dikiz aynasından kendisini incelediğini gördü. Burke'ün evinin arkasındaki avluda durmuşlardı. "İyi misin?" Burke sordu.

Phin başını salladı. "Çoğunlukla." New Orleans'a yeni bir başlangıç yapma umuduyla dönmüştü ama Joy'un kanını ellerine bulaştırdığı anda bu umudu suya düşmüştü.

Phin, SodaPop'un paltosunu nazikçe kavradı. O çukura tekrar düşmeyecekti. Cora Jane Winslow etraftayken olmaz.

O... bir şeydi. O sabah gördüğü siyah saçlar peruktu. Gerçek saçları canlı bir kıızıl ve kıvırcıktı, başını her çevirdiğinde bir o yana bir bu yana savruluyordu. Dışarıdan bakıldığında uzun boylu ve zarifti ama telefonunu almaya çalıştığında ona mahremiyetini ihlal ettiğini söyleyecek kadar da gevezeydi.

Kendini zar zor toparlıyordu ve kız onun yoğunluğunu yanlış yorumlamıştı.

En iyisi bunu düzeltmek.

"Bayan Winslow," dedi Phin sessizce. "Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim."

Onun bakışlarıyla buluşmak için döndü. "O zaman neden yaptın?"

Phin yutkundu. Gözleri brendi rengindeydi, zeki ve deliciydi. "Bende TSSB var. Polis sorgu odasından yeni çıkmıştım ve o anda pek iyi değildim."

Cora'nın bakışları yumuşadı. "Kabul edildi. Seni terslediğim için özür dilerim. Beni sokağa düşmekten kurtardığın için teşekkür ederim. Görünüşe göre ikimiz de boktan sabahlar geçirmişiz. Neden sorgu odasındaydın?"

"Çünkü Joy'u ilk o buldu," diye yanıtladı Burke. "Ve bazılarımız çok yanlış bir sonuca vardık. Çok üzgünüm, Phin."

Cora Burke'e şok olmuş bir bakış fırlattı. "Onun yaptığını mı düşündün?"

"Hayır," dedi Burke hızla, sonra yüzünü buruşturdu. "Belki bir saniyeliğine. Ne olduğundan emin değildim."

"Joy'a asla zarar vermem," dedi Phin. "Asla."

"Ben de öyle." Cora'nın bakışları odaklandı. "Diğerleri de burada. Bu işi bitirelim mi?"

"Bu fikri sevdim." Burke dışarı çıktı ve Antoine'ın arabasının arkasındaki kapıyı kapatmaya giderek ikisini yalnız bıraktı.

"Adı ne?" Cora köpeğine bakarak sordu.

"SodaPop. Pop diye kısaltmaya çalıştım, çünkü gazlı içecek için gerçekten doğru kelime bu, ama o sadece SodaPop diye cevap veriyor."

Kadın kıkırdadı, adamın tekrar duymak istediği zengin bir sestir bu. "Sesin Orta Batı'dan geliyormuşsun gibi geliyor."

"Cincinnati. Yani benim arkadaşlarım, Delores ve Stone. Delores SodaPop'u benim için eğitti. O benim hizmet köpeğim."

"Yelegini gördüm. Çalışırken onunla konuştuğum için özür dilerim."

Phin'in ona olan saygısı arttı. "Endişelenme. Sana koşmak için benden kaçtı. Bunu daha önce yapmamıştı. Sadece altı haftadır bende ama genelde bana tutkal gibi yapışır."

Cora köpeğine gülümsedi ve Phin nefesini içine çekmemek için kendini zor tuttu. Çok güzel bir kadındı ama gülümsemesi onu güneş gibi aydınlatıyordu.

"Köpeğimin kokusunu almış olabilir. Her iki durumda da bana koştuğuna sevindim," dedi ve sonra ayıldı. "Bay Broussard'la konuşmak istiyordum, bu yaradı. Şimdi gidip onunla konuşalım mı?"

"Gitmeliyiz." Phin arabadan indi ve Cora'nın kapısını açtı. "Burke bizim için yan kapının kilidini açmaya gitti," diye açıkladı elini uzatarak.

Onu aldı, SUV'den dışarı kayd ve ayakları kaldırıma çarptığında yüzünü buruşturdu.

"Sen iyi misin?" Phin sordu.

"Ayaklarım ağrıyor, hepsi bu. Bu sabah epey bir yol koştum."

Antoine arkalarından yaklaşarak, "Bu da paylaşacağınızı umduğum hikâyenin bir parçası," dedi.

Cora basitçe, "Evet," dedi.

Phin hâlâ onun elini tuttuğunu fark etti. Yanaklarının ısındığını hissederek elindekini bıraktı. Elini çekmesi gerekiyordu.

Başını dik tutmalıydı. Cora Winslow'a bakmayı bırakması gerekiyordu.

Burke onları kapıda karşıladı ve yüksek Viktorya döneminden 1990'ların koli bantlı BarcaLounger'ına ve modern, tam donanımlı mutfığa kadar farklı tarzların bir karışımı olan oturma odasına götürdü. Mutfak Phin'in eseri idi ve pırıl pırıl parlamasıyla gurur duyuyordu.

"Biraz kahve yapayım," dedi Burke. "Sonra konuşabiliriz." Cora'ya bir sandalye uzattı -koli bandı olmadan- ve Cora sandalyeye oturdu, ayaklarını dinlendirirken ağzının etrafındaki acı çizgileri hafifledi.

Phin 1880'lerden kalma, şaşırtıcı derecede rahat bir kanepeye oturdu. Phin Cora Winslow'a bakmaya devam ederken SodaPop ayaklarının dibinde yatıyordu.

Ondan daha gençti. Onun yaklaşık otuz yedi yaşına karşılık belki otuz yaşındaydı. Koyu kıvılcık saçları tepedeki ışıkları yansıtıyor ve kıvrıkcık bir bulut gibi omuzlarını çevreliyordu. Düz, koyu gri bir etek ve açık pembe bir kazak takımı giymişti. Bir dizi inci boğazını sarıyordu ve boynundaki zincirden bir çift gözlük sarkıyordu.

Bir profesöre benziyordu. Ya da bir kütüphaneciye.

Ön kapıdan gelen sert bir ses onu çalışma odasından dışarı çıkardı.

"Cora!" diye bağırdı dışarıdan bir kadın. "Arkadaşımı on saniye içinde göremezsem 911'i arayacağım."

Burke ön kapıya doğru giderken sessizce güldü. "O bir tabanca, değil mi?"

Cora'nın gülümsemesi gergindi. "Benim için endişeleniyor." "Endişelenmeye hakkı varmış gibi görünüyor," dedi Delores. nazik bir şekilde. "Sabahtan beri hem Phin hem de Joy için endişeleniyoruz."

Cora'nın bakışları Phin'e kaydı. "Polis seni kayda aldı mı?"

"Hayır. Kameralar hikayemi doğruladı. Giysilerimdeki barut izi testi de negatif çıktı." Ellerini test etmek için çok fazla kan vardı.

"Benimki de öyle," dedi Cora kuru bir sesle, "ama sanırım ben hâlâ Dedektif Clancy'nin şüpheli listesindeyim."

"Ben de."

"Cora!" Tandy koşarak odaya girdi ve kollarını Cora'ya dolayarak ona sıkıca sarıldı. "Çok endişelendim. Bunu bana bir daha yapma, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı Cora. "Çok sıkı, Tandy. Nefes alamıyorum."

Tandy hemen tutuşunu gevşetti. Sarışın ve kıvrımlı Tandy bir kasırga gibiydi. Enerjisi neredeyse çatırdıyordu. "Özür dilerim." Burke başka bir sandalye getirdiğinde ona baktı. "Teşekkür ederim. Ben Tandy Napier. Joy'un kızları burada güvende olacağımızı söyledi." Gözlerini Phin'in patronuna dikti. "Size güveniyorum."

"Güvende olacaksın," dedi Burke, koli bandıyla bantlanmış BarcaLounger sandalyesine oturarak. "Şimdi hikâyeye dönelim. Joy'un tetikçisi hâlâ dışarıda ve geçen her dakika izini bulmak daha da zorlaşacak. Cora, bu sabah ofisime neden geldiğinle başlayabilir misin?"

Tandy kaşlarını çattı. "Evet, Cora. Anlat. Bu babanla mı ilgili?"

"Evet. Çoğunlukla." Cora dikleştirdi ve ellerini kucağında kavuşturdu. "Soyadım Winslow ama doğum adım Elliot. Babam Jack Elliot'tı."

Antoine kaşlarını çattı. "Bu ismi yakın zamanda duymuştum." Gözleri kısa bir süre kapandıktan sonra açıldı. "Elliot? Houma'da yıkılan binada cesedi bulunan adam mı?"

Cora yorgunca başını salladı. "Evet."

"Oh," dedi Burke şaşkınlıkla. "Bunu söylemeni beklemiyordum." Stone, Delores ve Phin'e baktı. "Neden bahsettiğini biliyor musunuz?" Üçü de başlarını salladı. "Sen gittikten hemen sonra oldu, Phin," dedi. "Houma'daki Damper Binası son kasırgada tamir edilemeyecek kadar hasar gördü. Houma buranın bir buçuk saat güneybatısında," diye açıkladı Stone ve Delores'e. "Son birkaç fırtına şehri sert vurdu. Damper Kasım ayının ilk günü yıkıldı."

"Ve bir ceset mi bulundu?" Stone sordu.

"Evet." Cora boğazını temizledi. "Kurban temelin içine gömülmüş. Betona değil ama altındaki bir yarığa. Bir hafta kadar haberlerde çıktı ve herkes unuttu. Adamın kimliği yoktu." Elllerine baktı. "Sadece bir iskeletti."

Phin sesinin nazik olmasına dikkat etti çünkü kız aniden kırılganlaşmıştı. "Ama onu baban olarak tanımladılar?"

Başını salladı. "İki hafta önce. Saç köklerindeki DNA'yı test etmeleri ve genetik veri tabanıyla eşleştirmeleri bir ay sürdü."

"Onu seninle nasıl eşleştirdiler?" Antoine sordu. "Veri tabanlarından birine DNA gönderdin mi?"

"Evet. İki yıl önce. Aslında onu arıyordum - ya da onunla ilgili başka birini." Başını kaldırdı, ifadesi bozulmuştu. "Çalıştığım yere iki dedektif geldi. Bana haber vermek için oradaydılar. Kafatasında iki kurşun deliği vardı. Öldürülmüştü."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Delores. "Çok üzgünüm Cora." Cora küçük bir gülümseme takındı. "Teşekkür ederim."

Tandy Cora'nın elini tutmak için eğildi. "Ama polis araştırıyorsunuz, değil mi?"

"Terrebonne Parish'te, evet, ama çok fazla umut vermiyorlar. Yirmi üç yıldır oradaydı. Temel atıldığından beri. Yine de bir dedektifle görüşmeye karar vermemin nedeni bu değil."

Tandy sertleşti. "Ne oldu Cora?"

"Sana söylemedim çünkü endişeleneceğini biliyordum. İki gün önce biri evime girdi. Sanırım birden fazla kez girdiler ama iki gün önce girdiklerinden eminim."

"Cora Jane!" Tandy fısıldadı.

Cora arkadaşına suçlu bir bakış attı. "Polise gittim ama beni pek ciddiye almadılar. Hiçbir şey çalınmamıştı, bu yüzden yapabilecekleri fazla bir şey olmadığını söylediler."

Phin kaşlarının çatıldığını hissediyordu ve yüzünü düzeltmeye çalıştı ama işe yaramadı. "Babanın cesedinin yeni bulunduğunu biliyorlar mıydı?"

"Evet. NOPD olayın bağlantılı olabileceğini söyledi ve Terrebonne Parish şerif departmanı ile bilgi paylaştı. Ama NOPD'nin zorla girme konusunda yapabileceği bir şey yoktu. Parmak izi aldılar ama içeri giren her kimse eldiven giymiş."

"Rahatsız olan neydi?" Phin sordu.

"Pek değil, gerçekten. Eğer arama yaptıysalar, temizdi. Keşke evi darmadağın etselerdi çünkü o zaman polisler beni daha ciddiye alırdı."

"İki gün önce içeri girdiklerinden nasıl emin oldunuz?" Burke sordu.

Cora gözlerini devirdi. "Kapıların üzerine seloteyp yapıştırdım. Eve geldiğimde bant parçalarından biri kopmuştu. İlk hırsızlık olayından sonra bir güvenlik sistemi sipariş etmiştim ama dün geceye kadar gelmedi. Hemen kurdum."

"Ve sen bizi aradın," dedi Antoine.

"Joy'u aradım," diye düzeltti Cora. "Bir özel dedektif için çalıştığını biliyordum. Bana danışmanlık yapacağını söyledi."

"Bu sabah bir randevum olduğunu biliyordum," dedi Burke, "ama kiminle olduğunu bilmiyordum. Geldiğinizde ne oldu?"

Cora gözle görülür bir şekilde kendini topladı. "Bir özel dedektifle görüşeceğimi kimsenin bilmesini istemedim, özellikle de evime giren kişinin babamın başına gelenlerle bir bağlantısı varsa. Yani, sadece bir haber için bilgi arayan biri de olabilirdi. Polisler öyle söyledi. Ya da hatıra almak isteyen biri. İnsanlar böyle gariptir. Geleceğimi bilen tek kişi Joy'du. Yüzümü gizlemek için peruk taktım ve kapüşonlu pelerinimi giydim. Aptalca, değil mi?"

"Hayır," dedi Phin zorla. "Akıllıca aslında. Ben esmer birini aradığınızı sanıyordum. Ama evinizi izliyor olmalılar ve sizi takip etmişler."

"Evet." Gözleri birden ıslandı. "Joy'un incinmesini asla istemedim. O annemin arkadaşıydı. Küçüklüğümden beri hayatımdaydı. Lütfen buna inanın."

"Sana inanıyorum," diye mırıldandı Burke. "Ofisime geldiğinizde ne oldu?"

Cora elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Birkaç dakika erken geldim. Joy kahvesini alıyordu. Bana makyaj odasına gidip saçma peruğumu çıkarmamı söyledi." Zayıfça gülümsedi. "Ben de itaat ettim. Joy'un bana söylediği her şeyi yaparım."

Antoine yatıştırıcı bir sesle, "Hepimiz yaparız," dedi. "Yani banyoya mı gittiniz?"

Başını salladı. "Kapının dışında sesler duyduğumda peruğu çıkarmaya hazırlanıyordum. Joy'du ve çok kızgındı. Polisleri arayacağını söyledi. Dışarı baktım ve bir adam gördüm. Tamamen siyah giyinmişti. Kayak maskesi ve eldivenler. Botlar. Tamamen siyah. 911'i aradım ve davetsiz bir misafir olduğunu söyledim."

"Demek polisleri aradınız," dedi Antoine. "Birinin aradığını biliyorduk ama takip edilemeyen bir numaraydı."

Cora yüzünü buruşturdu. "Kullan-at telefon aldım. İhtiyatlı davrandım."

Burke'ün gülümsemesi nazikti. "Muhtemelen öyleydi. Sonra ne oldu?"

"Joy'un masasının arkasındaki kapıdan girdi. Sanırım senin ofisinin kapısı," dedi Burke'e. "Banyodan çıktım ve Joy'un sandalyesini asansöre doğru itmeye başladım. Motor çalışmıyordu. Kırmıştı. Bana bizi yavaşlatacağını, asansörü duyacağını söyledi."

"Şu eski şeyi değiştirmem lazım. Yavaş ve gürültülü. Kahretsin." Burke başını salladı. "Peki sonra?"

"Bana kaçmamı, onun peşimde olduğunu ve kendi başının çaresine bakabileceğini söyledi." Yeni yaşlar konyak rengi gözlerini doldurdu ve yanaklarından aşağı süzüldü. "Kaçmamalıydım ama... Joy kaçmamı söyledi. Çok özür dilerim. Bu benim hatam." Sesi hıçkırıklarla kesildi. "Joy'un canı yandı çünkü ben bir korkaktım ve kaçtım."

"Hayır," dedi Phin. "Eğer kaçmasaydın, seni öldürebilirdi. Ya da seni kaçırabilirdi."

Tandy ona minnettar bir bakış fırlattı. "O haklı, tatlım. Joy seni korumaya çalışırdı. Onun tarzı bu."

Cora sadece başını salladı, omuzları titrerken elleriyle yüzünü kapattı.

Delores mutfığa gitti ve bir bardak suyla geri döndü. Cora'nın eline tutuşturdu. "Bunu iç ve nefes almaya çalış. Bu senin suçun değil. Joy'u vuran adamın suçu. Senin koşman sonucu değiştirmedir."

"Bunu bilemezsin," diye hıçkırdı Cora.

"Yapabilirim," dedi Burke kararlı bir şekilde. "Joy'un silahı kılıfından kayıptı. Kamera kayıtlarımız, davetsiz misafirin onu vurduktan sonra silahını almak için onunla mücadele ettiğini gösteriyor. Ama ya kadın ıskaladı ya da adam çelik yelek giyiyordu çünkü çelik yelek onu yavaşlatmadı."

Aşağı. Silahını aldı ve onu vurdu. Kaçtığında ne oldu?"

"Bir lokantanın mutfağına daldım ve onu kaybettiğimi sandım, ama dışarı çıktığımda caddenin karşısındaydı, ben de Tandy'nin sanat galerisine varana kadar koşmaya devam ettim. Vurulduğunu bilmiyordum. Sanırım tencere ve tavalar sesi örtüyordu. Silah seslerini duysaydım geri dönerdim ama o beni takip ediyordu, bu yüzden Joy'un iyi olduğunu düşündüm. Joy iyi olacak mı?"

"Evet," dedi Phin, Burke ve Antoine birlikte.

"O sert biridir," diye ekledi Burke. "Ve zamanımızı onun ardından ağlayarak değil, onu kimin vurduğunu bulmaya çalışarak geçirmemizi isterdi. Buna çok kızardı Bayan Winslow."

Cora'nın kahkahası yumuşak ve suluydu. "Öyle derdi. Ve bana Cora diyebilirsiniz."

"Burke," dedi Burke. "Antoine, Phin, Stone ve Delores," diye devam etti ve sırayla her birini işaret etti. "Sokakta kendimizi tanıttığımızda biraz korkmuştunuz."

Cora'nın gülümsemesi kararsızdı. "Teşekkür ederim."

"Bu sabah konuştuktan sonra nereye gittin?" Tandy çantasından çıkardığı bir paket mendili Cora'ya vererek sordu.

"Polis karakoluna. Onlara ne olduğunu anlatmam gerektiğini biliyordum. Dedektif Clancy ile konuştum. Kontrol edeceğini söyledi. Ellerimde barut izi aradı ve parmak izlerimi aldı."

Antoine'ın gözleri büyüdü. "Bunu yapmasına izin mi verdin?"

"Yaptım. Avukatım yapmamamı söyledi ama ben Joy'un katilini aramalarını istedim, beni soruşturarak zaman kaybetmelerini değil. Avukatım bana koruma vermelerini istedi ve Dedektif Clancy bunun mümkün olmadığını söyledi."

En azından avukatını aramış, diye düşündü Phin. Polislerle işbirliği yapmak genelde iyi bir şeydi ama

Phin bunun tam de görmüştü. Avukatlar bir güvenlik katmanı ekledi.

"Kimi aradın?" Tandy sordu.

"Harry'yi."

"Harry Fulton?" Tandy inanamayarak ciyaktadı. "Cora Jane, o vasiyetlerle ilgilenir. Tutuklamalarla değil. Aklından ne geçiyordu?"

Cora iç çekti. "Ben... sarsılmıştım. Bana bağırma, Tandy Sue."

Tandy yüzünü buruşturdu. "Bana öyle deme."

"O zaman bana Cora Jane deme," diye tersledi Cora.

"Peki," diye homurdandı Tandy. "İyi olduğunu bana haber vermeliydin. Ben de sarsılmıştım."

"Biliyorum," dedi Cora yumuşayarak. "Özür dilerim."

Phin, Cora'nın açıklamalarını kafasında evirip çeviriyordu ve bazı şeyler uyuşmuyordu. Önce en büyüğünü ele aldı. "Cora, babanın yirmi üç yıldır ölü olduğunu söylemiştin. Ama dedektifler sana öldüğünü daha iki hafta önce söylediler. Nerede olduğunu sanıyordun?"

Cora'nın bakışları keskinleşti, saygı ve takdir karışımıydı. Kollarını iki yana açtı. "Teşekkür ederim!" dedi hararetle. "Polisler bu gerçeği dikkate almazdı." Nefes aldı. "Onun öldüğünü düşünmemiştim. Aslında, hayatta olduğuna emindim."

"Babanın öldüğünü kabul etmek zor olurdu," dedi Delores. "O kaybolduğunda sen daha çocuk olmalısın."

"Beşinci doğum günümden bir ay önceydi. Bir gece bir müşterisiyle buluşmak için çıktı ve bir daha eve dönmedi. Ama neredeyse her yıl doğum günümde ve diğer tatillerde mektup gönderirdi. Son mektubu bir ay önceki doğum günümde, cesedinin bulunmasından iki hafta sonra ama kimliği tespit edilmeden önce aldım."

Oda sessizliğe gömüldü.

"Kahretsin," diye mırıldandı Burke. "Hiç de beklediğim gibi değil."

Depo Bölgesi, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI GÜNÜ, SAAT 12:10

Sage apartman dairesinin kapalı otoparkına girdiğinde arabasının kapısını çarptı. Hâlâ kaynıyordu ve kaburgaları acıyordu.

Kibirli yaşlı piç.

Ona bir doktor bulmayı bile teklif etmemiştir.

Sage'in ihtiyacı olduğundan değil. Neyse ki Joy Thomas'ın silahı küçük kalibreliydi.

Kadının onu vurduğuna hâlâ inanamıyordu.

Sonra da kendini vurdu. Onu vurmak istememiştir. Eğer o lanet silahı , onu alıp kaçacaktı.

Belki de ölmez.

Joy Thomas'ın hayatta kalması için dua etmek istiyordu ama artık dua etmiyordu. Dua, kaybetmekten korktukları televanjelizm imparatorlukları kurmuş aptal yaşlı adamlar içindi.

Sırt çantasını omzuna atan Sage asansöre doğru ilerledi. Bir içkiye ihtiyacı vardı.

En azından büyükbabası üzgündü. Bu pek sık olmazdı. Sage onu hiç böyle görmemiştir.

Cora Winslow kimdi? Neden önemliydi?

Sage araştırmasını yapmıştı elbette. Son iki hafta içinde kadının evine beş kez gitmişti. Üç kez kadın isteyken, iki kez de uyurken içeri girmişti. Onun kişisel evraklarını karıştırmış ve konuşmalarını gözetlemişti. Kadının bir kadın olduğunu biliyordu.

Tüm zamanını ve parasını o süslü eve harcayan kütüphaneci. Mavi adında bir köpeği olduğunu ve en iyi arkadaşının adının Tandy olduğunu biliyordu.

Ayrıca onun inanılmaz derecede yalnız olduğunu da biliyordu. Köpeğiyle konuşurken sesinde duymuştu bunu. Kimsenin onu dinlemediğini düşündüğü gecelerde ağladığında da duymuştu.

Babası yakın zamanda ölmüştü. Ya da en azından cesedi yakın zamanda bulunmuştu.

Erkek kardeşi bir yıl önce, büyükannesi ise iki yıl önce ölmüştü. Cora Winslow bazı trajediler görmüştü.

Büyükbabası her gün trajedi yaşamış insanlarla iletişim kuruyordu. Bazılarının gerçekten yardıma ihtiyacı vardı. Bazıları ise tek amaçları Sage'in ailesinden bir şeyler koparmak olan dolandırıcılardı. Sage'in işi bu insanlarla uğraşmaktı. Oyunlarının ne olduğunu ve onları nasıl engelleyeceğini bulacaktı.

Sage işinde çok iyiydi.

Cora Winslow'un kederinin haklı olduğuna inanıyordu ama büyükbabası onu teselli etmekle ilgilenmiyordu.

Alan ondan korkuyordu ve bu bile başlı başına olağandışıydı. Adam, Cora'nın sözde ölmüş babasından aldığı mektupları ele geçirmeyi takıntı haline getirmişti. Sage de mektupları okumak istiyordu. Alan'ı bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu bilmek istiyordu.

Sage, Alan'ın Cora Winslow'a olan takıntısıyla ilgili ipuçları bulmak için büyükbabasının evindeki çalışma odasını bile didik didik aramıştı. Alan'ın masasını, dosya dolaplarını ve hatta Alan'ın bilgisayarını bile aramıştı. Sage bilgisayar korsanlığını denemeye hevesli bir genç olduğundan beri şifreyi biliyordu.

Büyük referans kitaplarının sayfalarında gizli saklanma yerleri olup olmadığını bile kontrol etmişti.

Ama hiçbir şey bulamadı.

Asansör Sage'in çatı katındaki dairesine açıldı. Sırt çantasını kanepenin üzerine bıraktı ve pencerelerin olduğu duvara doğru yürüyüp nehrin eşsiz manzarasına baktı.

Büyükbabasının çalışma odasında hiçbir şey bulamamış olması onu rahatsız etmişti, çünkü sadece Cora Winslow hakkında bir şey bulamamış değildi, büyükbabasının sakladığını bildiği başka dosyalar da bulamamıştı. Sage'in büyükbabasına karşı gelen ya da gelecekte ona engel olabilecek herkes hakkında toplamak üzere gönderilmiş olduğu can sıkıcı veriler.

Yaşlı piç gerçekten önemli evrakların hiçbirini iş yerinde tutmazdı. Merkez ofislerde çok fazla meraklı göz vardı, keşfedilme riski çok yüksekti.

Yani Cora Winslow'la ilgili iyi şeyler büyükbabasının evinde saklı olmalıydı. Bir yerlerde. Aksi takdirde Sage'e Broussard'ın ofisine girme talimatı bir anlam ifade etmezdi.

Özel dedektifin masasında Cora Winslow'la ilgili hiçbir dosya yoktu ve dosya dolabının çekmecesinde sadece bir kutu Ritz krakeri ve bir kavanoz fıstık ezmesi vardı. Broussard'ın grubu her şeyi dijital ortamda tutuyor olmalıydı.

Böylece Sage dizüstü bilgisayarları çaldı.

O dizüstü bilgisayarlarda her ne varsa, resepsiyon görevlisinin hayatına değeceğini umuyordu.

Joy Thomas'ı öldürmemiş olmayı gerçekten umuyordu ama eğer öldürdüyse, bunun bedelini ödemeyecekti. Arkasında hiçbir kanıt bırakmamıştı. Bundan emindi. Ve büyükbabası onu bu işe bulaştırmayacaktı çünkü yaşlı adamın açıkça gizli kalmasını istediği pek çok şeyi açıklamak zorunda kalacaktı.

Sage büyükbabasının sırlarını saklayabilirdi, bir bedel karşılığında.

Yaşlı adam ona iyi para ödüyordu ama büyükbabasının servetiyle kıyaslandığında maaşı devede kulak kalıyordu. Sage, Cora Winslow'un yaşlı adam için kim olduğunu öğrendiğinde, bunu Alan'ın servetini kendine almak için kullanabilirdi. Büyükbabası bir yerlerde bu bilgiye sahipti. Sage'in tek yapması gereken onu bulmaktı.

Cora Winslow'un sırrını keşfetmek artık onun tam zamanlı işiydi.

The Quarter, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI GÜNÜ, SAAT 12:15

Cora rahatlamıştı. Burke ve adamları ona inanmıştı. Sonunda biri yaptı.

Burke bir anlık sessizlikten sonra, "Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi. "Yirmi üç yıldır ölü olan baban sana her yıl mektup mu gönderiyordu?"

Her birinin yüzüne baktı ve gerçek bir endişe gördü. Ancak Phin'in yüzünde öfke gördü ve bu rahatlamasına yardımcı oldu çünkü öfkenin kendisine değil, onun için olduğunu biliyordu. Bakışlarını onun üzerinde sabit tuttu.

TSSB ile ilgili kendi sorunları olabilirdi ama şu anda ihtiyacı olan güç oydu ve bunu kabul edecekti. Sadece birazcık. Sadece şimdilik.

"Şey," dedi mantıklı görünmeye çalışarak, "belli ki bunlar onun tarafından yazılmamış. Hayaletlere inanmıyorsam tabii. Ki büyük ihtimalle inanmıyorum."

Tandy histerik bir kahkaha attı. "Mektup yazmayı yıllar önce bıraktığınızı sanıyordum."

Cora gözlerini Phin Bishop'tan ayırmadan, "Öyleydi," diye mırıldandı. "Ama birkaç yıl önce tekrar başladı. O zamana kadar onlar hakkında konuşmak istemiyordum."

Phin'in öfkesi yumuşadı ve şefkatle karıştı. "Neden onlar hakkında konuşmak istemedin?"

Cora zorlukla yutkundu. "Çünkü kızgındım. Bizi terk etmişti ve annem her şeyin yükünü omuzlarında taşımak zorundaydı. Ve taşınacak çok şey vardı. Kardeşim hastaydı ve bakıma ihtiyacı vardı. Annem ve büyükannem her şeyi hallediyordu. Onlar benim ailemdi. Takdir edilmeyi hak etmiyordu."

Bunca zamandır ölü olması dışında. Öfkesi yüzünden kendini suçlu hissetmemesi gerektiğini biliyordu ama hissediyordu.

"Anlaşılabilir," diye mırıldandı Phin. "Ama mektupları sakladın, değil mi?"

Başını salladı, boğazı düğümlenmişti. "Her biri."

Tandy onun elini kavradı. "Ah, tatlım. Tüm bu olanları bana neden anlatmadın?"

Cora en iyi arkadaşına baktı. Beklediği gibi, Tandy'nin yüz ifadesi de Cora'nın kendi yüz ifadesi kadar mutsuzdu. "Çünkü biri babamı öldürdü, T. Başka biri yirmi üç yıl boyunca Jack Elliot gibi davranarak bana mektuplar gönderdi. Korkuyordum. O mektupları kimin ve neden yazdığını bilmem gerekiyordu. Ve bundan sonra ne yapmayı planladıklarını bilmem gerekiyordu."

Tandy yıkılmış görünüyordu. "O mektupları hep annenin yazdığını düşünmüştüm. Seni daha iyi hissettirmek için."

Cora başını salladı. "O öldükten sonra bile, üniversite boyunca onları almaya devam ettim. Bu beni babama daha da ."

Burke hırpalanmış koltuğunun kolunu iterek ayaklarını yukarı kaldırdı. Ellerini karnının üzerinde birleştirdi ve gözlerini kapattı. "Yani babanız yirmi üç yıldır ölü. Cesedi altı hafta önce bulundu ve iki hafta önce de kimliği tespit edildi."

Terrebonne Parish dedektifleri. Onlara mektuplardan bahsettiniz mi?"

Cora, Burke'ün rahat duruşunun tuhaf olduğunu düşünen başka biri olup olmadığını merak ederek odaya göz gezdirdi. Phin'in iki arkadaşı PI'ye tuhaf tuhaf bakıyordu ama Phin ve Antoine hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. Antoine taşıdığı üç çantadan birinden bir bilgisayar çıkarmış ve bir şeyler yazıyordu.

Sanırım bu Burke'ün düşünme koltuğu. Çok şey görmüştü. kütüphane kullanıcılarında yıllar içinde görülen yabancı davranışlar.

"Verdim. Orijinallerini Terrebonne Parish şerif ofisinden dedektiflere verdim." Kalbi tekledi. "Onlara vermemeli miydin?"

Burke elini salladı, gözlerini açmadı. "Eminim sorun yoktur. Kopyaları sakladınız mı?"

"Tabii ki. Çok düzenliyimdir. Dedektiflere mektupların bende olduğunu ve onları arabamla Houma'ya kadar takip edeceğimi söyledim. Ben izlerken onlar da benim için mektupların kopyalarını çıkarabilirlerdi."

Burke'ün dudakları kıpırdadı. "Çok titizsiniz hanımefendi."

"O bir kütüphaneci," dedi Tandy, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Phin'in ifadesi değişti, memnun mu görünüyordu?

Ona döndü, kızgınlığı bir kez daha artmıştı. "Neden bu kadar kendini beğenmiş görünüyorsun?"

Phin şimdi utanmış görünüyordu. "Özür dilerim. Ne iş yaptığını anlamaya çalışıyordum. Profesör ya da kütüphaneci olduğunu düşündüm."

Cora bakışlarını ona çevirdiğinde Tandy umursamaz bir tavırla, "Bunu çok sık yapıyor," diye ekledi. "Sen de öyle."

"Garden District'te bir kütüphaneci," dedi Antoine düşünceli bir şekilde, dizüstü bilgisayarına bakarak. "Yaşadığın yerden birkaç blok ötede çalışıyorsun. Güzel ev, Cora. Çok güzel."

Cora yeni bir siniri bastırdı. Yeni müşterilerin geçmişlerini kontrol etmek standart çalışma prosedürleri olmalıydı.

Ve evi çok güzel bir evdi. Aynı zamanda bakımı pahalı bir evdi ve neredeyse her baş ağrısının kaynağıydı. Babasının cesedi bulunmadan önce tabii ki. Bu yeni gelişme ön plandaydı. "Altı nesildir aileme ait."

Phin eğilip Antoine'ın dizüstü bilgisayarına baktı. "Vay canına. Bahse girerim tamirciniz zengindir."

Yarısını bile bilmiyordu. "Tamircim çoğunlukla benim." Yine de bakım masrafları neredeyse başa çıkılamaz boyuttaydı. "Ama konudan sapıyoruz." Ellerini kucağında kavuşturdu ve uzanmış yatan Burke Broussard'a odaklandı. "Houma'dan gelen dedektifler bana soruşturmayı yürüteceklerini, ancak aradan geçen bunca zamandan sonra bunun çözülmesi zor bir dava olacağını söylediler."

"Dedektifler kimdi?" Bishop sordu. "Dan Hardy ve Liam Goddard."

Phin kaşlarını çattı. "Onlara hırsızlık olaylarından bahsettin mi?"

"Yaptım. Yerel polisi arayıp ihbarda bulunmamı söylediler ki zaten bunu yapmıştım. NOPD ile koordineli çalışacaklarını söylediler. NOPD'ye babamın cesedinin bulunduğunu ve mektupları anlattım. Eğer kayıp bir şey yoksa yapabilecekleri bir şey olmadığını söylediler."

Delores sempatik bir tavırla, "Gerçekten çok zor durumdasın," dedi.

Cora iç çekti. "Evet. Aklımı mı kaçıırıyorum diye düşündüm. Ama sonra bu sabah oldu."

Burke gözlerini açtı ve ona odaklandı. "Bu sabah yürüdünüz mü yoksa araba mı kullandınız?"

"Tramvaya bindim. Kimsenin arabamı takip etmesini istemedim ama yine de beni takip etmeyi başardılar."

"Nereye bindin?" Burke sordu. "Hangi duraktan?"

"Washington'daki St. Charles."

"O durakta başka kimse bindi mi?" Yine gözlerini kapatmış, ona iri yarı, Cajun Sherlock Holmes'u hatırlatmıştı.

"İki yaşlı bayan ve ortaokul çağında bir çocuk. Kütüphaneden tanıdığım çocuk. Her Cuma okuldan sonra manga okumaya geliyor."

"Davetsiz misafir sizi bir şekilde takip etmiş olmalı. Ya da..." Burke'ün gözleri tekrar açıldı. Koltuğunu aniden yere çarparak ayağa fırladı ve Tandy'den telaşlı bir ciyaklama duydu.

Cora elini yanan bir ev gibi havalanan kalbine bastırdı. "Ne oldu?"

Burke başını salladı ve işaret parmağıyla dudaklarına dokundu. "Çantanızın içindekileri inceleyebilir miyim lütfen?"

Cora refleksif bir hareketle çantasına sarıldı. "Neden?" Sonra anladı. Bir iz sürücü. Ya da bir böcek. "Siktir," diye mırıldandı ve çantasını iri yarı adama uzattı.

Antoine da ayağa kalktı ve Broussard çantanın içindekileri yemek masasının üzerine bıraktı. Hem Phin hem de Delores'in kocası Stone ayağa kalkıp masada onlara katıldı ve dört adam eşya yığınını karıştırdı.

"İşte," dedi Stone.

"Ve orada," diye ekledi Phin.

Antoine sinirli bir ses çıkardı. Dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra geri döndü. "Bahçe kulübende saklanıyor, Burke. Onları daha sonra Dedektif Clancy'ye verebiliriz."

Cora sandalyesinde dönerek onlara baktı. "Takipçi mi böcek mi yoksa ikisi birden mi?"

"İkisi de," dedi Broussard acımasızca. "Astarın içindeydiler. Bu çantayı her zaman taşır mısınız?"

"Hayır. İki hafta önce değiştirdim. Belki de üç. Dedektifler kütüphaneye gelip babamın cesedinin bulunduğunu söylemeden önceydi."

Phin'in ifadesi de aynı derecede acımasızdı. "Evde yalnızken çantayı nereye bırakıyorsun?"

"Mutfak masamın üzerinde." İç çekti. "Yani hırsızlıklardan en az biri cihazları çantama koymak içindi."

"Evet," dedi Burke, tedirgin bir şekilde. "Hemen kontrol etmeliydim."

Cora alnını ovuşturdu. "Lanet olsun. Bunu düşünmemiştim bile."

"Bu yüzden bize geldiniz," dedi Antoine nazikçe. "Mektupların kopyaları yanınızda mı?"

Cora başını salladı. "Onlar benim kasamda. Joy onları sana getirmemi ya da e-posta ile göndermemi söyledi ama ben bunu yapmadım. Bunca zamandır dinleniyorsam, Joy'u kim vurduysa mektupları biliyordu. Mektup kutusunu Houma polisine götürdüğümde ve yine hırsızlık olaylarını NOPD'ye bildirdiğimde çantam yanımdaydı. Belki de evimi arayan kişinin aradığı şey mektuplardır. Ve bu sabah benden istediği şey."

"Belki," diye izin verdi Burke. "İki dizüstü bilgisayarımızı çaldı, bu yüzden mektupları bildiğimizi de düşünmüş olabilir."

Cora dehşet içinde bakakaldı. "Dizüstü bilgisayarlarınızı mı çaldı? Diğer müşterilerinizle ilgili gizli bilgileri ele geçirdi mi?"

"Hayır," dedi Antoine, gülümsemesi biraz gururluydu. "Gizli dosyaları sabit disklerimizde tutmuyoruz. Hepsini ağıımızda saklanıyor. Dizüstü bilgisayarlar sadece verilere giden kanallar. Ayrıca, tüm donanımlarımızda uzaktan patlatabileceğim bir öldürme anahtarı var. Dizüstü bilgisayarlardan birinde bir şey okumaya çalışıldığında kötü bir sürprizle karşılaşacak. Sistemine bulaşacak bir virüs dışında her ikisi de tamamen silindi."

Cora bunu biraz biliyordu. Ne de olsa bilgi onun en önemli işiydi. "Sizi ona mı yönlendiriyor?"

Antoine başını salladı. "Umarım öyledir."

Phin kaşlarını çatıyordu. "Joy sana mektupları getirmeni söylediye neden bugün mektupların kopyalarını yanında getirmedi?"

"Hepinizi işe almayı planlamamıştım. O kadar param yok. Joy, kendimi ve evimi davetsiz misafirlerden korumak için başka hangi adımları atabileceğimi görmek için Burke ile sadece bir danışmanlık yapabileceğimi söyledi. Bir konsültasyonu karşılayabilirim. Şimdi gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum. Ama tabii ki mektupları alabilirsin. Joy'u vurana bulmanıza yardımcı olacak her şeyi."

Tandy Cora'nın elini sıktı. "Eve gidemezsin. Güvenli değil. Benimle eve gel. Ya da babamla kal. Tekrar ilgilenecek birine sahip olduğu için mutlu olacaktır."

Cora başını salladı. "Bir güvenlik sistemi aldım." Bunu gerçekten karşılayamazdı. Bu onu güvende tutacaktır. "Ayrıca, biri gelirse Blue havlayacak-" Nefesini içine çekti. "Köpeğim. Evde yalnız. Acaba-"

Hayır, , hayır. Blue'ya hiçbir şey olamazdı. O onun her şeyiydi. John Robert'tan geriye kalmıştı. Cep telefonunu çıkardı ve bir gece önce yüklediği kamera uygulamasını açtı. Blue'yu yatağında kıvrılmış, mışıl mışıl uyurken gördüğünde nabızı duruldu. "O iyi."

"Hırsızlık olaylarında köpek sizi uyardı mı?" Bishop sordu.

"Cuma gecesi yatak odamın kapısında havlıyordu. Artık pek sık havlamıyor. Yaşlandı ve çok uyumaya meyilli. Aşağıya indim ve mutfakımdaki masanın bir çekmecesini açtım. Faturalarımı ödediğim yer. Birinin çek defterimi ya da çantamdan cüzdanımı çalmış olabileceğini düşündüm ama hiçbir şey kaybolmamıştı. Ama kendimi kötü hissettim."

Ben de o gece güvenlik sistemi sipariş ettim. İkinci kez iki gün sonra, Pazar günü oldu. İsteydim."

Antoine kaşlarını çattı. "Kütüphane Pazar günleri kapalı, değil mi?"

"Evet, ama bir personel tatil partimiz vardı ve ben de süslemek için içeri girdim. Eve döndüğümde, kapının üzerine koyduğum bandın kopmuş olduğunu gördüm. Blue havladı mı havlamadı mı bilmiyorum."

"Tamam," dedi Broussard. "Sonraki adımlar. Birincisi, kasanızdan o mektupları almamız gerekiyor. Bunu bu öğleden sonra yapacağız. İkincisi, evinizin güvenliğini artırıp daha iyi kilitler takacağız. Yeni kilitler takmadıysanız tabii? Lütfen kilitlerin orijinal olmadığını söyleyin."

"Ev 1878 yılında inşa edildi ve kilitler bundan çok daha yeni. Ama ben orada yaşadığımdan beri kapılarda varlar. Yani tüm hayatım boyunca."

Burke Phin'e döndü. "Phin? Cora'nın evindeki güvenlik yükseltmelerini denetleyebilir misin?"

Phin gözlerini kırptırdı, şaşırmış görünüyordu ama hemen toparlandı. "Evet, elbette."

Burke takdirle başını salladı. "Teşekkür ederim. Şimdi korumalardan konuşalım."

Korumalar mı? Bu insanlar açıkça onun olduğundan çok daha zengin olduğunu düşünüyorlardı. Ki hiç de öyle değildi.

Cora bir elini kaldırdı. "Dur. Dur. Buna ihtiyacım yok. Hizmetlerinizi karşılayamam. Joy seninle bir kez konuşmamı ve kendimi güvende tutmam için bana önerilerde bulunabileceğini söyledi."

Burke onun yanına çömeldi. Son derece ciddi görünüyordu ve eğer onu bantlanmış BarcaLounger'ında üşürken görmemiş olsaydı gözünü korkutabilirdi. "Cora, seni koruyacağım. Bu pazarlığa açık değil. Bana ödeme yapmak zorunda değilsiniz. Senden tek istediğim bizimle işbirliği yapman.

Çünkü Joy'umuza kimin zarar verdiğini bulmamız gerekiyor."

Cora nefes verdi. "Tamam. Korumanı kabul ediyorum ama sadece Joy'un iyiliği için. Onu vuran kişi tekrar peşime düşerse, yakalayabilirsin. Korumam kim olacak?" "Henüz emin değilim. Phin bu işle uğraşırken güvenliğinizi düzeltmek için. Mektupları almak için seninle birlikte bankana bir sakıncası var mı?"

"Evet, ama önce yemek yemem lazım. Kahvaltıyı atladım ve gerçekten yemek yemeliyim."

Tandy, Cora'nın kolunu okşayarak, "Hangricidal oluyor," dedi. "Steroidler üzerinde açlık gibi."

Cora en iyi arkadaşına ters ters baktı. "İstemiyorum."

"O da çok mızumsuzlanıyor," diye ekledi Tandy. "şu anda olduğu gibi."

Bu adildi. "Yakınlarda nerede bir şarküteri ya da restoran bulabilirim?"

Burke, "Sana bir sandviç yapayım," diye teklif etti. "Olur mu?"

İri adama gülümsedi. "Evet, teşekkür ederim."

Burke mutfağa girdiğinde Cora, Phin'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bugün evimde çalışabilecek misin? Sen de gerçekten berbat bir sabah geçirdin."

Phin kararlı bir şekilde başını salladı. "Ellerimi meşgul etmek her zaman iyidir. SodaPop benimle gelebilir mi?"

Cora gülümsedi. "Elbette gelebilir. O ziyaretteyken Blue'yu st kattaki odalardan birine koyacağım. Hizmet köpeklerinin mümkünse diğer köpeklerle sosyalleşmemesi gerektiğini biliyorum."

Delores gülümseyerek, "Bir ğleden sonra sosyalleşmenin SodaPop'un eğitimine zarar vereceğini sanmıyorum," dedi. "Onu ben eğittim ve başka köpeklerle de birlikte oldu."

Cora, Phin'e "O zaman sanırım Garden District'i ziyaret etmeyi planlıyorsun," dedi.

Phin gülümsedi ve Cora kendini ona bakarken buldu. Adamın kara kara düşünen, tehlikeli bir kötü çocuk havası vardı ama gülümsediğinde genç ve kaygısız görünüyordu.

"Garden District'teki o eski evleri seviyorum," dedi. "Ara sıra orada bir şeyler tamir ediyorum. Burke birkaç yıldır bana burayı tamir ettiriyor."

Cora onun gülümsemesine karşılık verdi ve uzun zamandır ilk kez rahatladığını hissetti. Burke ondan yükseltme yapmasını istediğinde neden bu kadar şaşırmış görüldüğünü merak etti ama sonra arabadaki değiş tokuşu hatırladı. Burke bir an için bu adamın Joy'u incittiğine inanmıştı. Kısa bir an, ama yine de bir an.

İri ve karanlıktı ve kaşları çatıktı. Ondan korkmalıyım.

Gülümsemesi duraksamış olmalı, çünkü Phin aniden ayıldı.

"Seni daha önce karakolun önünde korkuttum," dedi sessizce. "Eğer evine gelmemi istemiyorsan, anlarım."

Cora duygularının bu kadar şeffaf olup olmadığını merak ederek gözlerini kırıştırdı.

Ama korkmuyordu. Bu adamın içinde derinlerde bir acı vardı. TSSB, demişti. Bir hizmet köpeğine ihtiyaç duyacak kadar kötü. Ama orada da bir nezaket sezmişti. Joy'un kızları onun güvende olduğunu söylemişti. Bu öğleden sonrası için yeterli olacaktı.

"Senden korkmuyorum," dedi dürüstçe. "Bu şekilde değil. Ama başka bir nöbet geçirirsen ne olacak? Şiddete başvurur musun?"

"Hayır," dedi Delores usulca. "İşler kötüye gitmeden önce hep kaçır."

Phin kaçırdı. Onun duyguları da şeffaftı. Utanıyordu ve bu Cora'nın ona yardım etmek istemesine neden oldu.

"Nöbet geçirmek üzere olduğunuzda herhangi bir uyarınız olacak mı?" diye sordu.

Phin köpeğine uzandı. "SodaPop bunun için var. Erken teşhis. Ve dikkat dağıtma."

"Bana bakar mısın?" O bakana kadar bekledi, sonra da gözlerinin içine baktı. "Hiç birini incittin mi?"

Gözünü kırpmadı. "Evet. Bir kez. Beş yıl önce."

"Phin daha kötü yaralandı," dedi Stone sadakatsizlikle. "Diğer adam başlattı, sonra kendini savununca Phin'i vurdu. Phin hastanelik oldu, diğer adamın ise sadece çenesi zedelendi."

Phin onu dikkatle izliyor ve kararını bekliyordu.

Başka birini istemeli. Gerçekten istemeliydi. Ama adamın gözleri açık ve dürüsttü. Ve biraz da savunmasızdı.

Ona zarar veremezdi. Ona zarar veremezdi.

"Yardımanın için minnettar olurum, Phin. Evime hoş geldin."

Phin'in tüm vücudu gevşedi, köpeğini da buna dahildi. SodaPop döndü ve elini yaladı. Bakışlarını tekrar onunkilere çevirmeden önce köpeğine gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Önce bankaya gidip babamın mektuplarını alacağız. Umarım bu Burke'e bir başlangıç noktası sağlar."

Ve eğer şanslıysa, Broussard Araştırmaları Jack Elliot'ı kimin öldürdüğünü bulacaktı.

Ve neden.

4

The Garden District, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI GÜNÜ, SAAT :30

PHIN, Cora'nın sokağı boyunca her iki yöne de baktı ve gölgelerde gizlenen siyahlı adamlar olmadığından emin oldu. Cora'nın Sahil temiz görünüyordu, bu yüzden Cora'nın ön kapının kilidini açabilmesi için kenara çekildi.

SodaPop Phin'in yanına yapışmış, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Joy için endişeleniyordu ama çocukları onun durumunun stabil olduğunu söylemişti. Hâlâ bilinci kapalı ama durumu stabil. Şu anda yoğun bakım ünitesindeydi ama ertesi sabah normal bir odaya alınacağını umuyorlardı.

Cora'nın evinde ne bulacakları konusunda da endişelenmişti, ama her iki endişe de, çoğunlukla SodaPop yüzünden, onu bir sarmala sokmamıştı. İyi kızdı. Stone ve Delores'i birkaç saatliğine Mahalle'de turistçilik oynamaya gönderecek kadar kendine güveniyordu. Onları o gece Cora'nın evi güvende olduktan sonra görecekti. Phin evinin fiziksel olarak güvende olduğundan emin olacak, Antoine da başka böcek olmadığından ve kurduğu alarm sisteminin düzgün çalıştığından emin olacaktı.

Elbette ilk adım, mektuplarda ne olduğunu bulmaktı. Cora'nın kasasından kopyaları aldıktan sonra -üç kopya vardı çünkü

Cora Winslow çok düzenliydi -Burke bir seti kendi evine götürmüş ve mektupları bizzat incelemeyi planlamıştı.

Joy'a saldıran kişinin Cora'nın mektupları o sabah ofise getirdiğini düşünmüş olması mantıklıydı ama saldırganın mektupları neden istediğini hiçbiri bilmiyordu. Umarım Burke bunu çözerdi.

Burke hâlâ Cora'nın koruması olarak kimi atayacağından emin değildi.

Bırak ben olayım.

Ama Phin bunun gerçekten aptalca bir dilek olduğunu biliyordu. Onun yüküyle olmazdı. Ayrıca, Cora onun kendini kontrol etme yeteneğinden ne kadar emin görünse de, Antoine peşine takıldığında onun rahatladığını fark etmişti.

Belki de Antoine böcek olup olmadığını kontrol etmeye geldiği içindi ama Phin hiç değilse gerçekçiydi. Bir hizmet köpeğine ihtiyaç duyan bir adam koruma olmak için yeterli değildi.

İki yıl önce Burke için çalışmaya başladığından beri bu işi istemiş olmasının bir önemi yoktu. Eski işine, yani gece güvenliğine ve şirketin genel tamirat işlerine geri dönmekle yetinmek zorundaydı.

"Tamirci" metaforik anlamda da doğru değil miydi? Phin bir av değildi. Özellikle de Cora Winslow gibi bir kadın için.

Bu düşünce karşısında irkildi. Onun gibi bir kadının kendisi gibi bir erkeğe ilgi duyabileceği fikrini aklından bile geçirmeye hakkı yoktu. Ama onun gözlerinde nezaket ve onu incitmek istemediğini görmüştü ve bu yeterli olmalıydı.

"Burası inanılmaz bir yer." Antoine fuayeye iki adım kala durdu, sesinde hayranlık vardı. "Müze gibi bir yer."

Phin, on beş metrelik tavana ve diğer bölümlere açılan süslü kemerlere bakarken mırıldanarak onayladı.

evin. "Yunan Uyanışı."

Ev, on dokuzuncu yüzyılın ortalarından sonlarına kadar New Orleans'ta çok popüler olan mimarinin çarpıcı bir örneğiydi. Ama üzerinde çok çalışılması gerekiyordu. Açık pembe dış cephe bir kat boya için adeta yalvarıyordu. İç duvarlar da solmuş, süpürgelikler ve tepsi tavanlar yontulmuş ve alan halıları yıpranmıştı.

Ama parke zeminler parlıyordu ve en azından fuaye pırıl pırıldı. Başlarının üzerindeki süslü avize pırıl pırıl ve tertemizdi.

Cora anahtarlarını kapının yanındaki bir kaseye bırakırken, "Mimarlığını biliyorsun," dedi.

"Biraz çalıştım. Resmi bir şey yok." Phin anahtarları işaret etti. "Yapmanız gereken ilk şeylerden biri anahtarlarınız için daha güvenli bir yer bulmak."

Yüzünü buruşturarak kızardı ve anahtarları cebine koydu. "Haklısın. Özür dilerim." Oturma odasına doğru yürümeye başladı. "Köpeğimi kontrol etmem gerekiyor."

Phin bir elini kaldırdı. "Burada kal. Evi temizlemem gerekiyor." Birinin saklanıp onu beklemesi ihtimaline karşı.

Kaşlarını çattı. "Mavi oturma odasında. Yaşlı ve birkaç dişi eksik ama bölgesine girmenizden hoşlanmayacaktır. Saldırması pek olası değil ama sizi tanıştırmam gerek."

"O zaman o odayı en son ben yapacağım. Antoine, böcekleri kontrol etmeye hazır mısınız?"

Antoine bilgisayar çantalarından birinden tarayıcısını çıkarmıştı bile. "Evet. Sen işini bitirene kadar Cora'yla burada bekleyeceğim."

"Ve sen taşıyorsun?" Phin yüksek sesle, bu sabahki pisliğin dinlediğini umarak söyledi. Piç kurusu Cora'nın güvende tutulduğunu bilebilirdi.

Antoine sırtıttı, tamamen anlamıştı. "Öyleyim," dedi, aynı yüksek sesle.

Cora onları endişeyle izledi. "Birkaç telefon görüşmesi yapmama izin var mı?"

Antoine ayıldı ve cebinden bir telefon çıkardı. "Telefonunda dinleme cihazı olup olmadığını kontrol edene kadar benimkini kullan ve gizli bir şey söyleme."

"Galerideki Tandy'yi arayıp evde güvende olduğumu haber vermem gerekiyor. Ha siktir. Avukatımı da." Yüzünü buruşturdu. "Herkes endişeleniyor."

Phin anlıyordu. Sert biri olduğunu bilmesine rağmen narin bir havası vardı. Cora Winslow'a büyük saygı duyuyordu.

"Odaları boşaltırken aşağıya seslenirim," dedi ve evin orijinaline benzeyen, pırıl pırıl maun trabzanlı büyük merdiveni çıkmaya başladı.

Olağanüstü işçilik.

SodaPop yanında, üçüncü kattaki tavan arasına kadar çıktı, aşağıya doğru ilerledi ve her odayı temizledi. İkinci katta bir yatak odasının kapısını açtığı anda olduğu yerde durdu ve ağzı açık kaldı.

Cora'nın, Antoine'ın Burke'ün ofisinde bulundurduğuna benzer inanılmaz bir bilgisayar istasyonu vardı. Birden fazla monitör, şık bir kule ve bilim kurgudan fırlamış gibi görünen ergonomik bir klavye.

Köpeğine baktı. "Bu odada ne halt ediyor?" Köpek cevap vermedi elbette. Sadece sakın bir şekilde ona baktı ve onun da sakinleşmesini sağladı.

Bilgisayar odasını ve oturma odası hariç diğer tüm odaları temizledikten sonra kadının hâlâ telefonla konuştuğu fuayeye döndü.

"Ben iyiyim, Harry. Söz veriyorum. Evdeyim ve alarmı kurmak üzereyim. Blue yanımda."

Phin, karakoldan çıktıktan sonra Cora'nın yaşlı adamla konuşmasına kulak misafiri olmuş ve ona eşlik eden avukatın Harry olduğunu hemen anlamıştı. Harry'nin yerinde olsaydım, Cora'nın benimle taksiye binmesi için ısrar eder ve Joy'un saldırganı tarafından kovalandıktan sonra onu kaldırımda bırakmazdım.

Ama belki de avukatı onu dinlemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Yine de Phin, yaşlı adamın öğleden sonraki randevularını Cora'nın güvenliğinin önüne koymasına sinirlenmişti.

"Seni birkaç saat içinde ararım. Hoşça kal, Harry." Telefonu kapattı ve alnını ovuşturdu. "Dürüst olmak gerekirse," diye mırıldandı. "Ben çocuk değilim. Ama Harry beni hayatım boyunca tanıdı, o yüzden hâlâ küçük bir kız olduğumu düşünüyor." Başını kaldırıp Phin'e baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Oturma odası hariç hepsi. Antoine süpürme işini ben de onu yaparım."

Antoine selam verdikten sonra Phin'in merdivenlerden çıktığı yolu takip etti.

"Bu taraftan." Cora, Phin'i yüksek tavanlı ve sadece biraz solmuş yemyeşil perdeleri olan bir başka muhteşem odaya götürdü. Gizli davetsiz misafirler için araştırmasını tamamlarken detaylara hayranlıkla baktı.

O da açıktı.

Bu oda diğerlerinden çok daha iyi yaşlanmıştı. Modern, rahat kanepeler ve sandalyelerle döşenmişti ama duvarlar eski portrelerle kaplıydı. Yani, gerçekten eski. "Bu kim?" diye sordu, boğazında özenle işlenmiş inci bir kolye olan siyah elbiseli, sert görünümlü bir kadını göstererek.

"Büyük-büyük-büyükannem, Blanche Winslow. Onunla evliydi." Muhteşem sakallı denizci üniforması giymiş bir adamı işaret etti. "Seymour." işaret etti.

Başka bir portre, diğerlerinden daha yeni. Kadının kafasında Cora'nın kızıl saçları vardı. "Büyükannem, Norma Winslow."

Phin Cora'nın profilini inceledi. "Onun incilerini takmışsın." Tek diziliydi, Blanche'ın portresinde taktıklarından hem daha sade hem de daha şıktı.

Cora gülümsedi. "Öyleyim."

"Blanche'ın taktığı süslü incilere ne oldu?" Birinin değerli eşya arıyor olabileceğini de merak etti.

"Gittiler. 1900'lerde bir yerlerde kayboldular. Korsanlar," dedi dramatik bir şekilde ve onun kıkırdamasına neden oldu. "Ya da belki hırsız bir akraba. Kimse bilmiyor."

Phin portrelerden, odanın iki şöminesinden birinin önündeki örgülü kilimin üzerinde kıvrılmış yatan yaşlı köpeğe döndü. "Mavi, sanırım?"

Cora'nın gülümsemesinde bir parça hüznün vardı. "Evet. Bugünlerde çoğu zaman uyuyor. On iki yaşında ve cinsine göre yaşıyor. Onu yavruluğundan beri besliyoruz."

Phin, tehditkâr bir şekilde hırslayarak ona bakmak için başını kaldıran köpeği inceledi.

"Sorun yok Mavi," dedi Cora. Hırıltı hemen kesildi ama bakışlar devam etti.

Blue adının nereden geldiğini anlamak çok kolaydı. Köpek mavi merle rengindeydi ve gözleri çarpıcı bir şekilde açık maviydi. Boksör ve pitbull kırması bir köpeğe benziyordu.

"Cinsi ne?" Phin sordu.

"Catahoula Leoparı." Cora'nın konuşması değişti, New Orleans aksanını vurgulayarak sesi daha çok Burke'e benzedi. "Loo-siana'nın eyalet köpeği. Hadi bakalım. Seni koklamasına izin ver."

Blue'nun yanında bir dizinin üzerine çöktü ve parmaklarını koklamasına izin verdi. Mavi esnemedi ve uyumaya geri dönmeyi önce zahmeti için tek bir yalama aldı. Phin başını kaldırıp Cora'ya baktı. "O gece havladığına göre çok sinirlenmiş olmalı. Rastgele havlamak için fazla enerjisi varmış gibi görünmüyor."

"Hayır. Bu yüzden kontrol etmeye gittim. Geceleri hiç havlamaz. Bu mahalle genellikle sessizdir."

Phin ayağa kalkmadan önce Mavi'nin kulaklarının arkasına yumuşak bir çizik attı. "Mutfak kontrol ederken arkadaki bahçeyi fark ettim." Etrafı altı metrelik bir duvarla çevriliydi ve arabayı yanaştırdıklarında araba yolunun karşısındaki kapıyı fark etmişti. "Kapı kilitleniyor mu?"

Bahçe mahalleye göre oldukça genişti. Küçük bir yüzme havuzunun yanı sıra bir de koi göleti vardı. Havuzun üstü kış için kapatılmıştı ama koi balıkları hava çok soğuk olmasına rağmen mutlu bir şekilde yüzüyorlardı.

"Bu yapar, ama I nadiren kilit o. Gibi I dedi, Mahalle genelde sessizdir. İlk hırsızlıktan sonra kilitlemeye başladım. Sanırım ilk seferinde onlara havlamasına rağmen Blue'ya zarar vermek istemediler. Ben kütüphanede çalışırken biri buradaydı ama Blue'yu rahat bıraktılar." "En azından bu iyi." Kitap raflarına doğru ilerledi. uzun bir duvarı kaplıyordu. Raflar kitaplarla doluydu. Çoğu onlarca yıllık. Bazıları yüzyıllık görünüyordu. Ama sırtları kırışmış bir kitap bölümü vardı. Her türden kurgu kitapları vardı, ancak büyük kısmı bilimkurgu ve fantezi gibi görünüyordu. Kurgusal olmayan kitaplar da vardı, çoğunlukla kendin yap tamir kitapları ama bir sürü yemek kitabı da vardı.

"Senin mi?" diye sordu omzunun üzerinden bakarak.

Gülümsemesi kendini küçümsüyordu. "Ben bir kütüphaneciyim."

Birkaç yıl önce çok satanlar listesine girmiş bir kitabın sırtına dokundu. "Bunu sevdim. Evimde duruyor."

kendi bekçi rafı."

Gülümsemesi çiçek açtı. "Okumayı sever misin?"

"Askerlik yaparken aklımı başımda tuttu. İnsanlar birliklere kitap bağışlıyordu ve ben de elime geçen her kitabı okuyordum." Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Bazı romanları bile okudum."

Sevinçle sırtıttı. "Ben de öyle. Benimkilerden istediğini ödünç alabilirsin."

"Aynı şekilde," diye teklif etti, sonra hâlâ ona baktığını fark etti.

Ve o da ona bakıyordu.

Yanaklarındaki sıcaklık yükselirken, duvarların geri kalanını kaplayan portreleri işaret etti. "Atalarınız mı?"

Başını salladı. "Ben Winslow'ların burada yaşayan altıncı nesliyim." İç çekti. "Belki de sonuncusu olacağım. Bu evin bakımı dünyaya mal oluyor."

"Biliyorum. Burke her yıl Quarter'daki evi için küçük bir servet harcıyor, bakımını yapmam için bana ödediğinin dışında." Bu da Broussard Araştırma'daki maaşından ayrı bir paraydı ve dürüst olmak gerekirse, Phin'in değerini düşündüğünden daha fazlaydı. "Onu saklayacak mısınız?"

Hüzünle etrafına bakındı. "Bilmiyorum. Büyükannem yaklaşık iki yıl önce vefat etti. Evi temiz tutmak bile çok zahmetli. İlk yıl evi kendi haline bıraktım. Ne zamanım ne de param vardı. Başka önceliklerim vardı." Şöminenin üzerindeki çerçeveli fotoğrafa baktı. Fotoğraftaki genç adam, kıvrıcık kızıl saçlarıyla Cora'ya çok benziyordu. "Kardeşim hastaydı."

Öyleydi.

Phin sesini yumuşattı. "Geçti mi?"

Yutkundu. "Evet, bir yıl önce. Bir yıl önce. Hodgkin lenfoma hastasıydı ve kemoterapiyle hastalığı yendiğini sanıyorduk. Ama geri geldi. Kemik iliği nakline ihtiyacı vardı ama biz

asla bir eşleşme bulamadık. Tanıdığımız herkes bağış yapmaya çalıştı ama..." Omuz silkti. "Ve sonra çok geç oldu."

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve tüm kardeşleri hayatta ve sağlıklı olduğu için sessiz bir şükran duası etti. Onları beş yıldır görmemişti ama büyük ölçüde Stone ve Delores'in yardımıyla hayatlarını takip ediyordu.

"Teşekkür ederim." Acı acı güldü. "John Robert'ın doktoru nakil gerektiğini söylediğinde babamı çok aradım. Annem o sırada ölmüştü ve büyükannemle ben birbirimize uygun değildik. 'Keşke babamı bulabilsem' diye düşündüm. Bağış yapacaktır. Bağışlayacağını biliyorum. Aradım, aradım ama asla izini bulamadım. Bu arada ben de-"

Harfleri söyleyemeden sözünü kesti, sonra iç çekti. "Hatta şu genetik izleme sitelerinden birine DNA bağışında bulundum, onun da aynısını yapmasını ve bu şekilde onun ya da yeni ailesinin izini sürebileceğimi umuyordum. Ama başından beri ölüydü."

Phin ne bilemedi, bu yüzden şey söylemedi.

Cora tekrar iç çekti. "Gerçekten çok yorgunum. Sanırım bu sabah beni yakaladı. Biraz dinlensem sorun olur mu?"

"Tabii ki hayır. Şu işkence çıkar ve ayaklarını dinlendir. Kapıları ve pencereleri kontrol etmeye başlayacağım ve evi izinsiz girilmez hale getirmek için ihtiyacım olan malzemelerin bir listesini yapacağım."

"İşkence ayakkabıları bugün kesinlikle doğru. Teşekkürler, Phin. Gerçekten minnettarım." Mavi'ye en yakın kanepeye çöktü ve ayakkabılarını çıkardı.

Ayak tırnakları beyaz gülen yüzlerle neon pembede boyanmıştı, bu da onun da gülümsemek istemesine neden oldu.

Bunun yerine, SodaPop'u aramak için dilini şaklattı ve evine giriş noktalarını kontrol etmeye başladı. Neredeyse

Antoine merdivenlerden aşığıya doğru öfkeyle indiğinde birinci katı tamamlamıştı.

Elini uzattı ve çakıl taşı büyüklüğünde beş küçük dinleme cihazını ortaya çıkardı. Yayın yapmalarını engellemek için onları bir Faraday torbasına attı.

"Ve henüz işim bitmedi," dedi Antoine. "Orospu çocuğı her yatak odasını ve banyosunu da dinlemiş."

Phin çenesini sıktı. "Kameralar mı?"

Antoine başını salladı. "Henüz bulabildiğim bir şey yok. Burke'ü aramak için arabama gidiyorum. Birazdan dönerim. Sen burada onunla kal." Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Nerede o?"

"Kanepede, umarım uyuyordur. Ben nöbet tutacağım."

Uptown, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI GÜNÜ, SAAT :45

Sage, görülmediğinden emin bir şekilde büyükbabasının evindeki çalışma odasına girdi. Burada büyüdüğü için bu ucube malikânenin her köşesini biliyordu.

Büyükbabasının masasındaki fotoğraflara bakmak için bir an durdu, tanıdık bir hüzün göğsüne baskı yapıyordu. Babasının fotoğrafı, çektirdikleri son resmi fotoğraflardan biri olarak öne çıkıyordu.

Fotoğraf üç kuşağı yansıtıyordu: büyükbabası; Sage'in ilk doğan oğlu olan babası; ve babasının tek çocuğı olan Sage'in kendisi.

Sage, babası ve büyükbabası, koyu renk takım elbiseleri ve mükemmel bağlanmış kravatlarıyla kameraya poz verdiler. Ayakkabıları bile parlatılmıştı ama Sage bunu anlamamıştı.

beş yaşındaki bir çocuk gibi. Ayakkabıları resimde bile olmayacaktı, o zaman neden onları parlatmak zorundaydılar?

Babası gülmüştü, bu gürleyen ses Sage'in babası hakkında gerçekten hatırladığı tek şeylerden biriydi. Büyükbabasının her şeyi belli bir şekilde sevdiğini ve ayakkabılarını boyamanın çok da zahmetli olmadığını mırıldanmıştı. Neden onu mutlu etmeyelim?

Ama Alan bu resimde mutlu görünmüyordu. Üzgün görünüyordu.

Ve suçlu. Sage her zaman büyükbabasının suçlu görüldüğünü düşünmüştü ve nedenini bilmiyordu. Hâlâ da nedenini bilmiyordu. Üzüntüsünü anlamıştı. Büyükannesi kısa süre önce bir araba kazasında ölmüş, araba alev almıştı. Babası da üzgündü.

Sage büyükannesini hatırlamıyordu. O ve babası iki yaşına kadar Mobile'de yaşamışlardı. O zaman anne ve babası boşanmış ve babasıyla birlikte New Orleans'a geri taşınmışlardı. Boşanmayı da hatırlamıyordu ama babasının onu ara sıra hafta sonları için Mobile'deki annesinin evine bıraktığı her seferinde bağırış çağırışlarını hatırlıyordu. Babası onu almak için geri döndüğünde annesinin ağladığını hatırlıyordu.

Ve büyükbabasının annesinden nefret ettiğini hatırladı. Hala da ediyor.

Bu yüzden Sage'in annesi hâlâ Mobile'de yaşıyordu.

Ve... vay canına. Yirmi üç yıl önce boşanmış olduklarının farkına varmak yüzüne bir tokat gibi inmişti.

Görünüşe göre yirmi üç yıl önce pek çok şey olmuştu. Bunlardan herhangi biri arasında bir bağlantı olup olmadığını merak etti.

Ama saat işliyordu ve aramaya başlamak zorundaydı. Büyükbabası şebeke elemanının gelmesini bekliyordu.

Broussard'ın dizüstü bilgisayarlarından bilgi almaya çalışmak için merkez ofislerde.

İyi şanslar. Sage zaten kendi başına denemişti. Broussard'ın bilgi işlem departmanını kim yönetiyorsa işinde iyiydi. Makineler silinmişti.

Ama IT elemanının bunu anlaması biraz zaman alacaktı, bu yüzden Sage'in bir iki saati vardı.

Sırt çantasından üç küçük fotoğraf makinesi çıkardı ve bunu yıllar önce yapmış olmayı diledi. Bunu yapmamış olmasının tek nedeni zahmete girecek kadar meraklı olmamasıydı. Büyükbabasının sakladığı tüm bilgileri zaten biliyordu, çünkü Sage bunların çoğunu onun için toplamıştı.

Cora Winslow sahneye çıktığında bu değişmişti.

Kameralar, büyükbabasının düşmanlarının evlerine ve ofislerine sürekli yerleştirdiği türdendi, bu yüzden yeteneklerini iyi biliyordu. Onları, çalışma odasının tüm alanlarını görebileceği şekilde yerleştirdi.

Büyükbabası Broussard dizüstü bilgisayarlarını bir yerlerde saklıyor olmalıydı. Umarım yaşlı adamın diğer her şeyi sakladığı yerde.

Sage sonunda bunun nerede olduğunu öğrenecekti.

Metairie, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI GÜNÜ, SAAT :45

Kapısının üzerine Alan gözlerini masasının üzerindeki saate dikti. Vakit gelmişti.

"Girin."

Medford Hughes içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı, oradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Alan onu her çağırdığında da aynı şekilde bakıyordu.

bir iş için. Adamın network işleri yapan kendi işi vardı ama Alan'a her zaman zaman ayırırdı. Bunu yapmamaktan çok korkuyordu.

"Oyalanma Medford," dedi Alan, sesini hissettiğinden çok daha sakın tutarak. "Dizüstü bilgisayarlarıma girmem gerekiyor."

Medford kaşlarını çattı. "Dizüstü bilgisayarlar, efendim? Birden fazla mı?"

"İki tane." Alan bilgisayarlara dokunmadan onları Sage'in Wi-Fi'ye bağlanmalarını engelleyen özel file çantasından çıkardı, böylece takip edilemeyeceklerdi. Ama Alan Medford'un gelişine hazırlık olarak Wi-Fi bağlantısını kapatmıştı, böylece güvende olacaklardı.

Medford, Alan'ın masasındaki dizüstü bilgisayarlara korkuyla karışık bir dehşetle baktı.

"Bu dizüstü bilgisayarlar mı, efendim?"

Medford'un sorunu neydi? Adam geçmişte Alan'a ait olmayan dizüstü bilgisayarların kilidini açmış ve tek kelime etmemişti. Alan her zaman şifresini unuttuğunu iddia ederdi ve Medford da dizüstü bilgisayarların Alan'a ait olmadığını bilmesine rağmen sanki doğruymuş gibi başını sallardı.

Ama önceki bilgisayarlar Alan'ın tanıdığı kişilerden alınmıştı. Her zaman en azından şifreyle nereden başlayacağı konusunda bir fikri vardı - hayvanların isimleri ve benzerleri. Bu sefer hiçbir fikri yoktu. Ve bu sefer iki dizüstü bilgisayar vardı.

Sage'in normalde topladığı dizüstü bilgisayarlar Broussard Investigations gibi teknoloji meraklısı şirketlere ait değildi. Alan'ı manipüle etmeye çalışan, ondan çalmaya çalışan ve hatta şantaj senaryoları uyduran kişilere aitti. Bakanlar, kendilerini kutsaldan daha az kutsalmış gibi göstermeye çalışan sahtekâr insanlara karşı her zaman savunmasızdı.

Alan, bu sahtekâr insanların gerçek niyetlerini bilmenin en iyi savunma olduğunu keşfetti. Tehdit etmek

En kötü sırlarını açıklamak onları her zaman geri adım atmaya ve uzaklaşmaya itmiştir.

Bu yüzden Sage'i bilgisayarlarının peşine gönderdi ve çocuk da hiçbir zaman başarısız olmadı.

"Bu dizüstü bilgisayarlar, Medford. Bana yardım edebilir misin, edemez misin?"

Medford yutkundu, açıkça gergindi. Olması gerektiği gibi. Medford Alan'a sisteme karşı gelemeyecek kadar çok şey borçluydu. Alan'ın emirlerini sorgulayamayacak .

"Efendim, şifre olarak ne kullanmış olabileceğinize dair fikrim olmadan, sadece karanlıkta bıçak saplamış olurum."

Medford çalınan dizüstü bilgisayarların Alan'a ait olmadığını bildiği halde onlardan hep Alan diye söz ederdi. Büyük olasılıkla adam yaptıklarını kendine böyle haklı gösteriyordu.

"Şifreleri rastgele hale getiren programlarınız var, değil mi?" Alan sabırsızlıkla sordu. "Her zaman yaptığın gibi doğru şifreyi bulana kadar programın yeni şifreler üretmesine izin ver."

"Şey, efendim. Bu özel dizüstü bilgisayarlar muhtemelen... ek korumalara sahip olacaktır."

"Bu ne anlama geliyor?"

Medford onun gözlerine bakmadı. "Sadece yetkisiz erişimi önlemek için bu dizüstü bilgisayarlara koruma koymuş olabileceğimi söyledim."

Cihaz güvenliğini ayarlayanın kendisi olduğunu iddia etmek, Medford'un ahlaki açıdan yanlış olduğuna inandığı şeyleri meşrulaştırmasının bir başka yoluydu. Ama aynı zamanda kendini korumaya yönelik bir girişimdi çünkü Medford Alan'ın tüm konuşmalarını kaydettiğinden .

Alan da öyleydi tabii.

Medford bazen bir şifreyi kırabiliyor, bazen de kıramıyordu. Ama her zaman denerdi. Bugün bir ilk olacak gibi görünüyordu. Medford bu dizüstü bilgisayarlara saldırmak için kıvrılmış yılanlar gibi bakıyordu.

"Bu ek korumalar ne işe yarayabilir, Medford?" Alan sordu. Medford'un alnında ter damlaları oluşmaya başlamıştı. "Şifrenizi tahmin etmeye çalışır ve birkaç denemeden sonra bile yanlış yaparsam, bilgisayarın kendini silmesini tetikleyebilirim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Alan.

Cora Winslow'un mektuplarında ne olduğunu bilemeyeceğim.

Elbette mektupları özel dedektife vermemiş olması da mümkündü -en azından henüz- ama Sage bu konuda bahse girmiyordu. Sage'in böcekleri, özel dedektifin sekreteri Joy Thomas'ın ona mektupları bu sabah Broussard'la yapacağı görüşmeye getirmesini ya da e-posta ile göndermesini söylediğini ortaya çıkarmıştı. Mektupların Broussard'da olduğunu varsaymak zorundaydı.

Broussard'ın e-postasına giremezsem, kim olduğunu bilemem onları gönderdi. Çünkü kesinlikle Winslow'un babası değildi. Yirmi üç yıl önce ölmüştü.

Alan bilmeliydi. Adamı kendisi öldürmüştü.

Mektuplarda ne olduğunu bilmiyordu ama mektupların varlığı ve Cora Winslow'un polisin bunları araştırması için devam eden girişimleri onu tedirgin ediyordu. Mektuplarda polisi Jack Elliot'ın yirmi üç yıl önce yaptıklarına yönlendirebilecek hiçbir şey olmadığından emin olmalıydı.

Ya da benim rolümü.

Medford kapıya doğru geri çekildi. "Eğer başka bir şey yoksa, ben sadece-"

"Olduğun yerde kal." Gözlerini Medford'a dikti ve sesini sertleştirdi. "En azından denemelisin. İçlerinden birinin şifresinde Nala, Louisa, Wayne ya da Jerry isimleri olabilir." Çünkü bunlar resepsiyon görevlisinin çocuklarıydı.

Kadının çocuklarının isimlerini bulmak yeterince basitti. Joy Thomas'ın sosyal medyada bir varlığı yoktu,

Ama çocukları biliyordu. Hangi okula gittiklerini, sevgililerinin ve evcil hayvanlarının isimlerini biliyordu.

Medford başını salladı. "Deneyeceğim ama sanırım bu şifreleri tamamen rastgele olacak şekilde ayarladık ve ben onları yazmadım." Sözleri umutsuzca geliyordu. Paniklemişti. "Onları tahmin edemeyeceğim."

Alan bu işe yaramaz adama hiddetle çıkışmak istedi ama gülümsemesini koruyarak kendini tuttu. "Lütfen deneyin."

"Evet efendim, tüm sürücüyü silme riski olduğunu bildiğiniz sürece." Elleri hafifçe titreyen Medford bir çift tek kullanımlık eldiven giydi ve ilk dizüstü bilgisayarı açtı.

Ve sonra Alan, Medford'u bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu gördü. Görme yetisi zayıflayan Alan, dizüstü bilgisayarın kapağındaki holografik etiketi görmemişti. Bilgisayarın kendisiyle aynı renkteydi ve sadece ışık belli bir şekilde vurduğunda görülebiliyordu.

Ama şimdi etiketi yeterince ayrıntılı olarak görebiliyordu.

Zarif bir art deco yazısıyla Broussard Investigations yazıyordu.

Sage etiketi gördüğünden emindi ama tek kelime etmemişti.

Alan öfkelenmişti. Dizüstü bilgisayarları daha yakından incelemeliydi. Artık Medford makinelerin nereden geldiğini tam olarak biliyordu.

Bu da Medford'un, Joy Thomas'ın vurulması nedeniyle o sabah tüm haberlere konu olan hırsızlık olayının arkasında Alan'ın olduğunu bildiği anlamına geliyordu.

Bu aynı zamanda Medford'un artık Alan'ın Thomas adlı kadının vurulmasıyla bağlantısı olduğunu bildiği anlamına geliyordu ki bu Sage'in yaptığı en kötü şeydi.

Alan oturduğu yerde kaldı, kalbi giderek daha hızlı atarken düşünmeye çalışıyordu.

Ben şiddet yanlısı bir adam değilim. Öldürdüğü tek sefer yirmi üç yıl önceydi. Ondan sonra dikkatli davrandı. Şantaj yaptı. Manipüle etti. Öldürmedi.

Ama Sage'in olabilirdi. Thomas denen kadın şimdilik hâlâ hayattaydı ama bu değişebilirdi. Alan'ın cinayete teşebbüsün bile Medford'un ahlaki sınırlarını aştığını bilmesi için sormasına gerek yoktu. Polise her şeyi anlatabilirdi.

Böyle bir olamaz.

Medford, inanamıyormuş gibi görünen bir ifadeyle dizüstü bilgisayarın ekranına bakıyordu. Parmağını trackpad'in üzerinde hızla kaydırıyor, kaşları daha da çatılıyordu.

"Ne görüyorsun?" Alan talep etti. "Şifre .

Sadece... açıldı."

Bu iyiydi, değil mi? Ama Broussard'ın önlem almamış olması da şüphe uyandırıcıydı. Belki de adam son zamanlarda bazı çok kötü suçluları yakalamadaki başarısından dolayı kendini beğenmişti. Başarı insanı ukala yapardı. Alan buna karşı kendisi de mücadele etmişti.

"Sürücü silinmemiş mi?"

Medford sonunda adamın gözleriyle karşılaştı ve adamın yüzünde isteksiz bir bilme ifadesi belirdi. "Sanmıyorum. Sabit diskte pek bir şey yok gibi görünüyor. Sanırım bir sunucuya bağlanmaya çalışıyor ama Wi-Fi kapalı olduğu için bağlanamıyor."

"Ve?"

"Sanırım içerikleri merkezi bir sunucuda bulunuyor ve erişim için dizüstü bilgisayarları kullanıyorlar. Bir ana bilgisayara erişen eski zaman terminalleri gibi. Sabit diskte işe yarar hiçbir şey yok."

"Ama internete bağlanırsam bilgisayarla sunucuya erişebilir miyim? Sadece yönlendiriciyi tekrar fişe takarak mı?"

"Muhtemelen, ama bu makineyi izlenebilir hale getirecektir." Medford tereddüt etti, sanki şeytanın kendisiyle düello yapıyormuş gibi görünüyordu ama sonunda konuştu. "Eğer oturma açmaya çalışırsanız, başka birinin Wi-Fi'sini kullanın. Ve bunu burada yapmayın."

"Anlıyorum." O da zaten aynı sonuca varmıştı. Broussard'ın hırsızların izini sürmeye çalışacağı kesindi. Alan'ın o hırsızlardan daha zeki olması iyi bir şeydi. "Peki ya diğer makine?"

Çenesini sıkarak Medford diğer makineyi açtı, sabit disk birkaç dakika karıştırdı, sonra bakışlarını kaldırdı. "Aynı şey." Eldivenlerini çıkardı ve Alan'ın masasının yanındaki çöp kutusuna attı. "İşim bitti."

Medford'un yüzünde Alan'ın hoşuna gitmeyen bir gerginlik vardı. Ben bitti dediğimde biter.

"Teşekkür ederim, Medford. Şu an için ihtiyacım olan tek şey bu." Ayağa kalktı ve Medford'u dışarı çıkardı. "Karin nasıl?"

Medford, tam da Alan'ın istediği gibi irkildi. "Hemen hemen aynı, efendim."

Kumar sorunu olan umutsuz bir bağımlı o zaman.

"Ona en iyi dileklerimi ilet."

Bu da şu anlama geliyor: Onun sırlarının saklanması istiyorsan, benimkileri de saklasan iyi edersin.

Medford başını salladı. "Evet, efendim."

Alan onun başını eğerek gitmesini bekliyordu ama Medford beklenmedik bir şekilde bakışlarını kaldırarak Alan'ın kollarına buluştu. Orada öfke vardı. Umutsuzluk da. Ama Alan'a bilmesi gereken her şeyi anlatan bir kararlılık parıltısı da vardı.

Medford kararını vermişti. Adam anlatacaktı.

"Söyleyecek bir şeyin mi var Medford?" diye sertçe sordu.

Medford başını salladı. "Hayır, efendim. Kendim çıkarım."

Alan kapıyı arkasından kapattıktan sonra masasına dönerek iki dizüstü bilgisayara baktı.

Medford'u sessiz tutması gerekiyordu. Sage'in adamla ilgilenmesini sağlamalıydı ama bunu torunundan isteyemezdi. İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, bu Sage'e Alan'ın başının üzerinde tutabileceği bir şey daha verirdi. Uzun zamandır torununun kontrolü Alan'daydı. Ama bu durum geçtiğimiz yıl içinde değişmişti. Sage huysuz ve acımasız, hırçın ve hesapçı olmuştu. Cesur ve kibirli.

Bu benim hatam. Onu hiçbir şeye dahil etmemeliydim. Bu. Ama eski asistanı aniden ölmüştü. Uykusunda kalp krizi geçirmişti, bu yüzden Alan'ın potansiyel düşmanları araştırmak için yeni birine ihtiyacı vardı. Sage sadece on beş yaşındaydı ama bir kırbaç kadar zekiydi.

Ve sadık. En azından o zaman öyleydi.

Alan'ın bakanlığı dünyada çok iyi işler yaptı. Ama zirvede kalmak fedakârlık gerektiriyordu. Alan her zaman buna degeceğinden emin olmuştu. Kendi rolünden hâlâ emindi. Yine de Sage'inkini yeniden düşünmesi gerekebilirdi.

Ceketinin cebinden bir çift deri eldiven çıkararak dizüstü bilgisayarları kapattı ve Sage'in özel çantasına geri koydu. Medford'un tavsiyesine uyacak ve Broussard'ın sunucusuna başka bir yerden erişmeye çalışacaktı.

Medford Hughes'un kendisi daha acil bir sorundu. Başka bir şey yapmadan önce adamın icabına bakması gerekiyordu.

Alan gözlerini ovuşturarak bulanık görüşüne lanet okudu. Bu gece araba kullanması gerekecekti. Kendisini Medford'un evine götürmesi için kimseye güvenemezdi.

Bundan sonra işleri kendisi halletmek zorunda kalacaktı.

Çöp kutusundan Medford'un eldivenlerini aldı ve bir zarfın içine koydu. Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

5

The Garden District, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI GÜNÜ, SAAT 18:05

PHIN DIZLERİNİN ÜZERİNDEYDİ Cora'nın mutfak kapısının önünde yeni kilitlerin sonuncusunu takarken evin alarmı bir kapının açıldığını haber vermek için bipledi. Cora'nın elbise dolabında bulduğu beyzbol sopasını kaptığı gibi ayağa fırladı.

Silahı yoktu ama biri ona zarar vermek için bu eve girerse lanetlenirdi. Mutfak girişinde durdu, sopasını sıktı ve kendini olabildiğince büyük göstermek için omuzlarını dikleştirdi.

"Whoa." Burke ön kapıyı arkasından kapatırken iki elini havaya kaldırdı, Antoine da onun yanındaydı. "Sadece biz."

İçeri giren her kimse yeni bir anahtara ihtiyaç duyacağı ve Antoine'ın da anahtarı olan tek kişi olduğu düşünülürse bu mantıklı geliyordu. Cora'ya tam bir anahtar seti verilecekti elbette ama o hâlâ oturma odasında uyuyordu.

Kontrol
etmişti. Birkaç
kez.

Derin bir uykuya daldı, alnını kırıştıran endişe çizgileri şimdilik kaybolmuştu. Adam iki saat önce ayağına bir çekiç indirmiş ve adam yüksek sesle küfretmesine rağmen kadın tepki bile vermemişti.

Biri zorla , muhtemelen uyuyup .
Neyse ki davetsiz misafir geldiğinde Mavi onu uyandırmıştı.

Phin omzunun mutfağın köşesindeki kalın köpek yatağında yatan yaşlı köpeğe baktı. Mavi onu izliyordu, ürkütücü açık mavi gözleri sakindi.

Öte yandan SodaPop ayağa fırlamıştı ve şimdi onun kalçasına yaslanmıştı. Aferin kızıma.

Phin, iş arkadaşlarının mutfağa girebilmesi için geri çekilmeden önce bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Bence kasırgada bile uyur," diye mırıldandı Phin, "ama onu uyandırmak istemiyorum. Dün gece hiç uyuduğunu sanmıyorum. Evdeki her kapı ve pencereye alarm sisteminin kontaklarını takmış ve bir ton pencere var. Daha önce bu kadar çok penceresi olan bir evde çalıştığımı sanmıyorum. Kırktan fazla pencere var."

Antoine her zaman yanında taşıdığı dizüstü bilgisayarları omuzlarından indirdi ve mutfak masasının üzerine koydu. "O da iyi iş çıkardı. Daha iyi bir güvenlik sistemi kurabileceğimi sanmıyorum."

"Ama pencere kilitleri şaka gibi," diye homurdandı Phin. "Pencerelerin çoğu için özel kilitler sipariş ettim ama onları yarına kadar alamam. Ona bir koruma tahsis ettiniz mi?"

Burke başını salladı. "Evet. Molly gece görevi için yakında burada olacak ve Val de gündüzleri onu koruyacak."

"Bunlar iyi seçimler." Molly saçma sapan biriydi ve tanıdığı en mantıklı insandı. Val ise enerji, ışık ve dostluk saçıyordu. Hâlâ Cora'yı kendisi korumak istiyordu ama iki kadın arasında Cora iyi korunacaktı.

Burke, Antoine'ın çoktan oturduğu mutfak masasını işaret etti, üç dizüstü bilgisayarını açtı ve önünde yarım daire şeklinde dizilmişti. "Konuşabilir miyiz?"

Phin hayır demek istedi, çünkü Burke'ün ne hakkında konuşmak istediğini biliyordu. Burke o sabah için özür dilemişti ve Phin'e göre bu artık bir sorun değildi.

Ama Burke'ün gözlerinde o bakış vardı, hayır'ın iyi bir cevap olmadığını söyleyen bakış.

"Sanırım." Phin oturdu ve parmaklarını SodaPop'un paltosuna gömdü. SodaPop ona daha da ağır bir şekilde yaslandı, varlığı hoş karşılanıyordu. Topraklama. Gerekli.

Antoine kulaklıklarını taktı. "Ben burada bile değilim. Konuş, konuş, konuş."

Phin, Antoine'ın onları pek dikkate almayacağını biliyordu ama alsa da fark etmezdi. Antoine hikâyesinin çoğunu biliyordu. Burke'ün grubunda işe başlamasını sağlayan kişi Antoine'dı.

Burke, Phin'inkine en yakın sandalyeye oturdu. "Üzgün olsam bile sana tekrar üzgün olduğumu söylemeyeceğim." Sonra içini çekti. "Geri döndüğüne sevindim."

"Ben de öyle. Burası... evim."

"Güzel. Stone ve Delores. Son birkaç yıldır her kayboluşunuzda onlara mı gittiniz?"

"Evet. Stone ve Delores ne zaman ihtiyacım olsa bana güvenli bir liman sağladılar. Ziyaretlerimi ailemden saklamanın onlara çok pahalıya mal olduğunu düşünüyorum ama bana söz verdiler. Bu yüzden onlara gittiğimde kendimi hep güvende hissettim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Burke. "Peki neden bugün geri geldin?"

"Ben yapmadım." Phin gözlerini devirdi. "Pazar günü geri döndüm ya da dönmeye çalıştım. Kuyruğumu kıstırıp kaçmadan önce köşedeki şarküteriye kadar geldim. Dün, yarım blok daha yaklaştım. Kendimi öyle hissettim ki..." İç çekti. "Bir korkak. Bir başarısızlık. Sizin yaptığınız işi yapabilmek istedim ama kendi başıma döndüm."

ilk gerçek görevim. Kaçtım. Normal olmak istedim, Burke. Bunu hala istiyorum. Ama... Ben sadece benim."

Kırılmış. Ama tekrar iyileşiyor. Daha kaç kez iyileşmesi gerekecekti?

Sonsuza kadar. Bu sonsuza kadar tekrar tekrar olabilir. Bu düşünce çok i karartıcıydı.

"Seni özledik," dedi Burke sessizce. "Seni, Phin."

Phin'in dudakları kıvrıldı. "Biliyorum. Bütün mesajlarını aldım. Joy döndüğümde kendi şalterimi indirteceğini söyledi, çünkü gitmeyerek onu korkutuyormuşum."

Burke güldü. "Yine de sana bunu yaptırabilir."

Phin gözlerini kapattı, kızın yerdeki kanlı bedeninin hatırası kırılğan huzuruna saldırmak için geri geldi. "Ama sonra silah seslerini duydum Burke. İçeri gelmek zorunda kaldım. Onun iyi olduğndan emin olmak için."

"Ve muhtemelen onun hayatını kurtardın." Burke elini çekmeden önce Phin'in kolunu kısa bir süre sıktı. "Tehlikeye doğru koştun, Phin. Korkak değilsin ve başarısız da değilsin. Buraya gelirken Joy'la konuştum."

Phin'in kafası fırladı, adrenalini yükselmişti. "Uyandı mı?"

"Uyandı. Eve gitmeyi talep ediyordu. Ama aynı zamanda seni görmek için. Dayanması için ona yalvardığını duyabiliyordu. Çocukları eğer gelmezsen seni buraya getireceklerini ve yoğn bakıma srkleyeceklerini söylüyorlar."

Phin'in ağızı tuhaf bir sırıtışla genişledi. Sanki başka birinin yüzüne aitmiş gibi. Uzun zamandır böyle sırıtmamıştı. "Yapacağım."

Burke de gülümsedi. "İyi miyiz?"

Phin bir kez başını salladı. "Evet. Bu sabah canım yandı, yalan söylemeyeceğim. Ama bana karşı çok iyiydin Burke. Sana çok şey borçluyum."

Burke kaşlarını çattı. "Bana borluymuşsun gibi hissettiğn için aramızın iyi olmasını istemiyorum."

Phin nefes verdi. "Öyle demek istemedim. Desteğinizi defalarca kanıtladığınızı kastetmiştim. Küçük bir hata tüm bunları silip atmaz. Yine de Joy'a zarar veren piçi yakalamak istiyorum. Sana borçlu olmayabilirim ama ona borçluyum. Eğer orada olsaydım, ona asla zarar vermezdi."

"Bunu bilemezsiniz. Antoine ofisinde uyuyordu ve çok geç olana kadar çılgılığı duymadı." Phin karşı çıkmaya başlayınca Burke elini kaldırdı. "Dikkatimi dağıtma. Neden şimdi geri geldin?"

Burke, Phin'in sorusuna yeterince cevap vermediğini fark etti. "Bugün tatil. Ailemi görmek istiyorum. Noel'i kendimi toparlamak için son tarih olarak belirlemiştim. Ama sizinle yüzleşmeden onlarla yüzleşemezdim. Üzgünüm, Burke. Kaçtığım ve şimdiye kadar dönmediğim için özür dilerim."

"Geri döndün, Phin. Önemli olan tek şey bu. Gerisi zaman alacak. Burada olduğun için mutluyum. İyi olmana sevindim."

"Spiral yaparsam tekrar aday olabilirim."

Burke onun bakışlarına doğrudan karşılık verdi. "Biliyorum. Geri döndüğün sürece. Ve gittiğinde iyi olduğunu bize bildir." Hızlıca başını salladı, konuşma artık sona ermişti.

Tanrı'ya şükür.

"Cora'nın mektuplarını okudun mu?" Phin sordu.

"Ben yaptım. Birinin gündüz vakti ofisimizi işgal etme riskini alacak kadar önemli olan şeyin ne olduğunu anlayamıyorum. Joy ve Antoine oradayken. Bir babanın uzun zamandır görmediği kızına yazacağı mektuplar. Okulu nasıl bulduğunu soruyor. Onu her zaman seveceğini söylüyor. Ama bazı eşyalar, burada olup onu izlemediği sürece belli olmaması gereken şeylerdi. Mesela..." Burke telefonunu çıkardı ve bir dosya açtı. "İşte mektuplardan biri. Onları taradım, böylece taşımayacaktım. Verdiği kopyaları

evdeki kasamda saklıyorum." Phin'e telefonunu verdi. "Altını çizdiğim şeyi oku. Bu, aldığı ilk Noel mektubundaydı."

" 'Yeni yeşil elbisenin içinde çok güzel görünüyordun. Bir Noel meleği gibi,' " diye okudu Phin. Burke'e kaşlarını çatı. "O ya da o, elbisesinin neye benzediğini biliyordu."

"Aynen öyle. Yıllar içinde bunun gibi birkaç küçük şey . Ayrıca dört yıllık bir boşluk vardı," dedi Burke. "Yaklaşık altı yıl öncesinden iki yıl öncesine kadar hiç mektup gelmedi, sonra tekrar başladı. Bunun nedenini ona sormak istiyorum."

"Büyükannesi iki yıl önce öldü," dedi Phin. "Erkek kardeşi de o zaman hastaydı. Bir yıl önce öldü." Aklına bir fikir gelince nefesini içine çekti. "Kardeşinin kemik iliği nakline ihtiyacı olduğunu ama uygun bir donör bulamadıklarını söyledi. Babasını aradığını, uygun olacağını umduğunu ama asla bulamadığını söyledi. Bu iki yıl önce olabilir. Mektupları kim gönderdiyse onun öldüğünü düşünmesini istememiş, çünkü onu arıyormuş."

Burke başıyla onayladı. "Haklı olabilirsin. Tekrar başlayan mektuplarda farklı bir ton vardı. Daha rahat. Yaşadığı yerde mutlu olduğunu ve yeni bir ailesi olduğunu söylüyordu. Onun iyi olmasını umuyordu. Eğer isterse bir ara geri gelip onu görmek istediğini söylüyordu. Ama dönüş adresi yoktu. Ona nasıl cevap vereceğini bilmesinin bir yolu yoktu."

Phin'in midesinde öfke kaynamaya başladı. "Birileri onu yıllardır manipüle ediyor."

"Ve kim olduğunu bulacağız," diye söz verdi Burke. "Antoine'ı da bu işe dahil etmeliyim. İşimizi bitirmemizi bekliyordu." Kulaklıklarını çıkaran adama el salladı.

"Konuşma, konuşma, konuşma bitti mi?" Antoine umutla sordu.

"Öyle," diye onayladı Burke. "Toplam kaç böcek buldunuz?" Antoine'ın yüz ifadesi sertleşti. "On iki. Onu dinleyen her kimse dalga geçmiyordu. En azından kamera yokmuş."

"Peki ya telefonu ve üst kattaki bilgisayarı?" Phin sordu. "Evindeki ofisinde çok güzel bir düzenek var."

Antoine başını salladı. "Biliyorum, değil mi? Bana şifreyi söylemek için uyanık olmasını umuyordum. Bu yüzden geri geldim, sistemini kontrol etmek için."

"Onu uyandırmak istemiyorum," dedi Phin sessizce. "Çok yorgundu." Bunun kulağa nasıl geldiğini çok geç fark etti ve kelimeleri geri almak istedi ama elbette bu işe yaramadı.

Burke ona sert bir bakış attı, Phin'in Cora Winslow'a ekstra ilgi gösterdiğini fark ettiğini ve daha sonra bununla ilgileneceğini belirten bir bakış.

Harika.

Antoine fark etmemiş gibi görünüyordu. "Şifrenin olmaması daha iyi olabilir. Davetsiz misafirin onun makinesine girmesinin ne kadar kolay olacağını gerçekten bilmek istiyorum."

"Git bak bakalım içeri girebilecek misin, Antoine," dedi Burke. "Eğer bu konuda kızgınsa ben üstlenirim. Ayrıca telefonuna virüs bulaşıp bulaşmadığına da bak."

Antoine ayağa kalktı ve üç dizüstü bilgisayarını kapatıp masanın üzerine bıraktı. "Hemen döneceğim. Yakında yemek yiyecek miyiz?"

Burke homurdandı. "Evet, Antoine. Seni besleyeceğiz. Molly yemek getiriyor."

Antoine küçük, yumuşak bir dans yaptı. "En sevdiğim restorandan yemek. Harika."

Molly'nin nişanlısı Quarter'da Le Petit Choux adında bir restoranın sahibiydi. Yemekler gerçekten harikaydı. Phin'in midesi tam zamanında guruldadı.

Antoine sırttı. "Tek aç olan ben değilim. Yemek geldiğinde bana mesaj at. Yukarı çıkıp bilgisayarını kontrol edeceğim."

Burke tekrar Phin'e döndü. "Artık döndüğüne göre, fırınım gürültü yapıyor."

Phin güldü, bu istek onu Burke'ün tüm güzel sözlerinden daha iyi hissettirdi. "En kısa zamanda bir göz atacağım."

The Garden District, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI GÜNÜ, SAAT :20

Cora gözlerini kırpıştırarak uyandı. Dışarısı karanlıktı ve yine kanepede uyuyakalmıştı. İç çekerek kalkmaya başladı, sonra dondu kaldı.

Sesler. Mutfağında. Sonra tanıdık bir ses beynindeki sisi yarıp geçti.

"O zaman ne arıyorlardı?" Phin sordu.

Phin Bishop hâlâ buradaydı ve görünüşe göre yalnız değildi.

Ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürümeye başladı, soğuk zemin şişmiş ayaklarına iyi geliyordu.

Blue artık, birinin Aralık soğuşunu kovmak için düşünceli bir şekilde yaktığı gazlı şöminenin önündeki kilimin üzerinde uyumuyordu.

Muhtemelen Phin. Onun yapacağı bir şeye benziyor.

Ön kapının yanındaki aynadan kaçınarak -çünkü korkunç görüldüğünden emindi- mutfığa doğru ilerledi ve masasındaki grubu incelemek için kapının girişinde durdu. Burke Broussard, büyükannesinin her zaman oturduğu yerde, baş köşede oturuyordu. Sağında orta boylu bir sarışın oturuyordu, saçlarını mantıklı bir topuz yapmıştı.

Sarışın canlı ve derli toplu görünüyordu, da Cora'nın pek de taze kokmayan kıyafetleriyle uyuduğu gerçeğinin aşırı derecede farkına varmasına neden oldu. Duş alıp üstünü değiştirmesi gerekiyordu.

Burke'ün solunda bilgisayarçı Antoine vardı ve Cora'yı şaşırtacak şekilde, evindeki bilgisayarı önündeki masaya kurmuştu, monitörü ve her şeyiyle. Ve açtı. Bir şekilde şifre korumasını atlatmıştı. İçindeki kızgınlık kabardı. Bunu nasıl yapmıştı? Ona bu hakkı kim vermişti?

Mutfak lavabosunun altındaki dolaptan yarı dışarı çıkmış adamı fark ettiğinde kelimeler dilinin ucundaydı. Phin. Alet kemeri takıyordu, kot pantolonu kışını zorluyordu ve...

Evet. Bu hoş bir manzaraydı. Ve olması gerektiği gibi değil şu anda dikkatini dağıtmak.

kırpıştırarak masasında oturan üç kişiye yeniden odaklandı. Burke'ün bakışları telefonuna sabitlenmişti. Ancak sarışın ona kibar bir eğlenceyle bakıyordu ve Cora, Phin Bishop'ın kışına bakarken yakalandığını biliyordu.

Sorun değil. Bunu halledebilirdi. Ne de olsa o bir Winslow'du.

Büyükannesini taklit ederek sakın bir şekilde gülümsedi. "İyi akşamlar."

Burke başını kaldırdı ve Antoine sandalyesinde döndü, iki adam onu inceliyordu.

"Cora," dedi Burke. "Umarım iyi uyumuşsundur. Sessiz olmaya çalıştık."

"Ben yaptım." Her şey sırayla. "Joy nasıl? Bir şey duydun mu?"

Burke gülümsedi. "Uyanık ve sinirli. Onu eve göndermelerini talep ediyor."

İçini bir rahatlama kapladı. "Tanrı'ya şükür. Telefonumu kontrol edecektim ama nerede bıraktığımdan emin değilim."

"Kanepenin yanındaki masada bırakmışsın," diye seslendi Phin lavabonun altından. "Şu anda şarj aletinin üzerinde."

Tezgâha bir göz attığında telefonunun tam da Phin'in söylediği yerde olduğunu gördü. Blue mutfak kapısının önündeki halının üzerinde uyuyordu ve SodaPop da Phin'in çok güzel kışının dolaptan dışarı çıktığı yerin yanında oturuyordu. Onun orada ne yaptığını merak ediyordu ama daha acil başka meseleler vardı.

"Görüyorum ki meşgulmüşsün." Gözlerini bilgisayarına dikti.

Antoine kaşlarını kaldırdı. " 'John Robert yirmi beş ünlem işareti' güvenli bir parola değildir."

Phin yanağında bir yağ lekesiyle dolaptan geri çekildi. Bu onu eskisinden bile daha iyi gösteriyordu ki bu çok saçmaydı. "Özür dilerim," dedi, ciddiymiş gibi bir sesle. "Şifrenizi sormak için sizi uyandırmayı düşündük ama uykuya ihtiyacınız varmış gibi görünüyordunuz."

"Ayrıca sisteminize girmenin ne kadar kolay olacağını görmek istedim," diye ekledi Antoine. "Beş dakikadan az sürdü." Ses tonundaki kınama açıktı.

Cora yüzünü buruşturdu. Eleştirisi . "Haklısın."

Antoine'ın ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim. Kulağa sert gelmek istememiştim. Ama ben sisteminize girebildiysem, gizemli davetsiz misafiriniz de girebilir."

Sarışın güldü. "Merhaba. Benim adım Molly Sutton. Pusu kurmuş gibi görüldüğüm için özür dilerim. Bu adamlar güvenliğinizi korurken kendilerini kaptırabiliyorlar. Eviniz şu anda temiz ama Antoine evinizin her yerine yerleştirilmiş on iki dinleme cihazı buldu ve birisi bilgisayarınıza girip tuş vuruşlarınızı izlemek için Truva atı yazılımı yerleştirmiş."

Cora keçe ve kan tahliye itibaren onu Yüzünü. "Ne? Ciddi misin?"

Son iki haftada o bilgisayarda ne yapmıştı? Son iki yılda? Davetsiz misafir ne bulmuştu? Ne çalmıştı?

Aman Tanrım. Hesaplar. Tüm banka hesapları. Büyükkannesinin emaneti. Sahip olduğu her şey o makinedeydi.

Araştırmam. Aldığı işler, tedarik ettiği müşteriler, hepsi tanınmaz parçalar halinde zihninde dönüp duruyordu.

Hasta olacağım.

Kadın kapının pervazına doğru yığılırken Phin onun yanındaydı. Dirseğini nazikçe kavradı, sessiz sesi onu sakinleştirdi. "Hey. Nefes al. Her şey yolunda. İyisin."

Antoine'ın dediğini yaptı, nefes alarak onu mutfak masasına götürmesine izin verdi. Phin yanına çömelirken o da Antoine'ın yanındaki sandalyeye oturdu.

"Biraz su ister misin Molly?" diye sordu ve sarışın, bardakları bulana kadar dolapları açtı.

Su önünde belirdi ve Cora itaatkâr bir şekilde hepsini içti.

Kendini daha iyi hissederek Phin'e başını salladı. "Ben iyiyim."

Ben iyi değilim.

Belli ki Burke'ün kendisine inandığı kadar o da ona inanmıyordu ama yine de masanın Burke'e göre diğer ucunda, onun yanındaki sandalyeye oturdu.

Gözlerini kapattı. "Aylardır o şifreyi değiştirmek istiyordum ama..." Gözlerinin yaşardığını hissetti ve gözyaşlarının geri akmasını diledi. "Kendimi değiştirmeye zorlayamadım."

"O senin kardeşindi," dedi Antoine, sözleri şefkat doluydu. "Anlıyorum. de kardeşlerim var. Phin

John Robert'ın geçen yıl öldüğünü söyledi. Ölüm ilanını bulmak çok kolaydı." Sesi çok nazikti. Fazla nazik.

Cora onun tekrar sert konuşmaya başlamasını diledi çünkü gözleri yanmaya devam ediyordu.

Nefes verdi. "Herkes onun benim için önemli olduğunu bilirdi. Herkes şifremi tahmin edebilir. Adı ve öldüğündeki yaşı."

Onu kayıp ve yalnız bırakarak.

Kendini salladı. Odaklan. Sonra ağlayabilirsin. Çenesini tutarak bilgisayar ekranına bakmak için gözlerini açtı. Sabit diskinin dizini ile doluydu.

Bir sürü dosya. Gizli olan bir sürü dosya.

Bir dereceye kadar kontrolün geri geldiğini hissetti. En azından müşterilerinin kayıtlarını tuttuğu klasörü şifreyle korumaya almıştı. Ekrandaki klasörü işaret etti. "Bunun şifresini tahmin ettin mi?"

Antoine başını salladı. "Hayır. En azından henüz değil. Bu iyi bir tane."

Burke onu dikkatle izliyordu. "Neden tek tek klasörlerde şifre koruması var?" Bir elini kaldırdı. "İçindekiler beni ilgilendirmez ama birinin kasanızdaki mektupların peşinde olduğunu düşündük. Başka bir şey arıyor olmaları mümkün mü?"

Tekrar gözlerini kapattı ve parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. "Para dışında mı?"

Sağ tarafında, Phin'in masadan kalktığını duydu.

Buzdolabının kapısı açıldı ve kapandı. Birkaç dakika sonra, önündeki masanın üzerinde bir şeyin kaydığını duydu.

Gözlerini açtığında, hâlâ marketten aldığı plastik tepsinin içinde duran meyve, peynir ve kraker tabağını gördü. Bunları bir gün önce almış ve bilgisayarında çalışırken atıştırmak niyetindeydi.

Mutfak masası.

"Yemek yemen gerek," dedi Phin huysuzca. "Arkadaşın dedi ..." Omuz silktili, yanakları hafifçe kızardı.

Tandy'nin terimini tekrarlamakta tereddüt etmesi neredeyse kıkırdamasına neden oluyordu. "Hangricidal? Evet. Teşekkür , Phin." Bir kraker kemirerek midesinin yatışmasını diledi.

Her ne istiyorlarsa, onu elde etmek için neredeyse Joy'u öldürüyorlardı. "Banka hesaplarımı kontrol etmem gerek."

Antoine monitörü onun görebileceği şekilde ayarladı ve klavyeyi onun ulaşabileceği şekilde kaydıldı. "Sisteminizdeki kötü amaçlı yazılımları ve virüsleri temizledim. Kontrol etmek için güvendesiniz. Banka hesabınızın şifresini de tahmin edemedim ama tuş vuruşlarınızı izliyorlardı. Ben olsam derhal tüm şifreleri değıştirirdim."

Boğazına bir safra kaçtı ve geri yuttu. "Doğru."

Kişisel hesabı için kullanıcı adını ve şifresini girdi, ardından bağlanırken nefesini tuttu. Nefesini bir anda dışarı verdi.

"Hepsi hâlâ orada." Hemen büyükannesinin vakfının hesabını açtı ve hepsi de oradaydı. "Tüm yatırımlar hâlâ orada."

Burke, "Yani mesele para değildi," dedi.

Cora kaşlarını çatıldı. "Bunun babamın cesedinin bulunmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye yanıtladı Burke. "Ama kim olduklarını anlayabilmemiz için ne istediklerini tam olarak tespit etmemiz gerekiyor. Terrebonne Parish şerifinin sizi ziyaretinden sonra evinize girilmiş ve bir sürü dinleme cihazı yerleştirilmiş olması, babanızın lehine oldukça güçlü bir durum oluşturuyor. O mektupların hiçbirisi bilgisayarında yoktu, değil mi?"

"Hayır. Onları taratmamıştım."

Molly başını öne eğdi. "Dijital bir insana benziyorsun. Neden onları taramıyoruz?"

Cora cevabını düşünürken bir elma dilimi yedi. "Babamı pek hatırlamıyorum. Bizi terk ettiğinde sadece beş yaşındaydım. Ya da biz onun bizi terk ettiğini sanıyorduk."

"Bütün mektupları okudum," dedi Burke. "Anneni başka bir kadın için terk ettiği için af dilemesi ortak bir temaydı, bu yüzden neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Ben de aynı şeyi düşünürdüm."

Ona minnettar bir gülümseme fırlattı. "Teşekkür ederim. Yani... mektuplar ona dair sahip olduğum tek şeydi. Onlardan nefret ettim ve hepsini aynı anda biriktirdim. Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum."

"Hayır," diye mırıldandı Phin. "Hiç de çılgınca değil."

"Ben de öyle yapardım," dedi Molly, gülümsemesi güven vericiydi. "Ama neden onları taramıyorsun? Bu ev için aldığınız her malzemenin faturasını taramışsınız. Vergileriniz kusursuz bir şekilde kaydedilmiş. Mektupları farklı kılan neydi?"

"Makbuzların vakıftan geri ödenmesi için bildirilmesi gerekiyor. Büyükanнем parasını evin bakımı için bıraktı," diye açıkladı Cora. "John Robert ve benim burada ailelerimizle birlikte yaşayacağımızı düşünmüştü. İkimizin de bizi ve sahip olacağımız aileleri geçindirebilecek diplomalarımız ve işlerimiz vardı ama ev... şey, çok fazla. Bu yüzden parayı mülkün bakımı, vergilerin ödenmesi vs. için bir vakıfta bıraktı. İyi yatırım yapıldı." İçini çekti. "Paranın yarısını John Robert'a, yarısını da bana bırakmak ve mülkü ortaklaşa kullanmamızı vasiyet etmek için vasiyetin hükmünü değiştirmeyi düşünüyordu. Ama sonra, yaklaşık iki buçuk yıl önce John Robert tekrar hastalandı ve doktor kemik iliği nakli olması gerektiğini söyledi. Birkaç ay sonra büyükanнем kalp krizi geçirdi ve vasiyetini değiştirmeden öldü." Omuz silkti. "Büyükanнемin ölümü arasındaki bir yıl

John Robert'ın ölümü ve kemik iliği donörü bulmaya çalıştım ama bulamadım. John Robert öldükten sonra altı ay boyunca kötü bir durumdaydım. Ne vakıfla, ne evle, ne de başka bir şeyle hiçbir şey yapmadım. İşe gittim ve eve geldim. Dürüst olmak gerekirse, mektuplar hakkında endişelenecek zihinsel enerjim yoktu."

"Peki ya son altı ay?" Molly sordu.

Cora güldü ama düz bir kahkahaydı. "Evi temizliyordum. Avukatım Harry Fulton vergilerin ödenmesini ve yatırımların devam etmesini sağlıyor. Bu sabah iki yıldır ilk kez yüz yüze konuştuk. Sadece e-postalar ve mesajlar vardı. Ama mektupları sormuştunuz. Babamdan nefret ederdim ama dediğim gibi, elimde sadece mektuplar vardı. Onları yatağımın altındaki bir kasada saklıyordum. Annemin onları sakladığımı bilmesini istemedim. Ne zaman bir tanesi postayla gelse yüzünde incinmiş bir ifade olurdu. Bu ihaneti atlatabildiğini hiç sanmıyorum."

Boğazı düğümlendi ve temizlemek zorunda kaldı. "Adam başından beri ölüyken, onu başka bir kadın için terk ettiğini düşünerek öldü."

Sıcak bir el onunkini kapladı. Phin Bishop. Onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Cora minnettar bir gülümsemeye çalıştı ama bunu başaramadı.

Sadece elini okşadı. "Mektupları taramak onları kabul etmek istediğinden daha önemli gösterecekti," dedi yumuşak bir sesle.

"Aynen öyle." Adamın eli sıcak ve sağlamdı ve elini çektiğinde özlemişti. "Bu yüzden onları kasada bıraktım. John Robert öldükten sonra onları neredeyse yakıyordum. Çok kızgındım. İlik uyumu testi yaptırabilmek için babamı defalarca bulmaya çalıştım ama mektuplar gelmeye devam etti, umursamadığım anlamsız konulardan bahsediyorlardı." Sesi kesildi. "Oğlu ölüyordu ve o

önemsiyorum." Gözyaşlarına boğuldu, başından beri ölü olduğu halde ondan nefret etmesinden nefret ediyordu.

Antoine düşünceli bir şekilde hmmladı. "Kardeşinize mektup gönderdi mi?"

"Evet. Ama bana daha fazlasını gönderdi. John Robert onunkini yaktı. Ben de ona aynısını yaptığımı söyledim," diye itiraf etti. "Babamız kaybolduğunda John Robert çok genç olduğu için bana daha çok mektup geldiğini düşündüm."

"Bu da bir teori," dedi Molly. "Geri dönelim. Davetsiz misafir ya baban yüzünden ya da başka bir nedenle seni hedef aldı. Başka ne gibi nedenler olabileceği hakkında konuşalım. Paranı çalacak olsalardı, bunu çoktan yapmış olacaklarını varsayıyorum, bu yüzden şimdilik parayı masadan kaldıralım." Öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Şifre korumalı klasörde ne var Cora?"

Bunu gizli tutmak mantıklı değildi. Yasadışı bir şey yapmamıştı. "Ek işimden müşteri bilgileri." Hepsi beklentiyle ona baktı. "Bilgisayar bilimi ve bilgi bilimi alanlarında çift anadal yaptım. Yüksek lisansım kütüphane bilimi üzerine. Çoğu kütüphanecinin biraz bilgisayar bilgisi vardır. Kütüphanenin bilgisayarlarını kullanmak için gelen müşterilere yardım ediyoruz. Bazen basit bir Google araması, bazen de torunlarının fotoğraflarını görebilmeleri için bir Facebook hesabı kurmalarına yardımcı oluyoruz. Bazen de birini arıyorlar - eski bir sınıf arkadaşını ya da eski bir aşkı. Bir şeyleri bulma konusunda iyiyimdir. Bir gün bir müşterim yıllardır görmediği bir kızı hakkında bilgi bulmam için bana ödeme yapıp yapamayacağını sordu. Kadını sorunsuz bir şekilde buldum. Bana 50 dolar ödedi. Almak istemedim ama ısrar etti. Kilisemdeki bağış kutusuna koydum. Ama haber yayıldı ve çok geçmeden diğer insanlar içinde

Toplum da benden insanları ve diğer bilgileri bulmamı istiyordu."

Antoine'ın gözleri büyüdü. "Özel dedektiflik işine mi girdin?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Asla elli dolardan fazla para almıyorum ve parayı her zaman bağış kutusuna koyuyorum. Ama kendimi işe yarar hissetmediğim bir zamanda işe yarar hissetmemi sağladı."

Phin kaşlarını çattı. "Ne değildi?"

"Yararlı," diye mırıldandı. "John Robert ölüyordu ve ben bunu durduramıyordum. Onu iyileştiremedim. Hiçbir şey yapamadım."

"Kendini çaresiz hissettin," dedi Molly.

Cora başını salladı. "John Robert neyin peşinde olduğumu biliyordu. Bu bilgisayarı bana o verdi. Çalışamayacak kadar hastalanmadan önce ağ güvenliği yapıyordu." Kalbi ağrmasına rağmen dudakları kıvrıldı. "Şifremi kendi adı ve yaşı olarak belirlediğim için bana çok kızardı."

Antoine sadece gülümsedi. "En azından dosyayı korumuşsun." "İnsanlar sırları konusunda bana güvenirdi."

Burke sandalyesinde yaslandı ve o öğleden sonra evinde yaptığı gibi ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Davetsiz misafirin bu sırlardan birinin peşinde olması mümkün mü?"

Cora bu düşünceden nefret ediyordu. "Sanırım. Yani, birkaç tanesi... şüpheli isteklerdi. Bir kadın kocasının kendisini aldattığını düşünüyordu, aldatıyordu. Bir adam iş ortağının kendisinden çaldığını düşündü çünkü adam yeni bir tekne almıştı ama para ortağına miras kalmıştı. Sanırım birisi böyle bir şey isteyebilir."

Molly başını salladı. "Olağanüstü yollara başvurdular. Buraya girip böcek yerleştirdiler. Ofisimize girip Joy'u vurdular. Quarter'da seni kovalıyor. Bence bahsettiğin şeyden daha büyük bir şey olmalı."

hakkında. Müşteri kayıtlarınıza bakmamıza izin verir misiniz? Sadece bunu elemek için?"

"Bunu gizli tutacak mısınız? Birisi tam olarak yasal olmayan bir şey yapmış olsa bile mi?"

Burke ofladı pufladı. "Biz polis değiliz Cora. Kimseyi ihbar etmeyeceğiz. Tabii Joy'a yapılan saldırıya karışmamışlarsa."

Cora bir nefes verdi. "Tamam, kontrol edebilirsin."

Phin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Babana dönelim. Onunla temas kurmaya çalıştığını söylemiştin. Bunu nasıl yaptın?"

Burke'ün kaşları kalktı. "Çok güzel bir soru. Peki aramaya ne zaman başladınız?"

"İki buçuk yıl önce, John Robert'ın doktoru ilik nakline ihtiyacı olduğunu söylediğinde başladım."

"Büyükannen ölmeden önce," dedi Phin ve o da başını salladı.

"Ondan sonra dört ay yaşadı. Jack'i bulsam bile yardım edeceğini düşünmüyordu ama ben çaresizdim. Jack'in mektuplarında bahsettiği tüm yerleri arayıp onu görüp görmediklerini sordum. Kimse görmemişti. Kredi kartları ve isminin varyasyonları aracılığıyla onu bulmaya çalıştım. Jack Elliot yaygın bir isim ama her eyaletteki herkesi aradım. Kaybolduğu yıl Noel'de çekilmiş eski bir videosu vardı ve sesine benzeyen birini arıyordum. Morgları ve hastaneleri aradım ve hatta yıllar önce mektuplarını postaladığı birkaç yere uçtum. Birden fazla mektup gönderdiği yerleri seçtim. Çok seyahat ederdi. Elimde eski bir fotoğrafı vardı ve onun üzerinde bir yaş ilerleme programı yaptım. Polis karakollarında, tren istasyonlarında, restoranlarda ve otellerde dolaştırdım." İç çekti. "Ama hiçbir şey alamadım. Sonra mektuplar tekrar gelmeye başladı ve ben de umutlandım, belki aradığımı biliyordur diye.

Ama bu mektupların hepsi başka ÷lkelerden postalanmıştı. Dñnyayı geziyordu. Ya da mektubu yazan öyle iddia ediyordu. Ona cevap yazmam için bana bir yol vermediği için çok kızgındım. John Robert gittikçe kötüleşiyordu ve sonra... öldü. Ondan sonra Jack'in mektuplarını okumadan kasaya koydum. Kardeşim yüzünden babamı düşünemeyecek kadar kalbim kırılmış ve uyuşmuştum. Ta ki dedektifler kütüphaneye gelip onun bunca zamandır ölü olduğunu söyleyene kadar."

"Bir şeyleri karıştırmış olabilirsin," diye izin verdi Burke. "Ama sen ararken harekete geçmiş olacaklarını sanıyordum. şimdi değil."

"Babası o zamanlar hâlâ kayıptı," dedi Phin. "O bir tehdit değildi."

"Haklısın," dedi Molly başını sallayarak. "Cesedi ortaya çıkana kadar birileri Cora'nın elinde suçlayıcı bir şey olup olmadığını öğrenmek istemezdi."

Phin'in yüz ifadesi acımasızdı. "Ölü bir adam tarafından yazılmış mektuplar gibi mi?"

"Evet," dedi Molly. "Aynen öyle."

6

Uptown, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI GÜNÜ, SAAT :30

"
ALAN şehir arabasından şoförüne DRAKE," dedi. "Sabah görüşürüz."

"Emin misiniz, Peder Beauchamp?" Drake, makula dejenerasyonu araba kullanmasını kısıtlamadan çok önce Alan'ın şoförüydü ve Drake onun sık sık krizdeki cemaat üyeleriyle gece yarısı randevuları olduğunu biliyordu. "Buralarda takılabilirim."

"Gerek yok. Gecenin geri kalanında izin alabilirsin. Ben evde kalmayı planlıyorum."

Yalan. Medford Hughes'u susturmayı planlıyordu ama personelinden herhangi birinin onun hareketlerini izlemesine izin veremezdi. Bir mazeret bulması gerekiyordu. Ayrıca zamanın hızla akıp gittiğinin de farkındaydı.

Medford şu anda polislerle konuşuyor olabilirdi. Ama Alan bunu doğru yapmak zorundaydı. İz bırakmamalıydı. Başka kimseyi bu işe . Bunu kendi başına yapacaktı.

Biri ölmüş olsa bile iki adam sır saklayabilir.

Bu sadece bir gerçektir.

Merdivenlerden yatak odasına çıktı ve aşçının kendisi için fırına bıraktığı yemeğin kokusunu aldı. Ama yemek düşüncesi midesini bulandırıyor. Stresliydi ve... korkuyordu.

Evet, korkmuştı.

Yıllar önce buna hazırlıklıydı. Polislerin kapısını çalmasına hazırды. Bir kaçış planı, sahte pasaportları, dövizleri vardı.

Ama sahte pasaportların süresi çoktan geçmişti. Ve artık dünyanın neresinde saklanmaya çalışırsa çalışsın insanlar onu tanıyacaktı. Sage gibi onun da yüzü reklam panolarında ve televizyondaki reklamlarda yer alıyordu.

Bu yüzden polislerin kapısını çalmadığından emin olmalıydı.

Medford suç olacaktı. En iyi seçim buydu.

Sessizce, son on sekiz yıldır karısı Lexy ile paylaştığı yatak odasına girdi. Çoğunlukla birlikte mutlu olmuşlardı. Lexy onun sırlarını bilmiyordu.

Anna'nın yaptığı gibi değil. İlk karısı yaptığı şeylerin en kötüsünü bile bilmiyordu. Yine de onu terk etmişti. Şiddetle ve kalıcı olarak.

Anıyı bir kenara itti. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı yoktu. Odaklanmaya ihtiyacı vardı.

Takım elbiselerini sakladığı büyük dolaba girdi. Bir sürü takım elbise. Çok fazla ayakkabı. Ama bunlar onun dönüştüğü adam için gerekli zırhı sağlıyordu.

O gün giydiği takım elbiseyi çıkarıp siyah bir kot pantolon ve düz siyah bir kazak giydi. Daha sonra yakılacaklardı.

Kıyafetlerini değiştirdiği bir spor çantası hazırladı ve hâlâ yalnız olup olmadığını kontrol ettikten sonra koridordan geçerek evindeki ofisine gitti ve kapıyı arkasından kilitledi. Tüm referans kitaplarının bulunduğu devasa kitaplığa doğru ilerledi ve menteşeli bir raf ünitesini çekti. Evin ilk sahibi tarafından özel olarak yaptırılmıştı ve onun da sırları olmalıydı.

Alan evi ilk satın aldığında bu küçük oyuğu tamamen tesadüfen keşfetmişti. Varlığından hiç kimseye bahsetmemiştir.

Raf genişçe açıldı ve kişisel kasası ortaya çıktı. İçinde tam olarak ne olduğunu biliyordu ve kadranı çevirmesi sadece birkaç dakikasını aldı. Bir-sıfır-on beş. 15 Ekim. Hayatının sonsuza dek değıştiğı tarih.

Kasanın hemen içine uzandı ve orada tuttuğı eldivenleri aldı. Eldivenleri giydikten sonra kasanın derinliklerine uzandı, fotoğrafları ve para yığınlarını atlayarak en arkada saklanan silahı ve susturucuyu aldı. Silah yirmi üç yıldır bu kasada saklıydı. Yılda bir kez, düzenli olarak temizliyordu ama o korkunç geceden beri hiç ateşlememiştir.

Bir sıfır on beş.

Silahı ve susturucuyu ceplerinden birine sokmadan önce fişek yatağını kontrol etti ve şarjörün mermi ile dolu olduğundan emin oldu. Diğer silahlarını düşündü, sonra ikinci bir tabancayı, ruhsatsız bir Glock'u seçti. Onu da diğer cebine koydu. Balistik raporuyla Jack Elliot'ın kalıntılarına bağlanmasını istemediğı birini vurması gerekirse diye.

Bu "birinin" Jack'in kızını içermemesini umuyordu ama Cora gömülü kalması gereken şeyleri kurcalamaya devam ederse... Yaptıklarının sonuçları kendi başına kalacaktı.

Kasayı kapattı ve raf ünitesini yerine yerleştirdi.

Son durağı Sage'in eski yatak odasıydı; torununun birkaç kıyafeti hâlâ dolabında asılıydı. Bunlar arasında Alan'ın ne zaman biriyle gizlice buluşması gerekse ödünç aldığı siyah kapüşonlu tişört de vardı.

"Alan?"

Alan irkilerek arkasını döndü. Lexy kapı aralığında duruyordu, kaşları çatılmıştı. "Beni korkuttun," diye homurdandı, bir elini kalbine bastırarak. Silahlar ceketinin içinde ağırlaşmıştı ama elindeki kapüşonlu ceket, ceplerinin dolup taşıdığına dair her türlü kanıtı gizleyecekti.

"Sen iyi misin?" Lexy sordu. "Solgun görünüyorsun canım."

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdi. "Bu gece acil bir ziyaret yapmam gerekiyor. Akşam yemeğini bensiz yemelisin."

Hayal kırıklığı yüz hatlarında titreşti. Güzel bir kadındı, hâlâ gençti. On sekiz yaş küçüktü. Tanıştıklarında yirmi beş yaşındaydı, Sage'in şu anda olduğu yaşıydı.

Alan onunla parası için evlendiğini biliyordu ama ona sadık kalmıştı. Asla aldatmamıştı. Bunu biliyordu çünkü Lexy'nin Alan'ın ihtiyaç duyduğu tatlı, güzel, itaatkâr eş olarak kalmasını sağlayan bir özel dedektifi vardı.

"Tamam," dedi sessizce. "Sana bir tabak hazırlayıp buzdolabına bırakacağım. Arabayı getirmesi için Drake'i aramamı ister misin?"

"Hayır. Bu gece evde kalmayı planlamıştım, bu yüzden ona izin almasını söyledim. Bu telefon şimdi geldi. Bir Uber çağırayım."

"Anlıyorum. dikkatli ol." "Dikkat edeceğim. Söz veriyorum."

Kadın gittiğinde kapüşonunu giydi ve fermuarını çekerek ceplerindeki silahları kamufle etti. Medford'la yüzleşmeye hazır olmadan önce bir yere daha uğrayacaktı.

Bir Uber çağırdı, biniş noktası olarak en yakın oteli gösterdi, ardından caddeden aşağı yürüdü ve sitenin kapılı girişini geçerek görevli güvenlik görevlisine el salladı. Mahallesinde sık sık karanlıkta yürürdü. Güvenlik görevlisi bunu yapmanın tamamen güvenli olduğunu garanti etti. Ama bazen, Alan kafasını boşaltmaya ihtiyaç duyduğunda

toplumu geride bırakmış, Uptown sokaklarında yürüyordu. Bu gece bunu yapıyor olması muhafızlarda hiçbir şüphe uyandırmayacaktı.

Gece serindi, aşırı ısınmış tenini serinletiyordu. Alnında boncuk boncuk terler birikti, omurgasından aşağı süzüldü. Yapmak üzere olduğu şey zihnini allak bullak etmişti. Yirmi üç yıl önce o gece de aynısı olmuştu. O zamanki gibi, başka seçeneği yoktu. En azından iyi bir seçeneği yoktu.

Otele vardığında gözlerinin arkasında bir baş ağrısı vardı. Işık her geçen gün daha çok canını yakıyordu, özellikle de arabaların farları.

Uber durduğunda rahatlamıştı. Şoför gençti ve arka koltuğundaki yaşlı adamdan çok usulca çaldığı müzikle ilgileniyordu. Bu da Alan için sorun değildi.

Birkaç dakika içinde, yaya trafiğinde kaybolabileceği Xavier Üniversitesi kampüsüne bırakılmıştı. Yıllardır görmediği bir akrabası adına kiraladığı depoya doğru birkaç blok yürüdü. Orada tuttuğu arabalara ihtiyacı yoktu.

Öte yandan Alan'ın bazen şoförünün ya da başka birinin bilmesini istemediği yerlere gitmesi gerekiyordu. Depoda teslimat tarzı bir minibüs ve sıradan siyah bir sedan bulunduruyordu. Görme bozukluğu artık araba kullanmasını zorlaştırıyordu ama parlamayı azaltmak için özel gözlükleri vardı ve çok uzağa gitmesi gerekmiyordu.

Medford Hughes ile randevusu vardı.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI GÜNÜ, SAAT :40

Lanet olsun.

Sage bakışlarını Cora Winslow'un evinden ayırıp telefonundaki kamera görüntülerine baktı. Bu kadar çabuk sonuca ulaşmayı beklemiyordu ama telefonu bipleyerek Alan'ın ofisindeki kameraların tetiklendiğini bildirmişti.

Ve şimdi büyükbabası gizli bir kasayı açıyordu. A Tanrı aşkına, gizli kasa. Duvarın içinde. Menteşeli bir rafın arkasında.

Sage bunun var olduğunu hiç bilmiyordu. Herhangi birinin var olduğunu.

Ve içinden büyükbabası bir silah çekiyordu. Ve bir susturucu. Bu da ne böyle?

Ve ikinci bir silah.

Yaşlı adamın silahı mı vardı? Gerçekten mi? Sage bunu hiç bilmiyordu. Büyürken evde tek bir silah bile görmemişti.

"Sadece doğru yere bakmıyordum," diye mırıldandı.

Şimdi tam olarak nereye bakması gerektiğini biliyordu.

Büyükbabası kasayı kapatıp kadranı çevirirken, Sage bu lanet kasanın içinde başka neler olduğunu ve kasayı nasıl açacağını merak ediyordu. Eski moda bir model gibi görünüyordu. Hiçbir elektronik parçası yoktu.

Bu hem iyi hem de kötüydü.

İyi, çünkü herhangi bir alarmı çalıştırmadan sınırsız sayıda kombinasyon deneyebilirdi. Büyükbabası hiçbir düğmeye basmamış, hiçbir güvenlik sistemini devre dışı bırakmamıştı. Ofisinin kapısını kilitlemekten başka bir şey yapmamıştı.

Elektronik aksam olmaması, takılacak kablolar ya da tetiklenecek sensörler olmadığı anlamına geliyordu.

Ancak kötü haber, çok sayıda olası kombinasyon olmasıydı. Umarım büyükbabası kombinasyonunu sayıları ile ayarlamıştı ki 'un kişisel anlamı vardı,

Çünkü Sage'in yerleştirdiği kameralar kadranın döndürüldüğü sayıları görecek doğru açıda değildi.

Kombinasyonu yakalayacak başka bir kamera yerleştirebilirdi. En iyi plan buydu, çünkü zamanın sonuna kadar rastgele kombinasyonlar deneyebilir ve doğru olanı bulamayabilirdi.

Ya da ikisini de yapabilirdi. Şifreyi çöz başka bir kamera kurabilirdi. Büyükbabasının hayatındaki anlamlı olayları temsil eden numaraları deneyebilirdi. Yaşlı adamın doğum günü. İlk ve ikinci eşlerinin doğum günleri. Üç çocuğunun.

Sage kendi babasının doğum gününü elbette hatırlıyordu ama babasının kardeşlerinin doğum günlerini bilmiyordu. Walton Amca ordudaydı ve Sage'in bebekliğinden beri ordudaydı. Sage, adamın herhangi bir nedenle eve kaç kez geldiğini bir elin parmakları kadar sayabiliyordu.

Yakın değillerdi.

Teyzesi Jennifer daha da kötü bir durumdaydı. Onunla tanıştığına dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Bir yerlerde bir akıl hastanesindeydi ve yıllardır oradaydı. Bir keresinde mutfak çalışanlarından birinin aşırı dozda uyuşturucu aldıktan sonra psikotik bir kriz geçirdiğini ve hastaneye yatırılması gerektiğini söylediğini duymuştu. Bildiği kadarıyla aileden hiç kimse onu ziyaret etmemişti. Büyükbabası bile. Sage'in bırakın gerçek tarihini, hangi yılda doğduğu hakkında bile hiçbir fikri yoktu.

Herkes onu unutmuş gibiydi. Evde Jennifer Teyze'nin hiç fotoğrafı yoktu. Tek bir tane bile.

Ve şimdi Sage bunu düşününce, bu garip geldi.

Çalışma odasında büyükbabasının ilk eşinin fotoğrafları vardı ama evin başka hiçbir yerinde yoktu çünkü bu durum onu rahatsız ediyordu.

Lexy, ikinci karısı. Ama gerçek büyükannesinin fotoğrafları vardı.

Teyzesi değil ama.

Kaşlarını çatarak telefonunu kaldırdı. Önemli olabilecek tüm tarihleri derlemesi gerekiyordu ve buna kimsenin bahsetmediği kızının doğum tarihi de dahildi.

Annesinin bilip bilmediğini merak etti ama bu düşünceden hemen vazgeçti. En son on sekizinci yaş gününde konuşmuşlardı. Yedi yıl önceydi. Sözleri öfkeliydi, geri alınması zor türden şeylerle doluydu. Her iki taraf için de. Annesi Alan'ı onaylamıyordu ve Sage de annesinin Sage'in ne iş yaptığını bilse onu onaylamayacağını biliyordu. Annesi son çare olmak zorundaydı.

Önce Jennifer Teyze'yi kendi başına bulmaya çalışacaktı. Ve eğer diğer kombinasyonlardan hiçbirisi işe yaramazsa, başka bir kamera yerleştirecekti.

Sage saate baktı. Yarına kadar beklemesi gerekecekti. Alan'ın yaşadığı sitenin girişindeki küçük nizamiyede dört koruma görevlisi vardı ve bunlardan üçü normalde düzenli vardiya tutardı. Dördüncüsü yedekte ya da tatillerde görev yapıyordu.

Sage'in şansına, maaşları Alan tarafından değil topluluk tarafından ödeniyordu, bu yüzden büyükbabasına karşı özel bir sadakatleri yoktu - en azından diğer komşulardan daha fazla değil. Sage o öğleden sonra gittiğinde görevde olan bekçi Alan'dan hoşlanmıyordu çünkü o bir televanjelistti ve "dul kadınları dolandırarak paralarını alıyordu", ki bu hemen hemen doğrudu. Ama adam Sage'i seviyordu ve Sage içeri girdiğinde diğer tarafa dönerek Sage'in istediği gibi girip çıkmasına izin veriyordu. Sage'in ona sık sık ve iyi bahşış vermesi ve çok fazla parası, zamanı ve öfkesi olan isyankâr bir genç olduğundan beri bahşış vermesi canını acıtmıyordu.

Ne yazık ki vardiya değişimi çoktan gerçekleşmişti. Bir sonraki gardiyan Sage'den nefret ediyor ve onun şımarık bir zengin çocuğu olduğunu düşünüyordu.

Ki bu da oldukça doğruydı.

Kötü gardiyan her zaman Alan'ın Sage'in topluluğun girişindeki kapıdan girdiğini bildiğinden emin olurdu. Sage öylece içeri giremezdi.

Sage, Lexy'yi ziyaret iddia edebilirdi ama buna da inanmazlardı. O ve üvey büyükannesi en iyi ihtimalle birbirlerine tahammül ediyorlardı.

Bu yüzden zamanını bekleyecek ve büyükbabasının çalışma odasına dönmek için daha uygun bir anı kollayacaktı. Kasayı açmayı deneyecek ve kesinlikle daha fazla kamera yerleştirecekti.

Bu arada Cora Winslow'un evini izlemeye devam edecekti. Burke Broussard'ın ekibinden birkaç kişiyle birlikte o da oradaydı.

Artık onu takip edemiyordu, ki bu berbat bir şeydi. Broussard'ın adamları, eve girdiği ilk gece çantasına koyduğu dinleme cihazını ve takip cihazını, babasının cesedinin teşhis edilip resminin televizyon haberlerine çıkmasından bir gün sonra bulmuşlardı. Sage o sırada bunu bilmiyordu elbette. Alan ona sadece onun kim olduğunu ve ne yaptığını bulmasını söylemişti. Sage araştırmayı yapmış ve bazı noktaları birleştirmişti.

Ve sonra meraklandı, çünkü birleştiremediği pek çok nokta vardı. Henüz değil. İlk seferinde onun evinde sadece el çantasını dinleyecek kadar kalmıştı çünkü bir köpeği olduğunu biliyordu. Ama dinleme cihazı onun alışkanlıklarını keşfetmesini, hareketlerinin haritasını çıkarmasını sağlamıştı. Sonraki üç girişinde de o işteyken girmişti. Köpek onu hiç fark etmemişti bile, tüm zaman boyunca uyuyordu. Sage'i çok rahat ettirmişti, bu da bir dahaki sefere geceleyin eve girdiğinde başını derde sokmuştu. O gece

Köpek havlamaya başlamış ve araştırmak için aşağı inen Cora'yı uyandırmıştı.

Bu yüzden gündüz vakti saldırılarına geri dönmüştü. Ama sadece bir kez daha. Tekrar geri dönemezdi. Şimdi o isteyken birinin orada olduğunu biliyordu.

Artık onun için çalışan özel dedektifleri vardı. Sage bir düzine böcek yerleştirmişti ve Broussard'ın adamları her birini bulmuştu. Adamlardan biri kapıların kilitlerini de değiştirmişti. Sage onu üst kattaki balkonlardan birinde, doğru kilidi bulana kadar yeni kilitlerle oynarken görmüştü.

Sage'in tüm aramalarına rağmen, büyükbabasının bu tek kadına neden bu kadar değer verdiğini açıklayacak hiçbir şey bulamamıştı.

Yani Sage eski usul gözetlemeye geri dönmüştü. Bekleyecek ve izleyecekti.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI GÜNÜ, SAAT :45

Cora başını salladı; Phin'in düşündüğü gibi inkâr değil, şaşkınlıktı bu. "Ama babam tarafından yazıldığı söylenen o mektupların hiçbirinde önemli bir şey yok," dedi. "Hayatından bahsediyorlardı ve ara sıra sosyal medyada paylaştığım bir şeyden bahsediyorlardı. Balo elbisemin içinde güzel görüldüğümü söylemişler. Bunun gibi şeyler. Bir keresinde, o gittikten çok kısa bir süre sonra, yeşil olan Noel elbisemden bahsetti. Bunun yakınlarda olduğu anlamına geldiğini, belki de eve geleceğini düşündüm. Ama tabii ki gelmedi." Kaşlarını çattı. "Neden bana mektup gönderdi ki? Neden bana yirmi üç yıldır hayatta olduğunu düşündürttü? Neden biri bu kadar zalim olsun?"

Sonra her şey yerine oturur gibi oldu ve gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım. Onu aramaya gitmeyelim diyeydi."

Cora'nın babasının katilinin kimsenin Jack Elliot'ı aramasını istemediği Phin'in en başından beri düşündüğü bir şeydi. Bu fikrin Cora'nın aklına yeni gelmiş olması kederinden kaynaklanıyor olmalıydı, çünkü Cora son derece zeki bir kadındı. Başka bir zaman olsa bunu çoktan çözmüş olurdu. Ama daha yeni bir ebeveynini kaybetmişti, hatta onu terk ettiğini düşündüğü bir ebeveynini. Kardeşini ve büyükannesini kaybettikten sonra...

Zavallı Cora.

Herkesin yüzünde sempati ifadesi vardı ama Cora dışında kimse şaşırmamıştı.

Cora içini çekti. "Ve hepiniz bunu zaten düşünmüştünüz. Çünkü neden düşünmeyesiniz ki? Her şey çok açık. Şimdi kendimi eskisinden daha da aptal hissediyorum."

"Kendini aptal gibi hissetmek yok," dedi Molly kararlılıkla. "Tüm bu olanlar hakkında tam olarak sağlıklı düşünemiyorsun ve biz de bu yüzden yardım etmek için buradayız. Gerçek şu ki, birileri babanın hâlâ hayatta olduğunu düşünseydin polise haber vermeyeceğini biliyordu. Anneniz o zamanlar kaybolduğunu bildirmezdi. Kolluk kuvvetlerinden kimse karısını ve çocuklarını terk eden bir adamla ilgilenmezdi. Cinayet şüphesi olmazdı. Cinayet soruşturması olmazdı. Şimdi nedenini sormak zorundayız. Birileri sizin ya da annenizin babanızı aramasını istemedi. Ne iş yapıyordu?"

"O bir muhasebeciydi." Cora omuzlarını dikleştirdi ve ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ama Phin onların titrediğini görmeden önce değil. "Kendi şirketi vardı. Büyükannemin ve arkadaş çevresinin defterlerini tutardı. O gittiğinde tüm hanımların homurdandığını hatırlıyorum, artık yeni muhasebeciler bulmak zorundaydılar." Çenesi gerildi. "I

Onlara bağırmak istediğimi hatırlıyorum çünkü annem her gece ağlıyordu ve tek konuşabildikleri yeni bir yardım bulmanın ne kadar acı verici olduğuydu."

Molly ve Burke, Cora'yı sinirlendirmiş gibi görünen anlamlı bir bakış attılar.

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedi sertçe. "Babamın yasadışı bir şey yaptığını mı düşünüyorsun? Karanlık biri için mi çalışıyordu? Cinayetin onun suçu olduğunu mu?"

Molly ellerini kaldırdı. "Vay be. Ben öyle bir şey demedim. Yine de bu kesinlikle bir olasılık. Baban müşterilerinden birinin yasadışı bir şey yaptığını fark etmiş, bunu rapor etmeyi planlamış ve bu yüzden öldürülmüş de olabilir. Bilmiyoruz Cora, ama öğrenmek için elimizden geleni yapacağız. Burada senin tarafındayız."

Cora'nın omuzları çöktü. "Özür dilerim. Haklı olduğunuzu biliyorum. Genelde bu kadar dengesiz değilimdir. İhtiyacınız olan bilgiyi almanıza nasıl yardımcı olabilirim?"

"Nerede çalışıyordu?" Burke sordu. "Şehirde bir ofisi var mıydı?"

"Hayır," dedi Cora. "O burada çalışıyordu. Üst kattaki ofis aslında onunmuş. Annem birkaç yıl orayı olduğu gibi tuttu ama sonra kendi el işi odasına dönüştürdü." Gülümsemesi hüzne dönüştü. "Çok fazla iplik vardı. Annem öldükten sonra John Robert odayı devraldı. Tüm ipliğini bağışladık."

Burke canlandı. "Onu olduğu gibi bıraktığını söylediğinizde, bu onun müşteri dosyalarını sakladığı anlamına mı geliyor?"

Cora kaşlarını çatı. "O gittikten kısa bir süre sonra bilgisayarındakilerin kopyalarını çıkarırken onu izlediğimi hatırlıyorum. Bilgisayarına disk üstüne disk yerleştiriyor, bir yandan da ağlıyordu. İki yığın disk yapmıştı ve ne için olduklarını sordum. Yığınlardan birinin babamın müşterileri için olduğunu söyledi. Kayıtlarına ihtiyaçları vardı çünkü yakında

vergilerini ödeme zamanı gelecekti ve babam vergileri ödemek için orada olmayacaktı." Bakışlarını katlanmış ellerine indirdi. "Anneme durmasını söyledim. Babamın geri döneceğini. Geri geleceğini."

"Ne dedi o?" Phin usulca sordu.

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri hatırladığı acılarla doluydu. "Yaptığı şeyi bıraktı ve bana babamın beni sevmekten asla vazgeçmeyeceğinden emin olduğunu ama artık gittiğini söyledi. Yeni bir ailesi olduğunu söyledi. Yalnız kalmaya alışmam gerektiğini ama beni asla terk etmeyeceğini söyledi." Yutkundu. "Hiç terk etmedi. Ta ki ölene kadar."

"Nasıl öldü?" Molly sordu. "Ve ne zaman?"

Cora bir an için irkilmiş gibi göründü, sonra yüz hatlarında bir anlayış belirdi. "Cinayet değildi. On yıl önce kalp krizi geçirdi. Annem fizyoterapistti. Babam gittikten sonra diplomasını almak için geri döndü. Bize bu şekilde destek oldu. Büyükanнем yardım etti ama annem hiçbir zaman yokluk çekmememizi sağladı." Boğazını temizledi. "Joy'la da bu şekilde tanıştı. Joy iş kazasında yaralandıktan sonra onun ameliyatlarını o yaptı. Bazen bizi de işe götürürdü, beni ve John Robert'ı. Genellikle büyükanнемin bir komite toplantısı olduğunda. Büyükanнем St. Charles Kız Okulu'nun yönetim kurulundaydı."

Phin bile okulun adını duymuştu. Politikacılar, ünlüler ve şehrin zenginleri kızlarını oraya gönderiyordu.

Burke ıslık çaldı. "Bu çok prestijli."

Cora başını salladı. "Evet, öyle. Büyükanнем de annem gibi oraya gitti. Ben gittim ve Tandy de gitti. Daha sonra Joy'un kızları da bizimle geldi."

"Joy'un kızlarıyla PT seansları sayesinde mi tanıştınız?" Antoine sordu.

"Ben yaptım. Annem müşterilerle özel olarak çalışırken John Robert ve ben dış ofiste ödevlerimizi yapardık. Joy da bekâr bir anneydi ve ödevlerini bizimle birlikte yapmaları için çocuklarını getirip getiremeyeceğini sordu. Annem tabii ki evet dedi." Cora'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Arkadaşlıklar doğdu. Nala, Tandy ve benimle aynı yaşıydı. Joy'un oğlu Wayne de John Robert'ın yaşındaydı. Joy PT'sini tamamladıktan sonra CPA lisansını aldı ve annem müşterileri ona yönlendirdi. Babamı işe alan ve henüz beğendikleri yeni bir muhasebeci bulamamış olan insanlar. Joy sizinle çalışmaya başlayana kadar mali müşavirlik yaptı."

"Dünya küçük," diye mırıldandı Molly.

"Kesinlikle," diye kabul etti Cora. "Sorunuza dönecek olursak, annem babamın kayıtlarını sakladı mı bilmiyorum ama o bilgisayar hâlâ bir yerlerde duruyor. Çok eski tabii ki. İçinde babamın müşteri dosyalarının olduğunu sanmıyorum ama istersen bakabilirsin. Hâlâ tavan arasında olmalı."

Antoine bu düşünceyle aydınlandı. "Bir göz atacağım."

Burke başını salladı. "Dur bakalım, Antoine. Cora, annen de senin kadar titiz ve düzenli miydi?"

"Pek sayılmaz. Bazen, gerekli olduğunda. Büyükanнем ve arkadaşları için kopyaladığı müşteri dosyalarında olduğu gibi. Ama genelde değil. Her şeyi ister istemez kutulara koyar ve asla etiketlemezdi. Her zaman yapmak isterdi ama dikkati dağınıktı. Büyüdüğümde bu beni deli ederdi ve onun arkasından gidip kutuların üzerine yazı yazardım. Ama babam gittikten sonra değil. O zamanlar çok küçüktüm. Bir gün okuldan eve geldiğimde babamın ofisindeki her şey gitmişti. Annem hepsini tavan arasına koyduğunu ve öylece bırakmamı söyledi. Büyükanнем ona hepsini atması gerektiğini söyledi ama annem henüz hazır olmadığını söyledi. Neden?"

Burke, "Çünkü size destelerden birinin müşteriler için olduğunu söylemişti," diye cevap verdi. "Belki de diğer desteyi kendisi için saklamıştır. Her ihtimale karşı. Saklamış olabileceği her şeyi araştırmak istiyoruz."

Cora merdivenlerin genel yönünü işaret etti. "Hadi gidelim."

"Bir dakika bekle," dedi Phin. Cora yarım krakerden fazlasını yememişti. "Antoine, tavan arasına giden yolu biliyorsun, değil mi?"

Antoine başını salladı. "Böcek taraması yaptım."

"O zaman aramaya başla. Cora, Burke'ün evindeki sandviçten beri bir yemedi."

Molly'nin dudakları kıpırdadı. "Joy'un yerini mi alıyorsun, Phin? Herkesi besliyor musun?" Ama soru o kadar tatlı sorulmuştu ki Phin alınmadı.

"Birinin yapması gerek."

Molly parmaklarını kaldırıp saymaya başladı. "Karides ve irmik, karides étouffée, bamya ve biraz kızarmış balığımız var. Ne istersiniz?"

Cora yüzünü buruşturdu. "Kabuklu deniz ürünlerine alerjim var. Yani... süper alerjim var. Balıkla da aram pek iyi değildir. EpiPen'im var. Üzgünüm."

Molly nefes verdi. "Hay aksi. Bunu bilmiyordum. Bu gece getirdiğim her şey seni öldürebilir. Bunca yıldır New Orleans'ta yaşayıp da nasıl ölmedin?"

"Çok ama çok dikkatliyimdir ve sık sık dışarıda yemek yemem. En son yanlışlıkla karides yediğimde kendimi acil serviste buldum. Hiç eğlenceli değil."

Phin peynir ve meyve tabağını işaret etti. "Ben sana yumurta kızartırken sen de ye."

Bundan daha fazlası onun yeteneklerinin ötesindeydi.

Molly ayağa kalktı. "Cora, eğer senin için de uygunsa, ben senin koruman olacağım. Şimdilik Phin seni koruyor. Ben Antoine'ın aramasına yardım etmeye gidiyorum."

Cora iç çekti. "Teşekkür ederim. Yardıma ihtiyacım olmadığını söylemek istiyorum ama var."

Phin köpeğine bakarken ortak bir noktaları olduğunu düşündü. Yardıma ihtiyacı olsun istemiyordu ama vardı.

Aradaki fark, bu iş bittiğinde Cora bağımsız olarak devam edebilecek, ancak Phin hala SodaPop'a bağımlı olacaktı.

Kendi iç çekişini yutarak bir tava bulmak için ayağa kalktı. Cora'nın karnını doyurmak onun katkısıysa, çok iyi bir iş çıkaracaktı.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI, SAAT 20:15

Mutfakta Phin ve iki köpeğiyle yalnız kalan Cora, ocağın başında durmuş yumurta kızartan adamı izliyordu. Sevgi kalbini sıkıştırdı. Çok tatlıydı.

Ve ocağın başında dururken iyi görünüyordu.

Onun kıcına sapıklık yapıyorsun.

Evet, ilgileniyordu. Yıllar süren bir suskunluk döneminden sonra, ilgi duyduğu için rahatladığını hissetti. O kıvılcımı kaybettiğini düşünmüştü.

Meğer ocağın başında durup ona yumurta kızartacak doğru adamı bulamamış.

"Lavabomun altında ne yapıyordun?" diye sordu biraz daha peynir ve meyve yedikten sonra. Acıkmıştı ve Tandy haklıydı. Çok acıkmasına izin verirse, Cora düpedüz tatsızlaşıyordu.

Omzunun üzerinden baktı. "Sızdıran boru."

İçini çekti. "Bunu tamir etmek istiyordum."

"Tamir işlerini kendin mi yapıyorsun?"

"Küçük şeyler, evet. Bu eski evde hep bir şeyler kırılıyor. Her seferinde bir tamirci tutarsam beş parasız kalırım. YouTube benim en iyi arkadaşım."

Güldü. "Tandy'nin en iyi arkadaşın olduğunu sanıyordum."

Kız bir hıçkırık sesi çıkardı. " zamanlar oluyor ki, iki arada bir derede kalıyorum. Cidden, o benim en iyi arkadaşım ve üçüncü sınıftan beri öyle. Yine de bir lavabonun altına tırmanma düşüncesi onu dehşete düşürüyor. Bakım ekibiyle birlikte gelen yepyeni bir dairede yaşıyor ve bu onu çok mutlu ediyor."

Phin mutfağında rahatça dolaşıyor, köpeği de onu izliyordu. "Bu mahallede yaşayanların para içinde yüzdüğünü sanıyordum. Birkaç evlerinde çalıştım. Genellikle Burke'ün arkadaşları."

Bu da Burke Broussard'ın bir miktar parası olduğu varsayımını doğruluyordu. Quarter'daki evi çok büyüktü ve alışılmadık derecede geniş bir arsası vardı.

"Buradaki bazı insanlar para içinde yüzüyor. Özellikle de ünlüler." Aktörler ve müzisyenler Garden District'e akın etme eğilimindeydi. Cora işe giderken dışarıda birkaç tanıdık yüz görmüştü. "Ama ben değilim. Dediğim gibi, büyükannem tüm parasını evin bakımı için bir emanete bıraktı."

"Satarsan ne olur?"

Bu düşünce bile midesini bulandırıyordu. "Parayı evden ve vakıfta olanlardan alırdım. Elbette bunu düşündüm ama kendimi bunu yapmaya zorlayamam."

Önüne bir fincan kahveyle birlikte bir tabak koydu. Sahanda yumurta ve kızarmış ekmek güzel kokuyordu ve midesi gurulduyordu. Kahvenin kokusu gerçek olamayacak kadar güzeldi.

"Daha süslü olmadığı için üzgünüm," dedi. "Yemek yapabilirim -bir bakıma- ama bunu pek sık yapmıyorum." Yanına oturdu ve yemesi için işaret etti. "Tüm kapılarınıza yeni kilitler taktım. Yarın gelip pencereleri de yapacağım. Bu gece için alarm sistemi ve Molly sizi güvende tutacak."

Çiğnediği lokmayı yuttu. "Keşke o meşhur 'onlar'ın ne aradığını bilseydim. Bir yanım keşke onu bulsalar da beni rahat bıraksalar diyor. Bununla gurur duymuyorum ama dürüst olmak gerekirse..."

"Anlıyorum. Artık evinde kendini güvende hissetmeyeceksin ve bu berbat bir şey." Yukarı doğru baktı. "İçeri giren kişinin tavan arasına çıkıp çıkmadığını bilmiyorum. Orada kimsenin saklanmadığından emin olmak için yeterince aradım ama kapsamlı bir aramanın uzun zaman alacağını tahmin ediyorum. Yukarıda çok fazla eşya var." Adam onun bakışlarıyla karşılaştı, bakışları eğleniyordu. "New Orleans'a taşınana kadar antikalarla dolu tavan aralarının sadece filmlerde olduğunu sanırdım."

"Biz Winslow'ların altı nesli de görünüşe göre istifçiymişiz. Oraya çıkıp temizlemem lazım. Bahse girerim satabileceğim bazı antikalar vardır ve bunlar bakım masraflarının bir kısmını karşılar."

"Kuşkusuz." Tekrar yukarıya baktı, bu kez hüznle.

Onun da yukarıda antikaları karıştırıyor olmayı dilediğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Yemeğini çabucak bitirdi, ağzını sildi ve ayağa kalktı. "Hadi yukarı çıkıp ne yaptıklarına bakalım."

Phin utanarak yüzünü buruşturdu. "O kadar belli mi ettim?"

"Gerçekten de öyleydin." Onunla birlikte yürürken, ayakkabıları olmadan adamın kendisinden biraz daha uzun olduğunun farkındaydı. Bu biraz fazla hoşuna gitmişti. "Eski mobilyalarla ilgilenir misin?"

"Öyleyim. Kız kardeşimle birlikte eski, kırık dökük masa ve sandalyeleri toplar ve onları tamir ederdik."

Durdu, yüzünü incelemek için başını kaldırdı. "Eskiden mi? Kız kardeşin..."

"Oh, o hayatta ve iyi durumda." Yüzünde bir rahatsızlık ifadesi belirdi. "Onu uzun zamandır görmedim."

"Neden olmasın?"

Tereddüt etti. "Delores sana nöbetlerim olduğunda kaçtığımı söylemişti. Vurulduğum o bar kavgasından sonra da kaçtım."

Gözlerinde acı vardı ve bir kez daha bunu düzeltmek istedi. "Neden?"

Omuz silkti. "Hepimiz için en iyisi buydu. Ya da o zaman öyle düşünmüştüm. Hadi tavan arasına çıkalım."

Mesaj alındı. Phin Bishop ailesi hakkında konuşmak istemedi.

Cora buna saygı duyabilirdi. Konuyu potansiyel olarak zor olan başka bir konuya çevirdi. "Neden sen de bir koruma değilsin?"

İrkildi. Sonra onu bir gölgeden daha yakından takip eden SodaPop'u işaret etti. "Ben tahmin edilebilir biri değilim. İhtiyaç duymak istemesem de yardıma ihtiyacım var."

Görünüşe göre bu kabul ona pahalıya mal oldu.

Bu konuyu da geri çekti ve onun açık olacağını düşündüğü bir konuyu seçti. "Programınızda fazladan zamanınız var mı? Kendi başıma yapamayacağım ve çok uzun süredir ertelediğim birkaç onarım işim var. Eğer ilgilenirsen seni işe almak isterim."

Merdivenlere ulaştıklarında ağzında bir gülümseme belirdi. İri ellerinden birini trabzanın üzerinde saygıyla ovuşturdu. "Bu eski güzellik üzerinde çalışmak mı? Tabii ki. Nereden ve ne zaman başlamamı istediğinizi söyleyin."

Omzunun üzerinden bakarak merdivenleri çıkmaya başladı. Hâlâ merdivenlerin dibindeydi ve el oymasıyla yapılmış

trabzan. Onu suçlayamazdı. Evin en güzel ayrıntılarından biriydi bu. "Yarına ne dersin?"

Bunu düşündü, sonra onu takip etmeye başlarken başını salladı. "Burke ile konuşacağım. Ofiste benim için ne yapabileceğine bakarım. Orada gece güvenliği yapıyorum ama gündüzleri de birkaç saatim var."

Mükemmel. Bu şekilde o isteyken burada olacaktı, Pislikler geri gelirse diye. Eğer onun koruması olamıyorsa, en azından evi koruyabilirdi.

Aniden durdu. "Belki yarın olmaz. Arkadaşlarım hâlâ burada, şehirde."

"Doğru ya. Stone ve Delores." O yokken burada olmayacağı için hayal kırıklığına uğramıştı ama yeni alarm yeterli olacaktı. "Peki, programını belirle ve bana haber ver."

"Yapacağım."

Yolun geri kalanını sessizce tırmandılar, tavan arası kapısına ulaştıklarında diğerlerinin sesleri daha da yükseliyordu. Cora kapıyı çaldı, sonra başını içeri uzattı. "Sadece biz varız. Ateş etmeyin."

Biri homurdandı.

"Güvendesin," dedi Antoine. "İçeri gelin. Burada bir bando takımı için yer var."

Cora tavan arasına girdi. Pencereleeri, pencere koltukları ve her şeyi olan geniş bir odaydı. Bu evde tavan arasına merdiven yoktu.

"Çocukken bu odayı çok severdim," dedi. "Buraya gelir ve saatlerce kitap okurdum."

Molly Tetris kutularından oluşan bir duvarın önünde duruyordu, yumrukları kalçalarındaaydı. "O zaman kütüphaneci olman mantıklı. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. O kadar çok şey var ki."

Cora, SodaPop'un onu gölgelediği gibi Phin'in de onu gölgelediğinin farkında olarak onu nazikçe yolundan çekti. "Öndeki kutular benim topladıklarım. Onlar John Robert'ın eşyaları," dedi üzüntünün acısını hissederek. Ama bir el saçlarını hafifçe okşadı. Phin, ona teselli veriyordu. Bu yardımcı oldu. "Bu kutuların hepsi etiketli. Bir sonraki sıradakiler John Robert'ın paketlediği kutular. Her zaman kutuları 'daha sonra' etiketleyeceğini söylerdi ama zamanı kalmamıştı. O kutuların üzerine 'JR' yazdım, yani onları da görmezden gelebilirsiniz. Büyükanнемin eşyaları bir sonraki sırada ve onları da ben paketledim, bu yüzden onlar da etiketli. Onun arkasındaki sıra da öyle. Onlar annemin eşyalarıydı." Düzenli bir şekilde dizilmiş kutuları görünce yeniden kederlendi. Boğazını temizledi. "Bu kutuların arkasında etiketli olmayan her şey annem tarafından paketlenmiştir. Bunlar babamın eşyaları olacak ama muhtemelen başka şeylerle karışmışlardır." İçini çekti. "Bu biraz zaman alacak."

Parmak uçlarında durarak, bir kutuyu çekıştirmeye başladı. Phin kutuyu onun elinden alıp nazikçe bir kenara koyduğunda şaşırmamıştı.

"Ben onları taşıyım, sen sadece hangi yığına gireceklerini söyle," dedi.

Ona gülümsedi. "Teşekkür , Phin. Bu bir John Robert kutusu. Şimdilik şuradaki köşede durabilir."

Phin onun dediğini yaptı ve bir grup olarak Winslow'un altı nesilden kalma eşyalarını tasnif etmeye başladılar.

Mid-City, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI GÜNÜ, SAAT 21:00

ALAN minibüsünü Medford Hughes'un evinin iki ev yukarısındaki kaldırıma park ederken gözlerini kırıştırdı. kafası

parlak farlar yüzünden ağrıyordu. Özel maküler gözlüklerini çıkardı ve şakaklarına masaj yaptı, gözlüklerden ve acıdan nefret ediyordu.

Yine de baş ağrısından kurtulurdu.

Medford polise giderse hayatta kalamaz.

Medford henüz bunu yapmamıştı, en azından Alan öyle düşünmüyordu. Medford'un bir korkak olduğu, şu anda adamın arabasının bagajına bir bavul koyuyor olmasından da anlaşılıyordu.

Medford kaçacaktı.

Alan bunu yapmasına izin veremezdi.

Sage'in kar maskesini yüzüne geçirip Sage'in dolabından ödünç aldığı ceketin kapüşonunu yukarı çekerken karnına korku oturmuştu. Ardından yeni bir çift tek kullanımlık eldiven giydi ve Medford'un attığı eldivenleri dikkatlice üzerlerine geçirdi. Parmaklarını bükmek zor olacaktı ama idare etmek zorundaydı.

Sage'in içinde iki dizüstü bilgisayar bulunan özel çantasını kaptığı gibi kendini minibüsten dışarı attı. Medford geri dönmüştü.

Evinin içinde, bagajını açık ve arabasını kilitlemeden bıraktı. Muhtemelen kendi garajına park ettiği için güvende olduğunu düşünüyordu.

O değil.

Alan Medford'un arka koltuğuna oturdu ve cebinden silahını çıkararak yere çöktü. Yirmi üç yıl önce o gece kullandığı susturuculu silahın aynısıydı. O geceden beri yüzlerce kez silahı atmayı düşünmüştü ama hiç yapmamıştı.

Silahı kefarete olarak saklamıştı. Ve neler yapabileceğinin bir hatırlatıcısı olarak.

Bu gece başka bir amaca hizmet edecekti. Bu gece, polisin Jack Elliot'ın katilini aramasını yönlendirmek için aklına gelen en iyi yol buydu. Medford polise Broussard'ın dizüstü bilgisayarlarından bahsederse, polis Alan'ı hemen Broussard'ın sekreterinin vurulmasıyla, Cora Winslow'la ve ölen babasıyla .

Bu gece Alan onlara alternatif, tartışılmaz bir bağlantı verecekti.

Medford mükemmel bir kurban olurdu.

Medford nihayet gözyaşları içinde evinden çıktığında Alan beş dakika kadar saklanmıştı. Medford karısını geride bırakıyor gibi görüldüğü için bu biraz anlamlıydı.

Ve beni ağlayarak arayacak, diye düşündü Alan . O Her zaman arar, uyuşturucu ve kumarın yol açtığı sorunlar için ağlardı ve Alan ona danışmanlık yapmak zorunda kalırdı. Cheryl Hughes hiç de hoş olmayan bir kadındı. Alan'ın kendi karısı gibi değildi.

Huzur içinde yatsın.

Anna'sının düşüncesi hâlâ kalbini parçalayacak güce sahipti. Cesedini en sevdiği sandalyede bulma şekli,

kan ve beyni şal desenli kumaşı lekeliyordu, hala rüyalarında onu ezme gücüne sahipti.

Neredeyse gerçek hayatını da mahvediyordu. İntihar skandalı korkunç olurdu. O zamanlar hızlıca düşünmüş, araba kazası ve yangın sahneleyerek medyanın paylaşacağı hikayeyi hazırlamıştı.

Tekrar ve tekrar.

Rüşvetçi bir adli tabibe verilen rüşvet, karısının intiharının Alan'ın küçük sırrı olarak kalmasını sağlamıştı. Adli tabip birkaç hafta sonra Alan'ın elini tuttuğu sırada hastanede ölmüştü.

Alan o zaman aynı silahı kullanmamıştı.

Aslında adamı da öldürmemişti. Teknik olarak değil. Adam kendi haplarından bir avuç içip onu komaya sokana kadar ME'ye silah doğrultmuştu.

Alan, cemaatinin bir parçası olduklarından beri karısı tarafından adamın başucuna çağırılmıştı. Adamın elini tutmuş ve hayatta kalması için dua etmişti. En azından yüksek sesle.

Zihninde, adamın nefesinin kesilmesi için dua etmişti. Ve etti de. Alan sonraki aylarda adamın karısı ve çocuklarının yanında olmuştu. Zaten rüşvet almaya istekli bir adam olmadan daha iyi .

Tüm bunları Anna'sını çok özlerken, aynı zamanda onu terk ettiği için ondan nefret ederken yapmıştı. Ama şimdi sadece üzüntü hissediyordu. Ve rüyalarında, suçluluk.

Cheryl, Medford'u arabasında ölü bulduktan sonra bu kâbusu da yaşamak zorunda kalacaktı. Cheryl'in aşırılıkları Medford'a bu kadar acı vermemiş olsaydı Alan bu konuda kendini kötü hissedebilirdi.

Medford gürültülü bir şekilde bagajı kapattı ve direksiyona geçti. Bir telefon aldı -normal cep telefonu değildi, Alan fark etti- ve tarayıcı ekranına bir şeyler yazdı.

Alan doğruldu ve silahı Medford'un şakağına dayadı. "Telefonu bırak, Medford."

Medford'un ağzı şok içinde açılırken telefon orta konsola çarptı. "Peder Beauchamp. Ne yapıyorsunuz?"

"Yapmak zorunda olduğum şey," dedi Alan üzüntüyle.

"Cheryl nerede?" "İçeride," diye fısıldadı Medford. "O öldü."

Bu bir şoktu. "Nasıl?" Ve sonra Medford'un gözyaşlarını anladı. "Onu sen öldürdün."

"Onu yalnız bırakamazdım. Ateş etmediğinden emin olmak için kimse burada olmayacaktı. Kendine zarar verebilirdi."

"Yani onu sen mi öldürdün?"

"Hiç acı hissetmedi," diye fısıldadı Medford. "Başka seçeneğim yoktu."

Ben de öyle. "Bunun için üzgünüm, Medford." Ve gerçekten üzgündü.

İkisi için de olayı daha fazla uzatmak istemeyen Alan tetiği çekti, susturucu patlamayı yumuşak bir sese dönüştürdü. Sürücü tarafındaki cama çarpan kan sıçramasıyla irkildi.

Anna'dan sonra, bir vesikalık fotoğrafın ne kadar karmaşık olabileceğini unutmak istemişti.

Ama unutmamıştı ve hazırlıklı gelmişti. Sağ eline taktığı dış eldiveni dikkatlice çıkarıp bir kenara koydu ve ceketinin cebinden bir paket ıslak mendil çıkarıp ön koltuğun etrafına uzandı ve Medford'un elini kendine doğru çekti. Adamın sağ elindeki sıçramış kanı temizledi ve kuruması için bir dakika verdi, bu sırada omzunun üzerinden baktı.

Sakin bir mahalleydi. Civardaki insanların çoğu evlerinde televizyon izliyordu. Kimse Medford Hughes'un garajına dikkat etmiyordu.

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Medford'un eli kuruduğunda, eldiveni ölü adamın eline geçirdi ve dikkatlice orta konsola yerleştirdi. Silahı Medford'un eline koydu ve avucunu hafifçe açık bıraktı. Tıpkı Anna'nın kendi canına kıydıktan sonraki eli gibi.

Eldivenin üzerinde barut izi olacaktı ve eğer CSI yaratıcı olursa, eldivenin içinde Medford'un deri hücrelerini bulacaklardı çünkü o gün Alan'ın ofisinde giymişti. İntihar gibi görünür.

Medford'un telefonunu ön yolcu koltuğundan alıp ekrana baktı. Medford Google'da NOPD'nin ihbar hattının numarasını aramıştı.

Alan arama kaydını kontrol etti ve Medford'un tek bir arama bile yapmadığını görünce rahatladı. Telefonu cebine attı ve hızla Sage'in çantasından ilk dizüstü bilgisayarını çıkardı.

Dizüstü bilgisayarın ekranı arabanın karanlığında canlandı, ana ekranda sadece bir klasör vardı. Ekrandaki diğer tek ayrıntı Broussard Investigations'ın logosuydu.

Wi-Fi simgesine tıkladı ve Medford'un ev Wi-Fi şifresini yazdı. Şifreyi, Cheryl onu ağlayarak aradıktan sonra ilk kez ziyaret ettiğinde almıştı. Medford, Cheryl'in patronundan zimmetine büyük miktarda para geçirdiğini keşfetmişti; bu paranın tamamı ya koluna enjekte edilmiş ya da kumar masalarında kaybedilmişti.

Medford o gece onu terk etmeyi planlamıştı, çok uzun zaman önce. Alan onu kalmaya ikna etmişti. İyi bir kocanın - bilgisayar bilgisi olan- karısının yanlışlarını ortadan kaldırabileceğine ikna etmişti.

Alan o zamanlar Medford'u kontrol ediyordu. Cheryl'in suçlarını ve Medford'un bunları örtbas etmek için neler yaptığını biliyordu. Medford ne kadar iyi bir kocaydı.

Wi-Fi simgesi görev çubuğunda belirlediğinde Alan rahat bir nefes aldı. Tek yapmam gereken Cora Winslow'un bilgilerini bulmak. Ekrandaki tek klasöre tıkladı ve nefesini tuttu.

Sonra kaşlarını çattı. Anlamsız bir şeydi. Sayfayı aşağı doğru kaydırды, rastgele karakterlerin arasına atılmış ifadeleri tanıdıkça nabzı hızlandı.

Oh. Oh hayır. Bu saçmalıktan da beterdi. Kelimeler, belge şablonlarında yer işaretleri olarak kullanılan kelimelerdi. Lorem ipsum dolor...

Bu bir tuzaktı. Medford haklıydı.

Muhtemelen şu anda biri onu takip ediyordu.

Beklediği de buydu ama aldığı riskin karşılığını alacağını umuyordu. Oysa elinde hiçbir şey yoktu ve eğer Broussard'ın adamları basının gösterdiği kadar yetenekli olsalardı, çoktan yola çıkmış olurlardı.

Alan ikinci dizüstü bilgisayarını çantadan çıkardı ve her iki makineyi de arka koltuğa bırakarak çantayı yanına aldı. Medford'un arabasından indi, sürücü kapısını açtı, bagaj açma düğmesine bastı ve kan sıçramasını engellemek için kapıyı kapattı.

Medford'un bagajından valizi kaptığı gibi arabadan dışarı çıkardı ve beklenmedik ağırlığı karşısında biraz sendeledi. Dik durabilmek için bagajın kapağını kavramak zorunda kaldı.

Medford ne paketlemişti? Bir sürü tuğla mı? Neyse ki bavulun tekerlekleri vardı.

Bagajı sessizce kapattı ve valizi arkasından sürükleyerek minibüsüne yöneldi, ağır çantayı arkaya kaldırırken homurdandı. Ardından eldivenlerini çıkardı ve yakmayı planladığı kot pantolonun cebine soktu.

Arabayla uzaklaşırken Alan yirmi üç yıl önce söylediği sözleri fısıldadı. "Beni affet Tanrım. Başka seçeneğim yoktu." Yaklaşan farlara karşı gözlerini kısarak arabasını sürdü.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI, 21:05

Cora annesinin paketlediği etiketsiz kutuları görmeye başlayana kadar yarım saattir kutuları ayırıyorlardı. Kutularda çocukluğundan kalma fotoğraflar, sanat eserleri ve annesinin bir zamanlar bayıldığı biblolar vardı - babasının evlilikleri boyunca verdiği hediyeler.

Annesinin onları öylece bir kenara atmamış olması çok şey anlatıyordu. "Onu başkası için terk ettiğini düşünerek ölmüş olması beni hâlâ kahrediyor," dedi SodaPop'un ona olduğu kadar kendisine de yakın duran Phin'e.

"Belki de şimdi tekrar bir araya gelmişlerdir," dedi Phin usulca.

Cora yutkundu. "Bu düşünceyi sevdim." Kutulara yeniden odaklandı ve birini açarak ofis malzemeleri buldu. "Doğru olanlara ulaşıyor olabiliriz. Aramak istediğin şey bu olabilir."

Phin kutuyu pencere kenarındaki koltuğa koydu. "Sen otur ve bunu ara. Ayaklarını dinlendir. Biz diğerlerini kontrol edeceğiz."

Adamın dediğini yaptı ve ayaklarındaki baskıyı biraz olsun hafifletmek onu rahatlattı. O sabahki koşusu sırasında bileğini kırmadığı için şanslıydı. Mahalledeki pek çok kaldırımın onarıma ihtiyacı vardı.

Adamın onu yakalamış olsaydı ne yapacağını merak ediyordu.

Onu öldürüp öldürmeyeceğini merak etti.

Ve bu tür bir düşünce verimsizdi. Odaklan, Cora. Kutuyu açtı ve içindekilere baktı, kalbi bir kez daha acıdı. Bir yığın klasörün üstünde babasının masasında sakladığı fotoğraflar vardı. Yirmi kenarlı üç boyutlu fotoğraf küpleri şeklinde çerçevelenmişlerdi... ya da yirmi kenarlı şeye ne deniyorsa artık. Kendisinin, John Robert'ın ve annesinin resimleri yirmi yüzün her birini dolduruyordu. Bir diğerinde anne ve babasının çok daha gençken, üniversitede tanıştıkları zamanki fotoğrafları vardı.

Babasının kucağında oturduğunu ve onunla oynadığını hatırlıyordu. Müşterileriyle telefonda konuşurken fotoğraf ekranlarına bakardı. Onları zar gibi atardı, o zamanlar her birini tutmak için iki elini birden kullanması gerekirdi. Barbie bebeklerini masasının üzerinde yürütür, kaç adım attırırsa o kadar adım atmalarını sağlardı. Zarlarda sayı yoktu, sadece fotoğraflar vardı, ama o sayıları uydururdu.

Tüm bunlar olurken babası onu kollarının arasına almış, zaman zaman saçlarına öpücükler konduruyordu. Telefon görüşmesini bitirdiğinde de ona ne kadar iyi bir kız olduğunu söylüyordu. Onunla ne kadar gurur duyduğunu. Ne kadar iyi bir yardımcı olduğunu.

Gözleri bir kez daha yandı ve gözyaşlarının düşmesine izin verdi.

Diğerlerinin onun ağladığını görebildiğini biliyordu ama onu kederiyle baş başa bıraktılar ve o da bunu takdir etti. Uzun zamandır babasından gittiği için nefret ediyordu. Artık gerçeği biliyordu ve bunu tam olarak sindirmesi biraz zaman alacaktı.

Ama onun öyle bir zamanı yoktu. Şu anda yoktu. Kimin peşinde olduklarını bulmak zorundaydı... neyin peşinde olduklarını. Sonra ağlayacaktı.

Gözlerini sildi, fotoğraf küplerini bir kenara bıraktı, sonra altlarında istiflenmiş olan klasörleri çıkardı. Başını kaldırıp baktığında Phin'in onu izlediğini görünce yine şaşırmadı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, sonra gülümsemeye çalıştı.

Ona başıyla onay verdi, sonra da diğerlerinin onları arayabilmesi için kutuları taşımaya geri döndü.

Elindeki dosyaya odaklandı ve annesinin ilmek ilmek karaladığı üç kelimededen irkildi: Boşanma Avukatı için. Kalbi bir kez daha acıyarak dosyayı açtı ve eski kredi kartı makbuzlarıyla dolu olduğunu gördü. Gerçekten eski. Eski kart basma makinelerinde oluşturulmuşlardı, karbon kopyaları solmuştu. Bir makbuzu kenara çekti. J. Elliot imzalıydı. Telefonunun fenerini açtı, satıcıyı ve tarihi görmek için gözlerini kısarak baktı.

Annesinin bu makbuzlara baktığını ve kocasının kendisini başka bir kadın için terk ettiğini düşündüğünü hayal etti. Ah, anne.

Sesini sakinleştirerek seslendi: "Millet? Bunlar eski makbuzlar. Bu babam öldürülmeden birkaç hafta öncesine ait. Baton Rouge'daki bir benzin istasyonundan. Sanırım annem bunların babamın hile yaptığıının kanıtı olduğunu düşünmüş. İşe yarayabilirler."

Molly saniyeler içinde onun yanındaydı, makbuzu yavaşça elinden aldı ve incelemek için kendi telefonunun ışığını kullandı. "Baban orada iş yapıyor muydu?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, evden çalışırdı ama bazen müşterilerini görmeye giderdi. Hepsinin yerel olup olmadığı hakkında bir fikrim yok. Yazdığı ilk mektuplar Baton Rouge'dan postalanmış. Belki..." Yüzünü buruşturdu. "Belki de gerçekten başka biriyle görüşüyordu ve kıskanç bir koca tarafından vuruldu."

"Muhtemelen," diye izin verdi Molly. "Bunların hepsini inceleyeceğiz ve seyahatlerinde bir düzen olup olmadığına bakacağız. Diğer makbuzların hiçbirine dokunma. Onları eldiven giyerek inceleyeceğim."

Cora iç çekerek, "Eldiven takmayı düşünmeliydim," dedi. Eğer bunlar sadece eski kâğıtlar olsaydı, eldiven giymek parmaklarındaki yağlardan daha fazla zarar verebilirdi,

Ama bunlar artık sadece eski kağıtlar değildi. Şimdi kanıt olabilirler.

Molly nazikçe, "Sen de oldukça berbat bir gün geçirdin," dedi. "Kendini biraz rahat bırak."

Phin ona bir kutu daha getirdi ve Antoine "Bingo!" diye bağırana kadar arama devam etti. Buldum onları!"

Eldivenli ellerinde, bir destedeki kartlar gibi dizilmiş yarım düzine üç buçuk inçlik disket tutuyordu. "Hepsinin üzerinde 'Müşteri Dosyaları' yazıyor. Bu kutuda elli tane disket olmalı."

Cora ayağa kalktı ve yere saçılmış kutu labirentinde dikkatle ilerledi. Eski disklere baktı. "Diskleri okuyan bir bilgisayarınız var mı? Çünkü babamın kullandığı eski bilgisayarı hiçbir yerde görmedim. Umarım biri onu atmamıştır."

Antoine sırtıttı. "Elbette bir tane var, özellikle bu amaç için. Merak etmeyin."

"Sorun ne Burke?" Molly sordu, çünkü Burke dehşet içinde telefonuna bakıyordu.

"Google'da 'insanlar hala kullanıyor mu' diye arattım. "

Cora bilerek, "Ve cevaptan hoşlanmadın," dedi. "Bazı uçaklar navigasyon sistemleri için hâlâ bunları kullanıyor."

"Bir daha asla uçmayacağım," diye mırıldandı Burke.

Molly yatıştırıcı bir sesle, "Ya da bunu yapmadan önce barda süper sarhoş olursun," dedi.

Cora dikkatini Antoine'a geri verdi. "Diskleri hemen kontrol edecek misin?"

"Eve gider gitmez. Eski bilgisayarlarım orada." Diskleri plastik bir torbaya koydu ve ağzını kapattı. "İsterseniz aramaya devam edebilirsiniz ama ben Cora'nın babasının ölmeden önce ne yaptığını görmek istiyorum."

Burke, "Bir şey bulur bulmaz beni ara," diye talimat verdi.

"Emredersiniz, patron." Antoine selam vererek tavan arasını terk etti.

Burke başını eğerek Cora'yı inceledi. "Diskleri ve uçakları nereden biliyorsun?"

"Ben bir kütüphaneciyim. Pek çok şey hakkında biraz bilgim var. Bu korkunç bilgi, kütüphanemin bilgisayarında bir proje yapan bazı ortaokul çocuklarından geldi. Anneleri kütüphanenin yakınındaki evlerden birinde temizlikçi ve evlerinde internet olmadığı için ödevlerini bizim bilgisayarlarımızda yapıyorlar. İçlerinden biri bu haberi okudu ve bağırdı, "Cehenneme kadar yolu var!" Onu azarladım elbette, hem bağırdığı hem de kütüphanede küfür ettiği için, ama dedi ki, "Bayan Cora, bunu görmelisiniz. Bir daha asla uçmayacağım. Sonra ekranındakini okudum ve 'Vay anasını' diye fısıldadım. Benim de küfretmeme çok sevindiler," diye ekledi alaycı bir tavırla.

Molly güldü. "Eminim havalı kategorisinde bir saç teli kadar yükselmişsindir. Bayan Cora'nın ağzı çok bozuk. İşte size kontrol etmeniz için bir kutu daha."

Phin bandı kesiyordu ki alt kattan bir bağırış duydular ve ardından ayak sesleri merdivenleri gürültüyle tırmandı.

Burke ve Molly hemen tepki verdi, her biri kılıflarından silahlarını çıkardı.

Cora gözünü kırpmadan önce Phin onun önünde duruyordu.

"Sadece ben!" Antoine seslendi. "Ateş etme."

Burke ve Molly silahlarını indirdiler ama yerine koymadılar. Cora hepsinin ne kadar çabuk karşılık verdiğini görünce kendini biraz daha güvende hissetti. Özellikle de Phin. Onu korumak için kendi bedenini kullanmaya istekliydi.

Bu kadar sıcak olmamalıydı.

Antoine tavan arasına geri döndü, gözleri parlıyordu. "Az önce birinin dizüstü bilgisayarlarımızla oynadığına dair bir bildirim aldım. Bir yer tespit ettim ve desteğe ihtiyacım var."

Burke silahını kılıfına koydu, Molly de öyle. "Ben giderim," dedi Burke. "Molly, sen Cora'yla birliktesin. Phin, sen benimlesin."

Sırtını hâlâ ona dönmüştü ama yaşadığı şok açıktı. "Ben mi?" diye sordu.

"Sen," dedi Burke. "SodaPop getir. Onları izlediğimizi fark edip dizüstü bilgisayarlarımızı fırlatmadan önce gitmemiz gerek. Hadi gidelim."

Phin tavan arasından çıkarken omzunun üzerinden Cora'ya baktı. "İyi olacaksın." Bu çoğunlukla bir ifadeydi ama içinde bir soru da vardı.

Ona sert bir şekilde başını salladı. "Olacağım. Git hadi. Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum."

Ön kapı çarptığında alarm öttü ve Cora telefonunu kullanarak alarmı sıfırladı. "Benimle sıkışıp kaldığın için üzgün müsün?"

Molly başını salladı. "Asla olmaz. Geçmiş işlerde heyecandan payıma düşeni aldım ve gelecekte daha fazlasını alacağım. Ama tavan arasında tek başımıza kalmak istemiyorum. Phin henüz tüm pencerelerinizi emniyete almadı ve buradaki ışıklarla nerede gösteren büyük bir neon tabela yaktık. Şu makbuzları aşağı indirelim. Onları kataloglamama yardım edebilirsin. Birlikte daha hızlı çalışırız."

Mid-City, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI, 21:50

"Ne kadar uzakta?" Burke gergin bir şekilde sordu.

Yaklaşık yirmi dakikadır, Antoine'ın cesaret edebildiği kadar hızlı gidiyorlardı. Burke ön yolcu koltuğundaydı, Phin

SodaPop ile arkada, ağız onun dayanmış.

Phin telefonunun harita uygulamasını kontrol etti. "Dizüstü bilgisayarlar hareket etmediyse, yaklaşık üç dakika uzaktayız."

Antoine gözlerini yola çevirmeden önce kendi telefonuna baktı. "Hareket etmemişler. GPS koordinatları hâlâ aynı."

En azından bu iyiydi. "911'i ne zaman aramak istiyorsun?" Phin neden kendisinin de dahil edildiğinden hâlâ emin olamayarak sordu. Belki de Burke o sabah kendisinden şüphelendiği için hâlâ bunu telafi etmeye çalışıyordu.

Eğer öyleyse, patronun endişesi yersizdi. Phin nereye ait olduğunu biliyordu. O gece güvenliği ve şirketin . İçindeki her şey daha fazlasını istese bile bu ona yeterdi, çünkü o hâlâ bir sorumluluktı.

Yanında hizmet köpeği olan bir sorumluluk.

Burke derin bir nefes verdi. "Bilemiyorum. Sanırım NOPD'yi çağırmadan önce oraya varana kadar beklemek istiyorum. Bir şey çıkmayabilir. Bilgisayarlar açık bir araziye atılmış olabilir."

Phin aynı fikirde değildi. Her ne kadar NOPD'den hoşlanmasa da, içgüdüleri ona bunu ihbar etmesini söylüyordu. "Bu koordinatlardaki adres bir ev, Burke."

Burke, "Bir evin dışındaki çöp kutusu da olabilir," diye karşı çıktı.

Phin, Burke'ün neden polisleri aramaktan bu kadar çekindiğini bilmiyordu ama adama güveniyordu ve mantığının sağlam olduğunu biliyordu. Bu yüzden bir sonraki dur işaretini gösterdi. "Oradan sola dön Antoine, sonra ev sağdan üçüncü."

Antoine, küçük ama düzenli iki katlı eve yaklaştıklarında yavaşladı.

"Sahipler mi?" Burke sordu.

"Medford ve Cheryl Hughes," diye yanıtladı Phin. boyunca meşgul olmuş, ev sahiplerini araştırmış ve

ve telefonunda hızlı geçmiş kontrolü yapmıştı. Broussard Araştırma için çalıştığı iki yıl boyunca Burke ve Joy'un ona öğrettikleri her şeyi yapmıştı.

Onu işte daha büyük bir rol üstlenmesi için eğitiyorlardı ve Phin adım atmaya hazırdı. Ta ki altı hafta önce tekrar düşüşe geçene kadar.

Hatırladıkça ürperdi, parmakları SodaPop'un paltosunun derinliklerine battı. Başını çevirdi, elini yaladı ve odaklanmasını sağlayacak kadar toprakladı.

Phin, Burke'ün bu gece ellerini ve zihnini meşgul etmek için ona kolay görevler verdiğinden şüpheleniyordu. Meşgul bir zihnin spiral yapma olasılığı daha azdı.

"Medford elli sekiz yaşında, karısı Cheryl ise elli beş yaşında," diye devam etti Phin. "Medford yirmi yıl boyunca Kaliforniya'da bir firmada IT danışmanlığı yapmış ama on yıl önce kendi işini kurmuş. Karısı eskiden bir sigorta şirketinde çalışıyormuş ama New Orleans'a taşındıktan birkaç yıl sonra işi bırakmış."

"Yani bir IT elemanı dizüstü bilgisayarlarımızı mı çaldı?" Burke garajdaki arabaya bakarak sordu.

Antoine, "Ya da onlara zorla girmek için tutuldu," diye önerdi. "Gerçi bu pek olası görünmüyor. İyi bir bilişimci, makinelerdeki izleme yazılımı gibi bubi tuzaklarına düşmekten sakınırdı."

Burke, "Belki de iyi bir değildir," dedi.

"Belki," diye izin verdi Phin. "Ama bu mahalleyi karşılayacak kadar iyi kazanıyor." Garden District kadar lüks değildi ama kesinlikle Phin'in bölgesinden daha güzeldi. "Facebook'ta bu adamın fotoğraflarını buldum. Vücut tipi Joy'u vuran adamdan farklı. Medford Hughes o kadar uzun değil ve yaklaşık 50 kilo daha hafif."

Burke arabasının kapısını açtı. "O zaman gidip neyin ne olduğunu görelim. Phin, bizimle gelmekten memnun musun yoksa burada mı kalmak istiyorsun?"

"Ben de seninle geleceğim." Joy'u kimin vurduğunu bulmak için elinden geleni yapacaktı.

Üçü birlikte açık garaja doğru yürüdüler, SodaPop Phin'in yanındaydı. Araba beyaz bir sedandı ve yıkanması gerekiyordu. Bagaj kapağında bir çamur lekesi vardı.

Antoine oraya ilk varan oldu ve boğazından sert bir ses çıkardı. "Allah kahretsin."

Burke birkaç adım daha attı, sonra içini çekti. "Lanet olsun. Haklıydın, Phin. 911'i aramalıydık. Sadece... arabaya geri dön. Bunu görmene gerek yok."

Phin, Burke'ün onu korkunç bir şeyden korumaya çalıştığını biliyordu ama Phin kendini iyi hissediyordu. "Görmem gerek," dedi usulca ve Burke hiç itiraz etmeden kenara çekildi.

Arabaya yakından bir bakış kanlı bir karmaşayı ortaya çıkardı. Sürücü camı ve ön camın bir kısmı kanla kaplıydı.

Ve diğer şeyler. Beyin. Kemik.

Yanı başında SodaPop usulca mızıldandı ve Phin gerildiğini fark etti. Terapide öğrendiği nefes egzersizlerini uygulayarak, göğsünün artık daralmadığını hissedecek kadar endişesinin azaldığını hissetti.

Ne bulacağını bilmek için daha fazla yaklaşmasına gerek yoktu. "Kafasından mı vurulmuş?"

Burke acımasızca başını salladı. "İntihar." Arabanın yolcu tarafına geçti ve pencereden içeri baktı. "Silahı hâlâ elinde tutuyor." Cebinden küçük bir el feneri çıkardı ve arabanın içine tuttu. "Dizüstü bilgisayarlarımız da arka koltukta." Kaşlarını çattı. "Bu çok garip. Adamın

sağ elinde lateks bir eldiven vardı. Neden kendini başından vurmak için eldiven taksın ki?"

"Güzel soru," dedi Antoine. Döndü ve Phin'in omzunu kavradı. "İyi misin?"

Phin başını salladı. Sınırlarını biliyordu ve onları zorluyordu. "Evet. Aramayı yapacağım. André'yi de arayayım mı?"

Burke iç çekti. "Zararı olmaz. Aksi takdirde tekrar sorgulanmak üzere içeri ve ben yorgunum. Eve gidip yemek yemek ve biraz uyumak istiyorum, sırayla."

Yüzbaşı André Holmes, Antoine'ın ağabeyi ve Burke'ün yakın arkadaşıydı. Polis, şirket için paha biçilmez bir kaynak olmuştu.

Karşılığında, Burke'ün grubu polise NOPD'nin çözemediği davaları çözmesinde yardımcı oldu. Aralarında simbiyotik bir ilişki vardı. Daha da önemlisi, Phin adama güveniyordu.

Arabanın arkasına geçerek önce André'yi aradı ve onu bilgilendirdi. André birkaç hafta daha masa başı görevindeydi ve yakın zamanda geçirdiği bir sakatlığın ardından hâlâ iyileşme sürecindeydi.

"Siz çocuklar," dedi André iç çekerek. "Hiç sıkıcı bir an olmuyor. Antoine seninle mi?"

"Evet. Çalınan dizüstü bilgisayarların izini süren oydu."

"Düşündüm de. Arayacağım. Siz sıkı durun. Kurbandan uzak durun."

"Ona dokunmayacağım," diye açıkladı Phin.

André yine içini çekti. "Ama Burke için söz veremezsin."

Gerçek buydu. "Üzgünüm, André. Dinle, buraya gelirken ölen adamı araştırdım ve bir karısı varmış. Garajda başka bir araba daha var, yani evin içinde olabilir. Bil diye söylüyorum."

"Teşekkürler, Phin. On dakika içinde orada olacağım. Üniformalılar beş dakikadan az bir sürede orada olur. Dedektif Clancy'ye

biliyorum."

Phin aramayı sonlandırdı. "André arıyor. On dakika içinde burada olacak, üniformalar da beş dakika içinde. İyi misin, Burke?"

Burke hâlâ arabanın içine bakıyordu, kaşları çatılmıştı. "Neden eldiven takıyor? Ve neden sadece bir tane? Diğer eli çıplak."

Phin bakması gerektiğini hissetti çünkü diğerleri bakıyordu ve alıngan ya da... kırılmış görünmek istemiyordu. Ama SodaPop yine sızlandı ve Phin onu dinleyerek bir adım daha geri çekildi.

. Biraz titiz ve kırık olmak daha iyidir
tamamen işlevsiz olmaktan daha iyidir.

"Neden kendini vurdu?" Antoine da aynı şekilde şaşkın bir ifadeyle sordu. "Dizüstü bilgisayarlardaki her şeyin silindiğinden emin oldum. Kendisini işe alan kişiden o kadar korktu ki patronunun vereceği cezaya katlanmaktansa kendini mi öldürdü?"

Phin bakışlarını arabanın arkasında tuttu, kana çok uzun süre bakarsa ayağının kayacağını biliyordu. Kan, kemik ve kanın hepsi onun için ciddi tetikleyicilerdi. Ama arabaya bakarken zihni berraklaştı ve bakışları çamur lekesi olduğunu düşündüğü şeye odaklandı.

Doğru görünmüyordu. Çamurdan daha inceydi.
Ama kan lekesi olabilecek kadar inceydi.

Kemerindeki karabina klipsinden el fenerini çıkardı ve ışığı arabaya tuttu. Evet, kan vardı. Bu kandı. Onu tetikleyecek kadar kan değildi ve ellerinde de yoktu. Dikkat etmesi gereken şeyler bunlardı.

"Burke? Gel de şuna bir bak."

Burke hemen kurbanın arabasının etrafında koşmaya başladı. "Kahretsin. Ya beynini uçurmadan önce kendini kesti ya da..."

Antoine da onlara katıldı. "Ya da bu intihar değil."

"Yine de tek eldiveni açıklamıyor," diye homurdandı Burke. "Kaldırım kenarında bekleyelim. Olay yerini yeterince kirlettik."

Phin geri çekildi, el feneri hâlâ elinde, araba yolundan aşağı doğru yürümeye başladı. Yanlışlıkla bir kanıta basmak istemediği için ışını ayaklarının dibinde tuttu.

Daha fazla kan görmedi ama ışığı başka bir şeyi daha seçti. Burke'ün cipinin arkasındaki kaldırımında karanlık bir şey. Bir sırt çantasına benziyordu.

Terk edilmiş sırt çantaları çok tehlikeli olma potansiyeline sahipti. Phin'in zor yoldan öğrendiği bir şey daha vardı. Cipun kapısını açtı ve koltuğa vurdu. "SodaPop, içeri." Çünkü köpeğinin hayatını tehlikeye atmasının imkânı yoktu. SodaPop itaatkâr bir şekilde atladı. "Aferin kızıma. Hey, Burke, Antoine, şuna bakın."

İki adam da onu karanlık nesneye kadar takip etti; gerçekten de bir tür çantaydı. Phin ışığını çantanın üzerinde gezdirdi ve tanıdığı bir logoya geldiğinde durdu.

"Vay anasını," diye nefes aldı Antoine. "Bu bir Faraday çantası. Aynı şirketten bende de birkaç tane var. Dizüstü bilgisayarlarımızın o çantanın içinde olduğuna dair bahse girmek ister misin?"

"Enayi bahsi," dedi Burke. "Ama çanta neden burada? Medford Hughes tarafından mı düşürüldü? Ya da onu kim öldürdüyse?"

Antoine yanına çömelmiş, telefonuyla fotoğrafını çekiyordu. "Peki içinde hâlâ bir şey var mı? Kontrol etmeyi çok istiyorum."

Burke'ün kıkırdaması hoş bir . "Üzgünüm, Antoine. Umarım André bize bazı bilgiler aktarır."

"Şimdilik ondan uzak dur," dedi Phin sessizce. "Zararlı olabilir."

Antoine itiraz edecekmiş gibi göründü, sonra başını salladı. "Haklısın. Dikkatli olmakta fayda var."

"Hayatta kalmak için para ödüyor," diye mırıldandı Phin.

Burke onun sırtını sıvazladı. "O da var. Geldiğine sevindim, Phin. Eldivene o kadar takılmıştım ki diğer şeylerin hiçbirini fark etmeyecektim."

Phin'in içi bu övgüyle ısındı, her ne kadar yaptıklarının yeterli olmadığını bilse de. Joy'u kimin vurduğunu bulmaları gerekiyordu. Çünkü o kişi Cora Winslow'a da zarar vermek istemişti.

Belki hâlâ öyledir.

Gert Town, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI GÜNÜ, SAAT 10:05

Alan depolama birimine yaklaşırken titriyordu.

"Kendini topla," diye kendi kendine çıkıştı.

Neredeyse işi bitmişti. Eve gittiğinde dağılabilirdi. Kimsenin onu rahatsız etmeyeceği çalışma odasının mahremiyetinde. Ama önce minibüsü park etmesi ve kanlı kıyafetlerini değiştirmesi gerekiyordu.

Kan her yöne sıçramış ve Alan'ın beklediği gibi kapüşonunu lekelemişti. Giydiği her şeyi yakmıştı.

Her ihtimale karşı. Bu aşamada çok dikkatli olamazdı.

Medford'un bavuluyla da ilgilenilmesi gerekiyordu. İçinde takip edilebilecek bir şey olması ihtimaline karşı onu eve götürmek istemedi. Medford Hughes'un başına gelmedik kalmayacaktı.

Deposundaki bavulu arardı. Sadece giysi varsa, çöp konteynerine atacaktı. Herhangi bir elektronik aletin imha edilmesi gerekecekti. Ki bu iyiydi. Elinde bir çekiç ve üzerinde çalışacağı bir sürü stres vardı. Medford'un elektronik aletlerini paramparça edecekti.

Adamın kullan-at telefonundan başlayarak. Alan ürpererek telefonu cebinden çıkardı. Eğer Medford'un NOPD'nin ihbar hattını isimsiz aramasına izin verilseydi, Alan hapse atılacak ve pek çok insan bundan etkilenecekti.

Alan'ın işi insanlara bakmaktı. Hapse girerse, inşa ettiği her şey yıkılacaktı. İnsanlar acı çekecekti. İnançları sarsılırdı. Birçoğu düşecekti.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Yapması gerekeni yapmıştı. Şimdi temizlenmesi gerekiyordu. Yorgun bir şekilde makula gözlüklerini çıkardı, minibüsten indi ve sırtını gerdi. Yorulmuştu ama hâlâ yapılması gereken işler vardı.

Tiksintiyle ön tamponu inceledi. Yapılacaklar listesinde artık minibüsünün ezilmiş tamponunun onarılması da vardı. Alan, karşıdan gelen bir aracın yolundan saptığında park halindeki bir arabaya çarpmıştı, farlar onu kör etmişti. Arkasında büyük bir gürültü duymuştu ama arkasına bakmamıştı. Oradan çıkmıştı.

En azından tampon biraz bekleyebilirdi. Kendisi bile tamir edebilirdi. Böylece park halindeki arabanın sahibi hasarı bildirirse, hiçbir tamir atölyesi onu polise ihbar edemezdi.

Minibüsün arka kapısını açarak Medford'un bavulunun fermuarını açtı ve içeri karıştırdı. Çoğunlukla giysiler vardı ama Medford'un kişisel dizüstü bilgisayarını buldu.

Aletlerini sakladığı raftan çekicini ve bir torba çöp poşetini aldı. Basit bir çözümdü ama işe yarayacaktı. Medford'un dizüstü bilgisayarını ve telefonunu torbaya koydu ve çekiçe vurdu, torba plastik parçalarının etrafa saçılmasını engelledi.

Çantanın içeri kontrol ettiğinde, dizüstü bilgisayarın işleyişi ortaya çıktı. Sabit diskleri çıkardı ve

onları parçalara ayırmaya devam etti.

Bitkin bir halde Medford'un dizüstü bilgisayarından arta kalanlarla dolu çantayı aldı ve bir kenara koydu. Üniversite kampüsüne dönerken onu bir çöp kutusuna atacak ve bir taksiye binip evine dönecekti.

Sonra da kendi yatağında güzel bir uyku çekecekti. Bunu hak etmişti.

8

The Garden District, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI GÜNÜ, SAAT 10:30

"

BU MAGNIFYING CAM İS MUHTEŞEM. Molly Sutton kaym
iş
başka bir kredi kart makbuz altında ve büyü
k

Cora'nın mutfak masasına getirdiği büyüteç. "Nereden bulabilirim?"

Cora, Molly'nin makbuzun ayrıntılarını okumasını beklerken parmakları bilgisayar klavyesinde hafifçe titredi. Bir saattir bu işle uğraşıyorlardı; Molly, babasının öldüğü yılki iş harcamalarının bir çizelgesini oluştururken sürekli hoş bir sohbet akışı sürdürüyordu.

Cora kadının, Burke ve Joy'un dizüstü bilgisayarlarını ele geçiren adamın arabasında ölü bulunduğunu ve kafasında bir kurşun deliği olduğunu öğrendikleri gerçeğini aklından çıkarmaya çalıştığını biliyordu. Bu yeterince kötü olabilirdi ama Phin adamın öldürülmüş gibi görünmesini sağlayan bir kanıt bulmuştu.

Tıpkı babam gibi. Kafasına kurşun yemiş.

"Cora?"

Cora dikkatini tekrar sarışına çevirdi. "Özür dilerim. Zihnim dağıldı. Soruyu tekrar edebilir misiniz?"

"Bunun gibi bir büyüteci nereden bulabileceğimi sordum. Sağlam ve eller serbest. Hayatımı çok kolaylaştıracak."

"Büyükannemindi. Dürüst olmak gerekirse nereden aldığını bilmiyorum. İğne oyası ve yorgan dikmek için kullanırdı. Amazon'da benzer bir şey bulabileceğinize eminim."

"Bunun gibi değil. Sanırım bu en az yüz . Eviniz gerçekten eski eşyalarla dolu. Bayıldım buna."

Cora'nın dudakları yukarı kalktı. "Bu iş bittiğinde, geri gelip satabilmem için gerçekten eski olan tüm eşyaları ayırmama yardım etmekten çekinme."

"Biraz satın alabilirim. Kız kardeşim doğum günü için tarihi bir şeyler almak ister." Kaşlarını kaldırdı. "Phin'den kutuları taşımamıza yardım etmesini isteyebiliriz. Sonra da kasları esnerken onu izleyebilirsin."

Cora öksürdü. "Ben... Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum."

Molly kıkırdadı. "Çok yakışıklı bir adam, bizim Phin. Ve bildiğim kadarıyla bekâr."

"Çöpçatanlık mı yapıyorsun, Molly?"

"Ben çok çöpçatanım. O iyi bir adam ve insanlara kolay ısınmaz. Ama sana hemen ısındı."

"Umarım iyidir. O adamın cesedi gibi korkunç bir şeyi görmenin onun için kolay olacağını sanmıyorum."

"Bu doğru ama Antoine köpeğin büyük bir fark yarattığını söyledi. Onu eğiten kadınla konuşmam ve nişanlımın köpeği için bazı ipuçları almam gerekecek. Shoe genelde iyi huyludur ama adını hak etti. Ayakkabıları çiğniyor."

"Ayakkabıların mı?"

"Hayır, hep Gabe'in ayakkabıları. Sanırım Gabe, Choux'da üzerlerine lezzetli bir şey döktüğü için. Bu da

restoranında."

Cora . "Le Petit Choux? bayılırım.
Sahibiyle nişanlı mısınız?"

"Evet. Yarın kabuklu deniz ürünleri içermeyen bir akşam yemeği göndermesini isteyeceğim. Bir sonraki makbuz için hazır mısın?"

Cora başıyla onayladı. "Devam et."

"Days Inn; Tucson, Arizona; 12 Mayıs. Not: Dört gece konaklama."

Cora yazarken kalbi biraz daha sıkıştı. Hayatının son yılında babası New Orleans metro bölgesinin çok dışındaki on otelde kalmıştı. Hâlâ incelemeleri gereken üç yıllık faturalar vardı, yani bu durum daha da kötüleşecekti. "Bu babamın sadakati için iyi görünmüyor, değil mi? Tucson, Austin, Wichita. Casper, Wyoming'e kadar."

"Bu anneni aldattığı anlamına gelmez," dedi Molly. "Genelde insanlar ilk bu sonuca varır ama başka açıklamalar da var."

"Ne gibi?" Cora, Jack Elliot'ın seyahati için meşru bir neden bulma umuduyla sordu. Annesinin makbuzları görüp en kötüsüne inanacağı düşüncesi Cora'nın kalbini kırdı.

"Bilmiyorum. Yapacağımız ilk şey, hala okuyabildiğimiz kadar çok makbuzun girişini yapmak. Okunamayacak kadar soluk olanları bir kenara koyacağım. Antoine geriye kalan mürekkepte daha iyi çözünürlük elde etmeme yardımcı olabilir. Sonra da kalıplara bakacağız."

"Şu ana kadar herhangi bir model yok."

"Bu da bir model. Eğer aynı yeri tekrar tekrar ziyaret ettiyse, orada bir iş ortağı olabilir."

"Ya da bir sevgili," diye mırıldandı Cora. "Paramparça olmayacağım Molly. Eğer durum buysa, ben hallederim."

"Parçalanmayacağını biliyorum. Bunun için çok güçlüsün."

Cora gerçeği öğrendiğinde öyle olacağını umuyordu. "Peki ya tekrarlanan hedefleri bulamazsak?"

"Öncelikle Antoine'ın bulduğu disklerden çıkaracağı müşteri listesiyle konumları karşılaştıracamız. Eğer şehir dışında hiç müşteri yoksa, o zaman iki şeyden birini varsaymak zorundayız. Birincisi, belki de muhasebeyle ilgili olmayan, bir kişi için bir iş yapıp diğerine geçtiği bir işe karışmıştır."

Ki bu yasal bir şey olabilir. Lütfen, öyle olsun.
Yasal.

"İkinci varsayım mı?"

Molly onun bakışlarına karşılık verdi. "Hareketlerini izleyenleri şaşırtmak için farklı yerlere gidiyormuş."

"Annem gibi mi?"

"Ya da muhasebecileri düzenleyen ve disipline eden yönetim kurulu." Molly otel makbuzunu bitmiş yığının içine koydu ve dosyadan bir tane daha çıkardı. "Ama tüm bu makbuzları saklamış olması yasal sütünunda bir işaret. Eğer karanlık bir iş yapıyor olsaydım, kesinlikle makbuz tutmazdım."

"Umarım haklısındır."

"Ben de," dedi Molly bir sonraki fişi camın altından geçirirken. "Baban ölmeden iki hafta önce Twin Falls, Idaho'daki bir silah dükkanından bir şey almış. Özellikle de .30-30'luk mermiler. Üç kutu. Oldukça fazla cephane var." Doğruldu ve Cora'ya baktı. "Babanın silahı var mıydı?"

Cora gözlerini kırptırdı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Annem silahlardan nefret ederdi. Sanırım biz küçükken onun evde silah bulundurması konusunda tartışırlardı ama ben bunu hatırlamıyorum."

"O kaybolduğunda sen daha beş yaşındaydın," dedi Molly nazikçe.

"Doğru. Şu mermiler, .30-30. Bu tüfek mermisi, değil mi?"

"Öyle. Sanırım avlanıyor olabilirdi."

Cora dudağını ısırdı. "Olabilir. Ama sen öyle düşünmüyorsun."

"Ne düşündüğümü bilmiyorum. Bunu girin: Bullseye silah dükkanı, Twin Falls, Idaho, 1 Ekim. Not: Üç kutu .30-30 mermi." Molly makbuzu bitmiş yığının içine koydu. "Başka silah ya da cephane alımları için gözümüzü dört açacağız." Başka bir makbuza uzanmaya başlamıştı ki telefonu çalmaya başladı. "Affedersiniz. Ben Burke."

Molly telefonu kulağına götürdü. "Eee?" Bir süre dinledi. "O burada. Hoparlörü açıyorum." Telefonu masanın üzerine koydu. "Buradayız, Burke."

"Hey, Cora," dedi Burke, sesi rahat ve sinirlenmemiştir. Bu iyi olmalı, değil mi?

"Hey, Burke. Ölü adama ne oldu?"

"Polisler olay yerini inceliyor. Adli tabip geldi ve onu morga götürdü."

Cora kaşlarını çattı. "Ve bahse girerim bizimle bilgi paylaşmayacaklardır."

Burke, "Belki," diye söylendi. "Morgda bazen bize bir şeyler söyleyen bir kaynağımız var."

Molly Cora'ya, "Antoine'ın kardeşlerinden biri orada ihtisas yapıyor," dedi. "Önemli olmadıkça bilgi istememeye çalışıyoruz ama bu da o nitelikte."

"Kesinlikle öyle," diye kabul etti Burke. "André olay yerine geldi, Molly. Bunu bir cinayet olarak soruşturacaklar."

"André kim?" Cora fısıldadı.

"Antoine'ın kardeşlerinden biri," dedi Molly. "NOPD'de yüzbaşı. Burke şirketini kurmak için polisliği bırakmadan önce Burke'le birlikte çalışıyorlardı. Bu iyi, Burke. Umarım bazı cevaplar alabiliriz."

"Polisler ölü adamın evinin kapısını çaldığında işler biraz daha karmaşık bir hal aldı. Karısını uyurken bulacaklarını düşünmüşler ama o da ölmüş. Yatağında ölü. André onun bir bağımlı gibi görüldüğünü söyledi. Her iki kolunda da izler var."

"Nasıl öldü?" Molly sordu. "Aşırı dozdan mı?" "Belki, ama adli tıp boğulmadan şüpheleniyor."

Cora'nın eli ağzını kapatmak için havalandı. "Aman Tanrım." Molly onun diğer elini okşadı. "Burada kalıp dinlemek zorunda değilsin."

"Üzgünüm Cora," dedi Burke.

"Sorun yok. Sadece irkildim. Neden boğulma olduğunu düşünüyorlar?" Beyni bu ölüm nedeni hakkında bildiklerini gözden geçiriyordu. "Peteşi mi?"

Kılcal damar sızıntısına bağlı küçük kırmızı iğneler.

"Çok iyi," dedi Burke. "Kütüphaneci süper gücünden biraz daha mı?"

"Ne yazık ki evet," dedi Cora. "Yaşlı annesi ağgözlü bir akrabası tarafından boğulduğu için bu terimi araştıran bir kadın kütüphaneye geldi."

Molly kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten de her türlü şeyi görüyorsun. Kütüphanecilerin bu kadar stresli bir işi olduğunu hiç bilmezdim."

Cora harap olmuş kadının anısını bir kenara bıraktı. "Haklı mıydım? Adli tabip peteşi mi buldu?"

"Standart cevap, cesedi masaya koyduklarında öğrenecekleri yönünde ama adli tabibin André'ye cesedi gördüğünü sandığını söylediğini duydum. Önümüzdeki birkaç gün içinde daha fazla şey öğreneceğiz."

Cora'nın zihni dönüyordu. "Yani... eğer adam öldürüldüyse, bu bir cinayet-intihar gibi mi gösterildi?"

"Polislerin teorisi bu," dedi Burke. "Joy'un çocuklarına akşam yemeği götürmek için hastaneye gidiyorum. Choux yemeği. Teşekkürler, Molly."

Molly sadece gülümsedi. "Gabe'i Joy'un ailesini beslemekten alıkoymaya çalışman için sana meydan okuyorum. Bütün gün boyunca yemek gönderdi."

Cora tereddüt etti, sonra sormak istediği soruyu ağzından kaçırdı. "Phin iyi mi?"

"O iyi," dedi Burke içtenlikle. "Az önce onu evine bıraktım. Arkadaşları orada ve ona iyi bakacaklar. Pencerelemenizin güvenliğini sağlamak için yarın sabah erkenden gelmesini planlayın."

"Teşekkür ederim." Cora adamla kendisi görüşmek isterdi ama telefon numarası yoktu. "Buraya geldiğinde beni arasın. Üst katta olduğum için kapı zilini her zaman duyamıyorum."

Ayrıca, bu ona Phin'in numarasını verir.

Molly'nin sinsi gülümsemesi Cora'nın umduğu kadar yumuşak davranmadığını gösteriyordu.

"Bu gece uyumaya çalış Cora," diyordu Burke. "Molly iş başında ve o benim sağ kolum."

Phin de koruma olmak istiyor. Beni ilgilendirmez.

"İyi uyuyacağım. Dün gece uyuyamadım. Bütün pencerelere sensör takmak için ayaktaıdım. Bu evde çok fazla pencere var."

Burke kıkırdadı. "Phin de aynen öyle dedi. İyi geceler hanımlar. Molly, bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"İyi geceler, Burke." Molly gözleri parlayarak aramayı sonlandırdı. "Protokolümüz gereği Phin'in beni arayıp onu içeri alması gerektiğinin farkındasıındır, çünkü ben senin korumanım."

Cora yüzünü gizleme isteğiyle savaştı. "Daha önce hiç korumam olmadı. Protokolü bilmiyorum."

Molly güldü. "Touché. Phin'in numarasını ister misin?"

Cora yanaklarının yandığını biliyordu. Kızıl saçlı olmanın lanetiydi bu. "Evet."

Molly telefonuna dokundu ve Cora'nın telefonu gelen bir mesajla çaldı. "Al bakalım. Biraz uyu Cora. Benimle güvendesin."

"Teşekkür ederim. Ben yukarı çıkmadan önce Mavi bir kez daha dışarı çıkmalı."

Molly ayıldı. "Ben yaparım. Ben ya da gündüz koruman olacak Val olmadan evden çıkmayacaksın."

Cora ürperdi. "Tamam. Ben aptal değilim, Molly. Seni ekmeye çalışmayacağım."

"Teşekkür . Şimdi git. Uyu."

Cora itaatkâr bir şekilde merdivenleri tırmandı. Yatak odası uzun zamandır bir sığınaktı. Şimdi penceresine değen her dal parçasından sığıyordu. Dışarıda balkona açılan bir kapı vardı; Phin Bishop'ın izniyle yepyeni bir kilidi olan bir kapı.

Bu onu, alt katta eğitimli bir korumanın dolaştığını bilmekten daha güvende hissettirdi. Bir elinde telefonu, battaniyesinin altına girdi.

Burke'ün adamları onun peşinde olan kişinin içeri girmesini engelleyecekti. Buna inanmak zorundaydı. Molly çok yetenekli bir korumaya benziyordu.

Cora sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini tavana dikti. Burke'e iyi uyuyacağını söylemişti ama bu bir yalan olabilirdi. Burada, yatak odasının sessizliğinde, günün gerçeği kafasının içinde yüksek sesle konuşuyordu.

Bir korumam var. Çünkü biri benim peşimde.

Her şey seninle ilgili.

Ama her şey onunla ilgiliydi. O ve Joy.

Ve Phin. Phin'in bu gece her ne gördüyse, özellikle de o sabah yaşadığı çileden sonra, zor zamanlar geçireceğini bilecek kadar bilgi edinmişti.

Phin için endişelenmek, kendisi için endişelenmeye tercih edilirdi. Bunu erken yaşta öğrenmişti. Kendisi için endişelenmek

diğer insanlar her zaman daha kolaydı. Ya da en azından o kadar bencil hissettirmiyordu.

Burke Phin'in iyi olduğunu söylemişti ama gerçekten iyi miydi? Ne de olsa Phin'in Joy'a zarar verebileceğini düşünen kişi Burke'tü, bu yüzden Cora onun bu konudaki görüşüne çok fazla itibar etmeyecekti.

Fazla düşünmeden Molly'nin kendisine gönderdiği cep telefonu numarasına bir mesaj penceresi açtı.

Ben Cora. Umarım bu gece olanlardan sonra iyisindir. SodaPop'a benden bir evcil hayvan ver. Umarım iyi uyursun. Uykulu bir emoji ekledi, sonra da gönder tuşuna bastı.

Şurada. En azından adam birinin önemsedğini biliyordu.

Saate bir göz attı. Beş dakikadır yataktaydı ama beş saat gibi gelmişti.

Biri onun peşindeydi. Ve babası, annesi olmadan tüm o şehirlere gitmişti.

Twin Falls, Idaho'dan cephane almış. Neden? Tüfeği var mıydı? Neden bir tüfeği vardı? Eğer varsa, neredeydi?

Onu evde mi saklamıştı? Zihni bu kadar büyük bir şeyi saklamış olabileceği tüm yerleri gözden geçirmeye başladı. Sadece tavan arasını aramak bile sonsuza kadar sürerdi.

Bu gece uyumayacağım, değil mi?

Hayır, değildi. İçini çekerek telefonunun e-okuyucu uygulamasını açtı ve okumakta olduğu gerçek suç kitabının kapağını görünce yüzünü buruşturdu. Bu onu daha az endişelendirecek gibi görünmüyordu.

Okunacaklar listesinde gezinirken fantastik bir roman bulduğunda mutlu oldu. Bu hikâyede hiç silah yoktu. Sadece kılıçlar ve ejderhalar vardı. Kütüphaneden kendisi tedarik etmişti. Bu gece kendini bu hikâyenin içinde kaybedebilirdi.

Ve tehlike geçtiğinde uyuyabilirdi.

Ya da Phin evdeyse. O kapılar üzerinde çalışırken çok iyi uyumuştı.

Belki yarın gelirdi ve o zaman uyuyabilirdi.

Claude, New Orleans, Louisiana

13 ARALIK SALI, SAAT 11:45

Delores O'Bannion kanepenin önüne yerleştirdiği televizyon sehpasının üzerine bir fincan kahve koydu. "Bu kafeinsiz," dedi.

Phin fincana ters ters baktı. "Evimde hiç kahve olmadığını biliyorum."

Delores bir peri gibi sıırttı. "Sana biraz aldım. Çok sıkı sarılmışsın, Phin."

Bu doğruydı.

"Kafeinsiz içmek daha kolay," dedi Stone, Phin'in yaz boyunca kaldırımından kurtardığı yatar koltuktan. Temizlemiş, ahşabını yenilemiş ve minderlerini yeniden döşemişti. Artık çok güzel bir koltuktu.

Öncesi ve sonrasının fotoğraflarını çekmiş olması, ailesiyle yüzleşmeye neredeyse hazır olduğuna dair ilk ipucuydu. O ve Scarlett mobilyaları kurtarmış ve amcalarının rahiplik yaptığı kiliseye bağışlamak üzere tamir etmişlerdi. Fotoğrafları ikiziyle paylaşmak istiyordu.

Ama zihinsel bir blokaj vardı. Onu beş yıl boyunca bir mesaj bile göndermekten alıkoyan aynı tıkanıklık.

Burke hatalıydı. Ben bir korkağım. Ben bir korkak ve sahtekârım ve bunu hak etmiyorum-

Yüzüne gelen bir yalamayla neredeyse kucağında oturmakta olan SodaPop'a bakmak zorunda kaldı.

Phin nefes verdi, bir kez daha spiral yapmaya hazır olduğunun farkındaydı. Aferin kızıma. Delores'e baktı.

önünde duruyordu. "Haklıymışsın," diye mırıldandı.

Sırıttı. "Biliyorum. Onu bir daha ekme, tamam mı?"

"Ekmeyeceğim. Söz veriyorum."

Delores kanepenin diğer tarafına geçti ve Stone boğazını temizleyene kadar üçü birkaç dakika boyunca sessizce kahvelerini yudumladılar. "Bize bundan bahset, Phin."

Düşünmek için zaman arayan Phin, ağzını haşlamayacak kadar soğumuş olmasına şükrederek kahveden büyük bir yudum aldı. "Çok çirkindi. En azından adam. Kadını görmedim."

Bunun için de minnettardı.

"Cinayet-intihar gibi mi görünmesi gerekiyordu?" Delores sordu.

"Evet. En azından polis öyle düşünüyordu." Medford Hughes'un öldürüldüğünün ortaya çıkmasına yardım etmiş olması ona bir gurur kıvılcımı verdi.

Bu iyiydi. Bu bir ilerlemeydi. Oturma odasında oturan iki kişi bunu bilmeyi hak ediyordu, bu yüzden onlara bagajdaki bulaşmış kanı ve kaldırımdaki Faraday çantasını bulduğunu anlattı. Bitirdiğinde her iki arkadaşı da ona gülümsüyordu.

Stone, sanki Küçükler Ligi'ndeki bir çocuğa tezahürat yapıyormuş gibi, "Takımın bir parçasıydın," dedi.

Phin başını salladı. "Öyleydin. Bu... onaylayıcıydı."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Delores, sesi biraz kalın çıkmıştı. Ona doğru bir bakış attığında gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü.

"Delores," diye söze başladı Phin ama kadın boğuk bir kahkahayla onun sözlerini elinin tersiyle itti.

"Ben sadece mutluyum. Senin için mutlu olmama izin ver."

O da öyle yaptı. Onların onayının tadını çıkarmasına izin verdi. "Ve ben spiral yapmadım." SodaPop'un ceketini okşadı. "Başladım ve o dikkatimi dağıttı."

"Kocaman," dedi Stone, hâlâ sırtarak. "Aferin kızıma, SodaPop. Bu tür bir sahne sizin en büyük tetikleyicinizdir." Öyleydi. Kan ve beyin görmek ve...

Kahve midesinde ekşidiğinde Phin derin bir nefes aldı. Hayır, oraya gitmiyor. Başını SodaPop'unkine doğru eğdi ve yanağıyla ona sokuldu. Kız da onu yaladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"O iyi bir köpek," dedi Delores.

"Öyle," diye kabul etti Phin. "Hizmet köpeklerini eğitmeye başlamana çok sevindim." Giderek artan bir nüfusun ihtiyacı olan hayvanları eğiten çok az kuruluş vardı. Benim gibi.

Ben şanslıyım. Burada ve iş yerinde beni önemseyen arkadaşlarım var.

Ayrıca onu önemseyen bir ailesi vardı. Doğru yapmadığı bir ailesi.

"Noel için eve gidiyorum," dedi aniden.

Stone'un gülümsemesi yumuşayarak daha önce olduğundan daha da gurur verici bir hal aldı. "Güzel."

Delores yüzünü buruşturdu. "Seni bunca zamandır sakladığımızı öğrendiklerinde..."

"Onlara söylemeyeceğim," dedi Phin. "Bunu sana yapmazdım."

Delores SodaPop'u işaret etti. "Herkes onu eğittiğimi biliyor. Onu nereden aldığını bilecekler."

Phin arkadaşlarını ne kadar zor bir duruma ilk kez düşünmüyordu. Stone'un erkek kardeşi Marcus, Phin'in ikiz kız kardeşi Scarlett ile evliydi. "Özür dilerim. Kavgaya neden oldum."

Stone başını salladı. "Marcus anlayacaktır. Scarlett de anlayacaktır, kızgınlığı geçtikten sonra. Sen kendin için endişelen. Delores, Scarlett'e Angel'ın bir sonraki yavrularından birini seçmesini söyle. Yeniden mutlu olacaktır."

Angel, Delores'in kurt köpeğiydi ve Phin onu seviyordu. İkizinin de sevmesi sürpriz değildi. Scarlett'in Delores'in hayvan barınağından bir köpek sahiplendiğini biliyordu; üç bacaklı bir buldog olan bu köpeğe, gençken çok sevdikleri kör kılıç ustası macera filmlerinden esinlenerek Zatoichi adını vermişti.

Delores başını salladı, gülümsemesi geri geldi. "İyi fikir." Yüz ifadesi biraz sinsileşti. "Ee, Phin. Bize Cora Winslow'dan bahset."

Phin'in yüzü kızardı. "Yardımaımıza ihtiyacı olan iyi bir kadın."

Stone'un gülüşü biraz . "Seni köpek, seni. Ondan hoşlanıyorsun."

Phin gözlerini devirdi. "Evet, öyle. O... iyi... nazik ve oldukça cesur biri. Korkmuş olmasından nefret ediyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim."

Delores, "Bunca yıldır onu izlediği belli olan birinden mektup alıyor olmak," diye mırıldandı. "Zavallı kadın. Kendini ihanete uğramış hissediyor olmalı."

"O da var. Mektupları yazan her kimse, babasının kaybolduğunu polise bildirmesini istemedikleri için bunu yaptıklarını bu gece anladı. Birkaç yıl önce babasını aradığını bilecek kadar ona yakın olan biri." Kardeşinin kanser olduğunu ve ilik donörü arayışını anlattı. "Onu aradığını bilen insanların bir listesini yapmak zorunda kalacağız. Bu onu daha da ihanete uğramış hissettirecek."

Listesinde ilk sırada bu sabahki avukat vardı. Birinin onun peşinde olduğunu bilen ama onu kendi başının çaresine bakması için bırakan adam. Onu doğduğundan beri tanıyan . "İhanete uğramış hissetmek ölmüş hissetmekten iyidir," dedi

Stone,
Sonra Delores ona tıslayınca yüzünü buruşturdu. "Bu doğru çıkmadı. Özür dilerim."

Phin başını salladı. "Hayır, haklısın. Ama yine de onun tüm bunları çözmesini izlemek zor. Bir şeyler yapmak istiyorum. Ama ne yapacağımı bilmiyorum."

"Onun arkadaşı ol," dedi Delores gülümseyerek. "Benim adamım da öyle yaptı. Benim için her türlü tatlı şeyi yaptı. Kendimi güvende hissetmemi sağladı."

Çünkü Delores yıllar önce bir cinayet girişimine kurban gitmişti. Phin'in Cincinnati'de cinayet masası dedektifi kız kardeşiyle de bu sayede tanışmıştı. Delores güvende hissetmenin ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Phin ona gülümseyerek karşılık verdi. "Bunu nasıl yaptı?"

"Ben uyurken köpek barınağımın etrafında gizlice dolaşır ve kafesleri temizlerdi. Sonra da kimsenin beni rahatsız etmediğinden emin olmak için ön verandamda uyurdu. Sivrisinekler onu yiyip bitirdiğinde bile oradan ayrılmadı."

Stone tavana bakıyordu, utandığı her halinden belliydi. "Delores," diye sızlandı. "Beni bir aptal gibi gösteriyorsun."

"Öyleydin," dedi Phin'e dönmeden önce gözlerinde bir parıltıyla. "Dışarıda olduğunu biliyordum ve bir gece onu içeri davet ettim. Ona kahve yaptım."

"Kafeinsiz mi?" Phin sordu.

"Hayatta olmaz," diye mırıldandı Stone. "Kafeinsiz kahve içilmez. Üzgünüm, üzgün değilim."

"Haksız değilsin," diye kabul etti Phin. "Peki ya sonra?"

"Sonra ona, eğer evime dadanmaya kararlıysa, kanepemde uyuyabileceğini, böylece böcekler tarafından ısırılmayacağını söyledim. O andan itibaren birlikte büyüdük. Cora'nın kendini güvende hissetmesini istiyorsan, ona güvende olduğunu göster."

Phin yavaşça başını salladı. "Bugün kapılarının kilitlerini değiştirdim. Yarın da pencereleri yapacağım. Ve benden evinin etrafında bazı tamir işleri yapmamı istedi."

Delores başıyla onayladı. "Çok iyi bir başlangıç. Eğer evinin etrafında çalışıyorsanız, yalnız kalmayacaktır."

"Korumaları var," dedi Phin. "Molly ve Val." "Bu iyi bir şey," dedi Delores. "Aslında daha da iyi. Sen de Desteyiniz var ve bu da endişenizi azaltacaktır. Ne zaman başlayacaksınız?"

Bunun bir anlaşma olduğunu düşünmesi onu neredeyse gülümsetiyordu. Tam Delores'e göreydi. "Ona sizin etrafınızda çalışmam gerektiğini söyledim. Sizi kendi halinize bırakmak istemiyorum. Burada o kadar uzun kalmayacaksınız."

"Bize ihtiyacın olduğu sürece burada olacağız," dedi Delores kararlı bir şekilde. "Onun evinden başla, Phin. Stone ve benim New Orleans'ta görmek istediğimiz şeylerin uzun bir listesi var. Ve yemek yemek istediğimiz yerler."

"Yemekler," dedi Stone inleyerek. "Aman Tanrım, yemek. Ciddiyim Phin, bize bakıcılık yapma. Bize ihtiyacın olursa ara. Aksi takdirde, hak ettiğimiz bir tatildeyiz. Delores'in barınakta çalışan gönüllüleri var, yani bir süreliğine iyiyiz. Burada boş bir yatağımız ve mutfağımız var. Yatılı kalıyormuşuz gibi davran. O kadının evini onarın."

Phin'in gülümsemesi yavaştı ve derin bir his veriyordu. "Tamam." Telefonu çaldı ve gözlerini kırpıştırarak ekrana baktı. "Cora'dan bir mesaj var."

Ben Cora. Umarım bu gece olanlardan sonra iyisindir. SodaPop'a benden bir evcil hayvan ver. Umarım iyi uyursun.

Delores, Phin'in koluna doğru eğilmiş, utanmaz bir ilgiyle metni okuyordu. "Awww." Mesajı Stone'a okudu, o da memnun görünüyordu. "Peki, cevap ver ona."

Phin dondu kaldı. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Delores kanepedeki köşesine döndü, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. "Sen iyi misin?"

Phin bunu düşündü. Bu gece bir adamın beyninin arabasının içini kapladığına tanık olmuştu. Sonra da adamın

adamın karısı bir ceset torbasında dışarı çıkarıldı. O gün polisler tarafından ikinci kez sorgulanmaktan bahsetmiyorum bile. "Pek sayılmaz. Yine de geçmişte olduğumdan daha iyiyim, SodaPop sayesinde."

"O zaman bunu ona söyle," diye talimat verdi Delores. "Yap şunu, Phineas." "Yap şunu Phineas," diye Stone, boyun eğmiş halde. "Bu çok çok daha kolay."

"Bana isim verdin," dedi Phin, ışığı denedi ama yaklaştı. "Sanırım bunu şimdi yapmak zorundayım." Ama yazmaya çalışırken parmakları her zamankinden daha kalındı. Sonunda kelimeleri ekrana yazdı ve gönder tuşuna bastı.

"Şimdi ona teşekkür et," dedi Delores. "Ve ona güzel rüyalar dile."

Phin güldü. "Tamam anne." Dediğini yaptı ve Cora mesajına cevap verince şaşırdı. Ejderhaları hayal etmeyi umuyorum. Mesaja fantastik bir romanın kapağının ekran görüntüsü eşlik ediyordu. "Uyuyabileceğini sanmıyorum."

Stone merdivenleri işaret etti. "O zaman yukarı çıkın ve o gelene kadar onunla mesajlaşın."

Phin ona baktı. "Ve ne diyeceğim?"

iki arkadaşı da ona dikkatle baktı.

"İyi," diye homurdandı Phin. Kanepeyi itti ve SodaPop'a gıdıkladı. "Hadi kızım. Kovulduk." Köpeği küçük arka bahçesine götürdü ve SodaPop toprağı koklarken evine yaslandı.

Bana ejderhalardan bahset, diye mesaj attı, sonra da gülümsedi. öyle yapmaya başladı.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

14 ARALIK ÇARŞAMBA, SABAH 7:30

PHIN, ESKİ KAMYONUNU Cora'nın büyük evinin önündeki kaldırıma park etti ve bir an gözlerini muhteşem yapı. Şehrin bu bölgesindeki evleri çok severdi. Mimariyi, detayları, zarafeti.

Bakım için ödenecek fiyat etiketini sevmemişti. Cora'nın bunu daha ne kadar sürdürebileceğini merak ediyordu. Her boş anını -ve her boş dolarını- temizliğe ve onarıma harcıyor gibiydi.

Artık yardım alacak.

Alet çantasını aldı ve SodaPop'un dışarı atlayabilmesi için kapıyı açık tuttu. Sonra protokolü izleyerek Val'e burada olduğunu mesajla bildirdi. O ve Molly vardiyalarını değiştirmişlerdi ve Val'in arabası garaj yolundaydı, arka bahçeyi koruyan kapının önüne park edilmişti. Gerçi biri mülke girmek isterse kapı onu durduramazdı.

Ben de yapacağım. Umarım daha iyi kilitlerle Kapıları ve pencereleri. Ve eğer bu işe yaramazsa, o zaman... Onu güvende tutacağım.

Ön verandaya ulaşmıştı ki göz ucuyla bir araba fark etti. Yavaşça yanından geçip gidiyordu.

Cora'nın evi. Phin'in ensesindeki tüyler diken diken oldu ve SodaPop'u önüne kattı.

Araba kamyonunun arkasında durdu ve Phin nefes verdi.

Herhalde davetsiz bir misafir park edip kapısını  almaz, değil mi?

Ya da belki bir muhabirdi. Polis, Joy'un vurulmasıyla ilgili raporunda Cora'nın adını resmi olarak a ıklamamı tı ama NOPD'den birinin ağzı açık kalmış olabilirdi.

Gözlerini arabadan ayırmadan telefonu kulağına götürerek, "Siri, Val Sorensen'i ara," dedi.

"Phin!" Val'in sesi onunla tekrar konuştuğu için neşeli geliyordu.

"Bir dakika içinde," dedi sessizce. "Cora'nın evinin önünde, kamyonetimin arkasında park etmiş bir araba var. Siyah bir Lexus. Plakasını göremiyorum. Ve  imdi sürücüsü iniyor. Ya lı bir adam. Belki elli be  ya da altmış. Gri saçlı. Bıyıklı. Koyu renk gözlüklü."

"Bekleyin." Arka plandan sesler geliyordu ve sonra Val geri döndü. "Cora onu tanıyor. Patrick Napier, arkadaşı Tandy'nin babası."

Phin rahatladı. "Bu iyi bir şey. Ben senin gibi ta ımıyorum ama alet  antamdaki  arjlı matkap gerekirse biraz hasar verebilir."

Val kıkırdadı. "Döndüğüne çok sevindim. Seni çok özledim. Eve gel de yüzünü görebileyim. Çok uzun zaman oldu."

Çok uzun zaman olmuştu. Bütün i  arkadaşlarını  zlemi ti ama Val neredeyse geride bıraktığı kız kardeşi gibi olmuştu. Scarlett Val'i sevecekti. Cora'yı da severdi.

Scar bütün arkadaşlarını severdi. Ona bir şans vermeliydi. Tek umudu, sonunda eve dönmek için kendini toparladığında Scar'ın onu affedecek olmasıydı.

Ön verandaya temkinli bir şekilde yaklaşan yaşlı adama arkasını dönmeden, kapı gıcırdayarak açıldığında antreye adım attı. Yüksek sesle.

WD-40' ihtiyacım var.

"Phin."

Val'in kocaman gülümsediğini görmek için aşağı baktı. Çok aşağıya bakmasına gerek yoktu. Val çizmelerinin içinde altı-bir boyundaydı. Cora'nın o gülünç topuklu ayakkabılarla olduğundan sadece birkaç santim daha uzundu. Bugün daha mantıklı ayakkabılar giydiğini umuyordu. Ayaklarının onu acıtmasından hoşlanmıyordu.

Val kollarını açtı, sonra beklenti içinde bekledi. "Sana sarılabilir miyim?"

Ona sırtıttı, gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını kaçırmadı. Gerçekten de daha sık sırtması gerekiyordu. "Evet. Lütfen."

Kollarını onun boynuna doladı ve sarıldı. "Teşekkür ederim."

Garip bir şekilde sırtını sıvazladı, ona ne için teşekkür ettiğini biliyor ve bu fikri reddediyordu. Altı hafta önce Val ve erkek arkadaşı Kaj'ın başı derde girdiğinde, o devreye girmiş ve destek sağlamıştı. Sonunda, onların gözleri önünde sarmala girerek pes etmişti. Ama o iş bitmişti ve oraya geri dönmeyecekti.

Umut etti. Dua etti.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye homurdandı. "Her şeyi sen ve Kaj yaptınız."

Geri çekildi, yüzünü avuçlarının arasında tuttu. "Rica ederim Val" de. "

Alnını onunkine yasladı. "Bir şey değil Val."

Mutlu bir sesle iç çekti. "Noel'de aileni görmek için hâlâ eve gidiyor musun?"

Dünden önce söylediği tek kişi oydu. "Planımız bu."

"Başının etini
yiyeceğim." "Ben de
teşekkür edeceğim."

Gözleri parladı. "Seni zorladığım için özür dilerim. Hazır değildin."

Altı hafta önce koruma olmak için adım atmıştı ama gerçekten hazır değildi. Hiç hazır olup olamayacağını merak ediyordu. "Yine olsa yine yapardım. Senin için."

Gerçek buydu. Sonrasında tetiklenmiş ve sarmal haline gelmiş olsa bile. Yapması gerekeni yapmış ve herkes güvende olana kadar olayı ertelemeyi başarmıştı.

Val'in gözlerindeki parlaklık, koluyla sildiği yaşlara dönüştü. "Seni tatlı dilli seni."

Büyük merdivenden gelen bir gıcırtı ikisinin de yukarı bakmasına neden oldu. Cora en üst basamakta durmuş onları izliyordu, yüzü dikkatle boş bir maskeye dönüşmüştü. Val bir adım geri çekilerek ikisini de izledi.

Phin ne olduğunu merak etti. Cora'nın tatlı gülümsemesi gitmişti. Bir gün önce sokakta onu korkuttuğunda olduğu gibi kızgın bile değildi.

Val'in kaşları kalktı. "Aşağı gel Cora. Arkadaşının babası ön verandada. Sanırım Phin kapıyı çalmaktan korkuttu onu."

Cora aşağı indi, uzun bacakları şık siyah pantolonlarla kaplıydı. Ve babet giyyordu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

Yeterince uykusu gelmeden önce bir saat boyunca mesajlaşmışlardı. Phin daha sonra yirmi dakika daha uyumamış ve konuşmalarını tekrar okumuştı. Bir sürü küçük şey konuşmuşlardı. Çoğunlukla hoşlandıkları kitaplar. Kütüphane müşterileri hakkında onu kıkırdatan bazı hikâyeler.

İyi bir hikaye anlatıcısıydı. Annem de onu çok severdi. Annesi liseden emekli bir İngilizce öğretmeniydi ve kitaplar çocukluklarının büyük bir parçasıydı. Eve yasal bir kütüphaneci getirmek annesini çok mutlu ederdi.

Eve döndüğünde çok mutlu olacak.

Ve yapacaktı. Yakında. Şimdilik işi Cora'nın güvende kalmasına yardım etmektir.

Cora, kızıl saçlarını alev gibi gösteren yeşil ipek gömleğiyle çok güzeldi. Ama gülümsemedi. Buz gibiydi.

Ne olmuştu?

Sonunda yaşlı adam kapıyı çaldı ve Cora kapıyı açmak için bir adım öne çıktı ama Val elini kaldırdı. "Benim işim, unuttun mu?"

Cora hiçbir şey söylemeden başını salladı.

Kaşlarını çatan Phin daha da yaklaşarak kulağına fısıldadı: "Sorun ne?"

Ona sert bir bakış attı. "Hiçbir şey."

Lanet olsun. Annesinden ve kız kardeşinden "hiçbir şeyin" her zaman "bir şey" anlamına geldiğini öğrenmişti. Ama baskı yapamazdı çünkü Tandy'nin babası fuayedeydi, kollarını Cora'ya uzatmıştı, tıpkı Val'in onun için yaptığı gibi.

Adamın Cora'yı kucaklayışındaki tanıdık tavır karşısında beklenmedik bir kıskançlık hissetti ve sonra anladı. Oh. Oh. Hiçbir şey bir şey değildi. Cora, Val'in ona sarıldığını görünce yanlış bir sonuca varmıştı.

Val'e bir bakış attı ve onun kendisine başını salladığını, dudaklarının seğirdiğini gördü. "Ona açıklayacağım," diye mırıldandı.

Gözlerini devirmek istedi ama buna cesaret edemedi. Adam Cora'nın omzunun üzerinden onu şüpheyi izliyordu.

"Ben Phin Bishop," dedi Phin. "Bu da Val Sorensen. Burke Broussard için çalışıyoruz."

"Ah." Adam sol kolunu Cora'nın omuzlarına dolayarak onu serbest bıraktı. "Kızım bana onun hakkında her şeyi anlattı. Ben Patrick Napier."

"Patrick ilkokuldan beri benim vekil babam oldu," dedi Cora. Başını adamın omzuna yasladı. "O ve Tandy sahip olduğum tek aile."

"Dün şehir dışındaydım," dedi Patrick Cora'ya. "Dün gece eve gelene kadar bunların hiçbirini duymadım. Neredeyse doğruca buraya gelecektim ama Tandy, Broussard'ı tuttuğunu söyledi. Korumalar pahalıdır. Ben-"

"Hayır, yapamazsın," diye araya girdi Cora. "Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Senin paranı almayacağım. Tandy sana Joy'dan bahsetti mi?" Val'e baktı. "Patrick, karısı ve Joy annemin arkadaşlarıydı."

Patrick başını salladı. "Tandy, Cora ve Nala çocukken çok fazla araba kullanıyorduk. Gelirken hastaneye uğradım. Joy uyuyordu ama Nala bugün daha sonra gelebileceğimi söyledi. İstersen seni ve Tandy'yi de götürebilirim."

"Ben Cora'ya eşlik edeceğim," diye araya girdi Val yumuşak bir sesle. "Sen ve Tandy bizimle hastanede buluşabilirsiniz. Koruma, bilirsin işte."

Patrick yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Korumalar benim için yeni. Cora, gerçekten iyi misin?"

Ona gülümsedi ama yüz ifadesi gergindi. "Ben iyiyim. Val ve diğerleri benimle ilgileniyor."

Diğerleri. Phin diğerlerinin yanına gönderilmişti. Val her şeyi çabucak açıklasa iyi olacaktı yoksa Phin, Cora'nın neyin ne olduğunu bildiğinden emin olmak zorunda kalacaktı.

Patrick iç çekti. "Evinize birinin girdiğini bilmiyordum. Bilseydim Cuma sabahı garaj yolunda gördüğüm minibüsten bahsederdim."

Phin aniden alarma geçmişti. Cuma gecesi Blue Cora'yı uyandırmış, davetsiz misafirin girişine havlamıştı.

Val doğruldu. "Tarif edebilir misin?"

Patrick çaresizce omuz silkti. "Bir minibüstü. Üst kattaki komodinin su sızdırmasıyla ilgili sorun yaşadığını söylemiştin. Tamir etmesi için bir profesyonel çağırıldığını düşündüm. Her şeyin yolunda emin olmak için seni arayacaktım ama unuttum. Kendimi çok kötü hissediyorum, Cora Jane."

Phin gerildi. Dün gece Medford Hughes'un evinin birkaç kapı ötesine beyaz bir minibüs park edilmişti. Komşularından biri onu görmüş ve o, Burke ve Antoine ifade vermek için beklerken polislere haber vermişti. "Ne renkti?"

"Beyaz ya da belki krem. Ya da gri? Açık renkti, o kadarını hatırlıyorum. Ya da kirliydi. Üzgünüm."

Val kaşlarını çattı. "Peki ya şoför?"

Bir başka çaresiz omuz silkme. "Bakmadım. Bakmalıydım. Çok özür dilerim. Cora'nın sokağının sonundaki Bayan Williams'a bir teslimat yapmak için acele ediyordum. Kocasının doğum günü için bir heykel sipariş etmişti ama gecikti. Bir gün önce gelmişti ama çok meşgul olduğu için gelememişti. Ona teslim edeceğimi söyledim."

"Ah, doğru ya," diye mırıldandı Cora. "Bay Williams'ın doğum günü olduğunu unutmuşum. Bir kart bırakmam gerekecek. Bana ona bir heykel aldığını söylemişti."

"Yumruğumdan daha büyük bir yeşim taşı parçasından oyulmuş." Cora'nın gözleri büyüdü. "Vay canına. Kulağa pahalı geliyor."

"Öyleydi," dedi Patrick. "Bu yüzden elden teslim ettim." Cora'nın başına bir öpücük kondurdu. "Galeriye gitmem gerek. İyi olduğunu bilmem için beni sonra arar mısın?"

"Söz veriyorum. Minibüsü ne zaman garajımın önünde gördün?"

"On bir, belki? Öğleden önceydi, bunu biliyorum."

"Cuma sabahı evde miydin Cora?" Phin sordu. Cora başını salladı. "İşteydim."

Val, "Komşularınızdan kamera görüntülerini isteyeceğiz," dedi. "Bir yolunu bulacağız, Cora."

Cora başını salladı. "Biliyorum." Ama ses tonu bundan hiç de emin değildi. "Şimdi sen git Patrick. Tandy'ye iyi olduğumu söyle. Sabahtan beri bana mesaj atıyor."

"Endişeleniyor." Patrick onun şakağına bir öpücük daha kondurdu. "Ben de öyle. Bana ihtiyacın olursa diye cep numaramın bu insanlarda olduğundan emin ol."

"Yapacağım." Ona kapıyı göstermeye başladı, sonra Val ona sakinleştirici bir bakış atınca içini çekti. "Özür dilerim."

Val, Patrick'i kapıya doğru yönlendirirken, "Öğreneceksin," dedi ve Phin ile Cora'yı garip bir sessizlik içinde yalnız bıraktı.

Phin kelimeleri ağzında tutamayarak, "O benim arkadaşım," diye geveledi.

Cora kuşkulu görünüyordu. "Tamam."

Phin ofladı. "Bir kız kardeş gibi. Son seferinde benimleydi..." İç çekti. "En son kendimi kaybettiğimde. Kaçtığım zaman."

Cora'nın ifadesi yumuşadı. "Anlıyorum."

"Anladığınızı sanmıyorum," diye mırıldandı. "O bir ikiz. Benim gibi."

Gözlerini ona dikti. "Sen ikiz misin?"

"Evet. Bir kız kardeşim var. Scarlett."

"Bir süredir konuşmadığın biri."

Başını salladı ama şimdi boynu tutulmuştu. Bütün vücudu kaskatı kesilmişti. "Tamam."

SodaPop ona doğru yaklaştı, iniltisi sessizdi.

"Bana anlatabilirsin, biliyorsun," diye mırıldandı Cora. Gülümsemesi samimiydi ve adamın kalbi rahatlardı. "Sadece sen istersen tabii," diye ekledi. "Bugün pencere kilitlerini yapacak mısın?"

"Evet," dedi, konu değişince rahatlamıştı. "Ben de su ısıtıcınıza bir bakayım dedim. Suyunuz sadece ılık."

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Saçımı her yıkadığımda bunu hatırlıyorum ama yeni bir saç a param yetmiyor. Birkaç aydan önce olmaz. Geçen ay çatıyı tamir ettirmek için fondan para çekmek zorunda kaldım."

"Bir ısıtma elemanı olabilir. Sandığınız kadar pahalı değil."

Parladı. "Bana nasıl tamir edileceğini gösterir misin?"

"Kesinlikle. Bugün Val'le kal, tamam mı? O çok serttir."

"Söz veriyorum." Tereddüt etti, sonra kısa bir süreliğine onun kolunu sıktı. "Arkadaşın olmasına sevindim. Desteğe ihtiyacın var."

"Sadece arkadaşım," diye tekrarladı.

Sırıttı. "Anladım. Sonra görüşürüz. Blue'yu arada bir kontrol edebilir misin? Arka kapıda uyuyor."

"Tabii ki. Bekle. Nereye gidiyorsun?" Gözleri kısıldı. "İşe mi gidiyorsun?"

Cora iç çekti. "Hayır. Şey, evet, ama sadece kütüphanedeki dizüstü bilgisayarımı almak için. Molly ve Val ile bu tartışmayı zaten yaptım. 'Kütüphaneye gitmek çok tehlikeli, Cora,' " diye şarkı söyledi. "Biri senin peşine düşerse zarar görebilecek insanları düşün, Cora. Bu yüzden evden çalışabilmek için dizüstü bilgisayarımı alacağım."

Val, Patrick'i uğurladıktan sonra ön kapıyı kapatırken kuru bir sesle, "Bu bir uzlaşmaydı," dedi. "Molly ve ben de bundan memnun değildik ama Cora'nın da bir maaş çeki kazanması gerekiyor."

Onun evden ayrılması fikri hoşuna gitmemişti ama çenesini kapalı tuttu ve kızın çantasını toplayıp Val'i arabasına kadar takip etmesini izledi. Val'in onu güvende tutacağını biliyordu. Ayrıca Val'in minibüs hakkında bilgi vermek için hemen Burke'ü arayacağını da biliyordu.

Beyaz bir minibüsün sürücüsü dün gece Medford Hughes ve karısını öldürmüştü. Aynı kişi olduğunu varsayarsak -ki Cora'yı en iyi şekilde korumak için varsaymak zorundaydılar- davetsiz misafir Cora Winslow'u ele geçiremeyecekti.

Phin mutfağa girdi ve alet çantasını dikkatlice mermer tezgâhın üzerine koydu. Tekrar korumalık yapmaya hazır değildi ama bir şeyler yapması gerekiyordu.

Burke'e bir mesaj göndermiş. Cuma günü Cora'daki minibüsü duydun mu?

Burke'ün cevabı anında geldi. Val az önce beni aradı. İyi bir gelişme değil.

Phin tereddüt etti, sonra ileri atıldı. Komşulardan kamera görüntülerini isteyebilirim.

Hafif bir duraklama oldu, üç nokta Burke'ün yazdığını gösteriyordu. Durdu. Yazıyor. Durdu. Sonunda cevap geldi.

Birlikte yapalım. Otuz dakika içinde orada olacağım.

Phin bununla yaşayabilirdi. En azından Burke onun da dahil olmasına izin veriyordu. Bekliyor olacağım.

O zamana kadar pencereler üzerinde çalışacaktı.

Bir iniltiyi yuttu. Çok fazla pencere vardı. Nereden başlamalıydı ki?

Ama cevap çok açıktı.

Cora'nın yatak odasında. Bu gece uyuyabilsin diye.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

14 ARALIK ÇARŞAMBA, SABAH 7:45

Arabayı kullanabilmek için Bluetooth'unu kullanan Val, Burke'le yaptığı görüşmeyi sonlandırdı ve Cora'ya baktı. "İyi misin?"

"Hayır," dedi Cora dürüstçe. "Siz şimdi Burke'e söyleyene kadar beyaz minibüsün dün gece ölü adamın evinde olduğunu bilmiyordum."

Bu insanlar -her kimlerse- katildi. Ama aynı aracın, o adamın arabasında vahşice vurulduğu olay yerinde olduğunu duymak her şeyi gerçek kıldı ve dehşete kapıldı.

"Aynı minibüs olmayabilir," dedi Val. "Ama sen öyle olduğunu düşünüyorsun," dedi Cora.

"Muhtemelen. Her iki durumda da sizi güvende tutacağız."

Cora başıyla onayladı ve dikkatini pencereye çevirdi. Normalde bu caddede yürümeyi severdi, özellikle de tatil zamanlarında. "Herkes Noel için süslenmiş. Ben bu yıl süslemedim. Sadece içimden gelmedi."

"Bunca zaman hayatta olduğunu düşündüğünüz babanızın öldüğünü duymak bir şoktu. Ne hissediyorsan onu hissetmeye hakkın var."

"Biliyorum."

"Geçen yıl süsleme yaptınız mı?"

Cora iç çekti. "Hayır. John Robert yeni ölmüştü. Ondan önceki yıl da büyükannem ölmüştü. Evimi Noel için dekore etmeyeli üç yıl oldu."

"Daha iyi olacak," diye söz verdi Val. "Kardeşim birkaç yıl önce öldü ve bu çok zor. Koşullar farklı, ama kayıp hâlâ aynı."

"Kardeşin ikizin miydi?"

Val kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Phin mi söyledi?"

"Senin ikiz olduğunu söyledi. Tıpkı onun gibi."

Val'in gülümsemesi hüzünlüydü. "Evet, ortak bir noktamız var. İkizi olmayan insanların aramızdaki bağı anlaması zor. Arkadaşına kapıyı gösterirken Phin'in sana sadece arkadaş olduğumuzu söylediğini duydum. Ona inandığından emin olmak istedim."

"İstiyorum."

"Güzel. Phin iyi bir adam."

"Anlayabiliyorum." Cora da anlayabiliyordu. Phin Bishop'ta onu çağıran bir kırılganlık vardı. Ama aynı zamanda güçlü bir karakteri de vardı. Saygı duyduğu bir kararlılık. Onun TSSB'si hakkında sorular sormak istiyordu ama bu Phin'in kendisiyle yapması gereken bir konuşmaydı. O hazır olduğunda. "İşte geldik." Kütüphanenin araba yolunu işaret etti. "Buradan dönün."

"Çok hızlıydı." Val otoparka girdi. "Eminim araba kullanmak yerine her gün buraya yürüyorsunuzdur."

"Evet. Güzel bir yürüyüş ve yolda en sevdiğim küçük kafenin önünden geçiyorum. Burayı işleten kadının her zaman beni bekleyen bir fincanı vardır."

"O da eski bir arkadaş mı? Mahallenizdeki insanları tanıyor gibisiniz."

"Hayatım boyunca burada yaşadım. Benim sokağımnda çok fazla değişim olmaz. Evlerin çoğu benimki gibi nesillerdir ailelere ait. Kahve dükkânını işleten Myrna bir arkadaş ve kütüphane müşterisi. Kocasını öldükten sonra liseden eski bir erkek arkadaşını bulmasına yardım ettim." Sırıttı. "Üç ay içinde evleniyorlar."

"Burke bana ders dışı hafiyelik çalışmalarınızdan bahsetti," dedi Val. "Etkilendim."

Cora gözlerini devirdi. "Üzülme. Ben sadece internet aramalarında iyiyim."

"Hâlâ etkilendim. Şimdi şöyle olacak. Buradan kütüphaneye kadar yürüyeceğiz ve sen benim önümde duracaksın. Arkanı kollayacağım. Eğil dediğimde eğileceksin. Kütüphaneye girdiğimizde dizüstü bilgisayarını alacaksın ve sonra gideceğiz. Hazır mısın?"

"Öyleyim." Cora otoparkın etrafına baktı. Çoğunlukla boştu. Sadece iki araba vardı, birinin az önce işlerini bitiren gece temizlik servisine ait olduğunu fark etti. Diğeri ise patronu Minnie Edwards'a aitti. "Seni nasıl açıklayabilirim? Patronumun bir korumam olduğunu bilmesini gerçekten istemiyorum."

Val arabadan inerken, "Arkadaşın olduğumu, ziyarete geldiğimi söyle," dedi. "Sakın inme. Gelip seni alacağım." Cora'nın kapısını açmak için yanına geldi ve Cora ayağa kalkana kadar bekledi. "Acele et, Cora Jane."

Cora ters ters baktı. "Kim söyledi sana?"

Val onun arkasındaki yerine geçmeden önce sırttı. "Arkadaşın Tandy. Molly ve ben kahve içiyorduk, sen duştayken sabah işlerimizi hallediyorduk. Tandy ön kapıyı çaldı. Burke bize onun bir fotoğrafını göndermiş, senin en iyi arkadaşın olduğunu ve içeri alınmasında bir sakınca olmadığını söylemişti. Tandy eğer sana zarar gelmesine izin verirse hayatımızı cehenneme çevireceğini söyledi."

Cora iç çekti. "O da yapardı."

"Bundan bir an bile şüphe etmedim."

Aceleyle merdivenleri çıkıp kütüphaneye girdiler. Cora derin bir nefes aldı. Eski kitapların kokusu onu her zaman sakinleştirmişti. Masasının arkasına oturup çekmecesinin kilidini açarken, "Burayı seviyorum," dedi.

Val etrafına bakındı. "Güzel bir yer. Çok fazla ışık var. Ve çok fazla karanlık köşe yok. Dizüstü bilgisayarını al da seni eve götüreyim."

Cora dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirirken patronu ofisinden çıktı ve ona endişeyle baktı.

"Cora?"

"Hey, Minnie. Bu sabah nasılsın?"

"Ben iyiyim," dedi Minnie. "Ama ben senin evden çalıştığını sanıyordum."

"Dizüstü bilgisayarına ihtiyacım vardı."

"Peki ya kadın?" Minnie Val'i işaret etti.

"Eski bir arkadaşım, ziyarete gelmiş." Cora yalan söylemekten nefret ediyordu ama Minnie zaten onun işiyle ilgili çok şey biliyordu. Terrebonne Parish'ten gelen dedektiflerin babasıyla ilgili haberleri getirdikleri gün kütüphanedeydi.

Minnie ağzı sıkı biri değildi. Artık kütüphanedeki herkes Cora'nın babasının cesedinin Houma'daki Damper Binası'ndan çıkarılan kimliği belirsiz kişi olduğunu biliyordu. Bazıları haberlerde Jack Elliot'ın yüzünü görünce anlamış olabilirdi ama soyadları farklı olduğu için çoğu anlamamıştı.

Minnie kaşlarını çattı. "Evden çalışmana sevindim. Bu sabah burada başka bir muhabiriniz vardı. Bu sabah otoparkta bekliyordu. Onunla bir kahvaltı randevusu ayarladığını söyledi. Ona izinli olduğunu söyledim, o da gitti. Her ihtimale karşı plakasını yazdım." Cebinden sarı bir post-it notu çıkardı. "Siyah bir Camry kullanıyordu. Yepyeni."

Cora iç çekti. Muhabirler son iki haftadır sorun olmuştu. Eğer bir muhabirse. Ya onlardan biriye? Onun peşinde olan her kimse? Patrick'in evinin önünde bir minibüs görmüş olması onu sarsmıştı. "Neye benziyordu?"

"Genç. Yakışıklı. Tanıdık ama çıkaramadım. İki hafta önce o dedektifler buraya geldiğinden beri gazetecileri uzaklaştırıyorum. Her neyse, dikkatli ol. Görünüşünden hoşlanmadım."

Val post-it notunu aldı. "Onu eve götürdükten sonra Cora'nın bunu almasını sağlayacağım. Teşekkür ederim hanımefendi."

"Bir şey değil." Minnie kaşlarını çatarak Val'e baktı. "Peki ya senin adın?"

"Ingrid," dedi Val.

Cora, Val'in yalan söyleme yeteneğinden dehşete mi kapılmalı yoksa etkilenmeli mi emin değildi.

Val, Cora'nın el çantasını ve cep telefonunu aldı. "Hadi gidelim, Cora Jane."

Val onları arabaya doğru götürdü, adımları hızlıydı, bakışları her yerdeydi. Cora etrafına bakındı, siyah bir Camry'nin gizlenmediğini görünce rahatladı. Ne de beyaz bir panelvan. Ya da beyaz, krem rengi, gri ya da sadece kirli olabilecek bir minibüs. Park yerinde geldikleri zamanki iki araba duruyordu.

Val gergin görünüyordu, belki de Camry sürücüsünün bir muhabir olmadığından endişeleniyordu. Onları ana yola çıkarırken, "Eğil dersem başını eğ," dedi.

"Yapacağım." Bunun gerekli olabileceği bile gerçeküstüydü. "Minnie'ye neden Ingrid olduğunu söyledin?" diye sordu aklını potansiyel tehditten uzaklaştırmak için.

Val kıkırdadı. "Bu benim gerçek adım. Val aşağı yukarı bir takma ad."

"Val'i daha çok seviyorum."

"Ben de öyle. Sadece ailem bana Ingrid der."

Cora'nın zihni hâlâ Camry için endişelenerek dönüyordu. Bundan nefret ediyordu. Korkmaktan nefret ediyordu. Kontrolün kendisinde olmamasından nefret ediyordu.

O zaman üretken bir şeyler yap. John Robert çok hasta olduğunda bu şekilde başa çıkmıştı. Bir ilik donörü aramak akli başında kalmasına yardımcı olmuştu.

Ama ne yapabilirdi ki? O bir kütüphaneciydi, lanet olsun. Koruma ya da özel dedektif değil.

Ama bir şeyler öğreniyorsun. İşini yap, Cora.

Bu karmaşa babasının cesedi bulunduğunda başlamıştı. Anahtar Jack Elliot'tı. Ve kaybolmadan birkaç hafta önce Twin Falls, Idaho'dan .30-30'luk mermi almıştı. Tüfek mermileri.

Neden? Ne yapıyordu?

Telefonunda bir tarayıcı sayfası açtı ve Twin Falls Idaho Oct 1 .30-30 ile birlikte öldüğü yılı yazdı. Enter tuşuna bastı, sonuçlar arasında gezindi, sonra ekrana bakarak dondu kaldı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı. Bağlantıya tıkladı ve nefesi kesildi.

Val ona doğru baktı. "Ne?"

"Babamın aldığı mermileri Google'da arattım ve bir makale buldum. "Yerel Bir Adam Av Kazası Kurbanı Olarak Ölü Bulundu. "

"Oku şunu," dedi Val sertçe. "Makalede ne yazıyor?" "Twin Falls'daki bir gazeteden. Kurban Jarred Bergeron, tanınmış bir iş adamı. Kurşun 30-30'luktu. Bir av partisi tarafından bulundu, vücudu hala sıcaktı. Tetikçi bulunamadı ve adli tıp ölümün kaza olduğuna karar verdi. Bergeron babam öldürülmeden iki hafta önce öldü." Cora'nın midesi bulandı. "Onu babam mı öldürdü?"

"Bilmiyorum ama Burke'e söylememiz gerekiyor." Val, Bluetooth kulaklığını kullanarak patronunu aradı ve bilgiyi aktardıktan sonra aramayı sonlandırdı. "Burke senin evinde buluşmamız gerektiğini söylüyor."

Cora uyuşukça başını salladı. Babam birini öldürdü. Babam birini öldürdü.

Val'in küfür ettiğini duyana kadar düşünebildiği tek şey buydu. Küfrün ardından keskin bir dönüşle yan sokağa saptı.

Cora'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. "Ne?"

". " Sarışın başka bir sokağa saparak evinden uzaklaştı. "Bir kuyruğumuz var."

Cora elinin topuğunu göğsüne bastırdı. "Beyaz minibüs mü?"

"Hayır. Bu siyah Camry. Başını aşağıda tut. Sana eğilmeni söylersem, yere yat."

Cora'nın nedenini sormasına gerek yoktu. Çünkü iş o noktaya gelirse, biri ona ateş edecekti.

Babası ne yapmıştı?

The Garden District, New Orleans, Louisiana

14 ARALIK ÇARŞAMBA, SABAH 8:50

Val'le birlikte kütüphaneden döndüklerinde PHIN, BURKE ve Antoine'la birlikte Cora'nın mutfak masasında oturuyordu. tüm Garden District'in. Otuz dakika önce dönmüş olmaları gerekirdi.

Burke kaşlarını çattı. "Neden bu kadar uzun sürdü?" "Endişelendik," diye ekledi Phin sessizce.

Val'in ifadesi acımasızdı. "Bir kuyruğumuz vardı. Siyah Camry. Aynı marka ve model arabayı kullanan bir adam bu sabah kütüphanede Cora'yı bekliyordu. Patronu plakayı not etti." Antoine'a bir kâğıt parçası uzattı. "Onu kaybettikten sonra biraz daha dolaştım. Emin olmak istedim."

"İlgileniyorum." Antoine plakayı bilgisayarına yazmaya başlamıştı bile.

Val Cora'yı nazikçe Phin'in yanındaki koltuğa itti. "Sana çay yapayım."

Cora, Phin'in hoşuna gitmeyecek kadar solgun bir ifadeyle, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Phin ellerinden birini Cora'nın masa üstünde sıkıdığı elinin üzerine koydu. "Buz gibisin."

Burke ona, "Burada güvendesin," dedi.

Cora sesli bir şekilde yutkundu. "Teşekkür ederim. O adam sadece bir muhabir olabilirdi ama ben sarsıldım. Yalan söylemeyeceğim."

"Olmaya hakkın var." Phin elini hareket ettirmeye başladı ama Cora onu şaşırtarak elini yakaladı ve sıkıca tuttu.

"Sen ," diye fısıldadı, "bense çok üşüyorum."

Burke odadan çıktı ve Cora'nın kanepesinin üzerinde duran bir yorganı alıp geri geldi. Cora'nın omuzlarına örttü. "Bir yolunu bulmaya çalışıyoruz ama bu işler zaman alır."

Phin tereddüt etti, sonra kolunu ona doladı. Kendi vücut ısısı ve battaniye sayesinde onu ısıtabilirdi. Yaprak gibi titriyordu. "Camry'de bir şey buldun mu, Antoine?"

Antoine ekrana bakarak kaşlarını çatı. "Bu bir kiralama. Kiracıyı bulmak biraz daha çaba gerektirecek. Düşmanca mı görünüyorlardı?"

Val, Cora'nın önüne dumanı tüten bir fincan çay koyarken, "Sormak için durmadım," dedi. "Agresif bir şekilde araba kullanıyordu. Sonunda biraz yasadışı bir hareket yaptım ve onu kaybettim."

"Antoine, aracı kimin kiraladığını bul," diye talimat verdi Burke. "Bu arada, Phin, Cora'nın garaj yolundaki minibüs hakkında ne bulduğunu onlara anlat."

Phin bunu yapmak zorunda kalmamayı diledi çünkü bu iyi bir şey değildi. "Komşularınızdan birinin kamera görüntülerini aldım. Cuma günü buraya park eden minibüs Medford Hughes'un evinin önüne park edenle aynı değilmiş. O beyaz bir panelvanmış. Garaj yolunuzdaki de beyaz bir minivandı, o da kiralıktı. Şoför iki saat boyunca evinizdeydi. Bir şapka yüzünü gizliyordu."

"Cesurca," diye mırıldandı Val.

Cora kaşlarını çatı. "Evde olmadığımı biliyordu." Çünkü çantasına dinleme cihazı yerleştirmişti.

Phin tereddüt etti, ona bu kısmı anlatmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Aynı minibüsü iki kez daha garaj yolunuzda gördük, her ikisinde de

Gün boyunca. Her seferinde bir adam dışarı çıktı, yüzünü gizleyen bir şapka taktı, evinizde bir ila iki saat arasında kaldı ve sonra ayrıldı. İki kez gece geldi ve evinize kadar yürüyüp arka kapınızdan geçti. İlki babanızın cesedinin teşhis edilmesinden bir gün sonraydı. İlk seferinde beş dakikadan az kaldı. Muhtemelen o zaman çantanıza dinleme cihazı yerleştirdi."

Cora ürperdi, yüzü solgunlaştı. "Buraya beş kez geldi. Ben uyurken iki kez."

Phin'in kolu sıkılaştı ve ona doğru eğildi. "Bir daha içeri giremeyecek," diye yemin etti. Her gece onun evinde kamp yapmak zorunda kalsa bile. Kız güvende olacaktı.

Elleri sıcak çay bardağına sarılırken titredi. "Biliyorum," diye o kadar hafif fısıldadı ki adam neredeyse duymadı.

"Seni güvende tutacağız Cora," diye güvence verdi Burke.

"Biliyorum," dedi tekrar, sonra çenesini kaldırdı. "Şu anda o hırsızlık olayları hakkında hiçbir şey yapamam. Sadece ilerleyebilirim. İyi bir haber var mı? Lütfen evet deyin."

Phin onunla gurur duyarak elini sıktı. Çok güçlüydü. Bir sonraki haberi iyi bulacağını umuyordu ama bulacağını sanmıyordu. "Antoine Twin Falls'u öğrendi."

Antoine üç dizüstü bilgisayarından birini Cora'nın ekranı görebileceği şekilde çevirdi. "Bu Alice VanPatten. Twin Falls, Idaho yakınlarında yaşarken Alice Bergeron'du."

"Öldürülen adamın karısı mı?" diye sordu. "Kocasının adı Jarred Bergeron'du. Alice yeniden evlendi mi?"

Antoine, "On yıl önce vardı," dedi. "Ama kocası öldürüldükten sadece birkaç ay sonra Baton Rouge'a taşındı."

"Babam ölmeden iki hafta önceydi." Cora kaşlarını çattı. "New Orleans'tan sadece bir saat uzağa mı taşındı? Bu

O zamana kadar ölmüş olsa bile, bu bir tesadüf gibi görünmüyor."

Antoine omuz silkti. "Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum ama henüz açıklayamıyorum. Bir süre için kocasının ölümüyle ilgili bir şüpheliydi."

Val masanın karşısındaki koltuğa oturdu ve kendi çay bardağını kucakladı. "Adli tabibin kaza sonucu ölüm kararı verdiğini sanıyordum. Bir av kazası."

Antoine, "İlk başta öyleydi," dedi. "Sonra Alice zan altında kaldı çünkü adam ölmeden altı ay önce aile içi şiddet iddiasıyla polise başvurmuştu. Onu terk ettiğini iddia etmişti ama adam onu eve getirmek için ailesinin evine gelmiş ve eğer kabul etmezse onları öldürmekle tehdit etmişti."

"Ve sonra da öldü," diye mırıldandı Cora. "Neden ailesinden şüphelenmediler?"

Antoine bilgisayarını, ekranı tekrar kendisine bakacak şekilde çekti. "Sarsılmaz bir mazeretleri vardı, kilisedeydiler. Alice'in de sarsılmaz bir mazereti vardı. İki yüz mil ötedeki Salt Lake City'de bir otel odasında bir adamla görüşüyordu. Otel, asansörden çıkarken görüldüğünü doğruladı."

Cora, Phin'in kolunun altında doğruldu ama uzaklaşmadı. "Adamın adı Jack Elliot mıydı?"

Antoine başını salladı. "John Winslow."

Cora eliyle ağzını kapattı ve küçük bir inilti duyuldu. Phin bunun evini işgal eden bir davetsiz misafirden daha büyük bir darbe olabileceğini düşündü.

"Annemin soyadını kullandı," diye fısıldadı. "O ve Alice'in bir ilişkisi mi vardı?"

"Bilmiyorum," dedi Antoine şefkatle. "Ama aklandıktan kısa bir süre sonra Idaho'daki mülkünü sattı ve Baton Rouge'a taşındı. Adresini buldum. O bir

iç dekoratör. On yıl önce Richard VanPatten ile evlendi. Dört yaşında bir oğulları var."

Cora uzun, çok uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra bir kez daha çenesini kaldırdı. "Onunla tanışmak istiyorum. Babamın onun kocasını öldürüp öldürmediğini öğrenmek istiyorum. Ve nedenini."

"Biz de öyle düşündük," dedi Burke. "Val koruman olarak seninle geliyor. Antoine ve ben burada kalıp tavan arasında babanın ya da annenin sakladığı ilgili her şeyi arayacağız. Phin, sen pencere güvenliğinden sorumlusun."

Cora Antoine'a döndü. "Bulduğunuz tüm diskleri incelediniz mi?"

Antoine başını salladı. "Evet. Üzerlerinde yersiz görünen hiçbir şey yok."

Burke, "Ve Molly'nin dün gece kaydettiği makbuzların hiçbirisiyle eşleşen bir şey yok," diye ekledi. "Hepsini kendi elektronik tablosuna girmiş. İsimlerin, yerlerin ya da tarihlerin hiçbirisi onun müşteri dosyalarıyla uyuşmuyor. Annenizin babanızın bilgisayarından kopyaladıklarına göre, tüm müşterileri New Orleans'taymış."

Cora'nın çenesi gerildi. "Yani ya bir ilişkisi vardı ya da öldürülmesine neden olacak bir şey yapıyordu. Ya da her ikisi de, sanırım."

"Ya da her ikisi de," diye kabul etti Burke. "Alice'e soralım derim."

Cora başını geriye doğru eğerek Phin'e baktı, gözleri yorgunluk ve acıyla doluydu. "Sen de gelebilir misin?"

Evet. Ama yapmamalı. "Pencere kilitlerini tamir etmem gerekiyor." Cora'nın dudakları birbirine bastırmadan önce titredi.

"Tamam. Anlıyorum."

"Ama döndüğümüzde bunu yapabilirim," dedi Phin, onu üzdüğü için nefret ederek. "Bu akşam geç saatlere kadar çalışmam anlamına gelebilir. Senin için sorun olur mu Burke?"

Burke kaşlarını çattı. "Sanırım öyle, ama... neden Cora, sormamın sakıncası yoksa?"

Cora durgunlaştı, soğukkanlılığı yorgun ve stresli bir halden neredeyse krallara layık bir hale dönüştü. Sanki bu evin ve içerdığı her şeyin varisiymiş gibi cilalı görünüyordu.

Oturma odasında asılı duran büyükannesinin portresine benziyordu.

"Çünkü son iki günde sadece üç saat uyudum ve o da Phin evimdeyken oldu. Molly alınmasın ama dün gece gözümü bile kırpmadım. Baton Rouge'a giderken arabada biraz dinlenmeyi umuyorum. Bana eşlik etmesine izin verirseniz çok memnun olurum."

Phin biraz daha dik oturdu. Onu biraz daha kendine çekebilirdi. Cora da ona biraz daha yaslanabilirdi. Başka bir şey yapmazsa, Cora'nın biraz dinlenmesini sağlayacaktı.

Val gülümsemesini bir fincan çayın arkasına sakladı. "Bırak bize katılsın, Burke. Bu iyi bir eğitim. Phin her zaman arkamı kollar. Ayrıca Cora onun yanında kendini güvende hissediyor."

Burke omuz silkti. "Tamam, sanırım. Pencereleer üzerinde çalışabilirim."

Cora ona bön bön baktı. "Pencerelerime kilit mi takacaksın?"

Burke eğlenmiş görünüyordu. "Ustalık işlerini de yapabilirim Cora."

"Ama senin ofiste işin yok mu?"

Burke'ün neşesi azaldı. "Polisler bu sabah olay yerini açıklayacaktı ama sonra Medford Hughes arabasının arka koltuğunda dizüstü bilgisayarlarımla birlikte öldürüldü. Ofisi bir süre daha kapalı tutacaklar. Sahada birkaç korumam var ve mevcut görevlerinde kalacaklar. Gerekirse buradan da çalışabilirim. Merak etmeyin, camlar üzerinde en az Phin kadar iyi çalışabilirim."

Phin bunun doğru olduğunu biliyordu. Burke tamir işlerinde iyiydi ama ofisin ve evinin bakımını yapması için Phin'i tutmuştu. Phin, bunun ona iş vermek için mi yoksa Burke'ün boş zamanlarında dinlenmek istediği için mi olduğundan emin değildi.

Muhtemelen ikisinden de biraz.

Phin, "Yolda durup Joy'u görmemiz gerekiyor," dedi.

Val başını salladı. "Emin olabilirsiniz. Antoine, Alice VanPatten'ın dosyasını ve güncel adresini bana gönder. Joy'a merhaba diyeceğiz ve sonra yola çıkacağız."

Tulane Tıp Merkezi, New Orleans, Louisiana

14 ARALIK ÇARŞAMBA, SAAT 10:00

Phin steril koridorda durakladı ve Joy'un hastane odasına girmek için kendini hazırladı.

Kendisi de birçok kez hastanelik olmuştu ve bunu kanıtlayacak yara izleri vardı. Anılar, onları derinlere gömdüğü yerden yükselmeye başladı.

Bacağına vuran ağır bir , parmaklarını SodaPop'un paltosuna uzatmasına neden oldu. Tanrım, ne kadar şanslıydı. Delores ona bu harika köpeği özellikle onun için eğitecek kadar değer vermişti.

Bu farkındalık onu bir nefes alabilecek kadar sakinleştirdi, sonra bir nefes daha. Göğsündeki gerginlik bir sonraki adımı atmasına yetecek kadar azaldı.

Ama diğer elindeki baskı onu bir kez daha durdurdu. Cora'nın elinin kendi elini kavradığını görmek için aşağı baktı. Cora hareket etmiyordu. Aslında, onu ileri doğru çektiğinde, Cora geri çekilerek direniyordu. Yavaşça bakışlarını Cora'nın kılere kaldırdı ve sarsıldı.

Korkuyordu ama brendi rengi gözlerinde başka bir şey daha vardı.

Suçluluk duygusu.

Bunun arkasındaki nedeni anlaması bir saniye sürdü ama sonra elini geri sıktı.

"Sana ka manı söyledi."

Cora, Joy'un açık kapısına baktı. "Kalmalıydım." " imdi  lm   olabilirsin." Ve Cora'nın Bunu düşündüm.

"Joy neredeyse ," diye fısıldadı. "Onu sen kurtardın."

"Hayır, acil yardım ekibiydi," dedi ve kadın sertçe ona baktı.

"Kes  unu," diye tersledi. "Hemen  imdi kes  unu. Onun hayatını kurtardın, Phin. Kim olduğunu ve Joy ve diğerleri için ne anlama geldiğini küçümseme."

Phin gözlerini kırptı tırdı. "Ben bunu yapmam."

Val arkalarından homurdanarak onu irkiltti. Onun orada olduğunu unutmu tu.

"Evet,  yle yapıyorsun," dedi Val, "ve bu beni deli ediyor. Haydi  ocuklar. Koridorda dikilmemeliyiz. Yolu kapatıyoruz."

Cora'yı kapıya doğru çekti. "Val haklı. Hadi yapalım  unu. Joy için."

Cora omuzlarını dikle tirdi ama suçluluk duygusu h    gözlerinden okunuyordu. Dudaklarını, onu gerçekten tanıyan hiç kimseyi kandıramayacak bir gülümsemeyle sabitledi.

Cora'yı çocukluğundan beri tanıyan Joy gibi.

Hastane odası Phin'in bekledi inden daha az yo undu. O kadar çok bipleyen alet yoktu. Oda  i ekler ve balonlarla doluydu.

Louisa onlar içeri girdiğinde ayağa kalktı, yüzünde rahatlamı  bir gülümseme belirdi. "Oh,   k rler olsun. Annem kı ınızı kaldırıp buraya gelmeniz gerektiğinden bahsedip duruyordu."

"Kı  dedim, popo değil," dedi Joy yataktan. Sesi zayıftı ama ya ıyordu ve Phin rahatlad ğını hissetti.

bir dalga halinde.

Birden onun olduğundan çok daha kötü görünmesini beklediğinin farkına vardı. Tek kaşını kaldırmış ona bakıyor, yaklaşmasını istiyordu.

Emri yerine getirip yatağın ayak ucunda durduğunda dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Merhaba Joy."

Joy'un bakışları bir bıçak gibi keskin kaldı. " 'Merhaba Joy,' dedi, sanki altı haftadır yokmuş gibi. Buraya gel, Phin. İkiniz de." Bakışları birleşmiş ellerine kaydı. "Ne zamandır uyuyordum, LouLou?"

Louisa sırtıyordu. "Bir günden az anne."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hızlı hareket ediyorsun evlat." Yatağının kenarına vurdu. "Cora Jane Winslow, buraya gel. Phin'in arkasına saklanmayı bırak."

Cora gerçekten de onun arkasından çekilmişti. "Seni terk ettiğİ için kendini suçlu hissediyor," dedi.

Joy ofladı. "Bunu kendim anladım. Beni bu yataktan kalkmaya zorlama Cora Jane."

Cora öne doğru eğildi ve Phin'e ters ters baktı. "Pislik herif," diye mırıldandı.

Kıkırdadı, en ufak bir alınganlık göstermedi. Aslında, uzun zamandır olmadığı kadar sakin hissediyordu. "Bana daha kötöleri de söylendi."

Cora, Joy'un yatağının yanındaki sandalyeye geçti. "Seninle kalmalıydım," dedi inatla.

Joy'un gözleri yumuşadı. "Hayır, sana yapmanı söylediğim şeyi yaptın."

Cora başını salladı ve kırmızı bukleleri sağa sola savruldu. "Eğer kalsaydım, vurulmayabilirdin."

"Beni vurmak istediğini sanmıyorum. Ayrıca, onu ilk ben vurdum." Joy bunu o kadar gururla söyledi ki Phin güldü.

Cora kıs kıs güldü. "Sen tam bir baş belasısın, Joy."

"Bunu sakın unutma," dedi Joy sertçe, sonra Cora'nın eline . "Senin için korktum."

Cora'nın omuzları kamburlaştı. "Ben de senin için korkuyordum."

"Seni istedi. Kayıtlarını istedi. "Winslow kadını aradığını" söyledi. Kaçman gerektiğini biliyordum. Ciddi bir işti. Sesini uzun, çok uzun bir süre hatırlayacağım."

Cora başını öne eğdi. "Eğer onu bulursak, sesini teşhis edebilecek misin?"

Joy başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Emin ol yaparım. Ve eğer deme. Ne zaman de, çünkü Burke bunu çözecek. Bana çok akıllıca itaat edip canını kurtarmak için kaçtığında nereye gittin?"

"Quarter'dan. Önce Tandy'nin galerisine gittim ama orada değildi. Beni aradı ve vurulduğunu söyledi. Oradan doğruca polis merkezine gittim. İfade mi aldılar ve beni yolladılar."

"Sana hiçbir koruma sağlamamışlar," dedi Joy dudak bükerek. "Utanç verici. Ama sen kendi başına bir koruma bulmuşa benziyorsun." Cora'nın etrafına bakmak için eğildi. "Hey, Val."

Val duvara yaslandığı yerden el salladı. "Selam Joy. Sana kahve ve kek getirmeye çalıştım ama Louisa olmaz dedi."

Louisa'nın nefesi kesildi. "Ben yapmadım. Benim için sorun yaratmaya çalışıyorsun."

Joy kuru ve hırıltılı bir sesle güldüğünde Val halinden memnun görünüyordu. "Siz kızlar," dedi Joy sevgiyle. Sonra ayıldı. "Bana neler olduğunu anlat, Cora Jane."

Cora omzunun üzerinden Louisa'ya baktı, yüz ifadesi açıkça izin istiyordu.

Louisa omuz silkti. "Ona her şeyi anlatabilirsin. Ayrıca, ben de bilmek istiyorum. Nala da öyle. Çok çanak, kızım."

Cora, Joy'a tavan arasında buldukları dosyaları ve makbuzları, dizüstü bilgisayarlarla birlikte bulunan adamın ölümünü ve Baton Rouge'un dışında görecekları kadını anlattı. Babasıyla ilişkisi olabilecek kadın. Cora'nın babasının öldürmüş olabileceği kocası.

Joy tekrar yatağa uzandı. "Merhamet. Olaylar çok hızlı gelişti."

Cora'nın kahkahası ürkmüş gibiydi. "Aslında bence her şey bir patlamayla başladı," dedi alaycı bir ifadeyle.

Joy yüzünü buruşturdu. "Beni güldürme kızım.

Acıtıyor." Cora anında ayıldı. "Özür dilerim."

"Sus. Bunun babanla ilgili olduğunu biliyorduk. Bazen gerçeği öğrenmek hala zor oluyor. Öğrenmesi zor olmayan tek gerçek ise Phin Bishop'un iyi bir adam olduğudur. Kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün, onun yanında güvende olacaksın."

Cora yumuşak bir sesle, "Sanırım bunu ben de anladım," dedi.

"Çünkü sen her zaman akıllı oldun." Joy başını kaldırdı ve Phin'in gözleriyle buluştu. "Senin sıran, Phineas Butler Bishop."

Phin, Joy'un övgüsü karşısında ayaklarını sürüyerek yürürken bile adının tam olarak söylenmesinden irkildi. "Başım belada olamaz, Joy. Senin hayatını kurtardım."

Joy'un dudakları seğirdi. "Evet, yaptın ama hâlâ başın belada olabilir. Buraya gel. Sana bir bakayım."

Phin itaat etti, yatağın diğerk tarafına oturdu ve iki eliyle yatağın parmaklıklarını kavradı. Bir şey söylemek istedi ama sesi onu terk etmişti.

Neşe sessizliği doldurdu, sesi biraz boğuklaştı, koyu renk gözlerinde duygu vardı. "Teşekkür ederim, Phin. Eve tam da doğru zamanda geldin. Çocuklarım benim için neler yaptığını anlattı. Beni nasıl kurtardığını."

"Arkadaşım Stone yardım etti." Phin'in zihni ellerine bulaşan kanla ilgili anıları tekrar canlandırdı ve göğsü tekrar sıkıştı. alışkanlığı haline gelirken, SodaPop

bacağına yaslanarak yaklaştı. Bir ciğer dolusu hava emdi, dezenfektan kokusu burnunu yakıyordu. "Nefes almayı bıraktın."

SodaPop elini yaladı, tam o sırada Joy "Phin" diye bağırdı.

Ölmemiş. Kanaması yok. Yaşıyor.

Onun hayatını kurtardın.

Kendini dengede hissettiğinde Joy'un endişeli kahverengi gözleriyle karşılaştı. "Ben iyiyim."

"Bunu görebiliyorum." SodaPop'a doğru başını salladı. "Kim bu güzel olan?"

"SodaPop. O benim köpeğim. Bir hizmet köpeği. TSSB için," diye duraksayarak ekledi ve bunu utanmadan, özgürce itiraf etmesinin ne kadar süreceğini merak etti.

"Keşke bunu ben düşünseydim," dedi Joy. "Kimin aklına gelirdi?"

"Arkadaşım Stone'un karısı. Delores köpekleri eğitir. SodaPop'u benim için eğitmeye bir yıl önce başladı."

Joy başıyla onayladı. "Ayrılırken oraya gidiyorsun."

Utanç boğazından aşağı süzüldü. Sonra Joy tırnağıyla eline bir fiske vurunca irkildi. "Ah, Joy."

"Her zaman geri dönüyorsun, Phin. Her zaman geri döneceğini biliyoruz. Bunca zamandır incek güvenli bir yerin olduğu için mutluyum. Bana onlardan bahset."

O da öyle yaptı, Stone ve Delores'in evlerini nasıl açtıklarından bahsetti. Delores'in tüm köpeklerinden bahsetti. Ve Noel'de eve nasıl döneceğinden.

Tüm bu süre boyunca Cora'nın her kelimeye asıldığının farkındaydı. Bunun onu memnun edip etmediğinden emin değildi, çünkü artık Cora onun gerçekten ne kadar berbat durumda olduğunu biliyordu.

Bunu düzeltemezdi. En azından bugün.

Joy'a ailesinden bahsetti. Emekli İngilizce öğretmeni olan annesini. Cincinnati Polisi'nde başkomiser olan babası. İkizi Scarlett, akıllı bir ağzı ve şefkatli bir kalbi vardı, üç bacaklı bir bulldog evlat edinmiş ve onu şımartmıştı.

onu çürüttü. Joy'un gözleri kırpışmaya, göz kapakları ağırlaşmaya başladığında sesini yumuşatarak kardeşlerinden ve amcası rahipten bahsetti.

"Onlara bayılacaksınız," diye fısıldayarak sözlerini bitirdi ve Joy hiç de kadınsı olmayan bir horlama sesi çıkardığında gülümsedi. Tabii ona böyle bir şey yaptığını asla söylemeyecekti.

"Sence New Orleans'ı ziyaret edecekler mi?" Cora usulca sordu.

Joy'un yatağının üzerinden onun bakışlarıyla buluştu. "Umarım öyledir. Umarım beni geri çevirmezler."

Bu onun en derin korkularından biriydi.

"Umarım onlar da yapmazlar. Ama anlattıklarına bakılırsa bunu yapabileceklerine inanmak zor."

Soruları vardı, Phin bunu anlayabiliyordu. Mesela ailen harika olduğu halde neden bunca zaman onlardan uzak durdun? Ama başka bir şey sormadığı için minnettardı.

Cora hızla ayağa kalktı ve adam onun yorgunluğunu gördü. Gözlerinin altındaki koyu halkalar daha da derinleşmiş ve koyulaşmıştı. Baton Rouge'a giderken ona ninni söylemek zorunda kalsa arabada uyurdu.

Phin onu Joy'un yatağının ucunda karşıladı, kolunu Joy'un omuzlarına doladı ve Joy ona yaslanınca memnun oldu. Neden ona yapıştığı hâlâ bir muammaydı. O bir dedektif değildi. Bir koruma değildi. Bir arkadaş ya da acil bir durumda güvenilebilecek biri de değildi.

Ama olmak istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu.

"," diye mırıldandı. "Dinlenmen gerek."

Val, onları Burke'ün şirket cipine kadar takip ederken başıyla onu onayladı. Bir aracın olabileceği kadar kurşun geçirmezdi ve Phin, Cora'nın içinde olmasıyla kendini daha güvende hissediyordu.

"Sen mi ?" diye sordu Val. "Ben de onunla arkada oturacağım."

SodaPop yere oturmuş, ayaklarının etrafında kıvrılmış, Cora ise ona yaslanmıştı. I-10'dan Baton Rouge'a doğru yola çıktıklarında Cora uyuyordu.

Baton Rouge, Louisiana

14 ARALIK ÇARŞAMBA, SAAT 12:30

Alice VanPatten'ın evi çıkmaz sokağın sonundaki birkaç ağacın arkasına sıkışmıştı. Cora ne hissetmesi gerektiğinden emin olamadan uyuşmuş bir halde eve baktı.

"Cora?" Val sürücü seslendi. "İyi misin?" "Bilmiyorum," diye itiraf etti Cora. "Mantiken, iyi olmalıyım. babamla ilişkisi olduğu için bu kadına kızgıyım. Ama tek hissettiğim... hiçbir şey."

Arka koltukta onun yanında oturan Phin elini sıktı. "Gidip ona ne olduğunu soralım. Ya da en azından ne bildiğini. O zaman ne hissettiğine karar verebilirsin."

Val, Cora'nın gözleriyle doğrudan karşılaşmak için koltuğunda döndü. "Ve eğer dikkatiniz dağınık ve dinleyemezseniz, Phin ve ben orada olacağız. Bazen duymayı hiç beklemediğiniz şeyleri duyarsınız.

-Ve inanmak istediğiniz şeyle taban tabana zıt olan şeyler beyninizi bir tür durağanlığa sürükleyebilir. Eğer böyle bir şey olursa, yalnız değilsiniz. Hatta bu konuşmayı telefonuma kaydedeceğim."

Phin, "Eğer içeri girmek istemiyorsan, ben gidip sorarım," diye teklif etti. "Val burada kalıp seni güvende tutabilir."

Cora duygulanarak onun elini okşadı. "Teşekkür ederim ama onunla tanışmak istiyorum. Neden Idaho'dan Baton Rouge'a taşındığını bilmek istiyorum. Babamın gerçekte ne yaptığını bilmek istiyorum."

"O zaman şu işi halledelim," dedi Val, cipten inip Cora'yı indirmek için arkaya dolanarak.

Phin yanından kalktı, sonra tereddüt etti. "Peki ya SodaPop?"

Val omuz silkti. "Onu da getirin. Köpeğe izin vermiyorlarsa cipte bekleyebilir. Hava yeterince serin olduğu için bir süre iyi olacaktır."

"Tamam." Phin, dışarı fırlayıp yanında sıraya giren SodaPop'a gıdıkladı.

Alice'in ön kapısına doğru yürürlerken Cora, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Biraz uyudum. Senden iyi yastık olur, Phin."

Gülümsemesi kadının içini ve dışını ısıttı. "Hepsi Broussard hizmetinin bir parçası."

Yine de Cora minnettardı. Bu adamda kendisini uyuyacak kadar güvende hissettiren şeyin ne olduğundan emin değildi ve şimdilik bunu sorgulamayacaktı. Hayatı sağlıklı düşünebileceği kadar sakinleşene kadar bunu kabullenecekti.

Şimdilik, her seferinde bir adım atıyordu. Gerçek anlamda.

Val önce basamakları tırmandı, kapıyı çalmadan önce Cora ve Phin'in verandaya çıkmasını bekledi. En az bir dakika boyunca kimse cevap vermedi. Duyulacak bir ses de yoktu.

Sonunda kapı açıldı ve ellili yaşlarında olduğu anlaşılan bir adam ortaya çıktı. Gergin görünüyordu ve gülümsemiyordu. "Evet?"

Cora derin bir nefes aldı. "Eğer müsaitse Bayan VanPatten ile konuşmak için buradayız. Benim adım Cora Winslow. Sanırım eşiniz babamı tanıyordu. Yirmi üç yıl önce öldüğünü yeni öğrendim. Onun hakkında bir şeyler öğrenmeyi umuyorum."

Adamın yüzü, seğiren sol gözü dışında donuktu. "Babanın adı neydi?"

Cora gözlerini adamın yüzünden ayırmadı. "Jack Elliot."

Omuzları çöktü. "Ben de öyle düşünmüştüm." Kapıyı daha geniş açtı. "Lütfen, içeri gelin."

Cora, Val ve Phin ile bakıştı. İkisi de onun hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. Ama sonra Phin'in eli onunkini yakaladı ve tuttu.

"İstediğimiz zaman gidebiliriz," diye fısıldadı. "Sadece söylemen yeterli."

Cora onun elini sıktı. "Teşekkür ederim."

"Köpeği getirebilir miyiz?" Phin sordu. "O benim hizmet köpeğim."

Adam sessizce başını sallayarak onları bir kanepenin köşesinde ellerini kucığında kavuşturmuş bir kadının oturduğu oturma odasına götürdü.

Cora'nın nefesi kesildi. Alice Bergeron VanPatten.

Alice yavaşça ayağa kalkarak onları karşıladı, yüzünde yorgun bir teslimiyet ifadesi vardı. "Polis misiniz?"

Cora gözlerini kırıştırdı. "Hayır. Ben kütüphaneciyim. Arkadaşlarım Val ve Phin özel dedektifler. Polise ihtiyacınız var mı?"

Alice güldü ama bu mutlu bir ses değildi. "Oh hayır. Kesinlikle değil. Lütfen oturun. Sorularınız olduğunu tahmin ediyorum ama önce benim bir sorum var." Cora ve Phin aşk koltuğuna oturana kadar bekledi, SodaPop Phin'in ayaklarının dibindeydi. Val, Cora'nın hemen arkasında ayakta kalmayı tercih etti. Adam koltukta Alice'in yanına oturdu ve el ele tutuştular.

Cora'nın babası ne yapmıştı? Alice'in elini tutan adam onun evli bir adamla ilişkisi olduğunu biliyor muydu? Alice'in ilk kocasının öldürüldüğünü biliyor muydu?

Belki de öyledir. Çarpılmış görünüyordu. Ve dehşete düşmüş. Kulübe katılın, efendim.

"Ben Cora."

Alice başını salladı, gülümsemesi zayıftı. "Biliyorum. Annene benziyorsun."

Cora irkildi. Alice'in böyle bir şey söylemesini beklemiyordu. "Annemi tanıyor muydun?"

"Kişisel olarak değil, hayır. Baban onun hakkında konuşurdu. Bir keresinde bana bir fotoğraf gösterdi. Annen, sen ve kardeşinle birlikteydi."

Cora ne söyleyeceğinden emin değildi. "Babam sana annemin bir fotoğrafını mı gösterdi?"

Alice başını salladı. "Onu çok severdi."

Cora tekrar gözlerini kırıştırdı. "Babamla... bir ilişkin var mıydı?"

Alice'in bezgin istifası yerini suçluluk duygusuna bıraktı. "Evet, ama tahmin ettiğiniz şekilde değil. Sana hikayeyi anlatmadan önce, beni nasıl bulduğunu bilmek istiyorum."

"Babamın kayıtlarını araştırıyorduk ve öldüğü yıl Twin Falls'taki bir silah dükkanından alınmış bir makbuz bulduk. 30-30'luk mermi almış. Bunları Google'da arattım ve kocanızın ölüm haberiyle karşılaştım. Özel dedektiflerim sizi araştırdı ve buraya, Baton Rouge'a taşındığınızı ve yeniden evlendiğinizi gördü."

"Ben Richard VanPatten," dedi adam. "Alice iki hafta önce babanızın cesedinin teşhis edildiği haberini gördü. Resmini hemen tanıdı. O zamandan beri sinirleri çok bozuk."

"Ve yas tutuyor," diye mırıldandı Alice. "Kaybın için çok üzgünüm Cora. İki hafta öncesine kadar öldürüldüğünü bilmiyordum."

"Ben de öyle," dedi Cora. "Son yirmi üç yıldır biri bana babamın imzasını taşıyan mektuplar gönderiyor." Alice'in nefesi kesildi ve Richard'ın yüzü şoktan donuklaştı. "Ne?" dediler birlikte.

Val, "Cora bizi bu yüzden tuttu," dedi. "Birileri ona ulaşmaya çalışıyormuş. Evine birkaç kez hırsız girdi ve dün New Orleans'ta takip edildi."

"Buraya başınızı belaya sokmaya gelmedik," diye ekledi Phin. "Cora'nın bilgiye ihtiyacı var. Onu korumamız gerekiyor. Jack Elliot'ı nereden tanıyorsun?"

"Adının bu olduğunu bilmiyordum," dedi Alice . "John Robertson olduğunu söylemişti. Ailem onu bana yardım etmesi için tuttu."

Cora'nın kalbi durulacak mı yoksa yarışacak mı bilemiyordu. John Robertson. Bu kadınla bir otelde kalırken John Winslow'u kullanmıştı. Başka bir takma ad olarak da kardeşinin adını kullanmıştı. "Taciz geçmişinize bakılırsa, ailenizin babamı neden tuttuğunu tahmin edebiliyorum. Ama neden benim ? Kocanızı öldürmesi için neden babamı tuttunuz?"

Alice başını salladı. "Hayır. Ailem bir silgi kiraladı, suikastçı değil."

Cora kaşlarını çattı. "Silgi mi? O da ne?"

Phin onun yanında kaskatı kesildi. "Schwarzenegger filmindeki gibi bir silgi mi?"

Alice bir kez başını salladı. "Evet."

Cora başını kaldırıp Phin'e baktı. "Silgi nedir? Kulağa bir suikastçı gibi geliyor."

Yüzünü buruşturdu. "Bazen öyle. Davaya göre değişir.

Anladığım kadarıyla Cora'nın babası hükümet için çalışmıyordu." "Hayır," dedi Alice. "Kesinlikle yapmadı. O bir bağımsız."

Cora'nın kafası karışmıştı. "Dur. Bana silginin ne işe yaradığını söyle."

Phin onun elini biraz daha sıkı kavradı. "Devletin tüm prosedürleri olmadan tanık korumayı düşünün."

Cora'nın beyninin bunu algılaması birkaç dakika sürdü. Tıkladığında Alice'e baktı. "Annenle baban benim

Baban sana yeni bir kimlik bulacak mı? Tacizci kocandan uzakta yeni bir hayat?"

"Evet. Bunu da yapmıştı ama son anda işler sarpa sardı." Alice içini çekti. "Jarred Bergeron acımasız biriydi. Beni hareket edemeyecek hale gelene kadar döverdi. Beni ailemden soyutladı. Ailemin beni umursamadığına, ona mahkum olduğuma inandırdı beni. Kasabadan birkaç mil uzakta bir çiftlikte yaşıyorduk ve birkaç çiftlik çalışanı dışında orada yalnızdık. Çoğu patronun işine karışmak istemiyordu ya da genç karısına haddinin bildirilmesi gerektiğini düşünüyorlardı. Ama çiftlik işçilerinden biri benim için üzüldü. Olanları aileme anlattı. Jarred'in kasabaya malzeme almaya gittiği bir gün, annem ve babam gelip beni evlerine, büyüdüğüm yere götürdüler."

"Ama Jarred onun peşinden geldi," dedi Richard, öfkeli bir sesle ses. "Erkek ve kız kardeşleri de dahil olmak üzere tüm ailesini öldürmekle tehdit etti. En küçüğü sadece on yaşındaydı. Bu yüzden onunla birlikte eve gitti."

"Ve seni cezalandırdı," dedi Cora sessizce.

Alice başını salladı. "Gerçekten çok kötüydü. Sonra ailemin evi alev aldı. Herkesi dışarı çıkardılar ama çok yakındı. Jarred güldü. Hayatlarımızdan uzak durmaları gerektiği mesajını aldıklarını umduğunu söyledi. İntihar etmeyi düşündüm ama kendimi buna zorlayamadım."

"Yapamadığına sevindim," dedi Richard huysuzca.

Alice onun omzuna yaslandı. "Ben de. Şimdi. O zaman dışarı çıkmak için yanıp tutuşuyordum."

"Ve kolluk kuvvetleri yardımcı olmadı mı?" Cora tahmin etti.

Alice'in ağzı acıyla buruştu. "Jarred varlıklı bir aileden geliyordu. Her şeyden paçayı kurtarabilirdi. Ve sonra bir gün, Jarred şehirdeyken, bu adam kapıyı çaldı. Babandı. Politik bir iş yaptığını iddia ediyordu.

Anket. Yeniden seçilecek aday hakkında konuşurken bana gizlice ailemden gelen mektubu gösterene kadar hemen şüphelendim. Mektupta bu adamı dinlemem gerektiği yazıyordu. Beni dışarı çıkaracak ve yeni bir kimlik alacaktım. Yeni bir hayat. Doğuya taşınacaktım. Ben de onu dinledim."

"İlişki yok mu?" Cora umutlu bir şekilde sordu.

"İlişki yok. Babanın planı basitti. İhtiyacım olan şeyleri bir sırt çantasına dolduracak ve çantayı evimizin arkasındaki ormana bırakacaktım. Bana Jarred'in kahvesine koymam için biraz toz verdi, böylece o uyuyacaktı ve ben de gizlice kaçabilecektim. Sonra da ormanda babanı bekleyecektim."

"Ama bir şeyler ters gitti?" Phin sordu.

Alice iç çekti. "Evet. Biri ispiyonlamış. Muhtemelen çiftlik çalışanlarından biri. Ailemin beni eve götürme girişiminden sonra Jarred beni izletti. Jarred'in babanın kaçmama yardım etmeye çalıştığını bildiğini sanmıyorum. Bence gerçekten onu aldattığımı düşünüyordu. Beni o kadar kötü dövdü ki bayılmıştım. Kamyoneti kaçırdım ve baban birkaç gün sonra Jarred'in mülkten ilk ayrılışında kapıyı tekrar çaldı. Yüzüme bir kez baktı ve hemen gelmemi söyledi. Sırt çantası için endişelenme. Beni arabasının arkasına yatırdı ve arabayı o sürdü. Şehirden çıkarken silah dükkanında durduk ve mermi aldı. Zaten bir tüfeği vardı. Sonra bir eczanede durdu ve bandaj aldı. Ne yazık ki Jarred'in pusuya yattığını görmedi."

"Kocanız sizi takip mi ediyordu?" Cora tahmin etti.

"Öyleydi. Baban beni kiraladığı bir av kulübesine götürdü. Bana Louisiana, sen ve kardeşin Cora hakkında hikayeler anlattı. Annen hakkında. Beni rahatlatmak için konuşmaya devam etti çünkü hala kötü durumdaydım. Daha arabayı kulübenin önünde durdurmamıştı bile.

Jarred ateş etmeye başladı ama baban çok sakindi. Arabayı durdurdu, tüfeği aldı, bana başımı eğmemi söyledi ve bir el ateş etti. Jarred ölmüştü."

"Bu da Alice'i kötü bir duruma soktu," dedi Richard. "Eğer o sırada ortadan kaybolursa, cinayetten şüphelenilecekti. Yüzü her yerde olacaktı ve polisler onu arayacaktı. Yeniden başlamak daha da zor olurdu."

"Yani baban benim için bir mazeret yarattı. Jarred zaten herkese onu aldattığımı söylemişti. Baban da bunu kullandı. Beni Salt Lake City dışında yol kenarında küçük bir motele götürdü ve birkaç saatliğine ayrıldı. Geri döndüğünde, bir mazeretim vardı. Güya Salt Lake'in merkezindeki lüks bir otelde bir adamla birlikteydim. Sanırım yerel şerifimiz çok dayak yediğim için hikayeden şüphe duydu ama mazeret o kadar sağlamdı ki başka seçeneği yoktu. Jarred'in ailesi benim yaptığım konusunda ısrar etti ama Salt Lake City'deki otel müdürü orada olduğuma yemin etti. Baban ona benim orada olduğuma dair nasıl yemin ettirdi bilmiyorum. Aklandım, bu da Idaho'dan özgür bir kadın olarak, mirasla ayrılabilceğim anlamına geliyordu. Jarred'in ailesinin şaşkınlığına rağmen çiftliği ve onunla birlikte gelen her şeyi aldım. Herkes benim bir fahişe olduğumu düşünüyordu ama umurumda değildi. Sadece ayrılmak istedim. Çiftliği sattım ve doğuya taşındım."

"Sen ve ailen Baton Rouge'a geldiniz," dedi Phin.

"Neden burası?"

Alice ilk kez içtenlikle gülümsedi. "Cora'nın babası Louisiana'nın kulağa harika geldiğini söyledi. Bir gece yol kenarındaki otelde kaldık, böylece ertesi gün yardımsız yürüyebilecek kadar iyileşmişim. Benimle konuşmaya devam etti. İşte o zaman bana ailesinin fotoğrafını gösterdi. Bir keresinde anneni aradı. Onu ne kadar çok sevdiğini duyabiliyordum. Bir müşterisiyle Baton Rouge'da olduğunu ve oranın güzel bir yer gibi görüldüğünü söyledi. Oralı olduğunu bilmiyordum.

New Orleans, ama aksanından güneyde bir yer olduğunu biliyordum. Açıkçası Baton Rouge'un sesi hoşuma gitmişti. Ailem yanan evlerinin sigortasından kazandıkları tüm parayı babanın beni saklaması için kullanmıştı, ama o zamana kadar çiftlikten gelen param vardı, bu yüzden birlikte bir yer tuttuk. Bergeron olan adımı Smith olan kızlık soyadıyla değiştirdim. Richard'la evlenene kadar da bir daha değiştirmedim." Omuz silkti. "Hepsi bu kadar."

Hepsi bu kadar mı? Cora'nın zihni dönüyordu. "Bilmiyorum bile ne soracağımı."

"Biliyorum," dedi Phin. "Peki ya Jarred'in ailesi? Etkili olduklarını söylemiştin. Jack Elliot kocanızı öldürdükten sadece iki hafta sonra öldürüldü. Jack'in ne yaptığını öğrenip onu öldürmüş olabilirler mi?"

Cora nefesini içine çekti. Güzel soru.

Alice irkildi. "Bunu hiç düşünmemiştim. İki hafta öncesine kadar öldüğünü bilmiyordum. Sanırım bu mümkün, ama nasıl  ğrenebileceğinizi bilmiyorum. İki de on yıl önce öldü. Ama taşındıktan sonra beni yalnız bıraktılar ve Jarred'den kalan her şeyi almama karşı ıkmadılar. Karşı çıkmaya çalıştılar çünkü oğullarını aldattığımı söylediler ama baban bana başka bir şey vermişti, yaralarımın fotoğraflarını. Daha önce hiç böyle bir şeyim olmamıştı. Hastaneye her gittiğimde, kayıtlar bir şekilde 'kayboluyordu'. Ama baban beni kurtardığı zamanki fotoğraflarımı verdi. Onları ailesine gösterdim ve halka aıklayacağımı söyledim. İtibarlarının mahvolacağını söyledim. Jarred'i zaten yerel polise ihbar etmiştim ve hiçbir şey olmamıştı ama büyük bir gazeteye gidip onlara anlatacaktım. Jarred'in ailesi çok öfkeliydi ama itibarları onlar için önemliydi, bu yüzden gitmeme izin verdiler. Onlara, yeni kasabamda Idaho'da kim olduğumu öğrenen olursa o fotoğrafı getireceğimi söyledim. Baban

bir kasaya koymamı söylemişti, ben de öyle yaptım. Baban iyi bir adamdı. Bugün onun sayesinde hayattayım. Başına gelenler için çok üzgünüm."

Phin başını salladı. "Bayan VanPatten, aileniz Cora'nın babasını nasıl öğrendi? Gazeteye ilan vermiş olamaz."

İyi bir soru daha, diye düşündü Cora, Phin'in de gelmesini istediği için memnundu.

"Bilmiyorum," dedi Alice. "Bir kez sordum ve babam konuyu değiştirdi."

"Hâlâ yakınlarda mı yaşıyor?" Cora sordu.

Alice başını salladı. "Beş yıl önce öldü. Annem de öldü. Ona sadece bir kez sordum. Eğer birisi onun ne yaptığını öğrenirse, başının büyük belaya girebileceğini fark ettim. Benim için çok şeyi riske atmıştı. Ben de... bıraktım."

Cora anlıyordu ama Alice'in gerçeği öğrenmek için biraz daha zorlamış olmasını diledi. "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Babamın başka bir hayatı olduğunu öğrenmeye hazır değildim ama en azından ihtiyacı olan insanlara yardım ediyordu." Aklına bir parça şüphe girdi. "İhtiyacı olan insanlara yardım ediyordu, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Alice dürüstçe. "Kötü insanlar için yasadışı işler yapacak bir adama benzemiyordu ama bilemiyorum."

"Yaptı mı senin Baba ayrılmak herhangi bir Kağıtlar geride mi?" Phin bastırdı. "Cora'nın babasının ne yaptığı hakkında daha fazla bilgi edinmek için kullanabileceğimiz bir şey var mı? Muhtemelen aynı hizmeti başkalarına da sunmuşsa, bunun için biri onu öldürmüştür. Cesedi bulunduğundan beri Cora güvende değil." Alice başını salladı. "Richard ve ben babamın öldüğünde herhangi bir açıklama bırakıp bırakmadığını merak ediyorduk. Geride bıraktığı tüm belgeleri en az iki kez gözden geçirdik ve

hiçbir şey bulamadık. Babam hassas belgeleri parçalama ve yakma konusunda çok başarılıydı."

"Baban ne yapıyordu?"

"O bir avukattı. Öldüğü güne kadar aile hukuku üzerine çalıştı. Beni korumayana kadar hukuka inanırdı. Ondan sonra bıkkınlık geldi. Benim durumumda olan kadınlar için pek çok karşılıksız iş yaptı."

Cora gülümsemeyi başardı. "Denemeye değerdı."

"Cora'nın babası yalnız mı çalışıyordu?" Phin sordu. "Aileniz Cora'nın babasından başka biriyle anlaşmış olabilir mi? Tek bir adamın idare edebileceği çok fazla ayrıntı var gibi görünüyor."

Yine güzel bir soru daha. Hükümetin, korudukları tanıklar için yeni kimlikler yaratan koca bir bölümü vardı.

"Bilmiyorum," dedi Alice. "Dediğim gibi, babama sadece bir kez sordum ve o da benimle bu konuda konuşmadı. Sadece John Robertson olarak tanıdığım adamla iletişim kurdum." Uzun bir süre Cora'yı inceledi. "Richard ve benim sonunda bir oğlumuz oldu. Ona babanın adını, John Robert VanPatten koyduk."

Cora'nın nefesi kesildi. "Ne?" diye sormaya çalıştı ama sözcük ağzından çıkmadı.

Alice kaşlarını çatı. "Özür dilerim. John Robertson'ın babanın gerçek adı olmadığını biliyorum ama bunca yıldır onu bu isimle tanıyorum."

Cora açıklayamayınca Phin, "Cora'nın erkek kardeşi John Robert'tı," diye açıkladı. "Bir yıl önce kanserden öldü."

"Oh," diye nefes aldı Alice. "Çok özür dilerim Cora. Seni incitmek istememiştim."

"Hayır, sorun yok." Yavaşça nefes aldı çünkü nefes nefese kalmak üzereymiş gibi hissediyordu. Phin onun elini bıraktı ve kolunu omuzlarına doladı.

Beni topraklıyor. "Sanırım," dedi sonunda, "babam bunu duysa çok mutlu olurdu. John Robert'ın da sevineceğini biliyorum. Aile içi şiddet mağdurlarına destek veren hayır kurumlarına katılırdı. Sanki onun anısı devam edecekmiş gibi."

Alice gülümsedi. "Bu çok hoş."

Phin boğazını temizledi. "Bunu sorduğum için üzgünüm ama bir soru daha. Siz ikiniz ne zaman tanıştınız? Ve Richard geçmişinizi ne zaman öğrendi?"

Cora'nın zihninin Phin'in sorusunun ardındaki anlamı çözmesi bir dakika sürdü ama çözdüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Richard bir şekilde bu işe karışmış olabilir miydi? Bu mümkün görünmüyordu.

Richard VanPatten alınmamış görünüyordu. "Alice bir iç dekoratör. Bu evi on iki yıl önce satın aldım ve yeniden dekore etmesi için onu tuttum. Bir yıl sonra taşındı ve ondan sonraki yıl da evlendik. Bana geçmişi ve evlenmeden önce John Robertson olarak tanıdığı adam hakkında her şeyi anlattı." Yutkundu. "Kocasının ona yaptıklarının fotoğraflarını gördüm. O zamandan beri her gün baban için Tanrı'ya şükrediyorum. Eğer o olmasaydı, Alice hayatımda olmazdı. Bir oğlum olmazdı."

"Teşekkür ederim," dedi Phin, sesinde bir özür vardı. "Sormak zorunda kaldığım için özür dilerim." Dönüp Val'e baktı. "Başka sorunuz var mı?"

"Hayır. Elimdekileri sordun. Gitmeye hazır mısın, Cora?"

". Teşekkür Alice," dedi içtenlikle. "Artık neye bakacağımızı biliyoruz."

Val onları arabaya götürdü ve Cora bir kez daha bitkin bir halde arka koltuğa yığıldı.

Val onları tekrar yola çıkardığında, "Beklediğim bu değildi," dedi. Phin onun yanına oturdu, SodaPop da

ayaklarını. "Benimle geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Sormak aklıma gelmeyen soruları sorduğunuz için."

"Phin tüm iyi soruları sordu," dedi Val. "İyi iş çıkardın, Phin."

Phin'in yanakları kızardı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Val güldü. "Az önce 'özel bir şey değildi' diye gürültü yapmadan bir iltifatı kabul ettin. İlerleme var. Burke'ü arayacağım." Patronunu aradı, arabayı sürerken kulaklığından konuşuyordu.

Cora başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı ve Val'in az önce öğrendiklerini tekrarlamasını duymazdan gelmeye çalıştı. "O haklı. Gerçekten çok iyiydin, Phin. Teşekkür ederim."

Kolunu onun omuzlarına doladı. "Bir şey değil. Biraz daha uyu. New Orleans'a döndüğümüzde seni uyandırırım."

Bu yüzden onun omzuna yaslandı ve derinlerde bir yerde bu adamın onu güvende tutacağını bilerek kendini uykuya bıraktı.

Baton Rouge, Louisiana

14 ARALIK ÇARŞAMBA, :10

SAGE yola çıkmadan önce Cora Winslow'u taşıyan büyük siyah cipin geçip gitmesini bekledi.

güvenli bir mesafe bıraktı. Daha fazla risk almak istemiyordu, özellikle de o sabah o yaşlı kütüphaneci kadınla karşı karşıya geldikten sonra.

Yaşlı kadın onu sinirlendirmişti ve bu utanç vericiydi. Bir şey araştırmak için beklediğini söylemeliydi, ama söyledi mi? Hayır, hayır. Cora Winslow'dan bahsetmişti. Onunla randevusu olduğunu söylemişti.

Cora'nın o gün işe gelmeyeceğini iddia etmişti, bu yüzden Winslow'ların evine geri dönmüş ve Cora'yı oradan kütüphaneye kadar takip etmişti. Ama sonra uzun boylu sarışın koruma, onlar ayrıldıktan sonra peşlerine takıldığını fark etmiş ve oldukça etkileyici bir hareketle onu kaybetmişti.

Ve şimdi işler ilginçleşmeye başlamıştı. Cora Winslow neden Baton Rouge'a kadar gelmişti?

Alice VanPatten da kimdi? Cora VanPatten'ların evindeyken internette araştırma yapmış ve Alice'in bir iç mimar ve VanPatten'ların eşi olduğunu öğrenmişti.

Richard'la. Ama Cora ile anlamlı bir bağlantısı yoktu. En azından henüz.

Büyükbabasının bilip bilmediğini merak etti.

Sorarsa neyi açığa çıkaracağını merak ediyordu ama bunun pek de önemi yoktu. Bundan sonra büyükbabasıyla yapacağı her konuşmada üstünlük Sage'in olacaktı.

En azından Joy Thomas'ı vurmak niyetinde değildim. Gerçekten de bir kazaydı.

Ancak büyükbabası Medford Hughes'u öldürmeye tamamen niyetliydi. Çalışma odasındaki gizli kasasına girmiş, iki silah almış ve saatler sonra sadece bir silahla geri dönmüştü.

Medford'un ölüm haberi çoktan haberlere düşmüştü. Kafasına isabet eden bir kurşunla ölmüştü. İkiyle ikiyi toplayıp dördü bulmak zor değildi. Ama Sage haber yayıldığında bunu çoktan çözmüştü.

Burke Broussard ve iki adamını -ve bir köpeği- Cora Winslow'un evinden Medford'un evine kadar takip etmişti. Bir blok öteye park etmiş ve dinlemek için uzun menzilli mikrofonunu kullanmıştı.

Medford'un arabasında ölü olduğunu öğrenince de şaşkına dönmüştü. Büyükbabasının kasasından çıkardığı silahlar o zaman anlam kazanmıştı.

Akıl. Uçmuş. Kelime oyunu yapmıyorum.

Alan'ın Medford Hughes'u öldürmüş olması şok etkisi yaratmıştı. Büyükbabası, Sage'in bildiği kadarıyla, hiç kimseyi öldürmemişti. Hem de hiç.

Medford dizüstü bilgisayarların çalıntı olduğunu anlamış olmalı. Medford, girmesi istenen tüm dizüstü bilgisayarların çalıntı olduğunu biliyor olmalıydı. Sadece önceki laptopların nereden geldiğini bilmiyordu.

Sage sırtarak Broussard dizüstü bilgisayarlarını düşündü. Büyük olasılıkla Medford dizüstü bilgisayarın kapağındaki Broussard logosundan haberdar olmuştu. Büyükbabası bu kadar ayrıntıyı görememiş olabilirdi ama Medford görmüştü.

Sage, çalınan Broussard dizüstü bilgisayarlarının Medford'un arabasının arka koltuğunda bulunduğunu öğrenene kadar Alan'ın tetiği çektiğinden yüzde yüz emin değildi.

Bu bilgi, olay yeri hakkında ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle konuşan polislerden gelmişti. Sage onların söylediği her kelimeyi duymak için uzun menzilli mikrofona neredeyse hiç ihtiyaç duymamıştı.

Medford'un kendini başından vurmuş gibi görünmesi gerekiyordu ama polisler durumun böyle olmadığını düşünüyordu. Medford'un karısı da ölmüştü. Alan ikisini de öldürmüştü.

Bu çok sertti.

Karısı bir bağımlıydı -uyuşturucu ve kumar- ama ölmeyi hak etmemişti. Tabii Medford bulduklarını ona söylemediyse, ki bu mümkündü.

Sage hâlâ büyükbabasının neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama öğrenecekti. Alan'ın cep telefonunu aradı ve adam cevap verdiğinde sırttı.

"Ne?" Alan'ın sesi düz ve öfkeliydi.

Ya da belki suçlu. Sage bunun büyükbabasının yıllar içinde kaç kişiyi öldürdüğüne bağlı olduğunu tahmin ediyordu. Ya Medford Alan'ın ilk cinayeti olmasaydı?

Cora'nın babasının da öyle olup olmadığını merak etti. Ama hâlâ nedenini bilmiyordu.

Neden önemliydi? "Alice

VanPatten kim?"

"Kim?" Alan sabırsızlıkla sordu. "Vaktimi boşa harcama, Sage."

Ne kadar kendini beğenmiş bir piç. "Vaktini boşa harcadığımı düşünseydim aramazdım büyükbaba. Basit bir cevap iyi olurdu. Cora Winslow ile ilişkisi olan Alice VanPatten'ın kim olduğunu biliyor musun?"

Bir an sessizlik oldu, uzun, çok uzun bir an. "Neden bahsediyorsun sen?" Alan sordu, sesi artık kısıktı.

Ve belki biraz da korkmuş.

Korku kısmı Sage'i çok memnun etti.

"Alice VanPatten kocasıyla birlikte Baton Rouge'da yaşıyor. Cora Winslow az önce korumalarıyla buradan ayrıldı. Broussard'ın adamları. Yarım saat kadar kaldılar ve Cora dışarı çıktığında sarsılmış görünüyordu."

Bir süre daha sessizlik oldu, sonra kıyamet . "Cora Winslow'u mu takip ediyordun?" diye gürledi büyükbabası. "Sana bunu yapmanı hiç söylemedim."

Bu iyiydi. Alan ısınıyor ve rahatsız oluyordu. Bu da Sage'in sinirlerine dokunduğu anlamına geliyordu.

Şaşkınlık numarası yaptı. Ve suçluluk. "Özür dilerim büyükbaba, ama gerçekten yaptın. En azından ben öyle sandım, bu yüzden dün sabah onu Broussard'a kadar takip ettim. Yanılıyor muydum?"

Alan ofladı pufladı. "Hayır, haklısın. Ama onu takip etmeyi bıraktık. Artık bunu yapma. Korumaları seni görürse..."

Sage o gün onu bir kez takip ederken yakalandığından bahsetmedi. "Alice VanPatten'ın kim olduğunu bilmiyor musun?"

"İstemiyorum. Ve sana kadını rahat bırakmanı emrediyorum."

Dur bakalım. tutun. Alan'ın sesindeki korku muydu?

Sage belli ki turnayı gözünden vurmuştu. Sadece karşılığının ne olduğunu bulması gerekiyordu. "Cora mı Alice VanPatten mı?"

"İkisi de," diye tersledi Alan. "İkisinden de uzak dur. Sadece sana söylediklerimi yapacaksın. O kadınlardan hiçbirinin peşinden gitmeyeceksin. Bu vesileyle bunu yapmanız yasaklanmıştır."

Yasak mı? Gerçekten mi?

Büyükbabası onu hiç tanımıyor muydu?

Sage sesini yumuşattı. "Elbette. Söz veriyorum."

"Pekâlâ."

Alan'ın rolüne inanmadığı açıktı, bu yüzden Sage sahte uysallığı bıraktı. "Medford Hughes'un öldüğünü duydum. Bu sabah haberlerdeydi."

"Kendini öldürdü," dedi Alan, tam da doğru miktarda üzüntüyle.

Büyükbabası bu işte çok iyiydi. "Karısı da öldü."

"Biliyorum. Ben de aynı raporu gördüm. Bir cinayet-intihar. Trajik bir durum ama Medford'un şimdiye kadar kendini kaybetmemesine şaşırdım. Karısının durumu uzun süredir kalbini ağırlaştırıyordu. Her iki şekilde de, bu bir trajedi. İkisi için de yıkıldım."

"Evet, öyle." Haberlerde Broussard dizüstü bilgisayarlarından bahsedilmemişti ve Sage sırf yaşlı adamı kızdırmak için bu detayı da konuşmanın içine katmak istedi ama kendini tuttu. Alan'ın neyin peşinde olduğunu anlayana kadar bekleyecekti. "Sanırım New Orleans'a geri döneceğim. Başka bir şey için bana ihtiyacın var mı?"

"Şu anda olmaz. Sana tekrar ihtiyacım olursa ararım."

Alan aramayı sonlandırdı ve Sage kiraladığı Camry'nin gösterge panelindeki saati kontrol etti. Büyükbabasının işi bitmeden New Orleans'a dönmek için zamanı vardı. Sage'in dost canlısı koruması hâlâ görevde olacaktı. Kimse Alan'a Sage'in mahalleye gizlice girdiğini söylemeyecekti.

O kasayı açmaya çalışmanın zamanı gelmişti.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

14 ARALIK ÇARŞAMBA, SAAT 15:00

Burke, Molly ve Antoine onları Cora'nın mutfak masasında bekliyorlardı ve Phin'e meşgul oldukları izlenimi verdiler. Bir şövale ve üzerinde keçeli kalemler ve yapışkan notlar olan bir beyaz tahta vardı.

Yemek de hoş bir manzaraydı. Phin açlıktan ölüyordu. Üçü mutfağa girdiğinde Molly elini kaldırdı. "Ocağın üstündeki üç tabakta balık ya da kabuklu deniz ürünleri yok. Onlar Cora'nın. Tezgâhtaki her şey

geri kalanımız içindir."

Cora'nın gülümsemesi minnettar ama titrekti. "Çok naziksin Molly, ama henüz aç değilim."

Phin yine de ona bir tabak hazırladı. Yemeği onun önüne koyarken sessizce, "Ye," diye emretti. "Bir şeyler yemen gerek."

Val, Cora'nın yanına oturdu, kendi tabağı da ağzına kadar doluydu. "O haklı. Sana zeki ve uyanık ihtiyacımız var. Bir şok geçirdin ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ama bunu yapabilirsin Cora."

Cora omuzlarını dikleştirdi. "Zeki ve uyanık, ha?"

Val sıırttı. "Evet. Balık alerjisi çok kötü. Zekâ için iyi olması gerekiyordu."

"Bu bir kelime değil," diye yakındı Antoine.

Molly telefonunu uzattı. "Evet, öyle. Tam burada, Merriam-Webster'da." Telefonu yerine koydu ve bir keçeli kalem aldı. "Siz yokken bazı notlar aldık. Sadece temel bilgiler."

Bildikleri ve bilmedikleri şeyleri organize etmek Molly'nin gücüydü. Phin, Cora'nın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu ve

beyaz tahtayı incelediler. Zaten bildikleri şeyler kategorilere göre düzenlenmişti.

Molly'nin kaydettiği makbuzlar, Antoine'ın Jack Elliot'ın mali müşavirlik bürosu hakkında topladığı bilgiler ve Alice Bergeron VanPatten hakkında bildikleri her şey vardı.

Sonra Phin'in gözüne yeni bir şey takıldı. "Sağ alt köşedeki şu rakamlar ne?"

Antoine halinden memnun görünüyordu. "Siz Baton Rouge'a giderken tavan arasında babanızın eski bilgisayarını buldum. Annen muhtemelen makine zarar görmesin diye bilgisayarı çarşaf ve battaniyelerle birlikte bir kutuya gömmüştü. Fişe taktım ve işte." Phin'in sorduğu numaraları işaret etti.

Cora çatalını yavaşça tabağa indirdi ve kaşlarını çatarak beyaz tahtaya baktı. "Bunlar banka hesap numaraları mı?"

Antoine elini uzattı ve Burke iç çekerek avucuna bir yirmilik sıkıştırdı. "Haklıydın," diye homurdandı Burke.

Antoine yirmi dolarlık banknotu gömleğinin cebine sokarken, "Bahse girerim Burke rakamları banka hesapları olarak tanıyacaktır," diye açıkladı. "Ama bunlar sıradan numaralar değil. İsviçre banka hesap numaraları."

Cora sandalyesine geri oturdu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ne?"

Antoine başıyla onayladı. "Bilgisayarda başlığı annenizin adı olan bir Word belgesi vardı. Garip olduğunu düşündüm, çünkü dosyaların geri kalanı tutarlı bir formatta adlandırılmıştı - Avrupa tarzında tarihle birlikte bir konu. Gün, ay, yıl. Bu belge ise bir şiir." Belgeyi kaşları çatık Cora'ya uzattı.

"Bir şiir mi?" Parçayı taradı, kaşları çatıldı. "Longfellow'un 'Miles Standish'in Kur Yapması' adlı kitabından.

John Alden, Priscilla Mullins'i seviyor ama ona Standish kur yapıyor. Neden anneme bu şiiri bıraksın ki?"

Burke avucunu uzattı ve Antoine daha önce aldığı yirmiliği Burke'e verirken suratını astı. "Burke bahse girerim şiiri hatırlarsın. Google'da aratmamız gerekti. Önemli olan şiirin kendisi değil. Paragrafların diziliş şekli. Garip bir şekilde gruplanmışlar, orijinal şiirin yazıldığı gibi değil."

"Bu bir şifreydi," diye açıkladı Molly. "Her paragrafın ilk harfleri, babanızın bölümlere ayırdığı sabit diskin bir bölümünün şifresini oluşturuyor."

Cora alnını ovuşturdu. "Bölünmüş mü?"

Phin ona "Sabit disk bölümü, bir sabit diski bölmenin bir yoludur" dedi. "Farklı belgeleri farklı bölümlerde saklayabilir ve her bölümü ayrı ayrı parola ile koruyabilirsiniz."

"Şifre korumalı klasörlerim gibi," dedi Cora.

Phin bir omzunu kaldırdı. "Sayılır. Ama aynı bilgisayarda farklı işletim sistemlerinin kullanılmasına da izin veriyor. Bu daha verimli ve makineyi daha üretken hale getiriyor."

Antoine'ın kaşları havaya kalktı. "Nereden buldun bunu?"

"Yanlış harcanan gençliğimin bir ürünü," diye itiraf etti

Phin. "I

Kardeşlerimle paylaşmak zorunda olduğum bilgisayarı bölümlere ayırdım. Mahremiyete sahip olmanın tek yolu buydu. I..." Yüzünü buruşturdu, utançtan yanaklarının ısındığını hissetti. "Günlük tuttum."

Antoine öksürdü. "Bu senin derin sırrın mı? Gazeteci miydin?"

Phin başını salladı. "Günlüğe yazdığım şey buydu. Askere gitmeden önce bile kaygı ve öfke sorunlarım vardı. Günlük tutmak başımı dik için bildiğim en iyi yoldu. Ama bu, ailemin beni tanımasını istediğim bir şey değildi.

okumak için. Benim için zaten endişelendiklerinden daha fazla endişelenirlerdi."

Cora masanın altına uzandı ve onun elini sıktı. "Ben de günlük tuttum. Yardımcı oldu. Yine de tavsiye etmesi için bir terapistle ihtiyacım vardı, bu yüzden benden öndeydiniz."

Ne söyleyeceğinden emin değildi, bu yüzden karşılığında elini sıktı, destekten duygulandı.

Antoine ayılmıştı. "Anladım. Babanın yarattığı bölümler Cora, oldukça iyi parola korumalı. Diğerlerinin hiçbirine giremiyorum. Sadece şiirdeki şifreye sahip olana. İçinde İsviçre banka hesap numaralarının olduğu bir belge var."

Cora bir nefes verdi. "Annem bunu gördüyse bile benim hiç haberim olmadı. Belki de görmüştür ama onun gidişine o kadar üzülmüştür ki bunun bir şifre olduğunu fark etmemiştir. Asla öğrenemeyebiliriz. Hesabın hangi bankada olduğunu biliyor musun?"

Antoine başıyla onayladı. "Bir İsviçre bankası ama şehir merkezinde bir şubeleri var. Sen olmadan daha fazlasını yapamam. Çabucak değil."

"İsviçre hesabı olduğu için de kapatılmamış," dedi. "Yaklaşık on yıl önce İsviçre, hesap sahiplerinin fonlarını talep etmeleri için altmış iki yıllık bir süre belirledi. En azından biraz zamanımız var," diye ekledi kuru bir sesle.

"Kütüphaneci ıvır zıvırı mı?" Phin sordu ve ona gerçek bir gülümseme kazandırdı. "Evet. Başka bir projesi Ben bir öğrenciye yardım ediyordum. araştırma." Bir nefes aldı. "Sanırım o hesaptaki paranın bu silgi yan işinden geldiğini varsaymamız gerekiyor."

"Bu mantıklı," dedi Burke nazikçe. "İyi misin Cora?"

"Hayır, ama olacağım. Alice'le tanışmak beynimi alt üst etti. Babam hakkında düşündüğüm her şey yalanmış. Hayatta olduğunu sanıyordum. Yeni bir hayata başlamak için bizi terk ettiğini sanıyordum.

başka bir aile. Alice ile aldattığını sanıyordum." Hâlâ Phin'in elini tutan eline baktı. "Neredeyse tüm bunların doğru olmasını dileyecektim. Artık babamın ücretli bir katil olduğunu biliyorum. Ya da en azından bir kez öldürdüğünü." Başını kaldırdı ve gözleri Phin'in kalbini acıtan yaşlarla doldu. "Alice gibi insanları sadece silip onlara yeni bir başlangıç mı verdi, yoksa ağgözlülük ve kazanç için mi öldürdü?"

Burke masaya bir kutu mendil uzattı. "Bilmiyoruz ama o eski bilgisayarda daha fazlası olduğunu umuyoruz."

Cora gözlerini kuruladı. "Peki sırada ne var? Para konusunu kastetmiyorum. Bir dolar ya da bir milyon olması umurumda değil. Kanlı para olduğunu bile bile bunu kabul edebileceğimi sanmıyorum. Çoğu öldürmek için olmasa bile, en azından bir kısmı öyleydi."

"Jarred Bergeron bir anomali olabilir," dedi Burke. "Ne de olsa o sırada onlara ateş ediyordu."

"Alice'e göre," dedi Cora.

Burke başını salladı. "Evet, ama ona inandın, değil mi?"

Cora iç çekti. "İnandım."

Burke Phin'e baktı. "Sen mi yaptın?"

"Evet," dedi Phin. "Yalan söyleyerek ve bize Jack Elliot'ı tanımadığını söyleyerek çok daha fazla şey kazanabilirdi. Kocasının kapıyı açmasına izin vermeyerek kazanacağı çok daha fazla şey vardı."

"Katılıyorum," dedi Val. "Ben de ona inandım."

"Şey," dedi Burke, "umarım Jack, muhasebe müşterilerine yaptığı gibi silgi dosyalarını da saklıyordur. Bence sırada bu var Cora. Babanın hayatının bu yönünden birinin onu öldürmüş olması en mantıklısı. Bir müşterisini kurtarmasını engellemeye çalışan Bergeron gibi biri olabilir. Bir müşteri de olabilir, özellikle de baban teslim etmediyse."

Phin, Baton Rouge'dan dönüş yolu boyunca gerçekleri kafasında evirip çevirmişti. "Burke, Cora ve annesi ilk mektupları ne zaman aldılar? Jack kaybolduktan ne kadar sonra?"

Burke, "Temel bir gün sonra annesi bir mektup aldı," dedi. Cora'ya sempati dolu bir bakış attı. "Antoine ve ben annenin sakladığı mektupları bulduk. Tavan arasındaki kutulardan birindeydiler."

Cora hareketsiz kaldı. "Onları yaktığını sanıyordum. Onu gördüm onları yak."

Burke omuz silkti. "Onları daha sonra yakmış olabilir ama ilk birkaçını sakladı. Bakmak istersiniz diye onları bir kenara koydum."

Cora'nın dudakları titredi. "Hiç sanmıyorum. Ona ne söyledi? Ya da mektupları kim yazdıysa?"

Burke tereddüt etti. "Ayrılacağını söyledi. Başka bir eyalette bir kız arkadaşı olduğunu ve onun çocuğuna hamile olduğunu söyledi. Çok soğuk bir mektuptu, sana yazdığı mektuplara hiç benzemiyordu."

Cora, "Yani sadece onu aramakla kalmadı, ona bırakmış olabileceği diğer mektupları da okumadı," dedi. "Bilgisayardaki şiir gibi."

"Biz de öyle düşünüyoruz," diye kabul etti Burke. "Yine de mektuplardaki imza babaninkine benziyor."

"El yazısı analizi yaptırabilir miyiz?" Val sordu.

"Bunu ayarlıyorum," diye cevap verdi Antoine. "Ama Terrebonne Bölgesi şerifinin bir tane yapıp yapmadığını da öğrenmeliyiz." Cora şakağını ovuşturdu. "Dedektif Goddard bunun listesinde olduğunu söyledi. Sanırım onunla tekrar konuşmalıyız. O bir Houma'daki soruşturmayı yürüten kişi."

"Yarın," dedi Val. "Bugünden sonra yeniden şarj olman gerek." Cora'nın gülümsemesi alaycıydı. "Çünkü onu çoktan aramaya çalıştın ama operatör sana başka bir iş için dışarıda olduğunu söyledi."

ve en kısa zamanda size geri döneceğini söyledi."

Val gözlerini devirdi. "Ben yaptım. Bunu yaptığımdaydım ama o kısmı duydum." Başını kaldırıp Phin'e baktı. "Neden mektubun tarihini sordun?"

Cora boştaki elini salladı. Diğer eliyle hâlâ Phin'in elini tutuyordu. "Bir girip bir çıktım. Çoğunlukla dışarıdaydım ama o kısmı duydum." Başını kaldırıp Phin'e baktı. "Neden mektubun tarihini sordun?"

"Çünkü sadece katili onun tam olarak ne zaman öldürüldüğünü bilebilirdi. Annenizin babanızı aramasını engellemek için hızlı hareket etmesi gerektiğini sadece katili bilebilirdi. Acaba katili İsviçre'deki banka hesabını biliyor muydu?"

Molly ayağa kalktı ve soruyu beyaz tahtaya yazdı. "Bunu ben de merak etmişim. Başka neyi merak ediyorsun, Phin?"

Phin düşüncelerini düzenlemek için bir an durdu. Bölünmüş sabit disk daha fazla soru ortaya çıkarmıştı. "Makbuzları neden Cora'nın annesinin bulabileceği bir yerde saklasın ki? Göz önünde olmalılar çünkü onları kutulamıştı."

Antoine başını salladı. "Yani, eğer sabit diski bölümlere ayırıp gizlediyse, neden makbuzları kadının soru sormaya başlayabileceği bir yerde bıraktı?"

"Kesinlikle," dedi Phin. "Bence bunu bir ipucu olarak görüp bilgisayarını karıştırmaya başlasın diye yaptı ama yapmadı çünkü başka bir kadın için terk edilmek onu çok incitmişti. Ama bir gün geri dönmeyeceğinden endişeleniyordu. Sadece birkaç hafta önce Jarred Bergeron tarafından neredeyse öldürülüyordu. Birçoğumuz görevlendirildiğimizde en yakın akrabalarımıza mektuplar hazırlamıştık."

Phin, acı verici ayrıntılarla yazdığı bir mektubu hatırlıyordu. Ailesine pek çok şey için üzgün olduğunu söylemişti. Hiç farkında olmadıkları şeyler için. Sebep olmadıkları şeyler, öfkesi ve endişesi gibi. Ve hissettiklerini

Onların meşru bir parçası gibi hissettiğinden daha sık kendi evinde bir yabancı gibi hissediyordu. O mektupları hiç okumadıkları için mutluydu. Terhis edildiğinde onları yakmıştı.

Ve sonra tek bir kelime etmeden onları terk ettin.

Bunu telafi edecekti. Telafi ederdi.

"Jack yaptığı işin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında olmalıydı," diye devam etti Phin. "Bu yüzden eve gelmeme ihtimaline karşı karısına ipuçları bıraktı. Acaba katili de bunu biliyor muydu?"

Cora gözlerini kırptırdı. "Birinin evimde aradığı şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Arkasında bıraktığı ipuçlarını mı?"

Onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. "Bilmiyorum ama bu da bir olasılık."

Molly bunu beyaz tahtaya yazdı. "Aslında iyi bir olasılık."

"Ama bu ipuçlarını neden şimdi arıyorsunuz?" Cora sordu. "Neden o zaman değil?"

" bilmiyorsun," dedi Phin nazikçe.

Nefesini içine çekti. "Oh. Bunu hiç düşünmemiştim." "İşte bunun için burada bulunuyoruz," dedi Val , okşayarak.

omuz. "Ceset bulunduğu ve kimliği tespit edildiği için konunun tekrar gündeme geldiği açık. Mesele sadece cesedin bulunması değildi, çünkü bu altı hafta önceydi. Hırsızlıklar ceset teşhis edilene kadar başlamadı. Bu da demek oluyor ki onu o temele kim koyduysa, yıkım sırasında birinin bulunduğunu söyleyen haberlere dikkat etmemiş. Kimliği belirlendikten sonra fotoğrafı yayınlanana kadar Cora'ya odaklanmadılar."

Molly bir şeyler karaladı. "Haklısın Val. Devam edin, millet. Kafanızı kurcalayan başka ne var?"

"Neden Houma'daki bina?" Phin sordu. "Bu çok özel bir zaman dilimiydi - kazıklar ve alt temel hazırlandıktan sonra ve ertesi gün

temeli atılmıştı. Katil o binayı nereden biliyordu?"

Molly yazmaya devam etti. "Katil Houma'daydı ya da bir şekilde inşaatla bağlantılıydı. İyi düşündün, Phin. Başka ne var?"

"Bir ortağı ya da ortakları var mıydı?" Phin sordu.

"Bunu Alice'e sormuştun," diye gözlemledi Val.

Phin omuz silkti. "Bu bir kişi için çok fazla iş demek, müşterileri toplamak, gizli polis ya da federal olmadıklarından emin olmak için onları incelemek, çünkü bu bağımsız bir operasyondur. Birinin yeni kimlikleri ve müşterinin silinmesinin lojistiğini ayarlıyor olması gerekiyordu. WITSEC'in bunu yönetmek için koca bir bölümü var."

"Sana bir soru Molly," dedi Antoine. "Jack'in öldüğü gece nerede olduğunu kim biliyordu? Müvekkili tabii ki, ama başka kim? Jarred Bergeron davasında olduğu gibi müvekkilin kaçtığı kişi mi? Ya da belki bir ortak?"

Molly yazdı. "Cora, baban kaybolduktan sonraki günlerde evine hiç hırsız girdi mi? Eşyalarından herhangi biri kayboldu mu, sanki onlar için geri gelmeye çalışmış olabilir mi? Birini öldürmüş ve kendi isteğiyle gitmiş gibi göstermeye çalışmış olsaydım, bazı eşyalarının da onunla birlikte kaybolmasını isterdim. Liseden fotoğraflar ya da kupalar, hatta bir pasaport. Babanızın pasaportu tavan arasındaki kutulardan birindeydi."

"Annem bana hiç böyle bir şey söylemedi ama ben sadece beş yaşındaydım ve sanırım beni en kötüsünden korumaya çalışıyordu. Eve gelmediği için yıkılmıştım. Başka bir kadın bulunduğunu anlamamıştım ama annemin büyükanneme başka bir aile bulunduğunu söyleyerek ağladığını duydum. Bunu anladım." İç çekti. "Ondan çok nefret ediyordum."

Phin, "Bildiklerini göz önüne alırsak yapmalıydın," dedi. "Kendini bu kadar hırpalama."

Gönülsüzce omuz silkti. "Bu çok zor."

"Annen o zamanlar sırlarını kime açmış olabilir?" Molly bastırdı.

Cora kaşlarını çatı. "Büyükanmem, ama ikisi de öldü ve ikisi de günlük ya da hatıra defteri bırakmadı. Annem yıllar boyunca Harry Fulton'a çok bağılıydı ve ben doğmadan önce onu tanıyordu. O benim avukatım."

"Dün konuştuğun kişi mi?" Antoine sordu. "Biz sana yaklaşmadan önce mi?"

"Evet. Vaftiz törenimdeydi. Harry hep buralardadır. Bir şeyler biliyor olabilir. Onu arayıp sorabilirim." Boştaki eliyle telefonuna uzandı ama Phin onu durdurarak telefonunu da aldı.

"Bekle. Onu kontrol etmemiz gerek."

Cora'nın kaşları çatıldı. "Ne? Neden?"

"Dün sana davranışını beğenmedim. Bir taksiye binmesi ve randevuları olduğu için şehirde peşinden koştururken seni orada bırakması."

Cora ona baktı, gözlerinde öfke parlıyordu. "Harry'nin bu işe karıştığını mı düşünüyorsun? Harry'nin mi?" Sesi her kelimedede yükseliyordu. "Bu mümkün değil. Sadece mümkün değil." Sonra öfkesi üzgün ve kırılğan bir şeye dönüştü. "Öyle mi?"

Phin ona yalan söylemek istedi. Ona eski arkadaşının tamamen güvenilir olduğunu söylemek istiyordu ama bunu yapamazdı. En azından henüz.

"Belki de değil," dedi Phin, onu incitmek istemiyordu ama adamın tavrı onu kızdırmıştı. "Sadece dikkatli olalım, tamam mı? Mektuplar gelmeye başladığında o senin hayatındaydı."

Cora'nın ağzı açıldı, sonra kapandı. Bütün vücudu sarkmış gibiydi. "Tamam," diye fısıldadı. "Kahretsin."

"O ilk Noel'de ne renk elbise giydiğini biliyor muydu?" Phin, Cora'ya yazdığı ve okuduğu mektubu düşünerek sordu. "Baban kaybolduktan sonra mı?"

Cora başını sallamadan önce bir an sessiz kaldı. "Evet. O pazar annemle bize kiliseye kadar eşlik etti. Bize her zaman kilisede eşlik ederdi. O yeşil elbiseyi yirmi üç yıl boyunca merak ettim. Belki babam o sırada yakınlardadır, beni ziyarete gelir, hatta bize geri döner diye düşündüm. Ama hiç gelmedi. Başka biri tarafından yazıldığını bilmek her şeyi değiştiriyor. Ama hala Harry'nin bu işe karıştığına inanamıyorum. İnanamıyorum işte."

"Harry annene karşı bir şeyler hissediyor muydu?" Phin nazikçe sordu.

Cora tereddüt etti, sonra sefilce başını salladı. "Annem hep gülüp geçerdi ama büyükannem ona ne zaman evleneceğini sorardı ve o da annemin kalbini çaldığını, bu yüzden başkasına verecek bir şeyi olmadığını söylerdi."

Molly iç çekti. "Tamam. Tahtaya çıkacak." Harry'nin adını yazdı ve Sebep'i ekledi: Kıskançlık mı? "Bu ihtimali elemek zorundayız. Bu, Harry'nin Jack'i aradan çıkarmak istemesiyle ilgili basit bir vaka olabilir."

Cora yutkundu ve zaten ıslak olan mendiliyle gözlerini sildi. Phin kutudan bir tane daha aldı ve Cora ona sulu bir teşekkür gülümsemesi sundu. "Hâlâ Harry konusunda yanıldığını düşünüyorum," dedi inatla, ama Phin kendi sözlerinden şüphe duyduğunu görebiliyordu. "Ama kontrol etmen gerektiğini biliyorum."

Phin onun gözlerine o yaralı bakışı yerleştirmekten nefret ediyordu. "Peki ya Medford Hughes? Yirmi üç yıl önce buralarda mıydı?"

"Hayır," dedi Burke. "On yıl öncesine kadar New Orleans'a taşınmamıştı. Bu onun işin içinde olmadığı anlamına gelmez. O

bir ortak olabilir. Jack'in bir ortağı varsa bile aynı şehirde çalışıyor olmaları gerekmiyordu. Olmamaları tercih edilebilirdi."

"Ama Medford kendini öldürmedi," dedi Antoine. "O öldürüldü. Dizüstü bilgisayarları çalan da o değildi, yanlış vücut tipi idi. O bir ağ adamıydı. Muhtemelen sabit disklerimizde ne sakladığımızı öğrenmek için getirilmişti. Bence Medford'a tuzak kuruldu, kişisel görüşüm."

"Katılıyorum." Burke tahtayı inceledi. "Beynim sürekli Phin'in bir ortakla ilgili söylediklerine geri dönüyor. İnsanları silmek zor iştir. Jack'in bir ortağı olduğunu varsayalım. Nasıl tanıştılar? Nasıl iletişim kurdular? Jack öldükten sonra ortağına ne oldu?"

Antoine, "Bunların bir kısmı bölümlenmiş sürücünün arkasında olabilir," dedi. "En yüksek önceliğimi ona girmeye vereceğim."

"Ofisteki suç mahalli hakkında daha fazla ayrıntı biliyor muyuz?" Phin sordu. "Hiç kan izi buldular mı?"

"Ofisimizde kan yok," diye cevap verdi Antoine, "Joy'un ki hariç tabii. Medford'daki olay yerinden gelen kurşunlar var. Polisler hiçbir şey açıklamıyor ama mermiler şu anda balistik laboratuvarında sıralarını bekliyor."

"Polisin bunu ifşa etmediğini nereden biliyorsunuz?" Cora sordu, sonra başını salladı. "Boş ver. Bilmek istemiyorum."

Antoine sırtıttı. "Çabuk öğreniyorsun. Onları gözetlemeye devam edeceğim. Balistik sonuçları ellerine ulaştığında onlara ileteceğim."

Cora kaşlarını çattı. "Kardeşin polis şefi değil mi? -NOPD'nin dosyalarına girdiğinde sinirleniyor musun?"

Antoine omuz silkti. "Bana soru sormayın, ben de size yalan söylemeyeyim."

Burke başını salladı. "O yüzden tavan arasını aramaya devam edeceğiz Cora. Ve Antoine da tavan arasına girmeye çalışacak."

Bölümlenmiş sabit disk. Harry Fulton'ı kontrol etme işini ben . Eğer temiz görünüyorsa, baban kaybolduktan hemen sonra gerçekleşen hırsızlıklarla ilgili sorular sorabiliriz. Birisi babanızın kayıtlarını arıyor olabilir, ya bir ortak ya da bir müşteri. Kim olduğunu bilmemiz gerek."

"Ve Cora'ya o mektupları kimin yazdığını bilmemiz gerekiyor," dedi Phin. "Harry'nin el yazısından bir örnek alabilir miyiz?"

Cora yorgunca iç çekti. "Harry'nin yıllar boyunca yazdığı mektuplar var. Anneme verdiği birkaç kart. Onları bulacağım."

Burke, Phin'e doğru baktı. "Pencerelere şu kilitlerden birkaç tane taktırdım ama senin kadar hızlı değilim."

Phin rahatlamıştı. Yapacak somut bir şeye ihtiyacı vardı. "Ben hallederim. Cora, sen kendi odanda uyuyabilirsin. Bu sabah yaptığım ilk oda orasıydı. Geri kalanı üzerinde şimdi çalışacağım."

Gülümsemesi çok tatlıydı. "Teşekkür ederim."

Uptown, New Orleans, Louisiana

14 ARALIK ÇARŞAMBA, SAAT 15:15

Sage evdeki kimseye görünmeden büyükbabasının çalışma odasına girdi. Üvey büyükannesi kuafördeki haftalık randevusuna gitmişti. Kendini bildi bileli her Çarşamba saat üçte saçını yaptıırırdı.

Kilise ayini için güzel görünmesi gerekiyordu. Kamera bile hazırda. Kameranın ne zaman büyükbabasını pür dikkat dinleyen insanların yüzlerine kayacağını kimse bilemezdi.

Lexy yakın çekim için her zaman hazırda. Sage, Alan'ın çalışma odasının kapısını kapatırken telefonuna baktı. Kapıdaki görevliye, büyükbabası ona mesaj atması için yüz dolar vermişti. Sage, Alan'ın

Alan'ın eve erken gelmesini bekliyordu ama şaşırmak istemedi.

Kitaplığa doğru yürüdü ve sadece nereye bakacağını bildiği için menteşeli alanı buldu. İşçilik dikkat çekiciydi. Alan'ın onu açtığını görmemiş olsaydı, orada olduğunu asla bilemezdi.

Büyükbabasının kamera görüntülerinde yaptığı gibi dikkatlice kenarından çekti. Kitaplık açıldı ve kasa orada duruyordu.

Eski bir şeydi. Belki yüz yıllıktı, tıpkı evin kendisi gibi. Telefonunu çıkardı ve büyükbabası için önemli olan tüm tarihleri listelediği notlar uygulamasını açtı.

Alan'ın doğum günü mü? Kadranı çevirdi ve kolu çekti. Olmadı.

İlk karısı Anna'nın doğum günü mü? Hayır.

Lexy'nin doğum gününü denedi. Alan'ın iki evlilik yıldönümünü de.

Alan'ın tüm çocuklarının doğum tarihlerini denedi, teyzesi Jennifer'inki de dahil, ki onun doğum gününü de epeyce araştırdıktan sonra resmi kayıtlarda bulmuştu.

Hiçbiri işe yaramadı.

Kendi babasının ölüm tarihini denedi. O da olmadı.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde geri döndü ve bir hata yapmış olma ihtimaline karşı tüm tarihleri tekrar denedi. Ama hiçbir işe yaramadı.

Lanet olsun.

Cebinden sahip olduğu en küçük fiber optik kamerayı çıkardı ve gizli kitaplığın menteşesi boyunca yerleştirdi, böylece lens doğrudan şifre kadranına bakacaktı. İdeal değildi ve ona tam bir görüş sağlamayacaktı ama kombinasyonu çözebilirdi. Başka bir yere yerleştirmek

kadranı çeviren büyükbabasının elinin görüntüyü engellemesine neden oldu.

Sage, büyükbabasının kasayı açarken durduğu yerde duruyordu. Orada olduğunu bilseydiniz kamera görünürdü ama büyükbabasının çok yakından bakmadığını umuyordu.

Ayrıca, Alan'ın gözleri bugünlerde oldukça kötü görüyordu. Denese bile muhtemelen göremezdi.

Sage, Alan'ın bir gece önce Medford'un evine nasıl geldiğini merak ediyordu. Gerçi kasadan aldığı silahları gördükten sonra, Sage büyükbabasının iddia ettiği her şeyden kuşkulandı.

Tanıdığını adam bir yabancıydı. Alan'ın gözleri gerçekten kötüleşiyor muydu?

Bu muhtemelen doğrudu. Büyükbabası zayıflıktan nefret ederdi. Arabayla gezdirilmeyi ve özel gözlük kullanmak zorunda kalmayı utanç verici bulurdu. Yani görme yetisi meselesi muhtemelen doğrudu.

Sage isteksizce kitaplığı kapattı. Alan kasanın şifresini görmek için tekrar açana kadar beklemek zorundaydı. O zaman geri dönecekti.

Telefonu gelen bir mesajla çaldı.

Cehennem ateşi ve kükürt sana geliyor.

Kahretsin. Alan eve erken gelmişti.

Sage aletlerini hızla kaldırdı ve orada olduğuna dair bir kanıt bırakmadığından emin oldu. Büyükbabasının çalışma odasından sıvışarak yardımcısının kullandığı arka merdivene doğru ilerledi.

Belki de şansı yaver gider ve büyükbabası doğruca kasaya giderdi.

İçinde ne olduğunu gerçekten görmesi gerekiyordu.

Ama o zamana kadar Cora Winslow'u izlemeye devam edecekti. kütüphaneci çok olmak için dönüyordu.

İlginç.

12

Claude, New Orleans, Louisiana

14 ARALIK ÇARŞAMBA, SAAT 10:30

TAŞ'IN GÖZLERİ KOCAMAN AÇILMIŞTI. Phin'in koltuğuna uzandı, Delores dizine tünedi ve Phin onlara Günün en önemli olayı. "Babası silgici miydi? Cidden mi? Bunu beklemiyordum."

Phin, "Bir silgi iş başında birini öldürdü," dedi. "Sanırım bu durumun onun için başa çıkması en zor kısmı bu. Bugün kadının evine babasının metresiyle buluşacağını düşünerek gitti. Bu bir şoktu."

"Zavallı Cora," diye mırıldandı Delores. "Babanın bir katil olduğunu öğrenmek. Yıkılmış olmalı."

"Sanırım bu onu harap etmekten çok hissizleştirdi." Phin, SodaPop'un ipeksi kulağını okşadı. "Bunu sindirmesi gerekecek ve bu da zaman alır. Avukatının bu işe karışmış olabileceği düşüncesi onu çok daha fazla yıktı. Ona bu sabah tanıştığımız diğer adamı, arkadaşının babasını sormak istedim ama avukatı araştırmamızı önererek onu daha fazla incitmek . Arkadaşının babası muhtemelen iyidir. Onu önemsiyor gibi görünüyor. Ama onunla teması olan herkesi kontrol edeceğim."

Antoine bazı kontroller yapmıştı ama Phin'in kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Bu yüzden tüm o pencerelere yeni kilitler takarken, kendi geçmişini de kontrol etmişti.

Delores'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Tandy'nin babasından mı bahsediyorsun? Doğanın gücü kasırğa Tandy?"

Phin kıkırdadı çünkü bu Tandy Napier için iyi bir tanımdı. "Bir ve aynı. Bu gece hepimiz tavan arasında Jack Elliot'ın daha fazla plağını ararken geldi."

"Cora ona her şeyi anlattı mı?" Delores sordu. "Çünkü Tandy'yi bu işin dışında tutmak istediği izlenimini edindim."

"Cora'nın Tandy'ye bir şey söylemesine gerek yoktu. Tandy'nin orada tozlanan antikalar, tablolar ve heykeller yüzünden dikkati sürekli dağılıyordu. Cora, oraya birkaç kez gittiklerini, çoğunlukla eski elbiseler ve mücevherler aradıklarını, ancak Tandy'nin her zaman dikkatinin dağıldığını ve aradıklarını asla bulamadıklarını söyledi. Cora sonunda onu pencere kilitlerini takmama yardım etmesi için aşağıya gönderdi. El becerisi yok ve bana pek yardımcı olmadı ama kulağımı çınlattı."

Yine de Tandy iyi bir arkadaşı ve Cora Winslow hakkında daha çok şey öğrenmişti. Cora'nın gençlik yazlarını şimdi çalıştığı kütüphanede gönüllü olarak nasıl geçirdiği gibi. Sekiz yaşındayken büyükannesinin evindeki kütüphanedeki tüm kitaplar için nasıl bir kart kataloğu hazırladığını. Her zaman kitap yazmak istemiş ama hayal kırıklığına uğramıştı çünkü -Tandy'nin sesi komplocu bir fısıltıya dönüşmüştü- bu konuda gerçek bir yeteneği yoktu.

Babası gittikten sonra Cora'nın annesine nasıl baktığını, yaşlandıkça büyükannesine nasıl baktığını ve sonra

Kardeşi ölürken. Ve her birinin ölümüyle biraz daha kırılması, içine daha fazla kapanması Tandy'yi sonsuza kadar endişelendirdi.

Tandy ona Cora'nın kardeşi için bir ilik donörü bulma girişimlerinin her birini, Cora'nın babasını ya da onun "diğer kadınla" olan "diğer çocuklarını" bulmaya nasıl odaklandığını anlatmıştı. Artık böyle bir kadının hiç var olmadığını biliyorlardı. Cora'nın mektuplardan topladığı ipuçlarını takip etme becerisinden etkilenmişti.

Phin'in kalbi onun için kırıldı. Kardeşinden uzakta geçirdiğı zamana lanet ediyor olmalıydı, şimdi babasını aramak için yaptığı tüm o yolculukların boşuna olduğunu biliyordu.

Sırf bu yüzden bile mektubu yazanın cezalandırılması gerekiyordu.

"Phin?" Stone'un parmaklarını şıklatmasıyla başını kaldırdı.

Stone onu dikkatle izliyordu. "İyi misin?"

Phin başını salladı. "Sarmal değil. Sadece o lanet mektupların Cora'nın kardeşiyle geçirdiğı onca zamana mal olduğunu düşünüyorum. Babasının izini bulmak için haftalarını harcadı, ölürken kardeşiyle geçirebileceğı haftaları. Burke bana tüm mektupların bir kopyasını gönderdi. Birkaçını okudum ama geri kalanını bu gece okuyacağım."

"Babasının izini nasıl bulmaya çalıştı?" Stone sordu. "Mektuplarda herhangi bir ipucu bıraktı mı?"

"Çoğunlukla posta damgalarını kullandı. Babasının yirmi üç yıl öncesine ait bir fotoğrafı üzerinde yaş ilerlemesi yapmış, sonra da bunu mektupların postalandığı kasabalardaki postanelere ve restoranlara götürmüş. Tandy'ye göre, dışarıdan gelen birinin fark edileceğini düşünerek en küçük kasabaları seçmiş. Ama hiç kimse Jack Elliot'ın kimliğini kesin olarak belirleyemedi."

"Çünkü ölmüştü," dedi Stone acımasızca. "Sanırım asıl soru şu: Mektubu yazan kişi o yerlere

mektupları postaladı mı yoksa başka birine postalatabildi mi?"

"Bunu ben de merak ediyordum," diye itiraf etti Phin. "Anlaşılan Cora da merak etmiş. Çeşitli postanelerdeki posta müdürlerine, kendilerine yerel olarak postalanması istenen herhangi bir mektup ya da kart gönderilip gönderilmediğini sormuş. Tandy, mektupların yarısından fazlasının postaneye ulaştıktan sonra posta müdürü tarafından elle damgalandığını söyledi."

"Bizim yaşadığımız yerde bu çok olur," dedi Delores. "Özellikle de Sevgililer Günü'nde. Loveland, Ohio'da bir posta çalışanı olmak can sıkıcı olmalı. Şubat ayında onlar için hep üzülürüm. İnsanlar Sevgililer Günü kartlarına 'Loveland' damgası vurulmasını istiyor. İnsanların bunu daha kötü nedenlerle yapabileceğini hiç düşünmemiştim."

Stone onun başının tepesini öptü. "Çünkü sen dürüst bir insansın."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu hiç yaptınız mı? Birini farklı bir yerden geldiğine inandırmak için mektupları başka bir postaneye gönderip posta damgası vurdurdunuz mu?"

Stone'un bakışları Phin'e kaydı. "."

Delores'in gözleri büyüdü. "Phin? Bunu sen mi yaptın? Neden yaptın?" Phin Stone'a ters ters baktı.

"Pislik herif."

Stone omuz silkti. "Ben karıma yalan söylemem."

Phin içini çekti. "Yıllar boyunca aileme birkaç kart gönderdim. İzimi bulmalarını istemediğim için onları batıdaki postanelere gönderdim."

"Phin." Delores'in onaylamadığı belliydi.

"Öldüğümü düşünmelerini istemedim."

"Sebepleri vardı," dedi Stone sessizce. "Bunun hakkında konuşmuştuk."

Delores başını salladı. "Biliyorum, biliyorum. En azından ölmediğini bilmelerine izin verdiğine sevindim. Ne zaman

"Onlara en son ne zaman kartpostal gönderdin?"

Phin yüzünü buruşturdu. "New Orleans'a ilk gittiğimde. Denver'da posta damgası vurdurmuştum. Üzgünüm."

"Bu iki yıl önceydi!" Delores haykırdı. "Senin bir çukurda ölü yattığını düşünüyor olmalılar."

Phin tam tekrar özür dileyecekti ki Stone'un rahatsız bir şekilde kıpırdadığını fark etti. "Ne oldu?" Phin sordu. "Şey."

Stone bir nefes verdi. "Onlar senin bir çukurda öldü."

Phin sertleşti ve SodaPop yaklaştı. Parmakları Phin'in ceketinin içine girdi. Bu artık alışkanlık haline gelmişti. "Neden böyle söylüyorsun?"

Delores kocasının gözlerinin içine bakmak için döndü. "Evet, Stone. Açıkla."

Stone burun kemiğini sıktı. "Scarlett senin uzun zamandır New Orleans'ta olduğunu biliyordu."

Phin'in kalbi tekledi. "Nasıl?"

"Bir ev kiraladın dostum. Ev sahibin kredi kontrolü yaptı. Senin adının geçtiği her yerde arama yapmadığını mı sanıyorsun? O bir polis. Ve çok akıllıdır."

Phin kanepeye geri çöktü, sırık gibi olmuştu. "Buraya beni aramaya hiç gelmedi."

Stone ona kuşku dolu bir bakış attı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Sen onu Miami'de terk ettikten sonra neden gelsin ki? Orada olduğunu biliyor. Ziyaret ettiğimizde ondan kaçtığını anladı. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, ona tek kelime bile etmedim. Söylemeyeceğime söz verdim ve söylemedim. Kaçmak istediğinde bizimle kaldığından hâlâ haberi yok. O zamanlarda ondan sadece yirmi beş mil uzakta olduğunu bilmiyor." İçini çekti. "Bulunmak istemediğini biliyor, Phin. O da seninle

Bir çukurda  l  yatmadığını bilmek. Tüm aileniz bununla yetiniyor."

Phin tokat yemiş gibi hissetti.

Ki bu adildi. Tokatlanmalıydı. "Kahretsin." Ellerin  yüzünde ovuşturdu. "Ben bencil bir pisliğim." Arkadaşlarından hiçbir yalanlama duymadı, bu da onu daha da kötü hissettirdi. Ellerin  bıraktı, bir tanesi SodaPop'un ceketinin içine geri girdi. "Bunu d zelteceğim. Ve eğer bana gitmemi söylerlerse, gideceğim."

Delores sessizce, "Gerçekten yapacaklarını sanmıyorum," dedi. "Ve eğer yaparlarsa, bizimle kalabilirsin. Ya da buraya geri dönersin. Burada seni destekleyenler var Phin. Onlar da seni önemsiyor."

Phin son kırk sekiz saat içinde aldığı desteği düşündü. " yle. Burke, Val, Molly, Antoine." Cora da öyle. Çok güçlüydü ama ona ihtiyaı vardı. "Beni de dahil ettiler. Yapmama izin vermek zorunda olmadıkları şeyleri yapmama izin veriyorlar. Çok fazla ikinci şansım oldu." Boğazı d ğ  mlendi. "Her zaman ikinci şanslara ihtiyaç duyan kişi olmak istemiyorum."

"Ama sen öylesin," dedi Stone bir gram bile sitem etmeden. "Bu senin hatan değil. Kum havuzunda başına kötü şeyler geldi ve oraya gitmeden önce zaten depresyondaydın."

Phin  yleydi. Gençken günlük tuttuğundan bahsettiğinde çalışma grubuna yalan söylememişti. Günlükleri ve nazik bir rehberlik danışmanı onu gerçekten düzeltilemez bir şey yapmaktan alıkoymuştu.

"Son zamanlarda terapistinle konuştun mu?" Delores ekingen bir tavırla sordu.

"Birkaç hafta içinde değil. Ama şu anda iyiyim ve-" Kendini durdurdu, eski alışkanlıklarına geri döndüğünü hissetti; hafif bir iyileşmeyi daha fazla yardıma ihtiyaç duymamakla karıştırıyordu. Ki bu doğru değildi. En azından onun için.

"Ve bu onunla konuşmak için en iyi zaman. Düzgün olduğum ve düşünebildiğim zaman."

Delores sanki ona yeni bir köpek yavrusu vermiş gibi sevindi. "Yaşasın! İlerleme."

Phin güldü. "Onu bu hafta arayacağım."

"Güzel." Stone memnun bir şekilde başını salladı. "Madem aklın başında ve düşünebiliyorsun, Cora Winslow'a yardım etmen için sana nasıl yardımcı olabileceğimizi bulalım."

Phin bu konu değişikliği için sonsuza dek minnettardı. "Evi yapabildiğim kadar güvenli. Umarım bu gece uyuyabilir." Vızıldayan telefonuna baktı, ekrandaki bildirim kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ne oluyor be?"

Cora'nın dış mekan kameralarından biri, kapıya yakın bir hareketle tetiklenmişti.

Birisi gizleniyordu. Siyah giyimli ve kar maskeli.

Joy'u vuran davetsiz misafir değildi ama. Yanlış vücut tipi. Bu kişi birkaç santim daha kısa ve çok daha inceydi. Kamera açısından cinsiyetini söylemek zordu.

Kafasını kaldırdığında Stone ve Delores'in konuşmasını beklediğini gördü. "Cora'nın evine gitmem gerek. Biri içeri girmeye çalışıyor."

Stone, Delores'in sırtını sıvazladı. "Bırak beni bebeğim. Ben de onunla gidiyorum."

Phin bir metin ekranı açtı. "Molly'ye mesaj atmam gerek. Bu gece koruma görevinde."

Stone ayaklarını ayakkabılarının içine soktu ve anahtarlarını aldı. "Ben arabayı çalıştırayım."

"Bundan korkuyordum," dedi Phin mesajını gönderirken. Molly hemen hareketi kendisinin de gördüğünü ve alarma geçtiğini söyledi. "İki gündür tavan arasını arıyoruz."

düz geceler. Oradaki bütün ışıklar yanıyor. Lanet bir deniz feneri gibiyiz."

"Birileri bir şey aradığınızı biliyor," dedi Delores.

"Evet. Çatı katında kapılar, pencereler ve bir balkon var. En azından artık içeri girmekte zorlanacaklar. Arkamdan kilitle, D. SodaPop, gidelim."

The Garden District, New Orleans, Louisiana

14 ARALIK ÇARŞAMBA, SAAT 11:00

Molly tam bir baş belası. Molly tam bir baş belası.

Cora, endişesini uyuyabilecek kadar bastırmayı umarak zihninde bu sözleri tekrarlayıp durdu.

Mutfak masasındaki bilgilendirme toplantısından sonra iyi bir uyku çekmeyi başarmıştı. Phin ikinci kattaki pencere kilitlerini değiştirmeye başlamıştı ve yatağında uzanırken onun hareketlerini duyabiliyordu. Onun çalışma sesi bir ninniden bile daha iyiydi. O daha ne olduğunu anlamadan dışarıyı kararmıştı ve Burke'ün ekibi tavan arasında babasının geride bırakmış olabileceği daha fazla ipucu arıyordu.

En azından Burke'ün ekibinin çoğu. Odasından tökezleyerek çıktı ve neredeyse Phin Bishop'un uzun bacaklarına takılıyordu. Karşı koridorun duvarına yaslanmış oturuyordu, bacaklarını önünde uzatmıştı, elinde bir gece önce okuduğu ejderha kitabı vardı.

"Ara vermişti" ya da öyle demişti. Ve belki de öyleydi. Ama aynı zamanda ona göz kulak oluyordu.

Ki bu inanılmaz derecede tatlıydı. Onun kalmasını diledi. Eğer isteseydi kalırdı, ama o bunu yapacak

Cesaret. Ona ihtiyacı olduğu için kendini zavallı hissediyordu. Ama ona ihtiyacı vardı.

Ama saat ona kadar tavan arasını aradıktan sonra herkes gibi o da evine gitmişti. Gece nöbetinde olan Molly dışında herkes gitmişti.

Molly, tam bir baş belası.

Molly, bana zarar vermeye çalışan herkesin icabına bakabilir.

Çünkü insanlar ona ulaşmaya çalışıyordu. Çünkü babası birini öldürmüştü. Ya da belki de bir müşterisini ortadan kaldırarak yanlış kişiyi kızdırdığı için.

Çünkü babası lanet olası bir silgiydi.

Bu sözler içindeki öfkenin neden oldu. Alice VanPatten'ın evinden ayrıldığından beri düşük seviyeli bir kaynama halindeydi.

Evet, Alice'in yardıma ihtiyacı vardı ama silgiyi başka biri kullanmalıydı. Karısı ve iki küçük çocuğu olan bir muhasebeci değil.

"Ne oluyor baba?" diye mırıldandı. "Gerçekten ne oluyor?"

Yuvarlandı ve yastığını yumrukladı. Ve eğer babası hâlâ hayatta, hâlâ burada olsaydı, onu da yumruklamak isteyebilirdi.

Böyle tehlikeli bir işi yapmaya nasıl cesaret edebilirdi? Ya müşterilerinden birinin işkencecileri onu eve kadar takip etseydi? Ya annesine zarar verselerdi? Ya da John Robert'a?

Jack bunu hiç düşünmüş müydü? Lanet olası bir kovboy olup diğer insanlara yardım ederken kendi ailesi için en ufak bir endişe duymuş muydu?

Derin bir nefes almak zorunda kaldı, çünkü kalbi çarpıyordu ve dişlerini o kadar sıkmişti ki çenesi ağrıyordu.

Eğer Idaho'da , Alice VanPatten bugün hayatta olmayabilirdi.

Ama babası bugün hayatta değildi, çünkü biri onu öldürmüştü.

Ve Joy Thomas dün ölmüş olabilirdi çünkü bir pislik güpegündüz Burke'ün ofisine girmişti.

Beni arıyorum. Benim hakkımda bilgi almak için.

Aynı pislik evine girmişti. Beş kez. Artık kendi evinde güvende değildi.

Ve çok kızgınım.

Derin bir nefes daha almak zorunda kaldı çünkü ilki işe yaramamıştı. Hâlâ gergindi. Hala çalışıyorum. Hala-

Yukarıdan gelen gürültülü bir gümbürtü onu yatakta dimdik oturttu. Nefes nefese kaldı ve yataktan fırlayarak bornozunu ve telefonunu kaptı. Bütün oda sarsılmıştı.

Molly tam bir baş belası. Molly'nin silahı var. Bırak Molly halletsin.

Ama ayakları beynini dinlemiyordu. Evindeki güvenlik sistemi henüz çalmaya başlamamıştı, yani kapılar ve pencereler hâlâ kapalı ve kilitliydi. Değil mi?

Çıplak ayaklarıyla tavan arasına çıkan merdivenleri tırmandı. Ve kapıyı ittiğinde tekrar nefesi kesildi.

Ay dışarıdaydı ve tavan arası gümüş, ruhani bir ışıkla parlıyor, odadaki dört kişiyi aydınlatıyordu. Gerçeküstüydü.

Molly silahını çekmiş, bir kadının kafasına doğrultmuş bir halde duruyordu. Adamın mı? Yerde yatan bir figür.

Gerçi figür aslında orada yatmıyordu. Kendilerini tutan iki adamın ellerine karşı koyuyor ve mücadele ediyorlardı.

Phin ve arkadaşı Stone, tamamen siyah giyinmiş ve kar maskesi takmış olan davetsiz misafiri kontrol altına almak için mücadele ederken yüzlerinde acımasız ifadeler vardı.

Pencere ardına kadar açıldı ve soğuk gece havasını içeri alıyordu. Cora ürperdi ve pencereyi kapatmayı düşündü ama bu, gerçeküstü tablodaki dört kişinin etrafında dolaşmak anlamına gelecekti.

Davetsiz misafir şimdi tekmeliyordu ve Stone küfrediyordu.

"Dur," diye emretti Molly, silahı davetsiz misafirin yüzüne gelecek şekilde indirerek. "Seni vurmak istemiyorum ama durmazsan vuracağım."

"Siktir git," diye mırıldandı adam ve Cora'nın canına tak etmişti.

İleri doğru koştu ve tüm ağırlığını adamın bacaklarına bırakarak onu bir anlığına dövüşmeyi bırakacak kadar şaşırttı. Phin'in adamın çenesine yumruk atıp onu etkisiz hale getirmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Davetsiz misafir , sonra inledi. "canı cehenneme."

Molly, Phin'e bir çift kablo bağı fırlattı. "Kelepçeleyin onu."

"Artık gidebilirsin Cora," dedi Phin, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. Nefes nefese bile kalmamıştı. Stone da öyle.

Cora ise bir köpek gibi nefes nefese kalmıştı. Davetsiz misafirin bacaklarından yuvarlandı ve poposunun üzerinde dinlenmeye başladı. SodaPop'un hemen yanında, bir köpek gibi nefes nefese değildi. Aksine, sinirlenmemiş ve sakin görünüyordu.

Phin adamı iki elini arkasına götürebilecek şekilde büktü ve fermuarları sıkıca çekti.

"Orospu çocuğu," diye adam.

Stone diğer fermuarı alıp adamın ayaklarını bağlarken, "Etrafta dolaş ve öğren," dedi.

Phin Cora'ya endişeli bir ifadeyle baktı. "Öncelikle, sen iyi misin?"

Cora soruyu düşündü. "Hayır, ama olacağım."

Sonunda bu iş bitmeden önce bu sözleri kaç kez söyleyecekti?

Phin başını salladı. "Güzel. İkincisi, ne düşünüyordun? Size zarar verebilirdi."

Cora iç çekti. "Tekmelenmeni istemedim."

Stone kıkırdadı. "Duyarlılığınız için teşekkür ederiz. Bir dahaki sefere, ata binen bir yabancı ata saldırmayın, tamam mı?"

Cora gözlerini kırptırdı. "Bir dahaki sefere mi?"

Molly hoşnutsuzlukla ofladı. "Bir dahaki sefere olmasa iyi olur. Olursa da odandan çıkmayacaksın. Neler olduğunu görmek için yukarı koşmak yok."

Bütün akşam kaynayan öfkenin bir kısmı taşı. "Burası benim lanet olası evim, Molly," dedi soğuk bir sesle.

Molly'nin ifadesi yumuşadı. "Öyle. Özür dilerim. Seninle o şekilde konuşmamalıydım. Bu biraz yüksek stresli bir durum."

"Sence?" Cora alaycı bir tavırla sordu. "Ne oldu ki? Alarm neden çalmadı?"

"Evet," dedi Molly. "Ama ben onu sessize almıştım. Hem Phin hem de ben bu adamın evinizin etrafında gizlendiğini gördük. Aramak için dışarı çıktım ve o da kaçtı. Phin ve Stone bana haber vermek için geldiler. Arazinizin arka tarafındaki çitten atladılar ve onun geri gelmesini bekledik."

"Ama o çit iki metre yüksekliğinde."

Molly, "Hepimiz şeyler için eğitildik," dedi.

"Peki ya SodaPop? Bu bir hizmet köpeğinin eğitiminin bir parçası değil, değil mi?"

"Bu biraz karmaşıktı," diye itiraf etti Stone. "Önce ben gittim ve Phin onu teslim etti." Köpeğe baktı. "Sen iyi bir kızsın."

Molly gülümsedi. "Öyle. Ben alt katta kaldım, Stone orta kattaydı ve Phin de tavan arasını aldı. Birkaç pencerenin kilidini açtık."

"Bir tuzak kurdun," dedi Cora, öfkesi yatışmıştı.

"Öyle yaptık," dedi Stone, sonra da davetsiz misafiri işaret etti. "Einstein tavan arasını seçti. Phin bize nereye girdiğini söyledi ve bu da bize açtığımız pencereleri kilitlemek ve yardım etmek için kışımızı kaldırıp buraya gelmek için zaman kazandırdı. Büyük patlama, Einstein'ın Phin'in onu yakalamasının ardından güverteye çarpmasıydı."

Cora Phin'e baktı, iyi olduğunu, bunun onu sarmallarından birine sokmadığını umuyordu. Gözleri keskindi, vücudu gergindi ama sadece aşırı farkında bir şekilde. İyi görünüyordu.

Biraz daha rahatladı. İyi olmaktan daha iyi görünüyordu. Gümüş ay ışığında iyi görünüyordu. Parlayan zırhlı şövalyem. Bu düşünce neredeyse onu gülümsetecekti.

"Peki kim bu küçük pislik?" diye sordu.

Molly silahını yanına indirmişti. "Phin, bu şerefe nail olmak ister misin? Acele et çünkü aşağı inmem gerekiyor. Polisler geldi."

Cora duvarlara yansıyan yanıp sönen ışıkları görebiliyordu. "Bir dakika bekle." Bornozunun cebinden telefonunu çıkardı ve kaydetmeye başladı. "Devam et, Phin."

Phin kar maskesini çıkardı ve adam onlara ters ters baktı. Genç görünüyordu. On sekiz ya da en fazla yirmi. Teni ay ışığında solgundu, saçları Cora'nınkinden çok daha açık bir kızıl tonundaydı.

Cora onu daha önce hiç görmemişti ve rahatladığından mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradığından emin değildi. Mektubu yazan bu adam olsaydı iyi olurdu ama muhtemelen ilk mektup yazıldığında hayatta bile değildi.

"Cora?" Molly sordu.

Cora üzüntüyle başını salladı. "Onu tanımıyorum. Kimliği var mı?"

Taş okşandı onu Aşağı. "Hayır Cüzdan. Kim vardır Sen, göt herif?"

Adam çenesini asık suratla kapattı ve hiçbir şey söylemedi.

Molly silahını kılıfına soktu. "Polisi içeri alacağım.
Kayda devam et Cora."

"Oh, yapacağım." Fotoğraf makinesinin etrafından Phin'e baktı. "Teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı. "Seni uyandırdığımız için özür dilerim."

"Uyuyamadım." Çünkü o burada değildi. "Her şey kafama dank etmeye başladı."

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm," dedi Phin o sessiz haliyle. "Burada işimiz bittiğinde sana çay yapacağım. Belki uyumana yardımcı olur."

Ona gülümsedi. "Belki."

Stone sırtıyordu. "Ben de çay isteyebilirim Phineas.
Bana biraz teklif etmeyecek misin?"

Phin ona ters ters baktı. "Kapa çenenı." Ama dudakları seğiriyordu.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri hepsinin kapıya yönelmesine neden oldu. İki üniformalı memur içeri girdi, ardından da üstü başı dağınık bir Dedektif Clancy geldi.

Clancy olay yerine şöyle bir baktı ve iç geçirdi. "Bishop ve O'Bannion. Yine mi siz ikiniz?"

"ederim," diye Stone.

Clancy bir kahkaha attı. "Teşekkür ederim." Davetsiz misafirin yanına çömeldi. "Geçen seferki aynı adam değil."

"Hayır," dedi Phin. "Bu adam daha küçük. Hatta ufacık."

Adamın gözleri kısıldı ve ağzını açtı, sonra dudaklarını büzerek kapattı.

Clancy Cora'ya döndü. "İyi misiniz Bayan Winslow?"

"İyiyim. Ben buraya koştuğumda çoğunlukla bitmişti. Phin ve Stone meseleyi kontrol altına aldı."

Stone, "Onun bacaklarına oturdu," diye önerdi. "Bu bir tür grup çalışmasıydı."

Cora güldü ve sesi kendi kulaklarına ince ve histerik geldi. "Sanırım o çaya gerçekten ihtiyacım var." Onu düzeltti

Böylece davetsiz misafir kadrajda olacaktı. Şu anda yapabileceği tek şey kayıt yapmaktı. Kendini güçsüz hissediyordu ve bu berbattı.

Clancy sempatik görünüyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

Cora, muhtemelen bir başka manik ses olacak şeyi geri itti. "Hayır, aslında. Yine de yaralı değilim. Kim bu adam?"

Clancy omuz silkti. "Onu tanıyamadım. Kimliğini kontrol etmediniz mi?"

"Cüzdanım yok," dedi Phin.

"Kimsin sen?" Clancy sordu. Adam kasıtlı olarak başka tarafa baktı.

Clancy tekrar iç çekti ve ayağa kalktı. "Sanırım böyle olacak. Onu ayağa kaldırın," dedi memurlara. "Kelepçeleyin ve fermuarlarını kesin, sonra da arayın." Şu anda ayakta duran ve yüz ifadesi asık olan adamı işaret etti. "Bu memurlara sorun ."

Cora, dedektifin daha keskin bir tehdit savurmak istediğini düşündü ama Cora hâlâ telefonuna kayıt yapıyordu.

Adam dudak büktü ama yine de bir şey söylemedi.

Memurlar talimatlara uygun olarak davetsiz misafirin üstünü aradı ve Cora'nın midesi daha da kötüleşti. Adamın burnu kalkık bir tabancası ve üç farklı bıçağı vardı.

Ancak pantolonunun cebinden çıkardıkları kibritler de belki aynı derecede korkutucuydu. Hala açık olan pencerenin dışındaki balkonda bir gaz tenekesi vardı.

"Evimi yakmaya mı çalışacaktı?" Cora fısıldadı.

"Eee?" Clancy adama sordu.

Adam tükürdü, tükürüğü Clancy'nin ayakkabısının yarım santim ötesine düştü.

Dedektif başını salladı. "Sadece suçlamaları , değil mi?" Başını kaldırdı ve memnun bir ifadeyle

homurdanıyor. "Bir fıskiye sistemi kurmuşsunuz."

Cora başıyla onayladı. "Doksanlı yıllarda annemle babam evi yenilemişlerdi." O zamanlar yeni evliydim ve bu evde sonsuza kadar yaşamayı düşünüyorlardı. "Annem bunun ev sahibinin sigorta oranını düşürdüğünü söyledi."

"Akıllıca. Keşke bu eski evlerden daha fazlası bunu yapsa. Yine de biraz hasara yol açabilirdi." Pencereye doğru yürüdü. "Kilitli miydi?"

"Hayır," dedi Phin. "Kilidi açtık. Kim olduğunu öğrenmek istedik. Ama hiçbirimiz onu tanımıyoruz da."

Clancy elleri kelepçeli davetsiz misafire başını salladı. "Seni kim gönderdi? Çünkü paralarını boşa harcadıkları kesin. Umarım sana peşin ödeme yapmamışlardır. Tam bir tuzağa düştün."

Adam hepsine nefret dolu bir bakış attı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Clancy. "Parmak izlerini AFIS'ten geçireceğiz ve bir sonuç çıkmazsa, avukatını arama zamanı geldiğinde bize adını söyleyecek. Neden bu oda? Bayan Winslow'un tavan arasında bu kadar önemli ne var?"

"Bilmiyoruz," dedi Molly, bir süre sonra geri dönmüştü. Kapının yanındaki duvara yaslandı. "Bayan Winslow'a ulaşmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünmüş olabileceğini sanıyordum ama kibrit ve benzin işleri değiştirdi. Size söyleyeceğini umuyoruz."

Cora, Molly'nin söylemediği şeyi duymuştu; ölmüş babasının kayıtlarını arıyorlardı ve birileri bu serseriyi göndermeyi göze alacak kadar yok edilmesini istediği şey buydu. Polise ne zaman söyleyeceklerini merak etti ama şimdilik akışına bırakmaya karar verdi.

Davetsiz misafir Molly'nin sözleri üzerine başını salladı, küçümsemesi Cora'nın suratını dağıtmak istediği bir sırtışa dönüştü. Elinde silahlar, benzin ve kibrit olmasına rağmen korkmuş görünmüyordu bile.

Cora bu sırtışın hepsinden daha korkutucu olabileceğini düşündü. Onu kim göndermişti? Ve o kişinin onu dışarı çıkaracak kadar etkisi var mıydı? Bu yüzden mi bu kadar kibirliydi? "Ne bulacağız," dedi Clancy, Sonra Cora'nın çıplak ayaklarına baktı. "Burası çok soğuk. Olay Yeri İnceleme'yi birazdan yukarı göndereceğim ama onlar parmak izi için toz alana kadar pencereyi kapatamayız. Neden hepimiz aşağıya inmiyoruz? İfadelerinizi daha sıcak olması gereken mutfakta alabilirim."

Üniformalılardan biri davetsiz misafiri merdivenlerden aşağı sürükledi, Molly ve dedektif de onu takip etti. Cora telefonunun kayıt durdurma düğmesine bastı, sonra Phin'in ceketini çekiştirerek onun da gitmesini engelledi.

"Neden geri döndün?" diye sordu. "Döndüğüne sevindim, ama seni bu hale getiren neydi?"

Phin onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "İki gecedir burada ışıklar yanıyor."

"Oh. Gel ve beni soy," diye mırıldandı.

"Onun gibi bir şey. Seni her kim izliyorsa bir şey aradığımızı biliyor. Bunun için endişelendim. Ve kamera görüntülerinde kapınızın yakınında gizlenen o pisliği gördüğümde, ben sadece..."

"Beni kurtarmak için acele mi ettin?" Cora gülümseyerek sordu. "Teşekkür ederim." Onları kartal gözleriyle izleyen Stone'a döndü. "Size de. İkinize de teşekkür ederim."

Stone başını salladı. "Bir şey değil. Aşağıda görüşürüz." Kapıdan çıkıp gözden kayboldu ve onu Phin ve diğer üniformalılarla yalnız bıraktı.

"Yine gitmek zorunda mısın?" diye sordu Phin'e.

Phin çenesini yukarı kaldırdı, parmağı çenesinin altında nazikçe durdu. "Hâlâ uyuyamıyor musun?"

Titredi ve bu sadece soğuktan değildi. Parmağı teninde sıcacıktı. Yüzünü avuçlamasını diledi.

Avucuna. Temas için yanıp tutuşuyordu ama adamın şu anda tek önerdiği çenesine basit bir dokunuştı. "Hayır. Özür dilerim. Sormaktan nefret ediyorum ama..."

"Ben kalacağım. Daha önce yaptığım gibi kapının önünde oturacağım. SodaPop ve ben."

"Sert zeminde oturmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Omuz silkti. "Çok daha rahatsız yerlerde oturdum ve saymak istemediğim kadar çok kez duvara yaslanarak uyudum. Senin biraz dinlenmeni istiyorum, ben de dışarıda uyuyabilirim. Biri yaklaşırsa uyanırım. Ordu bana bunu öğretti."

Tartışmak istiyordu ama yorgunluk nihayet bastırmaya başlamıştı. "Tamam. Teşekkür ederim."

"Şimdi gidip şu çayı alalım. Ayakların buz gibi olmalı."

The Garden District, New Orleans, Louisiana

14 ARALIK ÇARŞAMBA, 11:45

"Şey," diye mırıldandı Sage, dürbününden polisin siyah giyimli bir adamı ekip arabasının arkasına itmesini izlerken. "Bu çok ilginç."

Bir saat önce Winslow'ların evini gözetleyen adamı gördüğünde tavan arasına girmesinin ne kadar akıllıca olacağını tartışıyordu. Aslında bu altın bir fırsattı. Eğer bir güvenlik sistemi varsa, Sage alarmların ne kadar sürede çaldığını öğrenebilirdi. Ayrıca Broussard'ın adamlarının tepki süresini de değerlendirebilirdi.

Siyahlı adam Sage'in madendeki kanaryasıydı.

O adamın yakalanması benim yakalanmamdan iyidir.

Korumalardan biri ön kapıyı açıp el feneriyle etrafı aydınlattığında Sage cevabını almıştı. Adam komşularının gölgelerine doğru kaçmıştı.

Evler ve koruma eve geri dönmüştü. Tüm bu olay bir dakikadan kısa sürmüştü, bu da kameraları olduğu ve adamı dışarıda gizlenirken gördükleri anlamına geliyordu.

Sage evi aramanın artık çok riskli olduğuna karar vermişti. Broussard'ın adamlarında kameralar ve hızlı bir müdahale vardı.

Beklemekte haklıydı. Şimdi Winslow'un evinde çok daha fazla insan vardı. Üç koruma artı Winslow'un kadını. Davetsiz misafiri aşağı indirirken tavan penceresinden siluetlerini görebilmişti.

Olay yerine gelen bir dedektif ve birkaç polisi de eklediğinde ev onun için çok kalabalıktı.

Broussard'ın adamlarının tavan arasını aradığı kesindi. Oda o akşam saatlerce gündüz gibi aydınlıktı, geceyi aydınlatan bir fener gibi.

Bu da Sage'in ne aradıklarını merak etmesine neden oldu. Ama kendini kontrol etmek risk almaya değmezdi.

Bir şeyler yapmak, bir şeyler öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ama bunu Winslow'un evinde yapamayacaktı.

Sage, Alan'ın kasasına geri dönmemesine sinirlenmişti.

Henüz değil.

Ama belki yaşlı adam biraz dürtüklenebilir.

Sage büyükbabasının cep telefonunu aradı ve uykulu bir Alan cevap verdiğinde memnun oldu.

"Ne?"

Sage sırtıttı. Yaşlı piçi uyandırmıştı bile. Bonus. "Bana Cora Winslow'dan uzak durmamı söylediğini biliyorum ama bunun peşini bırakamam. Broussard'ın ofisinde başarısız oldum ve bunu telafi etmem gerekiyor."

"Ne yaptın sen?" Alan soğuk bir sesle sordu, sesindeki zehir açıkça duyuluyordu.

Bu da büyükbabasının yalnız uyuduğu anlamına geliyordu. Lexy'nin onun böyle konuştuğunu duymasına asla izin vermezdi. Bu sesi sadece Sage ve Alan'ın en yakın çevresine dahil olma talihsizliğine uğramış bir iki kişi duymuştu.

Sage, neredeyse öğürmesine neden olacak olsa da ses tonunu saygılı bir şekilde ayarladı. "Hiçbir şey, yemin ederim. Winslow kadınla ya da bu sabah ziyaret ettiği kadınla hiçbir ilişkim olmadı. Ama evinden bir blok ötede kaldırımda oturuyorum ve polis de orada."

"Neden?" Alan birden daha uyanık bir halde sordu.

"Tuttuğu özel dedektifler tavan arasını araştırıyorlarmış ve onlar gittikten sonra adamın biri içeri girmeye çalışmış. Elinde bir gaz bidonuyla üçüncü kattaki balkona tırmandı. Onu bizim tutmadığımızı biliyorum. Değil mi?"

"Hayır," diye tersledi Alan. "Biz ."

Sage buna inanıp inanmadığını bilmiyordu.

Muhtemelen değildir. Gizli silahlarla gizli kasa düşünüldüğünde, Alan'ın gizli bir gündemi varmış gibi görünüyordu.

"O 'adam' ne zamandır evdeydi?" Alan sordu. "uzun sürmedi. Sanırım özel dedektifler ona bir tuzak kurmuşlardı.

Evde Cora Winslow'la birlikte Broussard'ın şirketinden üç kişi vardı. Bu adamın bunu beklediğini sanmıyorum."

"Anlıyorum. Bu değerli bir bilgi. Tavan arasını aramaya ne zaman başladılar?"

"Bu gece bütün akşam bunu yaptılar. Dün gece de."

"Ne aradıklarını öğrenmeye çalışın ama risk almayın. Broussard'ın yapacağı ilk şeylerden biri iyi bir güvenlik sistemine sahip olduğundan emin olmaktır. Yakalanmanızı istemiyorum."

Yaşlı adam ne kadar da şefkatli. Ama bu ilgi sadece kendisi içindi. Alan herkesi kullandı. Ben de dahil.

"Ben de yakalanmak istemiyorum. Bölge şu anda çok sıcak."

Büyükbabasının kasasına girmek çok daha az riskli ve zamanını çok daha verimli bir şekilde kullanmak olurdu.

Aramayı sonlandırarak kaldırımından uzaklaştı ve dairesine doğru yola koyuldu. Olay yerinde bu kadar çok polis varken etrafta bekleyerek dikkatleri üzerine çekmeyecekti. Korumalar şu andan itibaren daha da tetikte olacaktı. Herkes bir tehdit, park edilmiş her araba şüpheli olarak görülecekti.

Broussard'ın adamlarının tavan arasında tam olarak ne aradıklarını bilmek isterdi. Cora'nın Broussard'ı buraya getirmeden önce babasının ölümüyle ilgili ipuçları aradığını biliyordu. Sage, Cora'nın Terrebonne Parish şerifiyle, NOPD'yle ve Broussard'ın adamlarıyla böcekleri bulmadan önce yaptığı konuşmalardan bu kadarını çıkarmıştı.

Tavan arasında Jack Elliot'la ilgili bilgi arıyor olmaları mantıklıydı. Ama bunun tam olarak ne olduğunu asla öğrenemeyebilirdi.

Bu olaya büyükbabasının bakış açısıyla yaklaşmak zorundaydı.

Telefonu çaldığında evinin garajındaki park yerine henüz girmişti.

Evet. Bu, o gün erken saatlerde yerleştirdiği kameraydı.

Nefesini tuttu ve büyükbabasının kolu çekmeden önce kadranı ileri, geri ve tekrar ileri çevirmesini izledi. Alan'ın seçtiği tam sayıları tahmin etmek için yandan görebildiği sayıları kullandı.

Bir-sıfır-on beş.

Hah. Bu tarih d    nd  kleri arasında yoktu.

Tarihin anlamını merak etti, sonra aklına geldiğinde telaşla nefes verdi.

O tarihi yakın zamanda g  rm  şt  . Ya da ona yakın bir tarihte.

E  er kombinasyon bir tarih olsaydı, bu 15 Ekim olurdu -Kolluk kuvvetleri Jack Elliot'ın Damper Binası'nın temeline tıklıldığına inanmadan bir g  n   nce,     nk   beton 16 Ekim'de d  k  lm  şt  .

B  y  kbabasının gizli silahlarla dolu gizli kasasının şifresi Jack Elliot'ın   ld  r  ld     g  nden bir g  n   nce kırılmıştı.

Kamera g  r  nt  lerinde elleri g  zle g  r  l  r bi  imde titreyen Alan, tek bir k    t par  asını kasaya geri koydu. Kasayı kapatmaya ba  ladı ama bir anlık teredd  ttten sonra foto  raf gibi g  r  nen bir Ő ey   ıkardı.

A  ı yanlı  tı, lanet olsun. Sage foto  rafın neye ya da kime ait oldu  ğunu g  remiyordu.

Alan uzun,   ok uzun bir dakika boyunca foto  rafa baktı, y  z ifadesi yorgun ve pi  manlık doluydu. Bu b  y  k bir olaydı     nk   Alan hi  bir Ő eyden pi  manlık duyuyor gibi g  r  nm  yordu.

Alan foto  rafı kasaya geri koydu, kapıyı kapattı ve kolu   evirdi. Kasanın i  ine do  ru e  ildi, alnını birkaç saniye boyunca metale dayadıktan sonra do  ruldu ve kitaplı  ı kapattı.

Sage yerle  tirdi  i ilk kameralardan birine ge  ti.

B  y  kbabası masasına d  nd   ve hemen ba  ını ellerinin arasına aldı.

Sage b  y  kbabasının g  r  nt  s  ne baktı. Ya  lı adam her zaman g     ve   zdenetimin ki  ile  mi   haliydi. Ya Ő imdi? Alan kırılmıştı.

Ne yaptın, ihtiya  ?

Uptown, New Orleans, Louisiana

14 ARALIK ÇARŞAMBA, 11:48

ALAN titreyerek telefonunu masasının üzerine bıraktı.

Bu düşündüğünden çok daha kötüydü.

Sage doğrudan bir emre itaatsizlik etmişti. Alan ona kadından uzak durmasını söyledikten sonra Cora Winslow'u izlemeye devam etmişti.

Torunu, Cora'nın mektuplarını Broussard'dan almaktaki başarısızlığını telafi etmeye çalışıyormuş, yardım ediyormuş gibi görünmeye çalıştı. Ama Alan Sage'i tanıyordu. Ne de olsa onu o yetiştirmişti. Sage, Alan'ın sudaki kanının kokusunu almış ve bir köpekbalığı gibi etrafını sarmıştı.

Alan torununun onu devirmeye çalışacağı günden korkuyordu. Alan'ın hayatı boyunca inşa ettiği her şeyi almaya çalışacaktı. Alan'ın başarmak için feda ettiği her şeyi.

Alan durumun kontrolünü tamamen kaybetmeden önce Sage'le ilgilenmenin zamanı gelmişti.

Sage çekici görüntüsünün altında acımasızdı ama Alan bunun için onu neredeyse suçlayamazdı. Çocuk bunu dürüstçe yapmıştı. Alan kendi karizmasının onun en büyük yeteneği olduğunu biliyordu.

Sage yetkinin kendisinde olduğunu sanıyordu. Yakında aksini öğrenecekti.

Ancak şimdilik, Sage'in verdiği bilgiler de en az açık itaatsizliği kadar zarar vericiydi.

Sage'in Cora'nın çantasına yerleştirdiği böceklerden çıkan kayıtlarda babasının yıllarca yazdığı mektupları duymak şok etkisi yaratmıştı ama bir şeyi açıklamışlardı.

Polisin adamın ölümünü neden hiç araştırmadığını hep merak etmişti. John Robertson olarak tanıdığı adam. Gerçekte Jack Elliot olan adam.

Jack Elliot'ın cesedi yirmi üç yıl önce bulunmamıştı. En azından polis tarafından.

Yine de biri onu bulmuş. Birisi onu taşımış ve adamı yeni inşaatın temeline gömmüştü.

Ve birisi Cora Winslow'a bunca zaman babasının öldüğünü düşünmemesi için mektuplar göndermişti.

Alan onu öldürdükten sonra cesedi kim bulmuştu? Kim saklamıştı?

Peki neden?

Birisi Jack Elliot'ın cesedini, Alan'ın onu öldürdüğü Baton Rouge'daki otoparktan almış ve cesedi başka bir yere saklamak için Houma'daki binaya yaklaşık iki saatlik bir yolculuk yapmıştı.

Ve sonra birileri Jack Elliot'ı kimsenin aramamasını sağlamak için büyük çaba göstermeye devam etmiş, yirmi yıldan fazla bir süre kızına mektuplar yazmıştı.

Aynı miydi?

Eğer öyleyse, o kişi de şu anda en az Alan kadar korkuyor olmalıydı, çünkü Jack'in cesedini saklamışlar ve on yıllar boyunca Damper Binası'nın temelinde kalacağını düşünmüşlerdi.

Ama neden?

Rastgele bir yabancı olmadığını varsayarsak, bu, cesedi saklayan her kimse onun o otoparkta olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Bu da birinin Jack'i takip ettiğini gösterir.

Ve ben.

Kimdi o kişi?

Alan, Jack Elliot'ın Terrebonne Parish şerif departmanı tarafından teşhis edilmesinin ardından haberlerde yüzünü gördüğünden beri geçen iki hafta boyunca başka pek az şey düşünmüştü. Polisler Jack'in ölümünden sadece bir yıl önce çekilmiş ehliyet fotoğrafını yayınlamışlardı.

Haberlerde o yüzü görmek Alan'ın son yirmi üç yıldır gördüğü tüm kâbusları geri getirmişti.

Cesedi saklayan kişinin de aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etti.

Alan aslında yıllar önce bir şeylerin yanına kâr kaldığını düşünmüştü. O zamanlar polis kapısını çalmamıştı ve yıllar geçtikçe bu işin peşini bırakmıştı.

Ama şimdi Cora Winslow evini arıyordu. Özel dedektifler - iyi olanlar- ipucu arıyorlardı. Ve görünüşe göre bir tane bulmuşlardı.

Masasının üzerindeki belgeye baktı; Alice VanPatten hakkında kendi özel dedektifinin hazırladığı rapora. Genellikle özel dedektifinin tek sorumluluğu Lexy ve Sage'e göz kulak olmak, onların bir skandala neden olabilecek herhangi bir şey yapmadıklarından emin olmaktı.

Skandallar kiliseler için çok kötüydü. Skandallar karşısında bağışlar kururdu. Lexy örnek bir eş olmuştu. Sage'in günahları çoktu ama kimse onları keşfetmemişti.

Bu skandal Alan'ındı. Bakanın suçlanması, sorunları ailesinin yaratmış olmasından çok daha kötüydü. Bu yüzden Alice VanPatten'ı araştırması için özel dedektifini görevlendirdi.

Dave Reavey, Lexy ve Sage'i takip etmekten başka bir şey yapabildiği için çok mutluydu. Kendini bir kayıt araştırmasına vermiş ve Dave'e mantıklı gelmeyen ama Alan'a çok mantıklı gelen gerçeklere ulaşmıştı.

Alice VanPatten yirmi üç yıl öncesine kadar Jarred Bergeron adında kötü niyetli bir adamla evliydi. Kocasını onu öldüresiye dövmüş, sonra da bir av kazasında kendini öldürtmüştü. Avcı olmamasına rağmen. Kadın kocasının cinayetinde şüpheli konumundaydı, ancak özenle hazırlanmış bir mazeret onu suçsuz kılmıştı.

Kilometrelerce ötedeki bir otel odasında, Alan'ın John Robertson olarak tanıdığı adamın tarifine tıpatıp uyan bir adamla birlikteydi. Kendisine John Winslow diyen bir adam.

Daha sonra ölen kocasının mallarını satmış ve Baton Rouge'a taşınmış.

Bu Alan'ın tüylerini diken diken etti. Kocasının ölümü, kendisinin yirmi üç yıl önce Baton Rouge'a yaptığı yolculuktan sadece iki hafta önce gerçekleşmişti. Jack Elliot bu işe karışmış olmalıydı.

Asıl belirleyici olan elbette çocuğunun adıydı. John Robert VanPatten. Oğluna, onu aile içi şiddetten kurtaran adamın adını vermişti. John Robertson, nam-ı diğer John Winslow, nam-ı diğer Jack Elliot'ın kocasını öldürdüğü Alan'ın zihninde yadsınamaz bir gerçektir.

Cora Winslow ve Broussard'ın adamları Jack'in müşterilerinden birini bulmuşlardı. Sage'e göre Cora, VanPatten'ların evinden ayrılırken çok şaşırmıştı.

Artık babasının ne olduğunu biliyordu.

Ve eğer bir müşteri bulduysa, daha fazlasını bulma şansı vardı.

Beni bulması için bir şans.

John Robertson'a yasal adını vermemiştir ve adama ödemeyi işten bir hafta önce nakit olarak yapmıştı, yani ortada bir bağlantı yoktu. Ama bu işin geri dönüp onu kafeslemesinin başka yolları da vardı.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Cora Winslow, Merrydale'de hâlâ aynı evde yaşayan, yeşil kapılı ve düzenli ön bahçeli Caulfield ailesini kesinlikle bulamıyordu. Kimseden saklanmaya çalışmıyorlardı. Sadece yirmi üç yıldır kendi hayatlarını yaşıyorlardı.

Alan bunu biliyordu çünkü o yıllar boyunca bir ya da iki kez oradan geçmişti. Sadece emin olmak için. Kendi gözleriyle görmek için.

Alan'ın nefesini kesen başka bir düşünce geldi aklına. Caulfield'lar da yirmi üç yıl önce Alan'la aynı fikirde . Biri ölmüşse iki kişi sır saklayabilir.

Bay Caulfield o gece "John Robertson "ı yeşil kapılı ve düzenli çimenli evden uzaklaşırken takip etmiş olabilir. Caulfield, Alan'ın anlaşmalarında aracı olan adamı öldürdüğüne tanık olan kişi olabilirdi.

Onların yasadışı anlaşması.

Cesedi Damper Binası'nın temeline taşıyan Caulfield olabilir. Bu gece Cora'nın tavan arasının aranmasından o sorumlu olabilir.

Ya da tamamen alakasız biri de olabilir.

Alan bilmiyordu ve umurunda da değildi. Sadece Cora'nın o ailenin yerini bulmasına izin verilemeyeceğini biliyordu. bile onlarla konuşmasına izin verilemezdi.

Cinayet için zaman aşımı yoktu.

Yavaşça masasından kalktı, elinde özel dedektifin raporu vardı. Menteşeli kitaplığı açtı ve kasesinin kadranını çevirdi. Bir-sıfır-on beş.

Raporu, PI'sının yıllar boyunca ürettiği diğer raporlarla birlikte kasesinin arkasına koydu. Kasesi kapatmaya başladı, sonra durakladı, kalbi hızla çarpıyor, zihni dönüyordu. Dikkatlice çektiği en son fotoğrafı çıkardı.

Ondan. Ashley Caulfield.

Bir sıfır on beş.

Uzun, çok uzun bir süre kızın yüzüne baktı, üzüntü ve pişmanlık onu tuğla gibi ağırlaştırıyordu. Ama geçmişi değiştiremezdi.

Yüreği burkularak fotoğrafı kasesine geri koydu, kapıyı kapattı ve kadranı çevirdi.

Ashley masumdu. Sadece hayatını yaşıyordu. Ama o ve ailesi susturulmak zorundaydı.

Tüm bunların su yüzüne çıkması Cora Winslow'un suçuuydu. Eğer kendi haline bıraksaydı, her şey yoluna girecekti.

Şimdi, bir daha asla bulunamayacak kadar derine gömeceği sırları vardı.

Ama bunu kendi başına yapamazdı. Hiçbir yolu yoktu. Medford Hughes'un Mid-City'deki evine zar zor gidebilmişti. Caulfield'ların Baton Rouge'un kuzeyindeki evine gitmesi söz konusu bile olamazdı.

Sage'den bu son şeyi isteyecekti.

Eğer Sage onun isteğini kabul ederse, Alan torununun kurtarılamaz olduğunu bilecekti. Eğer kabul etmezse, Sage'in Alan'ın kafasında tutacak daha çok şeyi olacaktı.

Her iki durumda da Sage'i susturmak zorunda kalacaktı. Her zaman bu şekilde bitecekti. Bunu şimdi görebiliyordu.

Bu beni öldürecek.

Ama hayatının işi önemliydi. Lekelenmesine izin veremezdi. İnsanlar acı çekecekti.

Sandalyesine yığılmış, kanı ve beyni şal kumaşını kaplamış Anna'sını düşündü. Anna acı çekmişti.

Ben de öyle.

Diğerleri de öyle. Ama Alan ifşa edilirse, çok daha fazlası zarar görebilirdi. Takipçileri inançlarını kaybedebilirdi. Bunun olmasına izin veremezdi.

Bazen çoğunluğun ihtiyaçları gerçekten de azınlığın ihtiyaçlarından daha ağır .

Ne de olsa İbrahim tek oğlunu kurban etmeye hazırdı.

Sage, Alan'ın kurbanı olacaktı.

Caulfield'lar ikincil hasar olmalı.

Alan masasına döndü ve başını ellerinin arasına aldı. Bunu Sage'e çocuğun kabul edeceği bir şekilde nasıl sunacaktı?

Caulfield'ları yıllar önce, hâlâ özgürlüğüne sahipken ortadan kaldırmış olmayı diliyordu ama yapmamıştı. Şimdi işi bitirmek için başkasına güvenmek zorundaydı.

Fotoğraftaki yüzü düşündü. Ashley tüm bu olanlarda masumdu. Her şeyde.

Bir masumun öldürülmesini gerekli bir kötülük olarak nasıl paketleyecekti? Sage'in ona gerçekten itaat etmesi için bunu nasıl çerçeveleyebilirdi?

Bir yolunu bulacağım.

Yapmak zorundaydı çünkü Cora Winslow Caulfield'lara önce ulaşırsa hiçbir şey kurtarılamazdı.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

15 ARALIK PERŞEMBE, SAAT :00

Phin Cora'ya yalan söylememiştii. Gerçekten de yatak odasının kapısının dışındaki zeminden daha rahatsız yüzeylerde uyumuştii.

Ama bu kat soğuktu. Neyse ki SodaPop sıcaktı. Adam sırtını duvara dayamış otururken ve bacaklarını Cora'nın kapısına doğru uzatmışken SodaPop onun kalçasına kıvrılmış yatıyordu.

Cora ona bir battaniye vermişti ve bunun yardımını oldu. Ayrıca onun gibi kokuyordu, bu da bir bonus oldu.

Bu gece kapısını koruması için neden onu seçtiğine dair hiçbir fikri yoktu ama bu sorumluluğu memnuniyetle kabul etti. Kaybettiği onca şeyden sonra onun kırılğan olacağını düşünmüştü. Ve bir parçası öyleydi. Bir parçası tekrar incinmemek için duvarlarını yükseltmişti. Kendini uzak tutuyordu. Sanki birinin çok yaklaşmasına izin vermek, yıkılmadan tahammül edebileceğinden daha fazlası olacaktı gibi.

Ama kırılğan bir kadın değildi. Hem de hiç.

Vücudunu o haydutun bacaklarının üzerine bıraktığında kalbi neredeyse duracaktı. Pek çok farklı şekilde yaralanabilirdi, ama kendisine yönelik riski düşündüğünü bile sanmıyordu.

Ama bundan tekrar bahsedecek kadar aptal değildi. Molly onu azarlamış ve uzun zamandır gördüğü en soğuk bakışla karşılaşmıştı.

O bakışların hedefi olmayı asla istemezdi.

Hayır, onun brendi rengi gözlerinde gördüğü sıcaklığı istiyordu. Güvenini. Onunla kalmasını istemeden önce tam olarak olduğu yerde kamp yapmayı planlamıştı.

Sormuş olması, açıklayamadığı bir şekilde tatmin ediciydi.

Elbette yapabilirsin. Ondan hoşlanıyorsun. Onu korumak istiyorsun. Seni yararlı bulmasını istiyorsun. Seni değerli bulmasını istiyorsun. Tutmaya değer. İstemeye değer.

Çünkü sen de onu istiyorsun.

Kafasının içindeki o sese susmasını söylemek istedi ama ses haklıydı. Her konuda. Cora Winslow'u istiyordu. Onu karşısında hissetmek, tadının neye benzediğini bilmek istiyordu. Ona güvenliğinden daha fazlasını emanet etmesini istiyordu. Zevk konusunda ona güvenmesini istiyordu, çünkü hayatında bunu yeterince yaşadığını düşünmüyordu.

Ama aynı zamanda faydalı olmak da istiyordu ve bu onların hikâyesi için daha olası bir sondu. Önemseydiği birine gerçekten faydalı olmak onu her gün ayakta tutan şeydi. Hiçbir zaman şirketin resmi bir üyesi olamayacak olsa da, her düşüşünde ve kaçışında Broussard Investigations'a geri dönmesini sağlayan şey buydu.

Elbette onu önemseyiyorlardı. Onu daha fazla sorumluluk alması için eğitmişlerdi ve o da bunu çok takdir ediyordu. Ama günün sonunda o bir koruma değildi. Özel dedektif değildi. Onların tamircisi ve gece güvenliğiydi.

Onlar gibi olamadığı zamanlarda bile ona ihtiyaçları vardı.

Ama Cora Winslow'un ona ihtiyacı olduğu gibi değil. Onunki kısa vadeli bir ihtiyaçtı ama umurunda değildi. Onun soğuk zemininde otururken uzun zamandır hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu.

Belki de hiç.

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve adam sarsılarak kendine geldi. Üzerinde bornozu ve tüylü çoraplarıyla kapının eşiğinde duruyordu.

En azından bu sefer ayakları çıplak değildi.

Kollarında daha fazla battaniye ve iki yastık taşıyordu. "Hâlâ uyuyamıyorum," dedi sessizce.

Bundan korkmuştu. Dedektif Clancy hırsızlık olayıyla ilgili ifadelerini aldıktan sonra nihayet ayrıldığında tamamen bitkin düşmüştü. Phin adrenalininin düşeceğini ve yorgunluktan uyuyacağını ummuştu ama durum pek de öyle görünmüyordu.

"Ev Fort Knox gibi kilitli," dedi. "Alarm kurulu ve tüm kapı ve pencereleri kendim kontrol ettim."

"Biliyorum ve buna güveniyorum." Koridoru geçti ve onun üzerinde durarak gözleriyle buluşmak için aşağıya baktı. "Sana güveniyorum. Ben sadece... zihnim sessiz kalmıyor."

Sana güveniyorum.

Muhtemelen yapmamalıydı. Eninde sonunda onu hayal kırıklığına uğratacaktı. Böyle bir niyeti yoktu ama bu neredeyse kaçınılmazdı.

"Ejderha kitabını bitirdin mi?" diye sordu.

İç çekti. "Okuyamıyorum bile. Gözümü kırpyorum ve on beş dakikadır aynı sayfaya baktığımı fark ediyorum. Kendimi bir kitabın içinde kaybetmeyi hiç başaramadım. John Robert çok hastayken bile." Dudağını ısırđı. "Burada seninle oturabilir miyim?"

Tabii ki yapabilirdi. Burası onun eviydi. Ama kastettiğı şeyin bu olmadığını biliyordu.

Silahını vücudunun diğer tarafına taşıdı ve yanındaki zemini sıvazladı. "Bir yastık kalesi yapabiliriz."

Güldü, yüzü kısa bir süreliğine aydınlandı. Bu onu gururlu hissettirdi.

Onun yanına yerleştđ ve fazladan battanileri ona uzattı. "Bir kale için yeterli yastığım yok ama sıcak kalabiliriz. Sanırım fırın yine bozuldu."

"Sanırım haklısın. Yarın bir göz atacağım."

Birlikte battanileri yaydılar, SodaPop sadece başı görünene kadar yukarı doğru kaydı. Yastıkları sırtlarının arkasına doldurdular ve Cora battanileri çenesine kadar çekti.

Kolları yumuşak örtülerin altındaydı ama birbirine değmiyordu.

Henüz değil. Eli onunkine uzanmak için kaşınıyordu ama ilk hamleyi onun yapmasına izin verecekti. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemişti.

Cora yorgun bir iç çekişle duvara yaslandı. Omzunu adamın omzuna dayamıştı ama başı duvara yaslanmıştı. Ona bakmak için sadece başını çevirdi. "Gerçekten uyuyor muydun?"

"Hayır. Zaten genelde geceleri uyanık oluyorum. Burke'ün gece güvenliğiyim."

"Doğru ya. Bunu bana sen söylemiştin."

En az bir dakika boyunca sessizlik içinde oturdular, tek ses Mavi'nin yatak odasından gelen horlama sesiydi. "Köpeğiniz çok istekli uyuyor," dedi Phin.

Kıkırdadı. "Vızıldayan bir testere gibi. Benim küçük beyaz gürültü makinem. John Robert odada o olmadan uyuyamazdı." Tekrar iç çekti. "O köpek öldüğünde nasıl yas tuttu. Kalbimi kırdı."

Phin parmaklarını esneterek onlara kendi başlarına kalmalarını söyledi. Eğer isterse onun eline uzanabilirdi. "Blue'yu ne zaman aldın?"

"Ben on altı, John Robert ise on dört yaşındaydı. Mavi o yıl onun doğum günü hediyesiydi. Okula gidemiyordu çünkü kemoterapi yüzünden bağışıklık sistemi çok zayıflamıştı. Annem ona arkadaşlık etsin diye Blue'yu almıştı. İlk günden beri John Robert'ın köpeğiydi."

"Kardeşiniz uzun süredir hastaydı."

"Öyleydi. İlk lenfoma teşhisi beş yaşındayken kondu. daha küçüklüğünden beri hastaydı ,

Gerçi. İki ya da üç yaşındayken bir virüs kapmasıyla başladı. Bu lenfomayı tetiklemiş olabilir. Arada birkaç sağlıklı yıl geçirdi ama çoğu zaman gerçekten hastaydı. Onu bu kadar hasta görmek çok zordu. Bir dizi tedaviden geçirdi ve biz de umut ederdik..." Hüzünlü bir şekilde iç çekti. "Ve sonra tekrar geri gelirdi. Toplamda dört kez. Son seferinde... çok yorgundu. Vücudu artık tedaviye dayanamıyordu."

"Özür dilerim. Sormamalıydım. Seni üzdüm."

"Hayır, sen değildin. Soru sormana aldırmiyorum, Phin."

Bir dakika kadar sessiz kaldılar ve sonra Phin bir sonraki sorusunu daha fazla tutamadı. "Neden uyuyamadın?"

"Babam." Gözlerini kapatmış, başını duvara yaslamıştı. "Ona çok kızgınım, Phin. Sonra ona kızdığım için kendimi suçlu hissediyorum çünkü o öldü, bu da beni daha da kızdırıyor. Annem John Robert'ın bakımının yükünü taşımak zorundaydı. Sürekli endişelenirdi. Babamın desteğini kullanabilirdi, ama o gitmişti. Onu terk ettiğini düşündü. Bizi terk ettiğini. Şimdi öğreniyorum ki en başından beri ölüymüş, muhtemelen hiç bilmediğimiz bir iş yüzünden. Hayatını bir kenara attığı için kızgınım ve öldüğünü bilmediğimiz için de kızgınım. Bunca zaman bir şekilde eksik olduğumuzu düşündük. Yeterince iyi olmadığımızı. Ya da çok fazla bela olduğumuzu. Ve bu beni kızdırıyor."

İşi bitmemişti. Bunu anlayabiliyordu. Bu yüzden sessiz kaldı ve onun kendi zamanında devam etmesini bekledi.

Sonunda nefesini verdi, kapalı gözlerinden bir damla yaş kaçtı. "John Robert'ın hasta olduğunu biliyordu. Bunu biliyordu. Bir karısı ve iki küçük çocuğu vardı. Neden bu kadar tehlikeli bir iş yapmak zorundaydı ki? onu öldürttü, ve ne için ? Yardım etmek için."

Yabancılar. Bu da beni çok bencil gösteriyor ve bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyorum."

İlkini daha fazla gözyaşı takip etti ve Phin ilk hamleyi onun yapmasına izin vermekten vazgeçti. Kız acı çekiyordu ve yardım etmesi gerekiyordu.

Kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti, kızın başı omzuna yaslandığında memnun oldu. Kız çok yumuşaktı. "Bencil değilsin. Babam emekli bir polis. Eve hiç gelmeyeceğinden korktuğumuz çok zaman oldu. Öfkemi anlıyorum. Ben de hissettim. Her gün değil ama bazen. Aslında sık sık. Yaptığı işi neden yaptığını anlıyordum ve annem de anlıyordu. Ama ailemizin yaşadığı bir şeydi, vardiyadan sonra eve gelmeyebileceğini bilmek. Çünkü yabancılara yardım ediyordu."

Bu, gençken yaşadığı kaygıların bir kaynağıydı ve büyük bir gayretle koruduğu günlük kayıtlarına dahil ettiği bir şeydi.

Saçlarını okşadı, onu içine çekti. Kız çilek gibi kokuyordu. "Erkek ve kız kardeşlerim... Ne hissettiklerini bilmiyorum. Dışarıdan bakınca hepimiz babamızı destekliyor ve onunla gurur duyuyorduk. Ama bu beni etkiledi. Her zaman kaygılıydım ve ne zaman kıl payı kurtulsa, evdeki herkese karşı öfkemi kaybetmemek için savaşmak zorunda kalırdım."

Bir an sessiz kaldı. "Günlüğe yazdığın şey buydu, değil mi?"

Bunu bir araya getirmesine şaşırmamıştı. Zeki bir kadındı. Bu da hoşuna gitmişti. "Çoğunu, evet. Erkek ve kız kardeşlerim her zaman çok iyidiler. Çok seviyeli. Benim gibi değillerdi. Ben her zaman inişli çıkışlıydım. Bundan nefret ederdim. Kendimden nefret ederdim."

"Hayır," diye fısıldadı.

"Evet," diye fısıldadı. "Uzun zaman aldı ama o öfkeli genci biraz rahat bırakmayı öğrendim."

"O zamanlar kimse sana yardım etmedi mi?"

"Kimse bilmiyordu. Kimsenin bilmesine izin vermedim. Bilmelerini istemedim. Utanmıştım, kızgındım ve kafam karıştı. Ve istedim. Mükemmel aileden. Bozuk olan bendim. Ve böyle hissettiğimi bilmeleri onları incitecekti."

"Bu yüzden mi eve gelmedin?"

"Bir kısmı. Çoğunlukla bu kadar dramın kaynağı olmaktan nefret ediyorum. Olmamaktan nefret ediyorum-" Sözünü yarıda kesti. Bu onunla ilgiliydi, kendisiyle değil.

"Onlar gibi mükemmel olmamak," diye bitirdi. "Ama seni seviyorlar."

"yapıyorlar. Neden bilmiyorum ama yapıyorlar."

Ona bakacak kadar geri çekildi. "Gerçekten nedenini bilmiyor musun?"

Rahatsızca omuz silkti. Bu, terapistiyle bile nadiren girdiği bir alandı. "Sanırım ben onların olduğum için."

"Ve iyi bir kalbin var. Öyleydi..." Tereddüt etti. "Öfke depresyonun bir belirtisi miydi?"

"Öyleydi, şimdi biliyorum. Sonunda yardımcı olan bazı ilaçlar buldum, ama o zamanlar bunlara sahip değildim. O zamanlar depresyon diye bir şey olduğunu düşünmüyordum. Sadece on sekiz yaşına gelip orduya katılana kadar zamanımı bekliyordum. En akıllıca kararım değildi."

"Kızartma tavaından çık, ateşe gir."

"Aynen öyle."

"Ama onları görmek için geri dönüyorsun?"

"Noel'de, evet. Mükemmel olmasam bile. Dokuz günüm var. Mükemmelliğe ulaşma şansım nedir?"

Ona gülümsedi. "Senin üzerine bahse girerim."

Gülümsemesi... Onu hiçbir battaniyenin ısıtamayacağı kadar ısıtıyordu. Gözlerini onun yüzünden ayıramıyordu. Saçları dağınık ve gözleri ağlamaktan biraz kızarmış haldeyken de çok güzeldi. Çünkü o da ona bakıyordu.

Saniyeler geçtikçe aralarındaki hava daha da gerginleşiyor, bir şeyler olmasını bekliyordu. Gözleri artık öfke ve acıyla dolu değildi. Orada sıcaklık vardı. Sıcaklık ve istek... Phin'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki tek duyabildiği buydu.

O da onu istiyordu.

Gülümsemesi duraksadı, çekingenleşti ama arzusu devam etti. "Phin?"

Tek bir kelime bile edemedi, bu yüzden parmak uçlarını yanağında gezdirerek yüzündeki bukleleri fırçaladı.

Bakışlarını onunkilerden ayırmadan eline doğru eğildi. Elllerinden battaniyenin arasından çıkıp adamın boynuna dolandı ve adam donakaldı.

Kaşları kalktı. "Phin? Hâlâ benimle misin?"

Sadece başını sallayabildi.

Dudakları kıvrıldı. "Şimdi seni öpeceğim. Evet için bir kez göz kırp, tamam, hayır için iki kez, yapma."

Phin Güldü, onun Beyin ve onunağız aniden bir kez daha işbirliği yaptı. "Evet. Lütfen."

"Çok kibar." Onu aşağı çekti ve dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Çok tatlı. Çok tatlı. Ve yumuşak ve...

Çok erken bitmişti, bu yüzden kontrolü ele aldı, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve tekrar ağzına aldı. Daha iyi, daha da iyi.

Bunu yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Birini öpmeyeli.

Birinin bu kadar yaklaşmasına izin vermeyeli uzun zaman olmuştı. Onu daha yakın istiyordu.

Çok daha fazlasını istiyordu.

Ama bu gece değil. Burada değil, koridorda, Molly aşağıda nöbet tutarken yerde.

Geri çekildi ve alnını onunkine yasladı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemediler. Sadece nefes aldılar.

Sonra onu öpmenin verdiği mutluluk azaldı ve şüpheler başladı. Bu delilikti. Kırık bir adamı hak etmiyordu. Mükemmel bir adamı hak ediyordu.

En azından benden daha mükemmel biri.

Kaşlarını çatarak onu incelemek için geri çekildi. "Her ne düşünüyorsan, dur. Üzgün değilim."

İç çekti. "Öyle olmalısın."

Çenesi gerildi, yüz ifadesi hızla tanımaya başladığı inatçı yüz ifadesiydi. "Bana bunu söyleyemezsin. Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Bence çok tatlısın. Ve çok iyi öpüşüyorsun."

Yanakları kızardı. "Antrenman dışı," diye mırıldandı, gözlerini kaçırarak.

Çenesini nazıkçe kavradı ve yüzünü dönmesi için geri çekti. "Eğer bu uygulama dışındaysa, yeteneklerini daha da geliştirmek için haraç olarak gönüllü oluyorum." Başparmağını onun dudağına sürttü. "Ama şimdilik seni yalnız bırakacağım. Buraya seni öpmek için gelmedim. Buraya uyumaya ihtiyacım olduğu için geldim ve her ne sebeple olursa olsun bunu seninle yapabilirim."

Gözlerini devirdi. "Çünkü ben sıkıcıyım."

Ona gülümsedi. "Çünkü sen sağlamsın. Ve zekisin. Ve sadık. Ve oldukça seksi."

Bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Gülümsemesi büyürken gözlerinin kenarları kırıştı. "Teşekkür için bir kez, ilgilenmiyorum demek için iki kez göz kırp,

Lütfen git buradan."

Bir kez sertçe göz kırptı.

"Güzel." Çenesini bıraktı ve onun yanına sokuldu. "Yarın seni yine öpeceğim, haberin olsun. Şimdi uyumaya gidiyorum."

Birkaç dakika içinde derin derin nefes alıyordu ve Phin hâlâ sersemlemişti.

Ama gülümsüyordu. Hâlâ çılgıncaydı ama buna sahip olmasına izin vermişti. Bu yeterli olma hissine. Kısa bir süre için.

Ne kadar sürerse sürsün.

Depo Bölgesi, New Orleans, Louisiana

15 ARALIK PERŞEMBE, SAAT :10

Sage'in cep telefonunun çalması onu uyandırmadı, çünkü uykuya dalamamıştı. Saatlerdir tavana bakıyor, Alan'ın yüzüne o bakışı neyin yerleştirdiğini öğrenmek için şu anda büyükbabasının çalışma odasına girip girmemesi gerektiğini düşünüyordu.

O yenilgi ve suçluluk bakışı.

Alan ne halt etmişti?

Ama gece nöbetçisi Alan'a Sage'in kapalı siteye girdiğini mutlaka haber verecekti, o yüzden beklemek zorundaydı. Merak onu öldürüyor olsa da.

Beceriksizce telefonuna uzandı ve kullan-at telefon olduğunu fark edince kaşlarını çattı. Bu numara sadece birkaç kişide vardı. "Alo?"

"Ben Sanjay."

Araba kiralama tesisindeki bağlantısı. Sage Sanjay ile Alan sayesinde tanışmıştı. Sanjay'in ailesi Alan'ın en ateşli destekçilerinden biriydi. asla kaçırmazlardı bir

Pazar günleri, her zaman bağış tabağına para atar ve genellikle Alan'ın her sözüne asılırdı.

Sage ve Sanjay ise esrar içmek için kaçan tipik gençlerdi. Sage parayı sağlıyordu ve Sanjay'in de bağlantıları vardı. Yıllar sonra, o ve Sanjay artık nadiren sigara içiyordu.

Sanjay'in havaalanındaki bir araba kiralama şirketinde işi vardı. Sanjay, gizli kalması gerektiğinde Sage'e kiralık araba ayarlıyordu. Kendi Porsche'si çok tanınırdı.

Sage arabaları genellikle Alan'ın dikkatli gözlerinden uzakta, Gulfport'ta kulübe gittiğinde ödünç alırdı ama bazen de iş için alırdı. Önceki sabah aldığı Camry ya da Cora Winslow'un evine girerken ödünç aldığı minivan gibi.

Sanjay araçları kendi adına kir alıyor, Sage de genellikle gerçek ücretin iki katı kadar para ödüyordu. Sanjay'ın kendisinden fazla para aldığını biliyordu ama sağduyu bazen pahalıya mal oluyordu.

"Ne ?" diye sordu bir esnemeyle.

"Size kayıt dışı kiraladığım Camry hakkında bir polis soruşturması aldık. Gece yarısından hemen önce geldi. Ondan kurtulmalısın dostum. Bir yere bırak, vardiyam bitince gelip alırım."

Kahretsin, lanet olsun ve hepsinin canı cehenneme. "Soruşturmayı kim yaptı?"

"Dedektif Clancy. Bu anlamlı mı?"

Ne yazık ki öyleydi. Medford Hughes cinayetini soruşturan dedektifti. Sage o yaşlı kütüphanecinin onu ihbar edip etmediğini merak ediyordu. Ya da biri onu Cora Winslow'un evinin yakınına park ederken görmüş olabilirdi. Her iki durumda da bu hiç iyi değildi. "Hayır," diye yalan söyledi. "Arabayı çekip sana mesaj atacağım. Mesaj benim telefonumdan gelecek, o yüzden gözünü dört aç."

"Olur. Ve... en iyisi beni bir süre daha aramamak. Sanırım bunu saklayabilirim ama bir daha olursa olmaz."

Sage adama cehenneme gitmesini söylemek istiyordu ama ona daha sonra ihtiyacı olabilirdi. "Elbette," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Bir dahaki sefere hurdalıktan nakit parayla kendi lanet arabasını satın alacaktı. Hâlâ sağlam bir çerçevesi olan ve Garden District'teki bir caddede yersiz görünmeyecek bir araba. Bu yüzden lanet olası bir Camry kiralamıştı. Uyum sağlıyordu.

Belli ki öyle olmamıştı. Birisi onu görmüştü ya da en azından arabayı görmüştü.

Onu şahsen görmüş olsalardı, kapısını çalıyor olurlardı.

Hâlâ olabilirler.

Ama Cora'nın sokağına park edenin o olduğunu kanıtlayamadılar. Şapka takmıştı. Yüzü açıkça görünmüyordu. Ve tüm bu süre boyunca eldiven giymişti. Parmak izi yok.

Onu arabada gören tek kişi o lanet kütüphaneciydi. Minnie Edwards. Onu teşhis edebilirdi.

Kendi aptallığı için kendine lanet etti. Kadın onu şaşırtmış, penceresini çalmış ve neden orada olduğunu öğrenmek istemişti. Ona Cora için orada olduğunu söyleyerek aptallık etmişti. Lanet olsun.

Camry'yi Dedektif Clancy'ye ihbar eden kişi o olsaydı, muhtemelen polise onun eşkalini verirdi. Ama yine de, eğer polisler sürücünün o olduğunu bilselerdi, onu çoktan tutuklamış olurlardı. Gerçi kadının tarifi yeterince iyiye yine de anlayabilirlerdi. Sage, keskin bakışlı yaşlı kadının çok ayrıntılı bir tarif vereceğini düşündü.

O bir tanıktı. Şüpheli olması durumunda onu teşhis edebilecek tek kişiydi.

Susturulması gerekiyordu.

Ama...

Çılgılık atmak istedi. O bir katil değildi. Büyükbabası gibi değildi. Ama diğer seçenekleri de iyi değildi. Yaşlı kadın gitmeliydi. Çabucak yapacaktı. Hiç acı hissetmeyecekti.

Yapabileceğinin en iyisi buydu.

Yataktan kalktı ve yarım bıraktığı için nefret ederek siyahlar giyindi.

Aslında iki. Çünkü Dedektif Clancy Camry'nin plakasını aldığına göre polisler Sanjay'i sıkıştıracaktı. Sanjay iyi bir adamdı ama ucuz bir takım elbise gibi katlanırdı.

Sage sadece kulüplere gitmek için araba ödünç aldığı anda, Sanjay'ın ağzından kaçırması büyük bir mesele olmazdı.

Ama bu... Bu çok daha büyük bir olaydı.

Dehşet göğsüne kurşun gibi ağır bir şekilde yerleşti.

Sanjay da gitmek zorunda kalacaktı.

Ama hepsi bu kadar. Onlardan sonra, başka yok. Yemin ederim.

Alan gibi olmayacaktı. Buna da yemin etti.

*The Garden District, New Orleans, Louisiana**15 ARALIK PERŞEMBE, SABAH 7:40*

PHIN sosis kokusuyla uyandı. Ve kahve.

Ogerindi, boynu şişti. O olamazdı. Artık duvara yaslanıp uyumak. Otuz yedi bunun için çok yaşlıydı.

Sağ tarafındaki zemini yokladı ve boş olduğunu görünce şaşırmadı. Cora gitmişti. Ama yatak odasının kapısı ardına kadar açıktı.

Solunda, SodaPop ona göz kırptı ve onun sevdiği şekilde boynunu kaşdı. "Günaydın kızım," mırıldandı, sesi kırılıyordu.

"Benimle kaldığın için teşekkürler."

Adamın eline sokuldu ve küçük bir mızıldanma sesi çıkardı. Dışarı çıkması gerekiyordu. Phin vücudunu hareket ettirdi. Battaniyeleri katladı ve Cora'nın önceden hazırlanmış yatağının ucuna koydu. Mavi ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden Phin yaşlı köpeğin aşağıda, sosislerin olduğu yerde olduğunu tahmin etti.

Mutfakta bir kalabalık buldu. Burke, Molly, Antoine ve Val oradaydı ve Phin onların ofise ne zaman dönmeyi planladıklarını merak etti. Ya da Burke'ün evine.

Cora ocağın başındaydı, dökme demir tava cızırıyordu. Cora'nın yemek yapabildiğini fark etmemiştir ama tamamen

evinde, mutfagında.

Sıcak mutfaga doğru bir adım daha attı ve bir kez daha baktı. Stone ve Delores de oradaydı, Delores'in İrlanda kurt köpeği Angel da. Stone başını kaldırdı, bir fincan kahve ağzının yarısına kadar gelmişti.

"Sonunda ."

"Sosis," diye homurdandı Phin.

Ocaktan Cora güldü. "Süt sosunun içinde," dedi. "Bisküviler fırından çıkmaya hazır. Onları getirebilir misin, Delores?"

Delores masadan kalktı ve fırın eldivenlerini kaptı. "Harika kokuyorlar Cora. Tarifini istiyorum."

"Tarifini bilmiyorum. Sadece annemin yaptığı gibi yapıyorum."

"O zaman onları tekrar yapmak zorunda kalacaksın." Delores yanından geçerken Phin'e hızlı bir bakış attı. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Başını salladı. "Tamam."

İyiden de iyiydi aslında. Cora dün gece onu öpmüştü ve tekrar öpeceğini söylemişti. Ama önce kahveye ihtiyacı vardı.

Bir başka mızızlanma düşüncelerini böldü ve zavallı SodaPop'u hatırladı. Arka kapıyı açtı ve onunla birlikte bahçeye çıktı, her bitkiyi koklarken titriyordu.

Stone ve Delores neden buradaydı?

Islık çaldı ve SodaPop kuyruğunu sallayarak koşa koşa geldi. "Hadi ısınalım, küçük kız."

Mutfaga döndüklerinde rahat bir nefes aldı. Ellerini kollarının üzerinde ovuşturdu. Stone tek kaşını kaldırarak ona baktığında "Soğuk," dedi.

"Sen Ohio'da büyüdün, Phin," dedi Stone, eğlenerek. "Burası soğuk değil."

Phin ona ters ters ama elleri çok soğuktu. "Kanım artık çok ince. Güney'de çok uzun süre yaşadım."

Cora onun eline bir fincan kahve sıkıştırdı. "Bu dört kaşık şeker, Phin. Delores senin böyle sevdiğine yemin ediyor, eğer yanlışsa onu suçla."

Burke ve iş arkadaşları onu ilgiyle izliyordu ve Phin bundan hoşlanmıyordu. Kenarda gizlenmeyi severdi.

şu anda ona bakan çok fazla göz vardı.

SodaPop onu yalnız bırakarak yemek ve su kaplarına yöneldi.

"Neden hepiniz ofiste değilsiniz?" diye sordu Stone'un yanındaki boş sandalyeye otururken. "Suç mahallini henüz açıklamadılar mı?"

Burke elini kalbine bastırdı. "Yaralıyım, Phin. Gerçekten yaralıyım. Evet, nihayet dün akşam geç saatlerde serbest bıraktılar, ancak Antoine henüz ofisi temizleme fırsatı bulamadı, bu yüzden temiz olduğundan emin olana kadar orada iş konuşmuyoruz."

"Senin bir evin var," diye mırıldandı Phin. Henüz arkadaşlarıyla uğraşacak kadar kafein almamıştı.

Burke güldü. "Biz de seni seviyoruz, Phin. Buzdolabım boş. Molly hepimize Cora'nın kahvaltı hazırladığını mesaj attığında alışverişe çıkmaya hazırlanıyordum, biz de aşağı indik. Mmmm." Cora süt soslu tavayı masaya koyduğunda derin bir nefes aldı. "Çok güzel kokuyor. Uzun zamandır iyi bir sütlü sos yememiştim. Teşekkürler Cora."

Gerçekten de güzel kokuyordu. Önüne bir tabak ve çatal bıçak koyan Cora da öyle. Kot pantolon ve Tulane sweatshirt'ü giymişti. Bir önceki geceden kalma tüylü çorapları hâlâ ayağındaydı. Çorapların onu mutlu etmesine bir anlam verememişti.

Kendisini savunmasız görmesine izin verdiğinde onları giymiş olması dışında.

Onu öptüğü zaman.

Masanın başındaki yerine otururken ona gülümsedi. "Dün gece hakkında bilgi alıyoruz."

Phin'in beyni kahve sayesinde nihayet uyanmaya başlamıştı. "Sen ve Delores neden buradasınız Stone?"

"Çünkü çok büyük olduğunu düşündüğün bu evi görmek istedim," dedi Delores, et suyundan ikinci kez yerken. "Şimdiye kadar, söylediğinden daha da güzelmış."

Stone bakışlarını Burke'e çevirmeden önce karısına sevgiyle baktı. "İsteyebileceğinizi düşündüğüm bazı bilgilerim var." Phin'e baktı. "Onlar geldiğinde biz zaten buradaydık. Siz aşağı inene kadar bilgilerimi saklıyordum."

Phin cevap veremeyecek kadar yemekle meşgul bir halde başını salladı. Cora bir olağanüstü bir aşçı. Eliyle bir hareket yaptı.

Stone cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Davetsiz misafirinizin adı Vincent Ray." Kâğıdı açtı ve tabağını kenara çekerek masanın üzerinde düzleştirdi.

Phin fotoğrafa odaklandı, Cora'nın evine giren davetsiz misafiri düşündükçe içinde öfke kabarıyordu. "Bu o. Onu nasıl teşhis ettin?"

Antoine takdirle gözlerini kırıştırdı. "Evet, nasıl bu kadar hızlı yapabildin?"

"Yüz tanıma yazılımı," dedi Stone. "Bir için araştırma yaparken bazen kullanıyorum. Cincinnati'de ailemin gazetesi için çalışıyorum."

Bu doğrudu ama fazla mütevazıydı, Phin biliyordu. "Stone ulusal haber ajansları için araştırmacı gazetecilik yapıyor ve orduda görevliymiş."

"Onunla bu şekilde tanıştım," diye doğruladı Antoine. "Benim birimime yerleştirilmişti. Elimde henüz adamın bir fotoğrafı olmadığı için bugün yüz tanıma işlemi yapacaktım."

Beni zahmetten kurtardığın için teşekkürler. Bu iyi bir iş. Yazılımınız ne kadar sürdü?"

"Yedi saat," dedi Delores kuru bir sesle. "Dün gece hiç uyumadı."

Bu da Delores'in de uyumadığı anlamına geliyordu. Phin ona özür dileyen bir bakış attı ve o da ona gülümsedi.

Cora oturduğu yerden kalkarak Phin'in omzuna yaslandı ve fotoğrafa baktı. "Vincent Ray. Bu ismi nereden biliyorum?"

"Bir uyuşturucu çetesinin liderinin yeğeni," dedi Burke fotoğrafa uzanarak. "Ailesi birkaç yıl önce gazeteye çıkmıştı. Vincent burada üçüncü sınıf öğrencisi. Babası Vincent Ray Sr. uyuşturucu bulundurmak ve dağıtmaktan hapis yatıyor."

"Güzel," dedi Cora belli belirsiz, parmakları Phin'in omzunu kavrarken. "Katiller, silgiciler ve şimdi de kundaklama planları yapan uyuşturucu satıcıları. Bu iş daha da iyiye gidiyor."

Phin onun elini okşadı. "Sadece biz izin verdiğimiz için içeri girdi."

Burke yüksek sesle nefes verdi. "Ve sonra müvekkilimiz ayaklarının üzerine oturdu.

Bunu bir daha yapma, lütfen, Cora?"

Cora, "Söz vermiyorum," dedi ve sandalyesine dönmeden önce Phin'in omzunu sıvazladı. "Evimi işgal etti. Benzin, silah, bıçaklar ve kibritlerle." Çenesini kaldırdı ve Phin'in deyimiyle muhteşem mirasçı ifadesini takındı. "Elbette benden hiçbir şey yapmamamı bekleyemezsiniz."

Burke burnunun köprüsünü çimdikledi. "Sadece... İyi. Her neyse."

Val kıkırdadı. "Onu sen kırdın Cora." Yumruğunu uzattı ve Cora vurdu. "Şimdi soru, bu adam neden evinizi işgal etti? Bu soyguna doğrudan mı karıştı yoksa para mı aldı?"

Herkes ona bakmak için döndü. "Caper?" Antoine sordu. "Gerçekten mi?"

Val sadece sırttı. "Elijah, Jace ve ben İnce Adam filmi alemindeyiz. Eleştirmenlerden biri bu film için "caper" demiş ve bu eğlenceli bir kelime." Elijah, Val'in erkek arkadaşının on yaşındaki oğluydu ve Jace de Val'in evlat edindiği on beş yaşındaki oğluydu.

Phin'in uğrayıp Jace'i görmesi gerekiyordu. Çocuğa, Phin'in bir şeyler inşa etmesine yardım edebileceğine dair söz vermişti. Ve sonra Phin çekip gitmişti.

İyileşmek için, diye hatırlattı kendine. İyileşmek için ayrıldım.

Ve bir gün yerinde iyileşecek kadar güçlü olacaktı. Artık koşmak yok.

O günün bugün olmasını istiyordu. Varlığının her zerresiyle bunu istiyordu.

"Yani?" Herkes ona bakmaya devam edince Val sordu. "Doğrudan mı yoksa para karşılığı mı? Doğrudan , neden? Vincent'in Cora'yla bağlantısı ne? Ödeme yapıldıysa, kim tarafından?" Molly'nin beyaz tahtasına baktı. "En iyi tahminimiz birilerinin Jack Elliot'ın sildiği müşterilerin kayıtlarını istediği mi? Yoksa hâlâ Jack'in katilinin Cora'nın annesini kendisi için isteyen Harry Fulton olduğu fikrinin peşinde miyiz?"

"Ben paramı ilkinde yatırıyorum," dedi Phin. "Birileri o kayıtların bulunmasını istemiyor, bu yüzden tavan arasını yakması için bu adamı gönderdiler. Vincent Jr. mektubu yazan kişi olamaz çünkü çok genç. Ama Harry Fulton'ı görevden almadım. Bu işin arkasında hala o olabilir. Mektuplar gelmeye başladığında etrafta olan tek kişi hâlâ o."

Cora'nın dudakları inceldi. "O Harry değil. Buna inanmayı reddediyorum."

"Sorun değil," dedi Molly. "Ona inanmak istemeni anlıyorum. Sadece bu konuda güvende olacağına dair bize söz ver. Her şeyi açıklığa kavuşturana kadar onunla yalnız görüşmek yok."

Cora, "Bu adil," diye izin verdi ve Phin tuttuğu nefesi bıraktı.

Mantıklı biriydi. Onu bu kadar çok sevmesinin nedenlerinden biri de buydu.

"Dün gece Harry'nin geçmişini araştırdım Cora," dedi Antoine. "Tamamen yasal görünüyor. Yirmi üç yıl önce nerede olduğunu saptayabilirsek harika olur. İş için Avrupa'ya falan gitmiş olsaydı hayatımız daha kolay olurdu."

"Seyahat etmez," diye mırıldandı Cora. "Her zaman evcimen biri olmuştur. New Orleans'ta kalır ya da Shreveport'taki kız kardeşini ziyaret eder. Amerika Birleşik Devletleri'ni hiç terk ettiğini sanmıyorum. Belki Louisiana'yı bile."

Molly Cora'nın kolunu sıktı. "Bunu ."

Cora başını salladı. "Biliyorum. Bu konu hakkında düşünüyordum ve keşfedilecek birkaç yol var gibi görünüyor. Birincisi, babamın sabit diskinin bölümlere ayrılmış kısmındaki kayıtları ortaya çıkarmak. Umarım belirli müşterileri listelerler. İkincisi, açtığı İsviçre banka hesabı. Tek varisi olarak, hesaba erişim sağlayabilirim ve mevduatlarının nereden geldiğini öğrenebiliriz. Ve üçüncüsü, Vincent Ray denen kişinin kimin için çalıştığını söylemesini sağlamak. Bunun dışında, burada oturup tekrar saldırılarını bekliyoruz ve bu benim için iyi değil."

Burke'ün dudakları kıpırdadı. "Bence sana ödeme yapmalıyız Cora. Bu iyi bir değerlendirme. Yine de listene eklememiz gereken bir yol daha var: Terrebonne Parish şerif departmanının soruşturması. Ne bildiklerini öğrenelim. Elllerinde önemli olmadığını düşündükleri kanıtlar olabilir, ama tüm öğrendiklerimizi göz önüne alırsak, tam da ihtiyacımız olan şey olabilir."

"Özellikle ne?" Phin sordu.

"Dün söylediğin şey," dedi Burke. "O gün Damper Binası'nda temel atıldığını kim biliyordu? Mülke kimin erişimi vardı? Kimse kazıkları son dakikada kontrol etti mi, yoksa öylece dökmeye mi başladılar? Damper Binası büyüklüğündeki binaların temelleri su seviyesi nedeniyle o kadar derine kazılamaz."

Phin başını salladı. "Genellikle kayaları su seviyesinin üstüne kadar yıgarlar ve sıkıştırırlar, ardından betonu bunun üzerine dökerler. Kayalar temeli sağlamlaştırır." İşi ve Jack'in katilinin cesedi nasıl saklamış olabileceğini hayal etti. "Jack'in cesedi nasıl bulundu? Bir çeşit plastiğin içine mi saklanmıştı?" Cora'ya yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Bu soruları sormayı düşünmemiştim. Dedektif Goddard'ı arayabiliriz."

Phin Burke'e baktı. "Mümkünse binanın kendisini görmek istiyorum."

"Goddard'ı şahsen görmek istiyorum," dedi Burke. "Bu öğleden sonra gideceğiz. Bu sabah Cora'yı babasının kullandığı bankaya götürmek istiyorum. Dediğin gibi, varisi olarak oraya girebilirsin."

"Babamın cesedini teşhis ettikten sonra Terrebonne Parish'teki ME'den bir ölüm belgesi aldım. Doğum belgemle birlikte bu yeterli olacaktır. Bize saçmalamaları ihtimaline karşı avukatımı da yanımıza alalım derdim ama..." Cora iç çekti. "Ama o da bir şüpheli."

Burke ellerini karnının üzerinde kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Belki Harry'yi bankaya götürmeyiz ama onu aramalıyız. Onu ziyaret etmesini istiyorum, böylece sorguladığımızda onu görebiliriz. Bugünlük seninle bankaya geleceğim."

Cora, Phin'in bakışlarıyla karşılaştı. "Sen de mi?"

"Evet, elbette." Phin, Burke'e sorun olup olmadığını sormayacaktı bile. Olması gerekiyordu.

Burke'ün dudakları bir kez daha kıpırdadı. "Evet, elbette," diye yineledi. "Val, sen de bizimle birliktesin. Bankanın dışında nöbet tutacaksın. Arabaların çok yavaş geçip geçmediğini bilmek istiyorum. Biri hapsirirsa bilmek istiyorum. Antoine, o sabit diske girmek için ne olması gerekiyor?"

"Dünden beri şifrelemeyi çözmeye çalışan bir yazılım çalıştırıyorum. Bu işler zaman alır." Antoine trafik polisi gibi bir elini havaya kaldırdı. "Bana ne kadar sorma. Ne kadar sürerse o kadar sürer."

Cora ağzını kapattı, şüphesiz tam da bunu sormak üzereydi.

"Bunu asla kıramayabilirim," diye ekledi isteksizce. "Çok uzun zaman önce olduğu için basit bir şifrelemesi vardır diye düşünmüştüm ama oldukça gelişmiş."

"Ya biz?" Delores sordu. "Biz ne yapacağız?"

Stone, "Tavan arasını aramaya devam edebiliriz," diye önerdi. "Ya da Vincent Ray'i biraz daha araştırabilirim."

"Tavan arasına talibim!" Delores ellerini sevinçle birbirine kenetledi. "Gizli bir geçit olabilir. Bu eski evlerde hep vardır."

Cora kıkırdadı. "Bunda var. Gitmeden önce sana gösteririm. Yine de hiçbir yere gitmiyor. Büyük büyükbabam yıllar önce tuğlayla ördürmüş. Büyük amcalarımdan biri ev işi yapmak istemediği için burayı saklanmak için kullanıyormuş ya da hikâye öyle. Merdivenlerde gevşek bir tahtaya takılmış ve kafatasını çatlatmış. Bir günden fazla fark edilmemiş ve neredeyse ölüyormuş. Onlar da tuğlayla kapatmışlar."

"Bekle," dedi Phin, o ve diğer herkes Cora'ya bakarken. "Gerçek, gerçekten gizli bir geçit mi var? Tuğla olmayan ucunda bir şey saklı olabilir mi?"

"Hayır. İki ucu da tuğlayla örülmüş. Ama size göstereyim de kendi gözlerinizle görün."

"Bu çok havalı olurdu," diye homurdandı Delores.

Cora onun elini okşadı. "Burada başka kuytu köşeler de var. Bir ara hepsini araştırmıştım. Birinde Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma bazı eski mektuplar, diğerinde de birkaç eski yemek kitabı buldum. Onlara bir göz atabilirsiniz. Yemek kitaplarından biri evin inşa edilmesinden öncesine ait."

Delores parladı ve ellerini kavradı. "Ver bana." Burke gülümseyerek, "Artık Delores'in işi bitti," dedi, "Devam edeceğiz. Evet, Stone, lütfen Vincent Ray'i araştır. Antoine, yazılımın çalışırken, Medford Hughes'un ölümüyle ilgili NOPD soruşturmasının durumunu kontrol edebilir misin?"

"Buraya gelmeden önce yaptım," dedi Antoine, "ama bu NOPD vardiya değişiminden önceydi. Yine yaparım."

Alçak bir hırıltı dikkatlerini çekti. Delores'in kurt köpeği dimdik oturmuş, dişlerini göstermişti. Bir an sonra SodaPop Phin'in yanında, bacağına yaslanmıştı.

Mavi bile başını kaldırdı.

Kapı zili çaldı.

Antoine kamera görüntüsü için telefonunu kontrol etti. "Bu Dedektif Clancy. Mutsuz görünüyor."

Molly sandalyesinden fırladı ve beyaz tahtayı kaptı.

Cora'nın kaşları . "O ne yapıyor?"

"Notlarımızı saklıyoruz," dedi Burke. "Kural olarak soruşturmalarımızı kendimize saklarız. Eğer NOPD'nin bir sorusu olursa cevaplarız ama gönüllü olarak bilgi vermek sadece ihtiyaç duyulduğunda söz konusu olur."

"Kiler," dedi Cora. "Onu kavanozların arkasına sakla Molly. Val ve ben onu içeri alacağız."

The Garden District, New Orleans, Louisiana

15 ARALIK PERŞEMBE, SABAH 8:45

Val arkasındaiken Cora, tıpkı Columbo gibi buruşuk bir trençkot giymiş olan dedektife kapısını açtı. "Dedektif Clancy? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Clancy etrafına bakmak için eğildi ve Cora da onunla birlikte eğilerek onun görüşünü engelledi. Sırıttı. "Denediğim için beni suçlayamazsın. Kaldırımdaki tüm araçları görüyorum. Broussard ve ekibi burada mı?"

"Kahvaltıyı yeni bitirdik. İçeri gelmek ister misiniz? Biraz bisküvimiz ve sosumuz kaldı."

"Kulağa harika geliyor, teşekkür ederim. Kahvaltıyı kaçırdım."

Onu mutfağa kadar takip etti ve kalabalık masanın durumunu gözden geçirdi. Gözleri duvara dayalı boş şövaleye kaydı ve başını salladı.

"Beyin fırtınası yapıyordunuz, ha? Belki bilgi alışverişinde bulunabiliriz."

Cora ona bir sandalye çekti. "Kahvenizi nasıl alırsınız, Dedektif?"

"Siyah, hanımefendi. Teşekkür ederim." Başka bir şey söylemeden önce önünde kahve ve bir tabak bisküvi ve sos olana kadar bekledi. "Hepinizin burada olmasına sevindim," diye başladı, sonra yemekten bir ısırık aldı. "Bunu her kim yaptıysa, benimle evlenmesini istiyorum. Yemekleri sen yaptığın sürece karım üçüncüyü sorun etmez."

Cora güldü. "Teşekkür ederim, ama ben almayayım." Ayıldı. "Ne oldu?"

Clancy omuzlarını dikleştirdi ve Cora'nın bakışlarına karşılık verdi. "Medford Hughes'u öldüren kurşunun balistik raporunu aldık. Babanı öldüren silahla aynı silahtan ateşlenmiş."

Cora masaya sessizlik çökerken öylece baktı. "Ne?" diye fısıldadı.

"Özür dilerim hanımefendi. Hiç şüphe yok. Hughes'un intiharını planlayan her kimse, babanızı öldüren silah da onun elindeydi. Aynı kişi olup olmadığını henüz bilmiyoruz."

Burke burun kemiğini sıktı. "Bunu beklemiyordum."

"Biz de bilmiyorduk," dedi Clancy kuru bir sesle. "Jack Elliot'ın davasına bakan Terrebonne Parish dedektifiyle iletişim halindeydim, bu yüzden iki cinayetin birbiriyle bağlantılı olduğunu biliyor. Bizimkinin yeni, onunkinin ise eski bir vaka olduğunu ve Bayan Winslow'un burada birkaç kez hırsızlık yaptığını göz önünde bulundurarak, soruşturmayı devralmamıza izin verdi."

"Eldiven," diye mırıldandı Antoine. "Şu lanet eldiven."

"Tuhaf olduğunu biliyordum," dedi Burke. "Ama neden? Bu nasıl uyuyor?"

Phin'in eli masadan SodaPop'a düştü. Gergindi, diye düşündü Cora, keşke ona yardım edebilseydim.

Ama iyi gidiyordu. Karışmayacaktı.

Phin bir nefes aldı ve bıraktı. "Dedektif, Hughes'un giydiği eldivende barut izi var mıydı?"

"Evet, vardı. Neden?"

"Çünkü öyle olmasaydı, intihar olduğunu düşünmezsiniz," dedi Phin. "Katil eldiveni giymiş ve daha sonra Hughes'a takmış olmalı."

SodaPop daha sert eğilirken Cora kısıp bir inilti duydu. İyi kız, diye düşündü, Phin'in destek almasına çok sevindi. Rengi solmuş ve alnından terler boşanmıştı.

Cinayet mahalli. Düşündüğü şey bu.

O gece iyi değildi ama kendini .

Şimdi yapmayacağını umuyordu. Gözle görülür bir şekilde mücadele ediyordu.

"Haklısın, Phin," dedi Burke. "Jack Elliot cinayetinde kullandığı silahla Hughes'u vurdu, eldiveni Hughes'un eline taktı, sonra silahı ölü adamın eline verdi. Gerçekten çok dikkatliydi."

Phin derin ve ölçülü nefesler alıyordu. "O kadar da dikkatli değil. Bagaj kapağında da kan lekesi vardı. Yani geriye doğru gidersek, katil çıkarken bagaja dokunmuş. Oraya vardığında dokunmuş olamaz, yoksa eli henüz kanlı olmazdı. Hughes sadece bir eldiven giyiyordu, peki ya eşi?"

Molly, "Katil bunu giyiyordu," dedi. "Bagajda hiç parmak izi var mıydı, Dedektif?"

"Sadece kurbanın ve karısının. Ne düşünüyorsunuz, Bay Bishop?"

Phin kaşlarını çatmış, dudakları kıpırdıyor ama hiç ses çıkmıyordu. Başını kaldırdı ve herkesin onu izlediğini görünce şaşırmış gibiydi. "Um... bazen bir şey inşa etmeyi planlarken sondan geriye doğru çalışırım."

Stone ona gülümsedi. "Ya da kitap okumak."

Cora nefes alıyormuş gibi yaptı. "Önce son sayfayı mı okudun?"

Bu Phin'in gerginliğini azaltmış gibiydi. "Bazen," dedi, gülümsemesi neredeyse utangaçtı.

Cora onu tekrar öpmek istedi ama ihtiyaç duyması halinde onun dayanağı olmakla yetindi. "Peki sonunda ne oldu?"

"Bagaja dokunmuş," dedi Phin, "ve bir kan lekesi bırakmış ama parmak izi yok. Leke bagaj kapağının alt kısmındaydı, üst kısmında değil. Sanki bagaj açıkken dokunmuş ya da bagajı açmak için o elini kullanmış gibi."

Val sessizce, "Bagajdan bir şey almış," dedi. "Dedektif, kurbanın dolabında giysileri kayıp mıydı? Herhangi bir bavul gitmiş miydi?"

"Bazı kıyafetlerin kayıp olduğu anlaşıyor. Boş çekmeceler, dolabında bir sürü boş askı. Karısının dolabında bir valiz bulduk ama kurbanın dolabında ya da evin başka bir yerinde valiz yoktu. Ama bagajda hiçbir şey yoktu."

"Katil aldı," dedi Phin, nefes alış veriş i artık zorlanmıyordu. "Her neyse onu aldı. Belki bir bavul, belki de başka bir şey. Sonra diğer eliyle arabaya dokundu, hiçbir iz bırakmadan sadece kan izi bıraktı. Kan lekesini bırakan el de eldivenliydi."

"Ağır mıydı?" Delores sordu. "Bavul mu? Eğer öyleyse, arabanın desteğine ihtiyaç duymuş olabilir. Aksi takdirde, bagaj kapağının üstünden tutup aşağı indirirdi."

"Ya da küçük olabilir," diye Molly. "Ya da daha yaşlı. Şimdi bunu önden arkaya doğru yapalım. Katil geldi. Dizüstü bilgisayarların yanında olduğunu varsayıyorum, çünkü bunların çalınmasında Hughes'un parmağı olduğu açık. Ama onları çalanın ve Joy'u vuranın Hughes olmadığını biliyoruz, çünkü davetsiz misafirimiz Hughes'tan çok daha iriydi."

Val hikayeye devam etti. "Arabaya biner, muhtemelen arka koltuğa oturur. Hughes'un çıkmasını bekliyor. Katil daha sonra bagajdan her ne aldıysa ya zaten oradaydı ya da katil beklerken Hughes onu oraya koydu. Hughes arabaya biner, eldiven giyen katil onu vurur. Her yerde kan ve beyin parçaları olacak. Bir kısmı katilin üzerine bulaşmış olmalı."

Phin'in yutkunması duyulabiliyordu ama sesi titremiyordu. "İki eldivene de bulaştığı kesin. Katil bir eldiveni çıkarıp Hughes'a takıyor. Silahı onun eline tutuşturuyor."

Burke, "Atış artığı testi için sadece bir eldivene ihtiyacı var," dedi. "Eğer katil Hughes'u vurmak için eldiveni giydiyse, DNA'sını eldivenin içinde bulabilirsiniz."

"Bazı deri hücreleri bulduk," dedi Clancy. "Laboratuvar onları test ediyor."

"Tamam." Phin başını sallıyordu. "Katil arabadan iniyor, bagajı açıyor, sonra da aldığı şeye uzanıyor. Hughes'un karısının kıyafetleri de kayıp mıydı?"

Clancy başını salladı. "Kız kardeşine göre, hayır. Kıyafetleri ve ayakkabıları orada gibi görünüyordu."

Burke, "Yani Hughes onu götürmeyi planlamamış," dedi. "Karısı ne zaman öldürüldü, Dedektif?"

"Tam olarak net değil. Adli tabip ölüm sebebinin boğulma olduğunu söylüyor. Laboratuvar, kocasının yattığı taraftaki yastıkta tükürük buldu."

Phin kaşlarını çatı. "Katil, Hughes'un üzerinde barut izi olan bir eldiven giydiğinden emin olmak için çok dikkatliydi. Karısının cinayet silahını geride bırakması kulağa pek doğru gelmiyor."

"Bana da pek doğru gelmedi," dedi Clancy. "Hem Medford Hughes'u hem de karısını aynı kişinin öldürüp öldürmediğini merak ediyorum. Kadın bir bağımlıydı. Kollarının her yerinde ve kalçalarının iç kısmında izler var. Son zamanlarda. Kız kardeşine göre aynı zamanda kumar bağımlısıymış. Kız kardeşi önce Medford'un sinirlenip onu öldürdüğünü, sonra da kendini öldürdüğünü düşünmüş. Ona öldürülmüş olabileceğini söylediğimde şok oldu. Kimin onu öldürmek isteyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok çalıştığını söyledi. Kilisede gönüllü çalışıyormuş ve karısı vurulduktan sonra ona bakıyormuş. Ona yardım etmeye çalışmış ama işe yaramamış. Kız kardeşi yıllardır polislerin ziyaretine hazır olduğunu ve ona kardeşinin öldüğünü söyleyeceklerini söyledi. Sadece aşırı dozda uyuşturucudan öleceğini düşünmüş."

"Neden Medford kaçacak kadar korksun ki?" Antoine sordu. "Çalınan dizüstü bilgisayarlarla ilgili işlem yapması istenmediyse tabii. Kendi ağ yönetimi vardı."

iş. Şifre kırmak onun yetenekleri arasında olabilir."

Cora kaşlarını çatı. "Katilin babamı öldüren silahı neden sakladığını bilmek istiyorum. Yirmi üç yıl boyunca silahı sakladı."

"Bu," dedi Burke , "lanet olası bir iyi bir soru. Dedektif?"

"Hiçbir fikrim yok." Clancy içini çekti. "İnsanlar her zaman silah taşıyor. Kaç kez gördüğümü anlatamam. Onları nehre atacaklarını sanıyorsunuz ama çoğu atmıyor."

"Medford Hughes'un komşuları silah sesini duydu mu?" Cora sordu.

"Hayır, hanımefendi," dedi Clancy. "Sanırım katil bir susturucu kullanmış ama olay yerinden gitmiş."

Cora'nın omurgasından aşağı soğuk bir ürperti geçti. "Çünkü onu tekrar kullanmayı planlıyor."

Phin'in çenesi gerildi. "Senin üzerinde değil. Ona izin vermeyeceğiz."

Ona inandı ve titrek bir gülümseme gibi hissettiren bir şey sundu. "Teşekkür ederim."

Burke ve diğerlerinin dedektife bilgi işinden bahsedip bahsetmeyeceğini merak etti ama kimse bahsetmedi, o da onların izinden gitti ve çenesini kapalı tuttu.

"Hughes'un bilgisayarını buldun mu?" Phin sordu. "Dizüstü bilgisayarlarımız arabasının arka koltuğundaydı. Onunki neredeydi? O bir bilişimciydi. En azından bir bilgisayar olmalıydı. Belki de tüm bunları neden yaptığını anlayabilirsiniz."

Clancy etkilenmiş görünüyordu. "Arabasında bir tane yoktu ve evinde de bulamadık, bu da bana garip geldi."

Phin başını salladı. "Belki de katili almıştır. Peki ya komşuların Hughes'un evinin önünde park halinde gördükleri beyaz minibüs? Onu takip ettiniz mi? Nerede olduğunu bilmemiz gerek."

Clancy içini çekti. "Bir süre izini sürdük, sonra kaybettik. Tanımlamak zor olmasa gerek. Sağ taraftaki ön tamponunun yarısı yok."

"Katil kaza mı geçirdi?" Cora sordu.

Clancy daha da yorgun görünerek başını salladı. "Jackson Caddesi'ndeki bir sokak kamerasında minibüsün görüntülerini bulduk. Karşıdan gelen trafiğin içine dalmış, sonra şeridine geri dönmüş ve park halindeki bir arabaya çarparak uzaklaşmış. Kafa kafaya çarpıştığı eski Chevy o kadar şanslı değildi. Chevy'nin sürücüsü paniklemiş direksiyonu kırmış olmalı çünkü kontrolü kaybetti, kırmızı ışıktaki kavşaktan geçti ve bir otobüse çarptı. Otobüsün şoförü kurtuldu ama Chevy'deki dört üniversite öğrencisi kurtulamadı."

Masanın etrafında sessizlik vardı. Cora sonunda dehşete kapılarak, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Dört kişiyi daha öldürdü ve arkasına bile bakmadı mı?"

Clancy ciddiyetle, "O yapmadı," dedi. "Onu yakalamak istiyoruz. Hem de çok. Şimdi bana yardım etme sırası sizde."

The Garden District, New Orleans, Louisiana

15 ARALIK PERŞEMBE, SAAT 9:05

DEDEKTİF CLANCY elindeki kahve fincanını kırdı. "Belli ki bunun Bayan Winslow'la bir ilgisi var,

Birinin evine birkaç kez girdiği düşünülürse. Ayrıca, birisi ofislerinize girip iki dizüstü bilgisayarınızı çaldı, bu sırada Joy Thomas'ı vurdu ve Bayan Winslow'u mahallede kovaladı. Ve Jack Elliot'ı öldüren silahın Medford Hughes'un ölü eline geçtiğini. Ve bana hala adını söylemeyen beş para etmez bir haydut dün gece bu eve niyetiyle girdi. Ve son olarak, hepiniz buradasınız ve beyin fırtınası yapıyorsunuz. Her ne kadar harika olsalar da bisküvi ve sos için burada olduğunuzu sanmıyorum." Duvara dayalı şövaleyi işaret etti. "Bahse girerim buralarda bir yerde üzerinde notlarınızın olduğu bir beyaz tahta vardır. Kaptan Holmes bana nasıl çalıştığınızı anlattı," diye sözlerini tamamladı. "Peki... burada neler oluyor?"

Cora dondu kaldı, masadan birinin konuşmasını bekliyordu ama herkes ona bakıyordu. Sanki bu onun seçimiymiş gibi. Clancy'yi dikkatle izleyen Phin'e baktı.

"Ona güveniyor ?" diye sordu Phin'e sessizce.

Phin yavaşça başını salladı. "Sanırım öyle."

"Bize güvenmememiz için hiçbir zaman bir neden vermedi," diye ekledi Burke. "Gerçi diğer pek çok kişi de bize onlara güvenmememiz için bir neden vermemiştir. Bu size kalmış bir şey."

"En azından iyi olacağını biliyorum," dedi Clancy. "Bakın Bayan Winslow, hepinizin son iki akşamdır gecenin geç saatlerine kadar tavan aranızı aradığınızı biliyorum." Cora şaşkın bakışlarını ona çevirdiğinde kahvesinden bir yudum aldı. "Salı sabahı beni görmeye geldikten sonra sokağınızın sonuna plakasız bir araba koydum. Joy Thomas'ı vuran kişiden canını kurtarmak için kaçtıktan sonra. Hırsızlık olaylarından sonra ifadeni alan kişi duruma hak ettiği aciliyeti göstermediği için özür dilerim. Bilseydim, en azından araçla uğrama emri verirdim. Sizinle konuştuktan sonra evinizi izlemeye aldım. Dün gece o bendim."

"Buraya nasıl bu kadar hızlı geldiğini merak ediyordum," Stone gözlemledim. "911'e müdahale eden üniformalılarla birlikte içeri girdiniz."

Cora bunu sindirmek zorundaydı. "Bekle. İki gün boyunca burada, sokağımın sonunda mıydın? Korunamayacağımı söylemiştin."

"Koruma değildi. Gözetimdi. Ve ben sadece dün gece buradaydım. Gündüz ve önceki gece burada başka biri daha vardı. Adamlarım bana Salı gecesi tavan arasını aradığınızı söyledikten sonra, kontrol etmek için zaman ayırmaya değer olduğuna karar verdim."

Cora Antoine'a döndü. "Ve onun orada olduğunu bilmiyor muyduk? Kameralarımız onu çekmedi mi?"

Antoine utanmış görünüyordu, öyle de olmalıydı, diye düşündü Cora, sinirlenmişti. "Kamera menzilimiz içinde hiç pusuda bekleyen yoktu," dedi Antoine. "Ne kadar aşağıdaydınız? Araziye daha geniş açılı lensler getireceğim, derhal."

Clancy iyi huylu bir şekilde kıkırdadı. "Arka koltuğumda oturuyordum, bu yüzden geniş açılı olsalar bile beni kameralarınıza yakalayamazdınız. Arka koltuk daha rahat ve siz beni görmeden kamburumu çıkarıp izleyebilirdim."

Cora'nın teninde iğrenç bir ürperti dolaştı. "Bunu başka biri yaptı mı?"

Clancy ayıldı. "Evet. Dün gece bulunduğum yerden çok uzakta olmayan bir yere park edilmiş bir Toyota Camry vardı. Plakasını araştırdım. Kiralıkmiş. Yaklaşmak üzereydim ama sonra evinizde kıyamet koptu. Küçük pisliğin pencerenize tırmandığını gördüm ve sonra Merkez'in adresinize bir ekip istediğini duydum." Molly'yi işaret etti. "Bayan Sutton 911'i aradı ve ben de cevap verdim. Merkez sizin 911 çağrınızı anons etmeden hemen önce Camry'nin plakasını aramıştım ama biz buradaki işimizi bitirdiğimizde Camry gitmişti. Evinizde davetsiz bir misafirin olası bir muhabirden daha ağır bastığını düşündüm." Masanın etrafına bakındı. "Anladığım kadarıyla bu bir hataydı?"

Cora dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi. "Ruhsat neydi Camry'nin plakası?"

Clancy kaşlarını çattı. "Seni daha önce de takip etti mi?"

"Dün," dedi Val. "Kütüphaneden çıkarken bizi takip etti. Cora dizüstü bilgisayarını almak için işe gitmişti ama Camry'nin o sabah orada olduğunu ve otoparkta onu beklediğini öğrendi."

Clancy doğruldu ve fincanını masanın üzerine koydu. "Camry'yi kütüphanede kim gördü?"

"Patronum Minnie Edwards," dedi Cora. "Adamın bir muhabir olduğunu düşündü. Genç, yakışıklı ve bir şekilde tanıdık olduğunu söyledi."

"Bu sabah gidip patronunla konuşacağım," dedi Clancy. "Onu bir ressamla tanıştırmak istiyorum. Şimdi, sakın benim

asıl sorumdan uzaklaştım. Neler oluyor? Bilmek istiyorum."

Cora iç çekti. "Tam olarak emin değiliz. Bunun babamla bir ilgisi var. Onun bir tür yan işi vardı." Söylediklerine dikkat etmesi gerekiyordu. Babasının müşterileri bazı nedenlerle kaçmıştı. Bazıları yasal olmayabilirdi ama Alice VanPatten gibi bazıları öyleydi. "Elimizde sadece ipuçları var. Mesela İsviçre'de gizli bir banka hesabı vardı. Daha fazlasını öğrenmek için bugün bankaya gidiyorduk. Yasal olarak yürüttüğü muhasebe işiyle hiçbir ilgisi olmayan kalemler için makbuzlar bırakmış."

Clancy'nin kaşları havaya kalktı. "Yasal olarak mı? Yani yan iş yasal değil miydi?"

Cora omuz silkti. "İsviçre'de gizli bir banka hesabı vardı, Dedektif. Siz söyleyin. Tek bildiğim çok gizli tuttuğu bir işe karıştığı ve öldürüldüğü. Ve onu öldüren her kimse silahı sakladı ve Medford Hughes üzerinde tekrar kullandı. Ya da belki de Medford Hughes'u öldüren kişi tarafından çalındı. Bu kişi aynı zamanda özel dedektifimin dizüstü bilgisayarlarını da istedi, muhtemelen benim hakkımda bilgi almak için. Bu arada dizüstü bilgisayarlardan hiçbir şey elde edemediler. Silinmişlerdi."

Clancy kuru bir sesle, "Bunu biz de düşündük," dedi. "BT'cilerim sizin bir tanrı olduğunuzu düşünüyor, Bay Holmes."

Antoine az önceki aşağılanmasıyla dolaylı olarak biraz yumuşamış görünüyordu. "Bu doğru."

Clancy güldü. "Tanrım. Kendine bir sürü karakter bulmuşsun, Broussard. Bayan Winslow, anladığım kadarıyla babanızın ilgilendiği her neyse onun kayıtlarını arıyorsunuz."

"Öyleyiz," diye onayladı Cora.

Clancy başını eğerek onu inceledi. "Peki ne buldun?"

"Makbuzlar ve İsviçre'de bir banka hesabı." Bu Tanrı'nın gerçeğiydi. Alice VanPatten'ı kendi Google aramasıyla bulmuştu. "Hâlâ bana o mektupları kimin yazdığını öğrenmeye çalışıyoruz."

"Ah, mektuplar." Clancy fincanını tekrar eline aldı. "Dün gece geç saatlerde Houma'daki Dedektif Goddard'dan ağır bir zarf aldım. Bana mektupların kopyalarını gönderdi. Asıllarını da bugün kuryeyle göndereceğini söyledi."

"Sana başka ne gönderdi?" Cora sordu.

"Henüz bir şey yok. Elindeki her şeyi kanıt olarak aktarmaya hazırlanıyor. Çoğunlukla cesedin etrafında bulunan şeyleri." Tereddüt etti. "Devam etmemi istediğine emin misin? Kurban senin babandı."

"Eminim," dedi Cora ve neredeyse kendine inanıyordu.

Phin, Cora'nın yanında oturan Delores'e dokundu. "Benimle yer değiştir."

Delores, Phin'e tatlı bir gülümseme vererek sözünü dinledi. "Elbette."

Phin Cora'nın yanına oturdu ve elini tuttu. "Eğer durmasını istiyorsan, söylemen yeterli. O Burke'e anlatırken sen ve ben bahçeye çıkabiliriz."

Ne tatlı bir adam. Cora onun elini sıktı, gözle görülür desteği için minnettardı. "Teşekkür ederim. Başa çıkamazsam bir şey söyleyeceğim ama bunların çoğunu daha önce duydum. Muhtemelen bir kurşundan kaynaklanan bir kaburga kırığı ve kafatasında iki kurşun deliği ile bulunduğunu biliyorum. O iki kurşun kafatasıyla birlikte bulundu." Onları ateşleyen silahın balistik özelliklerini bu şekilde test etmişlerdi.

Clancy, "Şu ana kadar tüm bildiğim bu," dedi. "Naylona sarılmıştı, bu da çürümeyi durdurmadı ama kemikleri korudu."

Cora yutkundu. "Ve saç. Kimliğini tespit etmek için kullandıkları DNA'yı bu şekilde elde ettiler."

Clancy başıyla onayladı. "Salı sabahı geldiğinde bana bunu söylemiştin. Baba tarafından başka akrabalarınız olup olmadığını öğrenmek için kendi DNA'nızı bağışladığınızı çünkü kardeşiniz için kemik iliği bağışlayacak babanızı bulamadığınızı söylemiştiniz. Üzgünüm, Bayan Winslow. Arayışınızın boşuna olduğunu öğrenmek zor olmalı. Ama Terrebonne Parish şerifinin babanızın kalıntılarını teşhis etmesini sağladı. Yani bir amacı vardı."

"Biliyorum. Bununla başa çıkmaya çalışıyorum. Başka ne biliyorsunuz, Dedektif Clancy?"

"Fazla değil. Buradan çıkar çıkmaz patronunu görmeye gideceğim. Seni takip eden kişinin eşkalini istiyorum. Kütüphanede kamera var mı?"

"Var, ama sadece kitap iade zamanı." Yüzünü buruşturdu. "İnsanlar o yuvayı kötüye kullanıyor."

Masanın etrafındaki herkes onunla birlikte yüzünü buruşturdu. "Çok iğrenç," diye mırıldandı Val.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Cora, konuşmayı babasının yan işlerinden uzaklaştırdığı için memnundu. Alice'ten vazgeçmeyecekti. Kadın yeterince acı çekmişti.

Ayağa kalktı, dedektifi evinden çıkarmaya hazırdı. Konuşmanın ortasında tabağını temizlemeyi başarmıştı ama yine de yardımsever olabilirdi. "Size yanınızda götürmeniz için bir tabak hazırlayabilirim, Dedektif. Ama benim bankaya gitmem gerekiyor."

"Böyle iyiyim Bayan Winslow, ama teşekkür ederim. Çok iyi bir aşçısınız." Burke'ün sıkması için elini uzattı. "Bana her şeyi anlatmaya hazır olduğunda beni ara. Lütfen çabuk olsun. Mahkeme celpleri tam bir baş belası."

Burke onun elini sıktı. "Daha net bir resim elde ettiğimizde, bunu yapacağız."

Clancy kaşlarını çattı. "Bana anlatmadığınız ve muhtemelen asla anlatmayacağınız şeyler var. Bayan Winslow."

kör uçuyorsam sana yardım edemem. En azından bahsettiğiniz makbuzları alabilir miyim?"

Cora Molly'ye döndü. "Kopyalarımız var, değil mi?"

"Tabii ki var," dedi Molly. Büyük el çantasından bir dosya çıkardı. "İşte buradalar."

"Bu çok kolay oldu," diye homurdandı Clancy. "Ben artık gideyim. Hepinize iyi sabahlar. Camry sizi yine takip ederse beni arayın. Bulunduğunuz yere plakasız bir araç göndereceğim ve siz kaybolduktan sonra Camry'yi takip edebilecekler."

Val onu kapıya kadar geçirdi ve Cora da kahvaltı tabaklarını toplamaya başladı. Cora çenesi gerilmiş bir halde, "Şu Camry aşırı hevesli bir muhabir olsa iyi olur," dedi.

"Umut edebiliriz," dedi Burke, aynı derecede acımasız bir ifadeyle.

"Harikaydın Cora," dedi Val döndüğünde. "Güzel kaçış. Burke sana gerçekten ödeme yapmalı."

"Alice VanPatten'ı ispiyonlamayacağım." Cora, Phin'le birlikte battaniye kalesine geri dönmüş olmayı diledi. Orada kendini daha güvende hissedirdi. Ama saklanmak işe yaramayacaktı. "Babamın katili yakınlarda, değil mi?"

Burke omuz silkti. "En azından bu şekilde ilerlememeyi göze alamayız. Bugün dışarı çıktığımızda çelik yelek giyeceksin Cora. Herkes giyecek. Bankaya giderken, Houma'da Dedektif Goddard'ı görmeye giderken, arka bahçede köpeğini gezdirmeye çıktığında. Şikayetim yok. Val, fazladan yeleğin var mı?"

"Arabamda," dedi Val. "Senin için getireyim, Cora."

Phin gerildi, parmakları SodaPop'un ceketine geri döndü. Kevlar'dan bahsedilince gerilmişti, ki bu büyük bir sürpriz değildi. Silah sesleri muhtemelen tetikleyici olurdu.

"Benimle gelmek zorunda değilsin," diye fısıldadı, bencilce onun teklif ettiği çıkış yolunu kabul etmeyeceğini umuyordu. Ama ondan verebileceğinden fazlasını da isteyemezdi.

Ona huysuz bir bakış attı. "Aklından bile geçirme. Ben gidiyorum. Ayrıca, daha önce hiç İsviçre bankasına gitmedim."

Stone güldü. "İsviçre bankaları tıpkı diğer bankalar gibi görünüyor," dedi. "Ben gençken, Papa'yı koruyan adamlar gibi çizgili İsviçre Muhafız üniformaları giydiklerini sanırdım. Büyük hayal kırıklığına uğramıştım. Burke, Clancy'nin Cora'nın tavan arası için arama emri çıkartması ne kadar sürer? Çünkü alacak."

Burke, "En azından bu öğleden sonra var," dedi. "Bulduğumuz makbuzları kolayca teslim ettik. Eğer Clancy Alice VanPatten ile olan bağlantıyı kendi başına çözerse, bununla ilgileniriz, ama Cora'nın şu ana polise karşı dürüst davrandığını göz önünde bulundurursak, onun hakkında arama emri çıkartmanın kolay olacağını sanmıyorum."

"Alice'i arayacağım," dedi Cora. "Onun artık bir hayatı var. Bu olay yüzünden gafil avlanmasını istemiyorum. En azından uyarılırsa, Clancy kapıyı çalarsa mantıklı bir cevap verebilir."

Antoine dizüstü bilgisayar çantalarından birinin cebini karıştırarak bir kullan-at telefon çıkardı. "Bunu kullan."

"Teşekkür ederim. Ofisinizin tuvaletinden 911'i aramak için kullandığım telefonu polise vermek zorunda kaldım. Banka için gerekli evrakları alacağım. Bulaşıkları sonra hallederim."

Delores başını salladı. "Sen pişirdin. Ben temizlerim. Gizli geçidi unutma. Ve antika yemek kitaplarını."

Cora ufak tefek kadına gülümsedi. "Bunu hayal bile edemezdim."

Uptown, New Orleans, Louisiana

15 ARALIK PERŞEMBE, SAAT 10:15

Sage büyükbabasının kapılı sitesinin önündeki bekçiye yüz dolarlık bir banknot uzattı. "Gelirse bana mesaj atar mısınız?"

"Tamamdır. Bir saat önce ayrıldı. Yakın zamanda dönmesi pek olası değil."

"Dün biz de öyle düşünmüştük."

Gardiyan yüzünü buruşturdu. "Son zamanlarda programı daha az tahmin edilebilir oldu."

Çünkü Alan'ın dikkati Cora Winslow'un kapısına getirdiği bela yüzünden dağılmıştı.

Sage yürüyerek büyükbabasının malikânesine doğru yola çıktı. Yaklaşık yarım mil uzağa park etmişti ama kendi arabasını kullanmamıştı. Porsche çok akılda kalıcıydı. Sanjay'in Camry'sini yaşlı kütüphanecinin evine ve sonra da Sanjay'in onu alacağı yere kadar sürdükten sonra elden çıkarmıştı.

Kütüphaneciyle ilgilenmek o kadar da zor olmamıştı. Sanjay'a bakmak çok daha zor olmuştu.

Sanjay onunla Sage'in bir gece önce verdiği koordinatlarda buluşmuştu. Sage kendisini adamı vurmaya hazırlamıştı ama Sanjay'in şok ve ihanet dolu bakışları hâlâ aklından çıkmıyordu.

Sage işi çabuk bitirmiş, Sanjay'i başından vurmuş ve cesedini Camry'nin içinde bırakmıştı. Sonra da Sanjay'in iki yıllık Kia'sını bir parçacıya götürmüş ve dükkan sahibinin hala rüya gibi çalıştığına yemin ettiği külüstür bir arabayla takas etmişti.

Sage, adamın söz verdiği gibi on beş yaşındaki Toyota Corolla'nın plakasının temiz olmasını daha çok önemsiyordu.

Sage, Sanjay'ın arabasını takas ettiğinde, kulübe gittiğinde kullandığı kılık değiştirmeyi giymişti. Kimsenin onu tanımasını istemiyordu.

Minnie Edwards gibi.

Yaşlı kütüphanecinin mutfak kapısının şaka gibi kilidini kırıp saniyeler içinde içeri girdiğinde kar maskesi takmıştı. Joy Thomas'tan aldığı küçük tabancayla silahlanmıştı ama onu kullanmayı beklemiyordu. Çok gürültülü olurdu. Bir yastığın iş göreceğine karar vermişti.

Ama yaşlı kadın, adam elinde yastıklardan biriyle onun üzerinde dururken uyanmıştı. Şaşırtıcı derecede güçlü olan kadın onunla dövüşmüş ve maskeyi kafasından çekip çıkarmıştı.

Gözlerinde bir anlık dehşet vardı ve sonra onu kütüphaneden tanıdığını düşündü. Sonra kızın ifadesi değişmiş ve adam gerçek tanımayı görmüştü.

Fısıltıyla söylediği "Sage "de duymuştu.

Bu onu korkutmuştu. Bir an tereddüt etse de devam etmek zorunda olduğunu biliyordu Onu büyükbabasının televizyon programından tanımış olmalıydı. Ya da şehrin dört bir yanındaki reklam panolarındaki ilanlardan. Yüzüne bir yastık yedikten sonra Minnie Edwards artık bir tehdit olmaktan çıkmıştı.

Yaptığı şey yüzünden daha kötü hissetmesi gerekirdi. Hissetmemesi onu biraz rahatsız ediyordu. Evet, Sanjay yüzünden kendini suçlu hissediyordu çünkü onu tanıyordu. Kütüphaneciyi tanımıyordu ama o da bir insandı. Onun ölümüyle ilgili daha kötü hissetmesi gerekirdi.

Ne olursa olsun, iş bitmişti. Yarım kalan işleri tamamlanmıştı. Ve şimdi büyükbabasının o kasada tam olarak ne sakladığını öğrenecekti. Koşmaya başladı, antrenman kıyafetleri pahalı semtin kaldırımlarına uyum sağlamasına yardımcı oluyordu.

Yardımdan kaçarak eve girdi. Onların rutinlerini biliyordu. Aşçının televizyon izlediğini ve hizmetçinin bir saatlik sigara molası verdiğini biliyordu.

Alan bugün merkez ofiste çekim yapıyordu, yani Lexy de orada olacaktı. Mükemmel bir hayatı olan gülümseyen çift.

Eğer sadık cemaatleri bunu öğrenirse.

Sage bir çift eldiven giyerek çalışma odasının kapısını arkasından kilitledi ve menteşeli kitap rafına doğru bir hamle yaptı. Tek bir hamleyle raf mükemmel bir şekilde dengelenerek kenara çekildi. İnşaatçı ne yaptığını biliyor olmalıydı.

Kadranı çevirdi. Bir-sıfır-on beş.

Nefesini tutarak kapının kolunu çekti ve elini içeri soktu.

Fotoğraf kasanın arkasına yakın bir yerde, kalın bir klasör yığınının üzerinde duruyordu. Eldivenlerin içindeki terli elleriyle fotoğrafı ışığa tuttu, tıpkı Alan'ın bir gece önce yaptığı gibi.

Bir kızdı. Mezuniyet kepi ve cübbesi giymişti, gülümsemesi parlaktı. Saçları altın sarısı ve kıvrıkcıktı, gözleri geniş ve güven doluydu.

Sage onu daha önce hiç görmemişti ama yüzü de, sarı bukleleri de tanıdıktı. Gülümsemesiyle derinleşen sol yanağındaki gamze de aynı şekilde.

Sage'in saçları aynı renkteydi. Her tıraş olduğunda aynada aynı gamzeyi görüyordu. Gözleri aynıydı.

O ailedendi. Bundan emindi. Ama kimdi o? Ve Cora Winslow'la ne ilgisi vardı?

Genç kadının etrafındaki ayrıntılar biraz bulanıktı ama yine de arkasındaki tabeladaki birkaç harfi seçebiliyordu. Onun kim olduğunu ve fotoğrafın nerede çekildiğini bulabileceğini umuyordu.

Telefonuyla fotoğrafın bir kopyasını çekti. Dairesine döndükten sonra detayları çözmeye çalışacaktı.

Yığından ilk dosyayı çekti ve içindekileri karıştırdı. Bu kâğıtları tanıyordu. Bunlar Alan'ın takip etmesini ya da evlerini aramasını istediği kişiler hakkında kendisinin hazırladığı raporlardı.

Bunlar onlardan çalmaya, Alan'ın cömertliğinden faydalanmaya çalışan insanlardı. İki kişi Alan'ı haraca bağlamak istemiş, koruma için para talep etmişti.

Güzel bir oditoryumunuz var. Güzel vitray pencereler. Hepsi yazık olurdu.

Sage hepsini uzak tutacak kadar kirli çamaşır bulmuştu. Ama Sage'in araştırdığı insanların çoğu, bir iki ya da bin dolar kazanmaya çalışan dolandırıcılardı. Sage'in raporlarındaki ayrıntılar Alan tarafından düşmanlarının geri çekilmesini sağlamak için kullanılmıştı.

Sage yaptıklarında yanlış bir şey olduğunu düşünmemişti. Sadece deneklerin kendi geçmişlerini onlara karşı kullanmışlardı. Herkesin dolabında en az bir iskelet vardı.

Sage bu sırlardan yararlanmayı öğrenmişti. Tıpkı Alan'a yaptığı gibi.

Kimseye fiziksel olarak zarar vermediler.

Alan, Medford Hughes ve karısını öldürene kadar.

Ve o yaşlı kütüphaneciyi öldürene kadar. Ve Sanjay'i.

Sage Tanrı'ya inanmıyordu. Cehenneme de inanmıyordu, Alan bu konuda kaç kez atıp tutmuş olursa olsun. Sonsuz lanetlenmeden korkmuyordu.

Ama daha önce hiç öldürmemişti. Yaşlı kadının nasıl mücadele ettiğini düşündü. Sanjay ne kadar ihanete uğramış görünüyordu.

Dur. Şimdi onların üzerinde duramazdı. Daha sonra vicdan azabı çekecekti.

Bir sonraki dosyaya baktı ve gözleri büyüdü.

Vay anasını. Bu benim hakkımda. Sage'in hayatının her ayrıntısı, gitmeyi sevdiği kulüpler de dahil - New Orleans'tan uzakta, tabii ki birinin onu tanıyabileceği yerler. Her zaman Gulfport, Mississippi'ye giderdi ve o sabah doğrama dükkanına giderken taktığı peruk ve gözlüklerin aynısını takardı.

Kulüplerde kimsenin onu tanıdığını düşünmemişti. Ama belli ki birileri onun orada olduğunu biliyordu.

Sayfalar dolusu bilgi vardı. Kulüpler kapandıktan sonra otellere götürdüğü kadın ve erkeklerin fotoğrafları. Her rapor büyükbabasının özel dedektifi tarafından imzalanmıştı. Dave Reavey adında bir adam.

Orospu çocuğu. Büyükbabası bir şantaj dosyası oluşturmuştu. Sage'de de.

Şaşırmaması gerekirdi ama şaşırdı.

İncinmemesi gerekiyordu ama o da incinmişti.

Dosyayı bir kenara koydu. Onu da yanında götürecekti.

Bir sonraki dosya da göz açıcıydı. Alan, Lexy'yi uzun süredir Sage'e ayarladığı özel dedektifle takip ettiriyordu. Alan evliliklerinin en başından beri Lexy'yi gözetliyormuş. Görünüşe göre özel dedektifin tek görevi Lexy ve beni takip etmek.

Burada hiçbir şey yoktu. Lexy yanlış bir şey yapmamıştı. Hayır kurumlarıyla görüşüyor ve hastanedeki hastaları ziyaret ediyordu. Kuaförüyle ve kişisel antrenörüyle randevuları vardı ama orada da hiçbir pislik yoktu.

Lexy örnek bir ești.

Sage onun bu konuda ne düşüneceğini merak ediyordu. Rastgele bir rapor aldı ve kendi raporuyla birlikte dosyaya yerleştirdi.

İhtiyacı olursa Lexy'en yararlanacak.

Telefonu bir mesajla çaldı. Lanet olsun. Henüz bitirmemişti.

Mesajı kontrol etti, kapıdaki nöbetçiden gelmesini bekliyordu ama büyükbabasından geliyordu.

Benimle 30 dakika içinde kilisedeki ofisimde buluşmanı istiyorum. Sakın geç kalma.

Sage çalışma odasının etrafına bakındı. Yaşlı adam kendi kameralarını mı yerleştirmişti? Sage şu anda izleniyor muydu?

Yaşlı adama kendini becermesini söylemek istiyordu ama nerede durduğunu bilmek istiyordu. Silahlıydı ve şimdi yaşlı adam hakkında elinde kanıt vardı. Fotoğrafın ne anlama geldiğinden emin değildi ama öğrenecekti.

Klasörleri yerine koymaya başlamıştı ki kasanın arkasında iki adet zarf buldu. Birinde nakit para vardı - yüz dolarlık banknotlar. Beş tane de ellilik vardı. Toplam yirmi beş bin dolar. Banknotların üzerindeki yıl... yirmi üç yıl önce.

Yirmi üç yıl önce pek çok şey oldu.

Para Jack Elliot'ın ölümüyle bağlantılıysa, bunun bir parçası olmak istemiyordu, bu yüzden zarfı geri koydu.

Diğer zarfta aynı kıza ait daha fazla fotoğraf vardı. Çoğu uzak mesafeden, belki de uzun menzilli bir lensle çekilmiş gibiydi.

Biri daha yeni yürümeye başlayan bir çocukken, oyun parkındaki bir jimnastik salonunda oynarken başlamış. Bir diğeri de aynı kızın sekiz yaşındaykenki haliydi. İzci kız üniforması giymiş ve dışarıda bir masada oturup kurabiye satıyormuş. Kızın resmi bir elbise giymiş ve bileğine bir korsaj takmış olduğu bir fotoğrafı vardı. Bir diğesinde ise yanında yaşlı bir kadınla caddede yürüyordu.

Sage tüm fotoğrafları telefonuyla çekti.

Büyükbabasının dikkatinin dağılmasının kaynağı bu kızdı.

Bu kızın Cora Winslow'la bir ilgisi vardı.

Bu kız Alan'ı alaşağı edebilir.

Şimdi Sage'in tek yapması gereken onun kim olduğunu bulmaktır.

Kasayı kapatıp aceleyle Alan'ın çalışma odasından ve evden çıktı, sonra da bir taksiye atlayıp eve gitti. Eğer hâlâ oradaysa, daha sonra dükkânın Corolla'sı için geri gelecekti.

Kıyafetlerini değiştirmesi ve büyükbabasının emirlerini yerine getirmesi gerekiyordu.

Gergin olması gerekirdi ama kendini sadece merak içinde buldu. Yaşlı adam şimdi ne yapmıştı?

Houma, Louisiana

15 ARALIK PERŞEMBE, SAAT 12:05

Cora rujunu tazelerken, "Umarım bu iş bankadakinden daha iyi gider," diye homurdandı. Dedektifi Houma'da göreceği için gergindi.

Bugün önceki ziyaretlerinden daha zor sorular soracaktı. Bugün fotoğraf isteyecekti.

En azından desteği vardı. Ekibinden üç kişi ona eşlik etmişti: Phin, Val ve Burke. Kurşuna dayanıklı SUV'u Val kullanıyordu ve Phin arka koltukta Cora'yla oturuyordu, SodaPop da ayaklarının dibindeydi.

Burke onları kamyonetiyle takip etti. Eğer siyah Camry ya da başka bir araç onları takip etmeye başlarsa, Burke yerel polislerin onları yakalayabilmesi için onları uzaklaştırıyordu.

"Banka işi fena gitmedi," dedi Val. "Babanın hesabındaki ekstreleri sana verselerdi çok şaşıırırdım. Her zaman evrak işleri vardır."

Vardı. Yığınla evrak. Ve Cora imzalamadan önce her sayfayı okumuştı. Phin, bankanın ona verdiği her belgeyi incelerken başında nöbet tutmuştu. Burke bankanın içinde, Val dışarıda nöbet tutuyordu.

Onların gözetiminde kimse Cora'ya ulaşamayacaktı.

Cora adına yürüttükleri soruşturma, Joy'u vuran kişiye ulaşmanın bir yolu olarak balamıtı. Ŗimdi ise hepsi için kiiseldi.

Cora i çekti. "Açıkçası tek yapmam gerekenin Jack Elliot'ın kızı olduğumu kanıtlamak olduğunu ve en azından bana işlemlerin bir çıktısını vereceklerini dnmtm."

Banka birkaç gün içinde geri döneceklerini söyledi.

Clancy' mahkeme celbi alması için bolca zaman vardı.

"ıkıyor muyuz?" Cora sordu.

Val başını salladı. "Burke'n kamyonetini park etmesini bekliyorum. Etrafınızı her zaman saracağız."

Cora yere yığıldı. "Ve bunu takdir ediyorum. Bu sadece... sınırlayıcı." Val neeyle, "Sonsuza kadar sürmeyecek," dedi.

Phin yine de bunun uzun sürmesini umuyordu. Cora Winslow'a henüz doymamıtı. Hem de hiç. Onun da aynı şekilde hissetmesini umuyordu.

Onun elini tuttu ve sıktı. Bu iyiye iaretti. Onu tekrar öpme fırsatı bulamamıtı ama Ŗu anda stresliydi. Adam onun akağını pmekle yetindi ve kadın onun yanında rahatladı.

Burke'n kamyoneti durdu ve ilk inen o oldu. Phin, Cora'yı cipin yanına çekerek inmesine yardım etti, köpeği de onun yanına geldi. O, Val ve Burke, Terrebonne Parish dedektiflerinin bulunduğu binaya girerken Cora'nın etrafını sardılar.

Cora yaklaşık yirmi dakika sonra Dedektif Goddard'ı aramı ve geldiklerini haber vermişti. Burke buna karşı çıkmıştı, eğer onunla konuşmak istemiyorsa adama gitmesi için yeterli zaman vereceğini düşünüyordu. Ama Cora bunun sadece kibarlık olduğu ve balla daha çok sinek yakalandığı konusunda ısrar etti.

Ayrıca Burke'e haber vermeden önce telefon etmiş, izin istemek yerine özür dilemiti.

Phin onun tarzını sevdi.

Goddard onları bir toplantı odasına götürdü. Adam dördüncü kuşak bir polisti ve birkaç ödülü vardı. Phin onu araştırmıştı. Donanmada da görev yapmıştı ve bu ordu kadar iyi olmasa da, elbette yine de adamın lehine bir işaretti.

Goddard toplantı odasındaki masaya otururken Cora'ya gülümsedi. "Bu sabah NOPD'den gelen telefonda sonra beni arayacağını tahmin etmiştim. Babanı öldüren silahın kurgulanmış bir intihar olayında bulunması çok ilginç."

"Öyle de denebilir," dedi Cora sessizce. "Bazı bilgilere ihtiyacım var. Umarım bana yardımcı olabilirsiniz."

Temkinli görünüyordu. "Elimdeki her şeyi Dedektif Clancy'ye gönderiyorum."

Cora başını salladı. "Senden Clancy'den bir şey saklamamı istemiyorum. Ama şu anda hayatım hedef alınıyor. Dün gece biri yine evime girdi. Silahlıydı ve evimi yakmaya hazırlanıyordu. Salı günü Bay Broussard'ın şirketine giren saldırgan, Bay Broussard'ın iş arkadaşlarından birini vurdu. Neredeyse kurtulamıyordu."

"Bunu duydum," dedi Goddard. "Yine de iyi misin? Bay Broussard'ın meslektaşı da mı?"

Burke konuşmanın kontrolünü ele alarak, "Cora iyi ve ofis müdürümüz de iyi olacak," dedi. "Bazı özel sorularımız var, özellikle de bu sabahki balistik raporu göz önüne alındığında. Sanırım Bayan Winslow'la ilk konuştuğunuzda, yaşadığı şoka ve üzüntüye saygı duyarak bilgi vermemiş olabilirsiniz. Ama babasının ölümüyle ilgili mümkün olduğunca çok ayrıntı bilmeye ihtiyacı var. Ona yardım edebilmemiz için bilmemiz gerekiyor. Bize ne söyleyebilirsiniz?"

Goddard bir süre dördünü inceledikten sonra SodaPop'a baktı. "Kimin hizmet köpeği?"

"Benim," dedi Phin, bu itiraftan zerre kadar utanç duymamış olmaktan gurur duyarak. "TSSB."

"Clancy bana Bayan Winslow'un firmanızı kiraladığını söylediğinde hepinizi araştırdım, Bay Broussard. Er ya da geç geleceğinizi söyledi. Açıkçası tüm maiyetinizi beklemiyordum ama silahlı bir davetsiz misafiriniz ve sizi takip eden biri olduğunu düşünürsek, bunu anlıyorum."

Phin, Burke'ün sinirlendiğini görebiliyordu çünkü Goddard Burke'e tüm kontrolün kendisinde olmadığını gösteriyordu. "Bize ne söyleyebilirsiniz, Dedektif Goddard?" Burke tekrarladı.

Goddard gözünü bile kırpmadı. "Clancy bu sabah balistik raporuyla birlikte tekrar aradı ve karşılıklı olarak kararlaştırmadığımız hiçbir şeyi açıklamamamı istedi."

Cora'nın omuzları çöktü. "O zaman zamanımızı boşa harcadık." ". Size babanızın fotoğraflarını gösterebilirim. kalır. Ve size el yazısı uzmanının çok sayıda mektup üzerinde yaptığı analizin özetini anlatabilirim."

Cora bir kez başını salladı. "Tamam o zaman. Fotoğrafları görelim." Phin devreye girmeye karar verdi. "Belki Burke, Val ve ben fotoğraflara bakabiliriz. Cora'nın o görüntüleri görmemesini tercih ederim.

aklını."

Cora ona kaşlarını kaldırdı ve kraliyet varisi kişiliğine büründü. "Tercih eder miydiniz?"

Phin geri adım atmadı. "Rüyaları istemezsin, Cora. Güven bana."

Söndü. "Haklısın. En azından bu konuda. Peki ya el yazısı analizi, Dedektif Goddard?"

"Öncelikle, ben de birkaç gün önce aldım." Önündeki dosyadan tek bir kâğıt aldı. "Bunu size teslim edemem, ama belki bize bir fikir verebilirsiniz.

kurşun. Uzmana göre tüm mektupları aynı kişi imzalamış. Tabii ki imza sadece 'Baban, Jack Elliot' ama aynı dört kelimedenden oluşan on dokuz yıllık bir imza var. Dört yıllık zaman aralığından önceki ve sonraki imzalarda bir fark vardı."

"Yirmi iki yaşından yirmi altı yaşına kadar," dedi Cora. "İki yıl önce tekrar başladılar."

Babasını ciddi bir şekilde aramaya başladığında.

"Aynen öyle. İmza sahibinin imzası biraz daha kasılmış, bu da hafif bir kireçlenme yaşadığını gösteriyor. Osteoartrit en sık elli yaşından itibaren görüldüğünden, yazarın ellili yaşlarının ortalarında ya da altmışlı yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyoruz."

Cora, "O zaman babam öldürüldüğünde otuzlu yaşlarının başında ya da ortasında olmalı," dedi. "Bu çok yardımcı oldu. Sanırım."

"Avukatınız doğru yaşta," dedi Phin.

Cora ona kaşlarını çattı. "Harry bu işe karışmadı. Buna inanamıyorum."

"Harry Fulton?" Goddard sordu. "Clancy bana onun Salı günü size karakola kadar eşlik ettiğini söyledi. Bir dahaki sefere bir savunma avukatı tut," diye ekledi. "Clancy adamın boyundan büyük işlere kalkıştığını söyledi."

"Ben doğmadan önce ailemin avukatlığını yapıyordu." Phin'e ters ters baktı. "O değil."

"Tamam," dedi Phin.

"Bana patronluk taslama, Phin," dedi sessizce.

"Ben değilim. Dürüst olmak gerekirse. Şu anda Harry Fulton'la ilgili olarak ikimizin de ne düşündüğünün bir önemi yok. Önemli olan kanıtların ne gösterdiği."

Goddard başını salladı. "O haklı, Bayan Winslow. Ne olursa olsun, Clancy de bu işin içinde olduğuna inanmıyor. Bana adamın el yazısının bir örneğini gönderdi."

Karakolda imza atmış. El yazısı mektuplarla uyuşmuyor. Ama lütfen Clancy ya da özel dedektifleriniz onu aklayana kadar onunla tek başına bir yere gitmeyin."

Cora sinirli bir şekilde ofladı. "Yani mektubu yazan ellili yaşlarının ortalarında, altmışlı yaşlarının başında bir adam. Analiz size başka ne söylüyor?"

"Şimdi 'senin' kelimesindeki r harfinde hafif bir titreme var. " Goddard masanın üzerine iki kâğıt parçası daha koydu ve Cora'ya doğru çevirerek ona bir büyüteç uzattı. "Bu boşluk öncesi bir mektup ve bu da aldığınız son mektup. Boşluk sonrası mektupların hepsinde bu titreme var."

Cora gözlerini kısarak iki sayfaya baktı, sonra başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Burke bakmak için eğildi, hayranlığı isteksizdi. "Mektupları okuduğumda bunu fark etmemiştim. Analistinizin bir uzmanlığı var."

Goddard, "Evet, öyle," dedi. İki mektubun kopyalarını geri çekti ve dosyasına geri koydu. "Çok iyi biri. Sizin için başka ne yapabilirim?"

Burke kaşlarını çattı. "Bu kadar mı? Cidden mi?"

Phin patronuyla aynı fikirdeydi ama doğru soruları sormadıkları sürece Goddard onlara başka bir şey verecek gibi görünmüyordu. "Mezar yeri hakkında da bilgi edinmek istiyoruz," dedi Phin. "O gün beton döküleceğini kim bilebilirdi?"

Goddard başını salladı. "Güzel soru. O inşaat projesini yöneten ustabaşını buldum. Şimdi emekli oldu. Çok yardımsever bir adam. Ceset bulunduğunda şaşkına döndüğünü söyledi. Cesedin bulunduğu gün projenin o kısmında çalışan işçilerden ikisiyle Zoom görüşmesi yapmış. Polislerin sorular soracağını düşünmüşler ve o günün nasıl geçtiğini hatırlamak istemişler. Ama yirmi üç yıl uzun bir süre, bu yüzden pek bir şey hatırlamıyorlardı.

Dökümü yapacakları günden önceki günlerde yağmur yağdığını hatırladılar, bu nedenle programları gecikti. Temel alanı hazırlanmış ve kullanıma hazırды. Adamlardan biri yağmur başladığında alanı bir muşambayla kapattıklarını hatırlıyordu, ancak muşamba çok sıkı değildi, sadece yağmuru dışarıda tutmaya yetiyordu. Herhangi biri onu kaldırabilir ve cesedi kazdıkları çukura indirebilirdi."

"Birisi bunu biliyor olmalıydı," dedi Phin. "Saklayacak bir yeriniz olduğunu bilmiyorsanız bir cesetle ortaya çıkmazsınız."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye onayladı Goddard. "Ne yazık ki, ustabaşı sonraki adımları yeniden planladığını söyledi, bu yüzden tüm müteahhitler biliyordu. Ayrıca bölgedeki tüm iş sahiplerinin ilerlemeyi kontrol etmek için geleceğini söyledi. Kötü niyetli bir şey değil, sadece merak. Şantiyenin etrafındaki çitleri sürekli onarmak zorunda kalmışlar çünkü çocuklar gizlice içeri girip bakıyorlarmış. O zamana kadar ve o zamandan beri yaptıkları en büyük inşaat projesiydi, bu yüzden bazı ayrıntılar göze çarpıyordu."

Phin asık suratla, "Demek pek çok kişi vakıftan haberdardı," dedi. "Kahretsin."

Cora omuzlarını dikleştirdi. "Peki ya babamın kalıntılarının fotoğrafları?"

Goddard, Burke'e bir zarf uzattı. "Onlara bakmayın, Bayan Winslow. Lütfen."

Burke dosyayı aldı. "Val ve ben bunu sizin için yaparız. Phin, onlara bakabilir misin?"

"Önce onları kontrol et. Kan ya da vücut parçası yoksa yok." Kemiklerle başa çıkabilirdi.

Burke zarfı açtı ve fotoğrafları inceledi, yüz ifadesi nötrdü. Sonra da Val'e uzattı.

Val onları inceledi, sonra Phin'e uzattı. "Sadece kemikler."

Phin her birini inceledi ve son fotoğrafta durdu. Jack'in giydiği kıyafetin, özellikle de koyu renkli pantolonunun resmiydi. Ama pantolonun paçalarından birinde daha koyu bir leke vardı. Phin fotoğrafı daha yakından tutarak o koyu lekeye odaklandı.

"Bu nedir?" diye sordu Goddard, bölgeyi işaret ederek. Bir mavi ve bir de sarımsı kahverengi çizgi vardı. "Yağ lekesine benziyor ama doğru renk değil."

Goddard fotoğrafları almak için elini uzattı ve tekrar zarfın içine yerleştirdi. "İşte Bay Bishop, günün sorusu bu. Laboratuvarın o noktayı tespit etmek için testler yapmasını istedim."

"Sen neden ?" Cora sordu.

Phin ona "Babanın o gece giydiği pantolonun baldırında leke var" dedi. "Laboratuvar ne dedi?"

"Öncelikle," dedi Goddard, "Bay Elliot'ın kalıntılarının her yerden satın alınabilen plastik bir örtüye sarılı olarak bulunduğunu ve bunca zaman sonra izini sürmenin hiçbir yolu olmadığını hatırlatmak isterim. Ben denedim. Ama laboratuvar raporu daha spesifik bilgiler verdi. Raporu siz buraya gelmeden on beş dakika önce aldım ve sonuçların ne anlama geldiğini araştırarak vaktim olmadı. Laborantımın bir randevusu vardı, bu yüzden o dönene kadar daha derine inemem."

Burke kaşlarını çattı. "Dedektif, devam edin lütfen."

Goddard onu görmezden geldi, dikkati Cora'nın üzerindeydi. "Babanızın cesedi giyinikti. Pantolon, gömlek, iç çamaşırı ve rüzgarlık. Laboratuvar sağ pantolonunun paçasındaki lekede eser elementler buldu."

"Ne tür elementler?" Burke sordu.

"Lazurit, demir oksit ve manganez oksit." Goddard raporu ona uzattı.

Burke taradı, sonra Cora'ya uzattı. "Bu ne anlama geliyor, Dedektif?"

Goddard omuz silkti. "Bilmiyorum. Siz geldiğinizde bu üç şeyi Google'da aramak üzereydim."

Cora heyecanlı bir nefes aldı. "Lazurit lapis lazuli içinde." Başını kaldırdı, brendi rengi gözleri irileşmişti. "Bu leke boya. Eski boya. Rönesans'tan kalma tablolar gibi. Hâlâ çok canlı olan ultramarin pigmentlerinin içine girmiş. Vermeer bunları kullanmasıyla ünlüydü."

"Adını duymuştum," dedi Val. "Elijah ve ben onun ışığı yansıtma yeteneği hakkında bir belgesel izlemiştik. Kaç yaşındaydı... on altıncı yüzyılda mı?"

"On yedinci," dedi Cora.

Goddard ona bakıyordu. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" "O bir kütüphaneci," diye açıkladı Phin. Evet, onunla gurur duyuyordu.

O. "Çok biliyor."

Goddard alaycı bir ifadeyle, "Hatırlat da onunla Trivial Pursuit oynamayayım," dedi. "Peki ya diğer iki şey? Oksit şeyleri?"

Cora adeta vızıldıyordu. "Demir ve manganez oksitler, eski resimlerde de kullanılan yanmış sienna pigmentlerinde bulunur. Bu... vay canına. Eski boya babamın pantolonuna nasıl bulaşmış olabilir ki? O bir ressam değildi. Anneme göre cetvelle çubuk figürü bile çizemezdi. Üstelik sadece ev boyası ya da yağlı boya da değil, yüzyıllar önce kullanılan boyalar." Kaşlarını çatı. "Tam olarak o boyalar değil elbette. Tahminimce yeniden formüle edilmişler. Ama bunlar pantolonuna nasıl bulaşmış?"

"Islak bir tabloya sürtünmüş olabilir," dedi Phin. "Ya da temele düştüğü gece onu taşıyan kişiden boyalar bulaşmış olabilir. Babanızın cesedinin bir erkeğin omzunda taşındığını hayal edin. Muhtemelen bir kadın değil. Baban küçük bir adam değildi. Kalçaları temelin üzerine sürtünürdü."

onu taşıyan kişinin kıyafetleri. Ve nakil, ceset plastiğe sarılmadan önce gerçekleşmiş olmalı."

"Birisi eski Rönesans dönemi bovalarıyla ne yapıyordu?" Val sordu. "Artık kullanılmıyorlar, değil mi?"

Cora dudağını ısırdı. "Pek yaygın değil. Çoğunlukla sanat restoratörleri tarafından. Ya da belki eski ustaları yeniden yaratmaya çalışan ressamıar tarafından. Ama açlıktan ölmek üzere olan sanatçılar tarafından değil. O eski boyalar çok pahalı."

"Yani," dedi Burke, "ellili yaşlarının sonunda, altmışlı yaşlarının başında, ellerinde hafif kireçlenme olan ve sanat eserlerini restore eden bir adam arıyoruz. Yani, bu çok spesifik. Bunu beklemiyordum."

Haklıydı, diye düşündü Phin. Bu çok özeldi. Ve rahatsız edici.

Sanat restoratörlerinin müzelerde çalıştığını biliyordu.

Ama bazen galerilerde de. Bunu biliyordu çünkü Cora'nın en yakın arkadaşı Tandy'nin sahibi olduğu galeriden sadece birkaç blok ötedeki bir galerinin sahibinin lavabosunu tamir etmişti.

Tandy babasıyla birlikte galerinin sahibiydi. Mektubu yazan kişi olmak için tam olarak doğru yaşta olan bir baba. Phin bunu ağzından kaçırmak istedi ama kendini durdurdu.

Cora, Harry Fulton'ın soruşturulması gerektiğini düşünecek kadar kızgındı. Tandy'nin babası Cora'yı sekiz yaşına kadar tanıımıyordu bile. Kızlar üçüncü sınıfta tanışmışlardı. Mektuplar bundan daha önce başlamıştı.

Bu düşünceyi aklında tutar ve Burke ile paylaşırdı.

"Plastiğe geri döndüm," diyordu Val. "Plastik Jack Elliot'ın gömüldüğü şantiyede miydi? Katil gidip satın almak zorunda mıydı? Cinayeti planlarken elinde miydi? Öyle görünmüyor. Birini öldürmeyi, sarıp sarmalamayı ve bir temele atmayı planlıyor olsaydım -pardon, Cora- yanımda olduğundan emin olurđum.

beni vermeyecek kıyafetler. Üzerinde Rönesans dönemi boyası olan kıyafetler giymeşdim."

Cora dönüp arkasında duran Val'baktı. "Babamın cinayetinin planlanmamış olduğunu mu ima ediyorsun? Anlık bir şey miydi?"

Val, "Ya öyle ya da katil üzerinde leke olduğunu bilmiyordu," dedi. "Bu pigmentler yıkanınca çıkar mıydı?"

Cora kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Bunu araştırmam gerek. Eğer yıkanınca çıkmıyorlarsa, katil boya sürdüğünü fark etmemiş olabilir. Eğer yıkanınca çıkıyorsa, o zaman boya tazedir ve katil şöalesinden yeni çıkmıştır."

Goddard sırtıyordu. "Sizden hoşlandım çocuklar. Bu harika bir şey. Bunu Dedektif Clancy ile paylaşmak zorundayım ama bana çok zaman kazandırdınız."

Cora alaycı bir ifadeyle, "Kütüphaneciler imdada yetişti," dedi. "En azından başlamak için bir yerimiz var."

"Teşekkür ederim," dedi Burke.

"Teşekkür ederim," diye yineledi Cora, sonra elini Goddard'a uzattı. "Bu davaya verdiğiniz emeği takdir ediyorum."

Goddard pişmanlıkla, "Bunu senin için çözmeyi gerçekten çok isterdim," dedi. "Ama belki Clancy çözebilir. Ya da senin özel dedektiflerin. Onların iyi bir sicili var."

"Evet, öyle. Binanın yıkım alanının yanından geçeceğiz, haberiniz olsun."

"Hepiniz bilirsiniz diye düşündüm. Sokağın aşağısında bir lokanta var.

Karnınız açsa harika karidesler var."

Cora boğuk bir ses çıkardı. "Kabuklu deniz ürünleri alerjisi."

Phin elini onun beline koydu. "Onun yerine hamburger alacağız."

*Houma, Louisiana**15 ARALIK PERŞEMBE, 13:00*

CORA, VAL onları yıkılan Damper Binası'nın bulunduğu yere götürürken PHIN'i izledi. Bir şey canını sıkıyordu.

Phin, ama ne olduğunu bilmiyordu.

Val cipi bir evcil hayvan dükkanının önüne park ederken "Ne oldu?" diye sordu. Binaya en fazla bu kadar yaklaşabilmişlerdi.

"Hiçbir şey," dedi.

Cora kaşlarını çattı. "Hiçbir şeyin her zaman bir anlamı vardır."

Val motoru durdurdu ve arkasını döndü. "İyi misin, Phin?"

Elleri SodaPop'u arıyordu ve Cora iyi olup olmadığından emin değildi.

Phin bunu yaptığını bile biliyordu.

"Sana söyledikten sonra olmayabilirim," diye mırıldandı, sonra içini çekti. "Burke'e kamyonetini park etmesini ve ön koltuğa geçmesini söyle."

"Tamam," dedi Val ihtiyatla. "Az önce ona mesaj attım. Sen iyi misin?" "Evet."

Ama parmakları zavallı SodaPop'un kürkünde yayıldı ve esnedi. Dokunuşu köpeğe karşı her zaman nazıktı ama SodaPop onun üzgün olduğunu biliyordu. Küçük mızızlanması Cora'nın kalbini acıttı çünkü köpek bu sesi çıkardığında Phin'in sınıra yaklaştığı anlamına geliyordu.

"Bana söylemene gerek yok."

Phin içini çekti. "Evet, muhtemelen öyle."

Burke ön yolcu kapısını açtı ve içeri girdi. "Neler oluyor?"

Phin gözlerini kapattı. "Yani... Tabloları kimin restore ettiğini düşünüyordum."

Cora onun devam etmesini bekledi ama etmedi. Sessizliğine dayanamayarak, "Müzeler için çalışan insanlar" dedi.

Phin gözlerini açtı ve gözleri sefaletle doluydu. "Ya da galeriler."

Cora irkildi, gözleri şoktan fal taşı gibi açıldı. Şok hızla öfkeye dönüştü. "Hayır. O Patrick Napier değil. O lanet mektuplar başladığında onu tanımıyordum bile. Yanılıyorsun."

Phin başka tarafa bakmadı. "Umarım öyleyimdir." Lanet olsun. Lanet olsun ona.

"Ciddi olamazsın." Ama ciddiydi.

Cora Burke'e baktı ama onu yüzünü buruştururken buldu.

"Burke?" "İtiraf etmeliyim ki bunu düşünmemiştim ama

Phin

iyi bir noktaya değindi."

Cora'nın kalbi hızla çarpıyordu ve çok öfkeliydi. Bu ne cüret? "O zamanlar beni tanımadığınızı unutuyorsunuz. Babamı tanımıyordu. Babamın kaybolduğu yıl Noel'de ne renk elbise giydiğimi bilmiyordu. Bu delilik."

Burke Phin'e baktı. "O da haklı."

Phin içini çekti. "Üzgünüm Cora, umarım yanıliyorumdur. Ama babanı tanımadığınızı nereden biliyorsun?"

Cora'nın gözleri yandı ve onlardan, onların acıma ve pişmanlık dolu bakışlarından uzaklaştı. Val'den de. Hepsine lanet olsun.

"O zamanlar New Orleans'ta bile yaşamıyordu," diye karşılık verdi. "Tandy'nin ailesi, Tandy ve ben üçüncü sınıftayken New Orleans'a taşındı. Tandy ile ilk ben tanıştım. Beni evindeki bir pijama partisine davet etti. Sonra ben de onu kendi evime davet ettim ve çok iyi arkadaş olduk. Babası bize yardım etti, anneme ve büyükanneme. Bir şeyleri tamir ederdi. Çatımızın akmadığından ve musluklarımızın damlatmadığından emin olurdu. Bir babaya ihtiyacım olduğunda yanımdaydı. Beni ve Tandy'yi tüm o baba-kız yemeklerine götürdü. Mektubu yazan o değil. Değil." Gözlerini kırıştırdı, gözlerindeki yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Bu da onu daha da kızdırdı.

Yüzünü çevirip pencereden dışarı baktı, kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Yardım etmeye çalışıyorlar.

Cora zihnindeki küçük sesin haklı olduğunu biliyordu. Bir çocuk gibi davranıyordu. Ama Harry ve Patrick? Hayır. İkisine de hayır. İkisi de bana zarar vermezdi. İkisinin de babasını incitebileceğine inanamıyordu.

Patrick babasıyla hiç tanışmamıştı bile.

Nereden biliyorsun?

Bir hıçkırığı yuttu. Çünkü bilmiyordu. Artık hiçbir şey bilmiyordu. Hayatı kontrolden çıkmıştı, bir tren dağ yamacından aşağı yuvarlanıyor, raylardan atlıyordu.

Phin'in koluna dokunuşu belirsizdi. Bir saniye içinde kayboldu. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Seni üzmemiştim. Ama biri senin peşinde Cora ve kimsenin sana zarar vermesini istemiyorum. Ama özellikle de bana. Seni incitmek istemiyorum."

Cora tutmakta olduğu hıçkırığını titreyerek çıkardı. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Bana bir saniye ver."

"Tandy ve ailesinin nereden taşındığını biliyor musun?" Val sordu, ses tonu garipti.

Sanki cevabı zaten biliyordu ve Cora bundan hiç hoşlanmayacaktı. "Louisiana'da bir yerde. Neresi olduğunu hatırlamıyorum." Ceketinin kollarıyla gözlerini sildi ve onlara doğru döndü. "Nerede, Val?"

"Thibodaux."

Cora başını salladı. Thibodaux, Houma'dan sadece otuz dakika uzaklıktaydı. "Hayır."

Val başını salladı, mavi gözlerinde sempati vardı. "Sadece içimden geldiği için Lafourche Parish'in emlak kayıtlarını kontrol ettim. Her ihtimale karşı. Houma, Terrebonne Bölgesi'nde ama Thibodaux, Lafourche Bölgesi'nin merkezi. Emlak kayıtları Patrick Napier'in yirmi bir yıl öncesine kadar orada bir evi olduğunu gösteriyor."

Bu daha mantıklı geldi. "Yirmi bir yıl önce," Cora zaferle söyledi. "New Orleans'a babam öldürüldükten iki buçuk yıl sonrasına kadar gelmedi. Mektupları almaya başladıktan iki buçuk yıl sonra."

Val, Burke ve Phin, Cora'nın midesinin sıkışmasına neden olan ayık bir bakış paylaştılar.

"Bu bir tesadüf," diye ısrar etti.

Sonra kendini dinledi. Olabilir miydi? "Öyle olmalı," diye fısıldadı.

Phin parmak uçlarını onun elinin üzerinde gezdirdi, kısa bir dokunuş. "Onun bu işe karışmamasını istiyorum. Ayrıca senin de hayatta kalmanı istiyorum."

Cora da öyle. "Sizinle kavga etmemeliydim. Evime kimin girdiğini bulmanızı istedim. Sonra da Joy'u kimin vurduğunu bulmanızı." Ani bir umut, ağır kalbine biraz canlılık verdi. "Ama Patrick Salı günü kasabada değildi. Joy'u vuran o olamaz."

"Bu doğru," dedi Phin kararlılıkla.

Cora tekrar iç çekti. "Ama senin emin olman gerek. Benim de emin olmam gerek. Artık hiçbir şeyden emin değilim."

"Anlıyorum," dedi Val. "Sanırım hepimiz anlıyoruz. Patrick senin kalbine yakın. O senin hayatında çok önemli. Sen objektif olamazken biz objektif olabiliriz. Onu araştıralım ve ne çıkacağını görelim."

Cora başını salladı. "Tamam." Gözlerini tekrar sildi çünkü sürekli akıyorlardı. "Yerdeki bu deliği görecektir miyiz?"

Babasının gömülü olduğu çukur.

Yirmi üç yıl boyunca nefret ettiği babası. Aynı anda hem nefret etmiş hem de sevmişti. Yirmi üç yıl sonra, hâlâ seviyordu.

"Gidiyoruz," dedi Burke. "Ama gitmek zorunda değilsin Cora." "Evet zorundayım." Kendini toparladı. "Ne kadar kızgın olsam da öldürülmesine neden olan tehlikeli bir iş yaptığı için onunla birlikteyim, ancak saygılarımı sunmak istiyorum."

Phin arabadan indi ve koşarak onun yanına gitti, SodaPop da yanından ayrılmadı. Phin elini uzattı ve onu ayağa kaldırdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Olma." Eğildi ve onun yanağını hafifçe okşadı. "Haklısın. Onu dışlamamız gerekiyor." Başını onun omzuna yasladı ve kolları ona dolandığında yeniden nefes alabildi. Adamın dudakları başının üst kısmına değince sertçe yutkundu ve gözyaşları bir kez daha tehdit etmeye başladı.

Patrick'i dışlayacaklardı. O emindi.

Phin'in kucağından çekildi ve babasının cesedinin bulunduğu temel alanına yaklaşırlarken onun elini tuttu. Val ve Burke yanlarında duruyordu.

Burke, Val ve Phin sürekli olarak tehditlere karşı etrafı kolaçan ediyorlardı.

Burke uyarı şeridini kaldırarak altından geçmelerini işaret etti. Cora nefesini tutmuş, büyük bariyerlere doğru yaklaşıyorlardı.

yerdeki delik. Yerde hâlâ kırık beton parçaları vardı.

Ve...

Sadece dibinde birkaç taş olan bir çukurdu. Babasının dinlenme yeri.

Şu anda bir şeyler hissediyor olmalıydı. Hissetmesi gerektiğini biliyordu.

Ama onu kimin ve neden öldürdüğünü öğrenene kadar ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Öfkeden başka. O da hâlâ oradaydı, içinde kaynıyordu.

"İyi bir hayatımız vardı," dedi Cora sessizce. "En azından ben iyi olduğunu hatırlıyorum. Büyükannemle birlikte yaşıyorduk ama hayat böyleydi işte. Biz bir aileydik, büyük evi paylaşıyorduk. Çok paramız yoktu ama annem iyi olduğumuzu söylerdi. Ta ki o kaybolana kadar. Sonra annemin ağladığını hatırlıyorum çünkü ödemesi gereken faturalar vardı. Büyükannem yardım etti ama çok zengin değildi. Evi elimizde tuttuk ve annem fizik tedavi sertifikasını aldı. O zamanlar her şey daha iyiydi."

"Bana Tandy ile gittiğiniz okuldan bahsedin," dedi Phin.

Minnetle onun elini tuttu. O güç ve iyilikti. Ona bağırmıştı ve o burada duruyordu.

Beni destekliyorsun.

Hepsi onu destekledi. Burke ve Val de.

"Garden District'te özel bir kız okuluydu. Anaokulundan on ikinci sınıfa kadar."

"Süslü," dedi Val. "Kulağa pahalı geliyor. Annen bunu nasıl karşıladı?"

"Parasını büyükanne ödedi. Ben eski bir öğrenciydim. Hem büyükanne hem de annem katıldı. Benim de katılacağım varsayıliyordu." Gözlerini çukura dikmiş, zihnini o zamana geri götürüyordu. "Ama orada finans vardı."

Yardım. Bunu çok net hatırlıyorum. Diğer kızlar hırçın olabiliyordu. Nala ve Louisa başladığında çok sevinmişim çünkü onlar da burslu öğrencilerdi."

"Tandy değil mi?" Phin sordu.

Cora başını salladı. "Babasının okul ücretinin tamamını ödeyecek parası vardı."

"Nala ve Louisa bursları nasıl aldılar?" Phin sordu. "Sanırım sen eski bir öğrenci olduğun için seninkini aldın. Ama Joy öyle havalı bir okula gitmedi."

"Hayır," diye kabul etti Cora. "O yapmadı. Joy'un ailesi köşede bir bakkal işletiyordu."

"Tremé'de," dedi Burke huysuzca. "Onları tanıyordum. İyi insanlardı."

Cora hâlâ deliğe bakarak, "İyi insanlar olmalı," dedi. "Ne de olsa Joy'u onlar üretti. Annem ve Joy, zamanında Joy iş başında vurulduktan sonra arkadaş olmuşlardı. Joy'un kocası bundan uzun zaman önce vefat etmişti. Joy fizik tedavi için anneme gelirdi. Kız kardeşi, Joy'un çocuklarıyla birlikte onu da getirirdi. Hatırladığım kadarıyla kız kardeşi çocukların bakıcısıydı. Bu yüzden Joy'u fizik tedaviye götürürken onları da yanında götürmek zorundaydı. Annemin de bebek bakıcısı yoktu. Büyükanne çalışırken bize bakardı ama bazen büyükannenin planları olurdu, bu yüzden John Robert ve ben annemle birlikte işe giderdik. Nala ve Louisa anneleriyle gelmeye başlayınca hepimiz arkadaş olduk. Annem ertesi yıl Nala ve Louisa için burs buldu. Anneleri bir kahramandı; görev başında, şehre hizmet ederken yaralanmış bir polisti. Okul, kızlarının okula devam etmesinden mutluluk duydu."

"Ve birlikte takılabileceğiniz burslu öğrencileriniz vardı." Phin söyledi.

"Ben yaptım. Tandy biraz garip biriydi. Bir annesi ve babası vardı, en azından o zamanlar. Güzel bir

her zaman dökülmeyen ve tamire ihtiyacı olmayan bir ev. Onun yeni kıyafetleri vardı ama bizim yoktu." Cora'nın dudakları yukarı kalktı. "Nala ve ben ikinci el mağazalarını lise birinci sınıftayken keşfettik." Başını kaldırıp baktığında üçünün de onu izlediğini gördü.

Burke düşünceli, Val ise cesaretlendirici görünüyordu.

Phin ona sarılmak ister gibi bakıyordu. Sıcacık ve güvende.

Adamın yanına yaslandı, elini bırakıp kolunu beline doladığında memnun oldu.

Val, "Şehrin güzel yerlerindeki ikinci el mağazalarında çok güzel kıyafetler var," dedi. "Öğretmenken onlardan alışveriş yapardım. Şimdi sadece kot pantolon ve savaş botları giyiyorum."

Cora, onları da iyi gösterdiğini düşündü.

"Bu doğru. Garden District'teki ikinci el mağazaları çok özeldi. Tandy'ninkilerden daha güzel şeyler bulurduk." Cora bu anı karşısında sırttı. "Çok Tandy de bizimle gelmeye başladı. Hepimiz hâlâ ikinci el mağazalarından alışveriş yaparız."

"Tandy'nin annesi ne zaman vefat etti?" Burke sordu.

"Üniversitedeyken. Anevrizma. Sadece... oldu. Hepimiz Tandy için oradaydık. O, Nala ve ben aynı sınıftaydık, hepimiz Tulane'deydik. Atlattık." Cora kaşlarını çattı, yeni bir anı onu rahatsız ediyordu. "Bizi ucuzluk mağazalarıyla tanıştıran Tandy'nin annesiydi. Şampiyon bir alışverişçiydi. Bunu unutmuşum."

"Yani Tandy'nin annesinin her zaman parası yok muydu?" Val dikkatle sordu.

"Her zaman değil. Patrick'le evlendikten sonra, New Orleans'a gelmeden önce bir doları esnetmeyi öğrendiğini söyledi. Sonra galeri işi büyümeye başladı ve artık buna ihtiyacı yoktu, ama ikinci el mağazalarından alışveriş yapmaya devam etti. Kötü günler için para biriktirdi. Biriktirdiği her şeyi Tandy'ye bıraktı. Ne kadar olduğunu hiç sormadım."

Phin onun belini hafifçe sıktı. "Ama biliyorsun."

Ona baktı, gülümsemesi titrekti. Dinledi, gerçekten dinledi. Diğer insanların yakalayamadığı nüansları yakaladı. "Evet. Ertesi yıl St. Charles Kız Okulu'nda annesinin adına bir burs fonu oluşturuldu. Yılda iki kız okula ücretsiz devam edebiliyor. Fonu Harry yönetiyor."

Val, "Etrafınız inanılmaz kadınlarla çevriliydi," diye yorum yaptı. "Buna sevindim."

"Ben de." Başını iki yana salladı. "Patrick bu işe . O sadece olamaz." Omuzlarını dikleştirdi, son zamanlarda sık sık yaptığı bir şeydi bu. "Onu nasıl dışlayacaksın?"

Burke, "Başlangıç olarak geçmişini araştıracağız," dedi. "Sebep arayacağız. Açıklanamayan gelir. İstihdamda boşluklar. Bu tür şeyler." Sokağın karşısındaki binalara doğru döndü. "Ama hazır buradayken, bu dükkânlardan herhangi birinin yirmi üç yıl önce faaliyette olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Birileri bir şeyler görmüş olmalı. Ve belki de o zamanlar bu bölgeyi bilen bir sanat restoratörü vardır. Patrick Napier olmayan biri."

Başka biri olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Babasının yattığı yerden dönmeye başladı. "Gidelim o zaman."

"Bir dakika." Phin cebinden bir şey çıkardı, yüzünde mahcup bir ifade vardı. Elinde bir gül vardı, sapı kısa kesilmiş, dikenleri ayıklanmıştı. "İstersen babanın mezarı için."

Kalbi o kadar sıkıştı ki canı acıdı. "Phin. Nereden buldun onu?" Büyükannesinin gül fidanları aylar önce uykuya dalmıştı.

Val'e baktı. "Val'in kız kardeşi çiçekçi. Buraya gelmekten ona mesaj attım ve o da

Bankadayken Val'e verdim."

"Çantanın içindeki buydu," dedi Val. "Bakmak istedim ama bakmadım."

Cora'nın gözleri doldu. "Teşekkür ederim. Onu oraya atmama izin var mı? Hâlâ suç mahalli mi?"

Burke, "Polis bunu haftalar önce yayınladı," dedi. "Devam edin. Geri çekilip size alan açabiliriz. Yine de sizi yalnız bırakamayız."

"Geri çekilmenize gerek yok. Lütfen kal." Sözlerini düşünmek için bir an durdu, sonra gülü deliğin üzerine tuttu, gözyaşları döküldü. "Senden nefret ederken bile seni seviyordum. Yaptığın şeyi neden yaptığını bilmiyorum. Ama her müşterinin başı Alice VanPatten gibi dertte olsaydı, anlamaya çalışırdım. Gittiğin için üzgünüm. Annem onu terk ettiğini düşünerek öldüğü için üzgünüm. Ve eğer hala bir yerlerde gizleniyorsan, biraz yardım minnettar olurum. Özel dedektiflerim ancak bu kadarını yapabilir."

Gülü çukura bıraktı, sonra derin bir nefes aldı ve yüzünü bir kez daha sildi. Ağlamayı kesmesi gerekiyordu. Sert rüzgâr yüzünden yüzü çatlamaya başlamıştı.

"Ben gitmeye hazırım. Hadi gidip dükkan sahipleriyle konuşalım ve beni acil servise göndermeyecek bir şeyler yiyelim."

Phin dikkatle onu çevirdi ve kolunu onun etrafında tuttu. Kadın kolunu Phin'in beline doladı ve diğerlerinin önden yürüdüğü betonla kaplı arazide ona rehberlik etmesine izin verdi.

Omzunun üzerinden çukura bir kez daha baktı. Babasının dinlenme yeri. Dinlen baba. Umarım her mutlusundur.

Başını kaldırıp Phin'e baktı ve onun gözlerinde acıyla kendisine baktığını gördü. Benim için. Yine de onun kendisi için acı çekmesini istemiyordu. Yeterince acı çekmişti.

Elini onun boynuna doladı ve başını daha yakına çekti. "Evet için bir kez göz kırp."

Yavaşça gözlerini kırptırdı, ağzının bir tarafı kalktı. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve en tatlı öpücükle ağzını aldı. Bu bir öpücük değil, beyninin dünyanın geri kalanını kapatmasına neden olan yemyeşil bir öpücüktü.

Uzun, lezzetli bir an boyunca düşündüğü tek şey adamın ağzının onunkinin üzerinde olması, omuzlarının ellerinin altında olması, ellerinin sırtında aşağı yukarı dolaşmasıydı. Bu, daha fazlasını istemesine neden oldu. Phin'le daha fazlasını.

İlk çekilen o oldu, ağzı ıslak ve gözleri hafif sersemlemişti.

Aynı göründüğünü biliyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Bana teşekkür etme. Bugün seninle geldiğim ya da elini tuttuğum için değil, özellikle de seni öptüğüm için. Benim için bir zevkti." Tereddüt etti. "Umarım senin için de öyledir."

Yutkundu. "Öyleydi."

Rahatladı. "Val harekete için bize el sallıyor."

Cora omzunun üzerinden baktı ve Val'in yüz ifadesinin sevgi, kızgınlık ve sabırsızlığın bir karışımı olduğundan emin oldu. Phin'le el ele caddenin karşısına geçtiler ve yaya geçidinde aniden duran Burke'e neredeyse çarpıyorlardı. Çenesi gergin bir şekilde telefonuna bakıyordu.

Cora'nın göğsünde panik yükseldi. "Joy mu?"

Burke başını salladı. "Hadi gidelim. SUV'ye dönelim." O, Val ve Phin Cora'yı güvenli araca geri götürdüler, hepsi güvenli bir şekilde içeri girene kadar kimse tek kelime etmedi.

"Ne oldu?" Cora talep etti.

"Joy değil," dedi Burke acımasızca. "Patronun."

Dehşet, başından aşağı dökülen bir kova buzlu su gibiydi. "Minnie?" diye fısıldadı. "O iyi mi?"

Ama Burke'ün yüzündeki ifadeden cevabın hayır olduğunu zaten biliyordu.

"O öldü," dedi Burke nazikçe. "Bugün kütüphaneye gelmeyince Clancy onu kontrol etmek için evine gitti. Yatağında ölü yatıyordu."

"Doğal sebepler mi?" Cora, sesi boğuk ve titreyerek sormayı başardı. Lütfen mi?

"Hayır," dedi Burke. "Üzgünüm, Cora. Clancy onun bir yastıkla boğulduğuna inanıyor."

Cora'nın ağzı açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Boğazı sıkıştı ve nefes alamadı. Phin'in kolu koruyucu bir şekilde omuzlarına dolandı.

"Seni şehre geri götürmeliyiz," dedi Phin. "Güvende olacağın yere."

"Seni takip edeceğim," dedi Burke Val'e. "Sen ve ben yarın dükkân sahipleriyle konuşmak için geri gelebiliriz. Şimdilik en önemli şey Cora'nın güvenliği." Cora'yla yüzleşmek için geri döndü. "Çok özür dilerim."

"O Camry'nin sürücüsüydü," diye mırıldandı Cora. "Öyle değil miydi?"

"Mantıklı," dedi Phin, şakağına bir öpücük kondurarak. "Ödemesini yapacağından emin olacağız. Söz veriyorum."

Cora sadece başını sallayabildi. Uyuşmuştu.

Minnie Cora'yı önemsemişti. Ve bu onu öldürtmüştü. Sıradaki kim olacaktı? Kimi uyarmalıydı?

Kime güvenebilirim?

Şimdilik sadece Burke'ün adamları. Ve Joy ve .
Ve Tandy, tabii ki.

Ya Patrick? Tandy'nin babası hala güvenilir miydi?

Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Cora, babasının mezarını görmenin bugün başına gelebilecek en kötü şey düşünmüştü.
Üzgünüm, Minnie. Çok üzgünüm.

Merrydale, Louisiana

15 ARALIK PERŞEMBE, SAAT 16:00

MERRYDALE SIZI AĞIRLIYOR.

Sage öyle umuyordu. Ya da en azından Merrydale'in sorularına cevap verme konusunda cömert davranacağını umuyordu.

Baton Rouge'un kuzeyindeki banliyö güzel, bakımlı evlerle doluydu, ama Sage liseyle gerçekten ilgileniyordu. Umarım bunu doğru anlamıştır.

Burada kılık değiştirmişti. Kişisel cep telefonu bir Faraday çantasında yanındaydı, ulaşılamaz ve takip edilemezdi. Tüm internet aramaları ve GPS yol tarifleri için kendi kullan at telefonunu kullanıyordu.

Koyu renk peruğun sağlam bir şekilde takıldığından emin olmak için arabasının siperliğindeki aynayı kontrol etti. Ağır, koyu renk gözlük çerçeveleri yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu. Kendisi gibi görünmüyordu, ki amacı da buydu.

Lisenin önünden geçerken yavaşladı ve yan tarafta okulun adını ilan eden tabelayı inceledi.

Evet. Doğru anlamıştı.

Emin olmak için flaşörünü yakarak park yerine döndü. Telefonunu çıkardı ve büyükbabasının kasasında sakladığı mezun olan kızın fotoğrafını buldu. Kızın sağ omzunun üzerindeki yazıya yakınlaştırdı. Okulun adının sadece alt yarısı görünüyordu ama kızın kepi ve cübbesi okul renklerindeydi, bu da aramasına yardımcı oldu.

Kepinin püskülünden sarkan mezuniyet yılı tılsımına bakılırsa fotoğraf birkaç yıllıktı. En azından kızın mezun olduğu yılın şu şekilde başladığını biliyordu

201. Son sayıyı göremedi. Başlangıç için iyi bir yerdi.

Fotoğraftaki harfler okulun üzerindeki harflerle mükemmel bir şekilde aynı hizadaydı-Merrydale Lisesi. En azından doğru yerdeydi.

Henüz kızın adını bilmiyordu ama umarım yakında öğrenecekti.

Kullan-at telefonundan halk kütüphanesinin yerini Google'da arattı. Bu küçük kasabada neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu, o yüzden teknik bir iz bırakmayacaktı. Kütüphane liseye iki bloktan daha yakındı.

Yakında kapanır. Aradığı şeyi kolayca bulacağını umuyordu. Aksi takdirde daha sonra tekrar gelmesi gerekecekti ve bunun için zamanı olduğundan emin değildi.

Zaman tükeniyormuş gibi hissediyordum.

Büyükbabasının bugünkü davranışları tuhaftı. Alan ona acele etmesi için mesaj atmış, ona ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ama yaşlı adam Sage'in ofisinde oturduğu iki saat boyunca on kelimedenden fazla konuşmamıştı - çoğunlukla merhaba ve hoşça kal. Bundan daha fazlası olmamıştı.

Yine de Alan'ın bir şeyler söylemek ister gibi görüldüğü birkaç an olmuştu. Bir şey emretmek için.

Sage'in sinirleri gerilmişti. Oradan olabildiğince çabuk çıkmıştı ve Alan'ın onun gidişini görmekten çok mutlu olduğu izlenimini edinmişti.

Tuhaf. Alan'ın davranışlarının bu kadar ters olması iyiye işaret değildi.

Bu onun görevine aciliyet kazandırdı. Sage kızın kim olduğunu ve Cora ile ne ilgisi olduğunu öğrenmek istiyordu.

Winslow. Alan'ın kasasının şifresinin neden Jack Elliot'ın betona gömüldüğü günden bir gün önce olduğunu bilmek istiyordu.

Kütüphanede aradığı cevapların bulunacağını umuyordu.

Başka bir kütüphaneye gitmesi ironikti. En azından bu sefer yüzünü gizleyecek kadar akıllıydı.

Bir kütüphaneciyi daha öldürmek zorunda kalmak istemiyordu. Bu berbat olurdu.

Kütüphaneye girdi ve utangaç bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifadeyle kütüphanecinin masasına yaklaştı.

"Affedersiniz hanımefendi." Ağır ağır konuşmaya başladı. "Aile ağacım hakkında biraz araştırma yapıyorum. Büyükbabam buralarda bir okula gitmiş ve sizde bakabileceğim eski yıllıkların olduğunu umuyordum."

Kadın ona gülümsedi. Güzel bir gülümsemesi vardı. Eğer Sage onunla bir kulüpte tanışmış olsaydı, onu hemen otele götürürdü.

"Elimizde biraz var," dedi. "Hangi yıllara bakıyordunuz?"

Bu işe yarayabilir de yaramayabilir de. Kütüphanenin tüm yıllıkları aynı yerde tuttuğunu umuyordu, daha yeni olanlar da dahil.

"Tam olarak emin değilim. Yakın zamanda öldü ve yaşı hakkında çelişkili bilgiler bulduk. Evde doğum, bilirsiniz. Evraklar taşradaki doktor tarafından karıştırılmış."

Ayağa kalktı ve yığınlardan birine doğru yürümeye başladı. "Bunu bazen duyuyorum. Size onları nerede sakladığınızı göstereyim." Omzunun üzerinden baktı. "Onları ödünç alamazsınız. Burada, kütüphanede kalmak zorundalar."

"Sormayacağım, hanımefendi. Söz veriyorum."

"Tamam o zaman." Kütüphaneyi geçip cam duvarlı küçük bir odaya geldiler. "İşte buradalar."

Oh harika. Onu izliyor olacaktı.

Yine de gülümsedi. "Teşekkür ederim hanımefendi. İşe koyulsam iyi olacak." Kendini odaya bıraktı ve rafların etrafında bir tur attı, önce herhangi bir kamera kurulu olup olmadığını kontrol etti.

Öyle görünmüyorlardı, ki bu onun için bir şanstı.

Raflarda ne gibi materyaller olduğunu görmek için ikinci bir tur attı. Ellili ve altmışlı yıllara ait birkaç yıllık vardı ve onları seçti. Neyse ki 2010'lu yıllara ait tüm yıllıklar da vardı. Hepsini aldı ve eski kitaplarla birlikte masanın üzerine koydu.

Eğer kadın neden yeni olanlara baktığını sorarsa bir bahane bulabilirdi.

Bütün eski kitapları açıp sayfalarını incelerken bir yandan da kütüphanecinin ne yaptığını kontrol ediyordu. Arada bir başını kaldırıp ona bakıyordu ama onun hareketlerini izlemekten ziyade kendisini kontrol ettiğini düşünüyordu.

Sonunda telefona cevap verdi ve bilgisayar ekranına döndü. Sonunda. Sage son yıllıkların en eskisini eline aldı, sonra durup düşündü. Her yıllığı baştan sona kontrol etmek için yeterli zamanı yoktu.

Bu Cora Winslow'la ilgiliydi. Jack Elliot'ın ölüm tarihiyle bir ilgisi vardı. Eğer önsezisi doğruysa, fotoğraftaki kız şimdi yirmi üç yaşındaysa, beş yıl önce mezun olmuş olmalıydı. Bu yüzden beş yıllık kitabı seçti ve son sınıf resimlerine göz attı.

Fotoğrafları karıştırıp kızını aradı. As ya da B'lerde bir şey yok.

Onu C'lerde buldu. İşte oradaydı, kameraya gülümsüyordu. Taze ve masum görünüyordu ve bir kez daha deja vu dalgasına kapılınca göğsü sıkıştı. Onunla daha önce hiç karşılaşmamış olmasına rağmen onu tanıyordu.

Ve artık bir adı vardı. Ashley Caulfield.

Adının başındaki alıntı onu gülümsetti. Bu, "Kurbağa Kermit "e atfedilen "It's Not Easy Being Green" şarkısından bir dizeydi.

Sonra büyükbabasının kasasındaki o fotoğrafı düşününce gülümsemesi soldu. Bu kızın büyümesini yakalayan tüm fotoğrafları.

Sage Pandora'nın kutusunu açmış ve içinden bu kız çıkmış gibi hissediyordu. Onu asla geri sokamayacaktı.

Artık onun var olduğunu biliyordu.

Onun önemli olduğunu biliyordu. Sadece nedenini bilmiyordu.

Ashley'in son sınıf fotoğrafını çekti ve son yıllıkları hızla kaldırdı. Sandalyesine yeniden yerleşti ve eski kitapları açtı. Kütüphanecinin arayışının ciddi olduğuna inanmasını sağlamak için bunu zaten yapmayı planlamıştı.

Şimdi başka bir gündemi vardı. Daha fazla Caulfield bulmak istiyordu.

Eski defterlerin her birindeki C'leri kontrol etti, sadece son sınıfların değil, alt sınıfların fotoğraflarını da inceledi. Temsil edilen yıllar çok düzensizdi. Sadece son sınıfların olduğu bölümleri kontrol ederse, aradığı kişiyi bulamayabilirdi.

Sonunda tek bir Caulfield buldu. Timothy Caulfield altmışlı yılların ortalarında Merrydale Lisesi'ne gitmişti. Bu da onu yetmişli yaşlarının başında yapıyordu.

Ashley ile akraba mıydı? Nasıl? Büyükbabası olabilir mi? .

Kendi büyükbabası altmışlı yaşların sonundaydı, ve Sage Ashley'den sadece iki yaş büyüktü.

Timothy Caulfield'ın bir fotoğrafını çekti ve yıllığı kapattı. Ayağa kalkıp esneme hareketi yaptı ve kütüphanecinin yine her hareketini takip ettiğini fark etti. Sadece ona bir gösteri yapmak için biraz esnedi.

Aklı onun vücudunda olsaydı, yüzünü düşünmezdi.

Yıllıkları kaldırdı ve ana odaya geri döndü. "Teşekkür ederim hanımefendi. Her şeyi bulduğum gibi yerine koydum."

"Teşekkür . şeyi buldunuz mu?" "Hayır, hanımefendi, ama yine de teşekkür ederim."

Başını öne eğdi. "Birkaç fotoğraf çektiğinizi fark ettim. Aradığınızı bulamadıysanız neden çektiğinizi sorabilir miyim?"

Kahrolası kütüphaneciler. Hep soru sorarlar. Neyse ki buna hazırlıklıydı.

"Büyükbabamın hikâyelerinden birinden tanıdığım bir isim buldum. Fotoğrafları büyükanname götürüp onu tanıyıp tanımadığına bakayım dedim."

"Oh, tamam." Bu onu tatmin etmiş görünüyordu.

Gerçekten öyle olmasını umuyordu. Bir kütüphaneciyi daha öldürmeyi gerçekten istemiyordu.

Heyecanla arabasına geri döndü. Kontrol etmesi gereken bir şey daha vardı. Kullan-at telefonundan, kullandığı geçmiş kontrol servisini açtı.

Ashley Caulfield, diye yazdı.

Hiçbir şey yok. İnternette varlık gösteremeyecek kadar genç olabilirdi ama sosyal medyasının olmaması da tuhaf görünüyordu. Sage kendisini bir kıyaslama aracı olarak kullanamazdı. İnternette sadece kendisine adanmış düzinelerce sayfası vardı.

Aramasını Timothy Caulfield olarak değiştirdi. Elinde bir şükürler olsun.

Ve çok uzakta olmayan bir evi vardı. Otuz yıldır orada yaşıyordu, bu da adamın yirmi üç yıl önce orada olduğu anlamına geliyordu.

Sage rotasını Caulfield'daki eve çevirdi, oraya vardığında ne yapacağından emin değildi. Uzun bir yol değildi. Merrydale'de hiçbir şey başka bir şeyden uzak görünmüyordu.

Kullan-at telefonundaki GPS onu, her biri en az beş dönümlük arsalara sahip, alışılmışın dışında bir mahalleye götürdü. Timothy Caulfield'ın evi ana yoldan biraz uzaktaydı ama yine de görülebiliyordu.

Sage yolun kenarına çekip sırt çantasını açtı. Yoldan geçenleri durup konumunu kontrol ettiğine inandırmak için kullandığı eski moda bir kâğıt haritası vardı.

Park halindeyken hiç kimse onunla yüzleşmemiştir ama her şeyin bir ilki vardı.

Sage haritayı açtıktan sonra -ki bu harita Gulfport, Mississippi'nin haritası olduğu için yüzleşmesi halinde hiçbir işe yaramayacaktı- sırt çantasından dürbününü çıkardı ve Caulfield'in evini incelemek için kullandı.

Ev, yeşil kapılı, tek katlı, çiftlik tipi bir evdi. Çimler bakımlıydı ve çiçek tarhları yeni malçlanmıştı.

Nefesi kesildi. İşte oradaydı.

Ashley Caulfield evin köşesinden, arka bahçeden ön tarafa doğru koştu. Gülüyordu, yüzü neşe doluydu. Peşinde güzel tüylü, havlayan bir collie vardı. Ashley yerden yüksekte bir top tutuyordu ve köpek onun için zıplıyordu.

Topu sertçe fırlattı ve köpek kovalamaya başladı. Ashley eski bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu ve yüzünü gökyüzüne kaldırdı.

Sage gözlerini kaçıramadı. Hiç tanışmadıklarından emin olsa da bir şekilde onu tanıyordu.

O lanet gamze yüzünden. Tıpkı benimki gibi.

Çok uzun süredir oturduğunun farkına vardı. Kimse gelmediği için şanslıydı, ne yaptığını bilmek istiyordu.

orada ne yaptığını.

Arabasıyla uzaklaştı, neredeyse otoyola varmak üzereydi ki kullan at telefonu bir mesajla çaldı.

Bu numara kimsede yoktu, bu yüzden iletilmiş bir mesaj olmalıydı. Kişisel cep telefonu hâlâ Faraday çantasındaydı ama evdeki dizüstü bilgisayarıyla senkronize edilmişti. Dizüstü bilgisayara gelen tüm mesajlar onun kullan at telefonuna yönlendiriliyordu. Mesajları, kişisel telefonundan gelmiş gibi göstermek için bir sahtekarlık hizmeti kullanarak geri gönderebilirdi.

Büyükbabasından saklanmak için yıllardır bu yöntemi kullanıyordu. Tabii ki Alan onu takip etmesi için bir özel dedektif tuttuğundan beri boşuna uğraşıyordu.

Mahremiyetinin böylesine ihlal edildiği düşüncesine sinirlenerek, metne bakmak için kenara çekti. Mesaj büyükbabasından geliyordu.

Çünkü tabii ki öyleydi.

?

Sage cevabını düşündü. Eğer adam onu hâlâ takip ettiriyorsa, özel dedektif gerçekten iyiydi çünkü Sage bir kuyruk izi görmemişti.

Gulfport'taki arkadaşlarını ziyaret ettiğini söyledi. Dedesi, özel dedektif sayesinde onun Gulfport kulüplerini ziyaret ettiğini biliyordu. Büyükbabası onun kirletilmeye falan gittiğini düşünecekti.

Sana burada ihtiyacım var. New Orleans'ta. Şimdi.

Özür dilerim. Yarın sabaha kadar mesaim yok, diye ekledi Sage, Alan'ın buna ne diyeceğini merak ederek.

O kadar uzun süre cevap gelmedi ki, Sage telefonunu bir kenara bırakmış ve otoyola bağlanan iki şeritli küçük yola geri dönmek üzereydi ki, telefonu tekrar çaldı.

Sabah 9'da ofisime gel. Keskin.

Siniri yükselen Sage, "Efendim, evet efendim!" diye cevap yazdı. Tavrını dizginleyemeden gönder tuşuna bastı.

Tavrına dikkat et, evlat. Yarın. Sabah 9'da. Sakın geç kalma.

Sage telefonu orta konsola fırlatarak, "Pislik," diye mırıldandı.

Alan'ın sonunda konuya girip girmeyeceğini merak ediyordu. Yarın Alan'ın on kelimedenden daha az konuştuğu iki saatlik bir başka bakışma seansı olup olmayacağını merak etti.

Ashley Caulfield'ın Cora Winslow'la ne ilgisi olduğunu merak etti.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

15 ARALIK PERŞEMBE, SAAT 16:00

PHIN ROLLED HIS OMUZLAR. "BU oldu daha ağırdaha görünüyordu."

Burke, Cora'nın çatı katında oturduğu yerden başını kaldırdı, yanında açık bir kutu vardı. "Sana şu panjur konusunda yardım edeceğimi söylemiştim."

Üçüncü katın tek bir vidayla asılı duran panjuru, iki gün önce Cora'nın evine geldiğinden beri Phin'i rahatsız ediyordu. Şimdi yerine oturmuştu ve bir elli yıl daha öyle kalacaktı.

Phin, Burke'ün aradığı kutunun yanına çömeldi. "Ne buluyorsun?"

Houma'dan döndüklerinde Burke doğruca tavan arasına gelmişti. Phin de onu takip etmiş ve birkaç saat boyunca aramasına yardım etmişti. Altı kutu sonra kaşınmaya başlamış ve bir mola verip biraz fiziksel aktiviteye ihtiyaç duymuştu.

Deklanşörü tamir etmek onu sakinleştirmişti ve bu iyi bir şeydi.

Stone ve Delores, Phin ve diğerlerinin Houma'ya gidip geldikleri süre boyunca kutuları aramışlar ama hiçbir şey bulamamışlardı. Gitmek için ara vermişlerdi.

bir süre Quarter'da dolaştı. Bu Phin'e işkence gibi geldi. Ellerini meşgul tutması gerekiyordu.

Cora onunkini meşgul ediyordu. Mutfaktan merdivenlere harika kokular yayılıyordu. Döndüklerinde mutfağa çekilmişti, gözleri kızarmıştı. Baton Rouge'dan dönerken yol boyunca ağlamıştı. Phin onun neler yaşadığını hayal bile edemiyordu. Yine de onu karanlık oturma odasına götürüp öpmüş ve en sevdiği pastanın hangisi olduğunu sormuştu.

Günün birinde onu ilk o öpecekti. Şimdilik kontrolü ona bırakacaktı. Hayatının diğer her alanında kontrolü kaybetmişti.

"Pek bir şey bulamadım," diye itiraf etti Burke. "Bu kutular çoğunlukla fotoğraf albümleri. Antoine interneti kontrol ediyor. Patrick Napier hakkında neredeyse hiçbir şey yok, özellikle de New Orleans'a taşınmadan öncesine ait."

"Çok şaşırtıcı değil." Phin, Cora'nın annesinin el yazısıyla etiketlenmiş bir başka kutuya uzandı. Maket bıçağıyla bandı kesti. "O zamanlar internet hâlâ yeniydi. Harika bir şey yapıp gazeteye haber olmadıysa ya da korkunç bir şey yapıp gazeteye haber olmadıysa hakkında pek bir şey olmamalıydı. O zamanlar sosyal medya pek yoktu. MySpace o zamanlar henüz oluşturulmamıştı bile, sanmıyorum."

"Genelde sosyal medyanın olmadığı günleri dilerim," diye homurdandı Burke, "ama bazen keşke daha fazla insan kullansaydı diyorum." Kapının çalınmasıyla ikisi de başlarını kaldırdı. Cora Dürtmek onu Kafa içinde, onu ifade çizilmiş ama kararlıydı. "Sana biraz tatlı çay ve kırmızı kadife getirdim. pasta."

Elindeki tepsiyi bir kutu yığınının üzerine koydu. "Antoine, Patrick'in New Orleans'a taşınmadan önce öğretmenlik yaptığını öğrendi. Thibodaux'da lise öğretmeniymiş."

Burke bir iniltiyle ayağa kalktı, eklemleri duyulabilir bir şekilde patlıyordu. "Denek?" Çaydan bir bardak aldı. "Teşekkür ederim Cora."

"Bir şey değil." Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Sanat. Patrick sanat öğretti." Gözlerini açtığında şaşkınlık ve şüpheyile doluydu. "Doksanlı yılların ortalarında Houma'daki bir sanat sergisinde bir tablosu vardı. Ama bu onun bir restoratör olduğu anlamına gelmez."

Burke, "Öyle değil," diye onayladı.

Ama Phin bunun muhtemel olduğunu düşünüyordu. Yine de tek kelime etmeyecekti. Bir gün için yeterince kederlenmişti. Kız acı çekiyordu ve bunu görmekten nefret ediyordu.

"Bu pencerenin dışındaki panjuru ve ana süitin banyo lavabosundaki musluğu tamir ettim," diyerek konuyu değiştirdi, çünkü Cora'nın gözleri parlamış ve daha da hüzünlenmişti.

Ne düşündüklerini biliyordu. Patrick'ten şüphelendiklerini biliyordu.

Tam olarak ne olduğundan emin değillerdi.

Patrick, yirmi üç yıl önce o gece Jack Elliot'ı yerdeki o çukura taşıyabilirdi.

Mektubu yazan kişi olmak için doğru yaşıyordu. Jack'i öldürüp öldürmediği bilinmiyordu.

Cora'nın hayatına dahil olması mantıklı gelmiyordu. Henüz.

Cora üzgün bir şekilde iç çekti, sesi bıçak gibi kesiyordu. "Patrick birkaç ay önce o musluğu benim için tamir etti. Damlatmayı kesmedi. Son iki gün içinde tamir ettiğin pek çok şeyi önce o tamir etti. Onun tamir etmeye çalıştığı şeyleri tekrar tamir etmek için yıllarımı harcadım."

Phin bir bardak çay içmek için uzanmıştı ama durdu. "Evinizin etrafındaki eşyaları mı tamir ediyordu?" Bundan daha önce bir kez bahsetmişti ama pek kafasına dank etmemişti. Patrick yıllardır onun evinin etrafında dolanıyordu.

"O yaptı. Tandy ve ben üçüncü sınıfın ilk gününde arkadaş olduk. Annem ve Tandy'nin annesi de arkadaş oldular. Patrick gelip bir şeyleri tamir ederdi çünkü büyükannem ve annem bu konuda çok kötüydü. Patrick de öyleydi ama en azından denerdi."

Phin'in kafası karışmıştı. Jack Elliot ve Patrick Napier'in yollarının kesiştiğine dair ellerinde kesin bir kanıt yoktu. Jack'in öldüğü gece bile. Şu anda katil, kıyafetlerinde eski tip boyalar olan rastgele bir adamdı.

Patrick'in sadece kötü bir tamirci olan iyi bir adam olduğunu umuyordu.

"Aramamıza yardım etmek ister misin?" diye sordu. "Etrafta bir sürü kutu var."

"Hayır, pek sayılmaz," dedi Cora sessizce. "Tandy'den akşam yemeğine gelmesini istedim."

Burke başını kaldırdı, elleri hâlâ aradığı kutunun içindeydi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Cora omuz silkti ve pencere kenarındaki koltuğa doğru yürüdü. "O benim en iyi arkadaşım, Burke." Dizlerini göğsüne çekerek oturdu. Öğleden sonra ışığında çok genç görünüyordu. Şiş gözlerine rağmen çok da güzeldi. "Patrick'e güvendiğime inanıyorum ama emin olmam gerek. Onu dışlamak istediğini söylemiştin. Bu yüzden Tandy'ye bazı sorular soracağım ve umarım ihtiyacımız olan bilgileri toplayabiliriz."

Phin kendi kutusuna dönerken yüzünü buruşturdu. "Ne tür sorular?"

"Mesela... ailesinin New Orleans'a taşınmasına ne sebep oldu? Neredeyse sekiz yaşındaydı, yani en azından bir anısı olmalı."

Phin iç çekmek istedi. Bunun sonu ancak gözyaşlarıyla bitebilirdi. "Neden sorduğunu bilmek istemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Söyleyecek. Ona söyleyecek bir şeyler düşüneceğim. Belki ona oturma odasındaki eski portrelerden bazılarının restore edilmesini istediğimi söylerim. O ve ben bunu daha önce konuşmuştuk. Birkaç kez yapmayı teklif etti ama her seferinde dikkatini dağıtacak bir şey çıktı."

Burke'ün kaşları . "Tandy restorasyon mu yapıyor?"

"Yapıyor. Genellikle galeride sattığı eserleri satın alan müşteriler için. Tavan arasında ya da dolapta buldukları bir resmi ona getiriyorlar. İşleri kulaktan kulağa yayılıyor. Kendini tanıtmıyor."

Phin ona bakakaldı. "Neden daha önce restoratörler hakkında konuşurken bundan bahsetmedin?"

"Çünkü Tandy olamayacağını biliyordum ve Patrick için endişelenerek dikkatimi dağıttın. Hâlâ Patrick için endişeleniyorum. Her neyse, ona portrelerin restore edilmesini istediğimi söyleyebileceğimi düşündüm ama galeriyle o kadar meşgul ki, babasının hiç restorasyon işi yapıp yapmadığını merak ediyordum." Cora halinden memnun görünüyordu. "Bu konuda konuştuğunu duyduğumu hatırlamıyorum ama gençken biraz yapmış olabilir. Tandy her zaman bundan bahseder. Patrick'in bahsetmemiş olması bana onun bu konuyu bilmediğini düşündürüyor. Bu da onu şüpheliniz olmaktan çıkarır."

Burke, Phin'in kendini tutarak çektiği iç çekişi çekti. "Kendi evinizde kimi ağırlayabileceğinizi size söyleyemem ama bilginiz olsun, bu kötü bir fikir. Babasına sorular sorduğunuzu söyleyebilir ve onu zorlayabilir."

Cora inatla, "Eğer o da işin içindeyse," dedi. "Ama eğer ve eğer ona sorduğum şeyi söylerse, belki de işlerin ilerlemesini sağlar. Sanki bir bekleme sürecindeymişiz gibi hissediyorum."

Phin hayır diye bağırmak istedi! "İşleri ilerletmek" onu öldürtebilirdi. Ama Burke yavaşça başını sallıyordu.

Phin'e baktı, sanki Phin'in ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi. Bu yüzden Phin dilini tuttu.

"Durgun hissettirdiğini biliyorum Cora," dedi Burke sakince, "ama ilerleme kaydediyoruz. Ancak, dediğim gibi, evinize kimi davet edebileceğinizi size söyleyemem. Eğer onun geçmişi hakkında konuşacak olursanız, babasının o galeri için parayı nereden bulduğunu sorun. Antoine tapuyu onun adına buldu ama biz para izini tespit etmek istiyoruz."

Cora'nın memnun gülümsemesi soldu. "Ne demek istiyorsun?"

Burke, "Quarter'da bir ev ve galeri binasını aynı anda satın aldı," dedi. "Thibodaux'daki evinden elde ettiği gelir, bu iki mülkü satın almak için ihtiyaç duyacağı paranın yanına bile yaklaşamazdı. Karısı öldükten sonra Quarter'daki evi sattı ve Uptown'da bir yer satın aldı ama New Orleans'a taşındığı günden beri galerisi vardı. Galeri mülkünün değeri şu anda astronomik ama yirmi bir yıl önce bile ucuz sayılmazdı."

Cora kaşlarını çattı. "Sence parayı nereden bulmuştur?"

Burke omuz silkti. "Bilmiyorum."

İsviçre banka hesabı, diye düşündü Phin. Gizli para. Zihninde bağlantılar kurmaya başlamıştı ve bunlar hoşuna gitmiyordu.

Jack Elliot'ın silgi işinde bir ortağı olsaydı, bu kişinin hangi becerilere ihtiyacı olurdu? Jack hangi kısımları yapar ve hangilerini ortağına bırakırdı?

Birisi tüm fiziksel işleri halletmiş olmalıydı - insanların taşınması, yeni bir ev ya da daire kurulması, müşterilerinin kaçışını engellemeye çalışan eski kocaların vurulması. Bu kişi Jack gibi görünüyordu.

Ayrıca birileri, yeni hayatlarının tüm unsurlarını tanımlamak için çok fazla bilgisayar çalışması yapmak zorunda kalacaktı.

Müşterilerin sosyal güvenlik numaraları, pasaportları, ehliyetleri, iş geçmişleri, sağlık geçmişleri. Bunları düşünmek Phin'in beynini acıtıyordu. Jack'in tüm bunları yapabilecek yeteneğe sahip olup olmadığından emin değildi.

Phin az önce açtığı kutuya baktığında beceri setleri hakkında düşünmeyi bıraktı. Oh. Oh wow. "Cora?"

Başını kaldırdı ve onun kendisini izlediğini gördü, gözleri dehşetle doluydu.

"Ne?" diye sordu.

Phin kutudan sekiz buçuğa on bir ebatlarında bir çerçeve çıkardı. "Ailenin üniversite diplomalarını buldum. İkisi de LSU'ya mı gitmiş?"

"Evet. Orada tanıştılar, bir Dungeons & Dragons kulübünde oynarken. Babam yüksek lisans öğrencisiydi ve annem de lisans eğitimine yeni başlamıştı. Babam birkaç yaş büyüktü." Pencere kenarındaki koltuktan kalktı ve onun yanına oturdu. Diplomaları eline aldı ve inceledi. "Babam muhasebe, annem ise biyoloji bölümünü bitirmişti. Evlendikten sonra yüksek lisans yapmaya başlamış ama bana hamile kalınca biraz yavaşlamış. Sonra John Robert dünyaya gelmiş. Babam ortadan kaybolduğunda annem yüksek lisansının üçte ikisini bitirmişti. Ben okula başladığım yıl kendini bu işe vermiş ve sertifikasını almış."

Phin ona gülümsedi. "Annenle gurur duyuyormuşsun."

"Öyleydin. Kendini toparladı ve yapması gerekeni yaptı." Hüzün gözlerindeki gururu gölgeledi. "Erken bir mezara kadar çalıştı ve kendini endişelendirdi. Bir gün aniden yere yığıldı. Kalbi durdu. Bir gün oradaydı, ertesi gün yoktu."

"Tandy ile birçok ortak noktanız var," diye mırıldandı Phin, kutuyu görmezden gelerek. Cora daha önemliydi. "Öyleydik.

Onun annesinin anevrizması da ani oldu. Ama annemin uyarısı vardı ve bize söylemedi. Meğer benim

Büyükbabam kalp hastasıydı ama bilmiyorduk. John Robert ve ben, yani. Annem biliyordu ve kalbinde bir sorun olduğunu biliyordu ama hem işinde çalışıp hem de John Robert'a bakmaya kararlıydı." Bir nefes aldı. "O kutuda başka ne var, Phin?"

kutusunda göz attı. "Kitaplarda 'Bamya' yazıyor. Yemek kitapları, belki?"

Güldü. "Hayır, Gumbo LSU'nun yıllığı."

Onun gülüşünü duymaktan memnun olan Phin elini içeri soktu ve her birinin sırtında Gumbo yazan bir yığın yıllık çıkardı. Bir tanesini ona uzattı. "Aileni bulabilir misin?"

"Hmm. Bu elinizdekenden birkaç yıl daha yeni. Bu muhtemelen annemin."

Yıllığı açtı ve W'lere gelene kadar sayfaları karıştırdı. "İşte burada. Priscilla Winslow. Çok güzeldi." Phin'in görebilmesi için kitabı kaldırdı.

"Sana benziyor," dedi Phin gülümseyerek.

Cora da ona gülümsedi, sessiz ama gerçek. Onun gülümsemesinin sınırsız ve endişesiz olmasını istiyordu. Bunu gerçekleştireceklerdi.

"Winslow kulağa Mayflower gibi geliyor," diye yorumladı Burke. "Bu çok güzel." Üfleme camla dolu bir kutu bulmuştu.

Phin bunun ne kadar edeceğini merak ediyordu. Belki Cora bir kısmını satarak yeni elektrik tesisatının masraflarını karşılayabilirdi. Cora'ya yakında elektrik tesisatını tamamen elden geçirmesi gerekeceğini söyleyecek cesareti yoktu ve Phin lisanslı bir elektrikçi değildi. İş yapabilirdi ama lisanslı bir müteahhidin gözetimine ihtiyacı olacaktı.

"Büyükannem büyükannesi ve büyükbabası hakkında konuşurdu ve atalarımızın Mayflower ile geldiklerini söylerlerdi." Öfkelendi. "Gerçekten gelmediler ama bu

iyi bir hikaye. Hah. Belki de babam bu yüzden annem için o şiiiri seçti -'Miles Standish'in Kur Yapması'. Miles Standish, John Alden ve Priscilla Mullens Mayflower ile gelmişlerdi."

Phin başka bir yıllığı açtı ve Jack Elliot için Es'e doğru sayfaları karıştırmaya başladı. Ama kafasının içindeki ses ona devam etmesini söyledi.

N'lere. Napier için. Peki ya...?

Patrick Napier'in fotoğrafını bulduğunda kalbi sıkıştı. O zamanlar yakışıklı bir adamdı, gülümsemesi cesurdu. Hem bilgisayar bilimi hem de sanat tarihi okumuştı.

Bilgisayar bilimi.

Bu, yeni pasaport ve diğer kimlik belgelerini arama ve temin etme konusunda iyi olduğu anlamına gelmiyordu.

Bu onun bu işte iyi olmadığı anlamına da gelmiyordu.

Patrick de bir kardeşliğin parçasıydı. Peki ya Jack?

Phin elleri titreyerek Es'e doğru ilerledi. Jack Elliot, Phin ile aynı lisans sınıfındaydı.

Patrick Napier. Ayrıca muhasebe ve bilgisayar bilimlerinde çift anadal yapmıştı. O ve Patrick aynı sınıfta okumuş olabilirler.

Ama kesinlikle bir evi paylaşmışlardı.

Jack aynı kardeşliğe üye olmuştu.

Phin onu bulmuştu. İki adam arasındaki bağlantıyı.

Kahretsin. Cora'ya nasıl

söylerim? Bu berbat olacak.

Phin küçük bir inilti duydu. SodaPop kendini onun yanına sıkıştırmıştı.

Çünkü çok sert ve çok hızlı nefes alıyordu.

Yumuşak bir el onunkini örttü. "Phin?" Cora sordu, sesi inceydi. Aynı anda hem endişeli hem de korkmuştu. "Neyin var?"

Kendini silkeleyerek zihnini temizledi. "Patrick Napier, babanla aynı yıl LSU'dan lisans derecesiyle mezun oldu."

Cora'nın ağzı açık kaldı, yüzü şoktan donuklaştı. "Ne?" Sonra inkâr edercesine başını salladı. "Oraya pek çok insan gitti, Phin. Bu bir şey ifade etmez. Büyük bir okuldu. Hiç tanışmamış olabilirler."

Phin nefes verdi. "İkisi de bilgisayar bilimleri okudu. Ve onlar kardeşlik derneği ."

Cora'nın yüzü buruştu. "Hayır. Hayır."

Phin yıllıkı Jack'in sayfasını açarak ona uzattı, parmağıyla Patrick'inkini işaretledi.

Cora iki sayfaya da baktı, sonra gözlerini kapattı. "Mektuplar başladığında Patrick burada değildi. O zamanlar burada yaşamıyordu."

Phin onun umut balonunu patlatmaktan nefret ediyordu. "Tandy'ye o günlerde New Orleans'ı ziyaret edip etmediğini sormanın bir yolunu bulalım. El yazısıyla yazdığı bir şey var mı?"

Başını salladı, mutsuzluğu hissediliyordu. "Hiç sanmıyorum. Bir şeyler bulmaya çalışabilirim. Ben..." Sesi kesildi. "Bu doğru olamaz. Patrick babamı öldürmüş olamaz. Buna inanamıyorum."

Hıçkırıklarını bastırarak arkasını döndü.

Phin yıllıkları bir kenara bıraktı ve onu kollarına çekti. "Bırakmak sorun değil."

İhtiyacı olan tek izin bu gibi görünüyordu. Hıçkırıkları vücudunu sarsıyordu. , onun bu şekilde dağıldığını görmek iç burkucuydu. Phin çaresizce başının üzerinden Burke'e baktı.

Burke suratsız görünüyordu. "Aşağı inip Antoine'ın başka ne bulduğuna bakacağım." Yüzünü buruşturarak ayağa kalktı, sonra Phin'in omzunu kavradı. "İyi misin, Phin?"

Phin başını salladı. Sonra başını salladı. Çünkü o değildi. Cora'nın hıçkırıkları kalbini parçalıyordu. "Hayır, ama ben olacağım." Cora da öyle. Bundan emin olacaktı.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

15 ARALIK PERŞEMBE, 16:45

Cora'nın başı ağrıyordu. Gözleri ağrıyordu. Kalbi ağrıyordu.

Daha önce de kalp kırıklığı yaşamıştı. Annesinin tabutunun yanında oturup veda etmişti. Ve büyükannesinin. Ve John Robert'ın.

Ama bu?

Bu farklıydı. Bu ihanetti ve o kadar derine işlemişti ki zar zor nefes alabiliyordu.

Patrick babamı tanıyordu.

Onu tanıyor olmalıydı. Aynı üniversitede, hatta aynı zamanda okumuş olsalardı, Cora bunu görmezden gelebilirdi. İkisinin de aynı bölümde olmasını görmezden gelebilirdi. Ama aynı kardeşliğe üye olmuşlardı ve kardeşlik kardeşleri birbirlerini tanırlardı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı.

Geçmişle dolu kutularla çevrili çatı katında otururlarken Phin'in kolları ona sıkıca sarıldı. "Özür dilerim. Keşke sana söylemek zorunda kalmasaydım."

İçini çekerek onun göğsünü okşadı. "Beni güvende tutmaya çalışıyorsun. Bunu anlıyorum. Ve bulduğunuz şey... yüzünde suçlayıcı bir ifade var."

Ama kesin değil. Henüz değil. Açıklamalar vardı.

Açıklamalar olmak zorundaydı.

"Daha fazlasını kazacağız," diye mırıldandı Phin, başının üstüne bir öpücük bırakarak. "Söz veriyorum."

"Bu senin işin değil Phin," dedi sessizce. "Senden daha fazla stres altına girmeni isteyerek bu kötü durumu daha da kötüleştirmeyeceğim."

Sertleşti, kolları kaskatı kesildi ve ona yanlış adım attığını gösterdi. Ama gitmesine izin vermedi. Ve konuştuğunda, gözlerinin yeniden yanmasına neden olan bir şefkatle konuştu.

"Sizi güvende tutmak için çok daha fazla stres üstlenirim," dedi. "Ve yüzde yüz iyi olmasam da, birkaç ay öncesine göre çok daha iyiyim." Kızın şakağına bir öpücük daha kondurdu. "Biz senin için endişelenelim, tamam mı?"

Onu içine çekti. Bu adam biraz kırılmıştı ama kendini gerçek zamanlı olarak toparlıyordu. Ve ona yardım etmesi gerekiyordu. Bunu, kendisinin de ona yardım etmesi gerektiğini bildiği kadar iyi biliyordu.

"Burada ne işimiz var, Phin?"

Kolları sadece bir elini sırtına koyup yavaş daireler çizecek kadar gevşedi. "Emin değilim. Ama uzun zamandır hissetmemiştim. Tek bir şey bile hissetmek istemedim. Çünkü o zaman her şeyi hissederdim."

Bir an sessiz kaldı, onun sözlerini düşündü. "Her şey bunaltıcı."

"Evet." Bu tek kelimede bir rahatlama vardı.

"Gerçekten öyle." "Peki ya şimdi? Hissetmek istiyor musun?"

Adam kıkırdadı ve bu onun da gülümsemesine neden olacak kadar hınzırcaydı. "Kesinlikle hissetmek istiyorum ama bir centilmen olmaya çalışıyorum."

Hafifçe göğsüne vurdu, yanakları alev alev yanıyordu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Onu daha da yaklaştırdı ve kucağına kıvrılana kadar çekti. "Biliyorum. Ve aynı, kirli çift anlam olmadan. Kesinlikle hissetmek istiyorum. Özledim

çok şey kaçırdım. Kaçırmaktan yoruldum. Ayağımı suya sokmaya devam ediyorum, anlıyor musunuz? Üstesinden gelip gelemeyeceğimi test ediyorum."

"Yapabilir misin?"

"İki yıl önce yapabildiğimden daha iyi."

"İki yıl önce ne oldu, Phin?"

"Stone'la tanıştım. Ve sonra Delores, tabii ki. Sadece var oluyordum. Bir kasabadan diğerine taşınyordum. Nerede uyuyacak yarı güvenli bir yer bulursam orada kalıyordum. Bazen evsiz kalıyordum." Neşesiz bir kahkaha attı. "Florida'daki pek çok kasabada aşevlerinin ve yiyecek kilerlerinin nerede olduğunu biliyorum."

Bunu duyunca kalbi daha da acıdı. Ama bu acının içinde umut da vardı, çünkü Phin artık o adam değildi. En azından şimdi değil. Umarım bir daha asla.

"Bunun senin hakkında daha az düşünmeme neden olduğunu mu sanıyorsun?"

Yanağını başının üstüne yasladı, bu hareket yorucuydu. "Öyle olmalı."

"Öyle değil. Phin, orduya on sekiz yaşında depresyonlu bir genç olarak girdin. Belli ki kafanda yer etmiş bazı şeyler görmüşsün. Birine zarar vereceğinden endişe ediyorsun ama anladığım kadarıyla barda sadece bir adama vurmuşsun, o da seni vurmuş. Kimseye zarar vermedin. Yapabileceğinden de emin değilim."

"Dün gece o küçük piçi öldürmek istedim," diye hırladı. "Evini yakmaya çalışıyordu."

Bu kabulün sıcak olmaması gerekirdi. Ama sıcaktı. Yutkunarak tekrar göğsünü okşadı. "Ama sen yapmadın. Sen ve Stone onu zapt ettiniz ve polisler için tuttunuz."

Onun bakışlarıyla buluşacak kadar geri çekildi. Neden birini inciteceğinden bu kadar endişelendiğini bilmek istiyordu. Ne gördüğünü bilmek istiyordu.

zihnini harap etti. Sormak istediği o kadar çok soru vardı ki ama şu an doğru zaman değildi. Hikâyesinin bu kısımlarını ona kendi zamanında anlatacaktı ya da anlatmayacaktı. "İki yıl önce Stone'la nasıl tanıştınız?"

Adamın gözlerindeki rahatlama açıkça görölüyordu ve kadın daha zor soruları sormadığı için memnundu.

"Stone'un erkek kardeşi Marcus, kız kardeşim Scarlett ile evli."

"Polis."

"Cinayet masası dedektifi," diye düzeltti, gururu çok tatlıydı. "Stone olayları çözme konusunda iyidir."

"İnanması zor değil. Dizüstü bilgisayarında yüz tanıma yazılımı var ve nasıl biliyor. Sen ve Antoine onun araştırmacı gazeteci olduğunu söylemiş. Çalışmalarından bazılarına bakmam gerekiyor. Bunu yapmak için hiç boş vaktim olmadı."

"Sana bazı linkler gönderirim. Ya da eminim Delores'in telefonunda tüm makaleleri vardır."

Cora gülümsedi. "Eminim öyledir. Ondan çok hoşlanıyorum. Neşe ve memnuniyet saçıyor."

"Artık öyle. Neredeyse öldürüldükten sonra çok fazla terapi gördü. Stone'la da bu şekilde tanıştı. İyileşme sürecinde ona göz kulak oldu."

Cora, Delores'in neredeyse öldürüldüğünü duyunca yaşadığı dehşeti bir kenara bırakmak zorunda kaldı. Phin'in dikkatini dağıtmak istemiyordu. "Sanırım bu yüzden ona karşı bu kadar korumacı. Seni de koruyor."

"Öyle. Kendi şeytanları olan iyi bir adam. Her günü başka birine yardım ederek atlatıyor. İki yıl önce bir gün, o kişi bendim."

"Sevindim," diye fısıldadı.

Phin ona gülümsedi, bu onun ağır kalbini hafifleten nazik bir şeydi. "Ben de öyle. Scarlett'le tanıştığında o da beni arıyormuş. Başarısız bir şekilde."

"Stone seni buldu."

"O yaptı. Miami'deki VA tesislerinden birinde çalışan biri beni ilaçlarımı almaya gelirken gördüğünü hatırlıyor."

"İlaçlar mı? Depresyon için mi?"

"Evet. Ordudan ayrıldığımdan beri pek çok ilaç denedim ama hiçbirisi işe yaramadı. Sonunda bir Miami doktoru işe yarayan bir tane denedi. Düşünebilmek çok rahatlatıcıydı. Hayatımı her seferinde bir saatten fazla planlayabilmek."

"Phin," diye fısıldadı, yüzünden yeni gözyaşları dökülüyordu. Onun için ağlamasını istemeyeceğini biliyordu ama elinde değildi. "Kusura bakma. Bugün her yerdeyim. Artık burada olduğunu ve daha iyi olduğunu biliyorum ama uyuyacak güvenli bir yerin olmadığı düşüncesinden nefret . Ve şimdi her şeyi kendimle ilgili hale getirdim. Şimdi çenemi kapatıyorum."

Onu öptü, sadece dudaklarını okşadı. "İyisin, Cora Jane."

Göbek adını protesto etmek için ağzını açtı ama kendini durdurdu. Ondan gelmesine aldırmadı. Neredeyse bir sevgi sözcüğüydü. "İlaçlar işe yaradı mı?"

"Yaptılar. Bazı tamirat işleri bulabiliyordum, genellikle lisanslı bir müteahhit için para karşılığı çalışıyordum. Hepsi el altından, ama kendi dairemi alacak kadar iyi gidiyordum. Şehrin köhne bir yerindeydi ama benim dairemde ve işten sonra eve gelip sadece... olabileceğim bir yerim vardı."

"Peki sonra?"

"Sonra bir gün bir işten eve dönüyordum ve evimin önündeki sokakta üç kişi gördüm. Scarlett ve tanımadığım iki adam."

"Stone ve kardeşi."

"Evet. Korkmuştum. Aşağılanmıştım. Beni orada görmelerini istemedim. Birdenbire güvenli ve benim olan bir yer kirli ve köhne ve beni utandırdı." O

Omuz silkti, kasları bir kez sertleşti. "Ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım. Kaçtım."

"Hazır değildin."

"Değildim. Bütün gece dolaştım. Bazı eski arkadaşlarımın takıldığı bir ara sokakta uyukladım. Çoğunlukla diğer gaziler. Eskiden birbirimizi güvende tutardık. Bir saat sonrasını düşünemedim. Kendi aldıktan sonra geri dönmediğim için beni dışarı atacaklarını düşünmüştüm ama beni hoş karşıladılar. Çıktığım ve hayatımı geri kazandığım için mutlu olduklarını söylediler. Bunun bir süreç olduğunu ve bazılarının çıktığını, ancak geri döndüklerini, sonra bir süreliğine tekrar kaçacaklarını söylediler."

"Bu çok üzücü."

"Biliyorum. O ara sokakta sırtımı duvara dayayıp biraz uyumaya çalışırken ben de aynı şeyi düşündüm."

"Yani daha önce duvara yaslanarak uyuduğunu söylerken bunu mu kastediyordun?"

Kıkırdadı. "Evet, . Artı orduda geçirdiğim onca yıl. Uyuyabildiğiniz zaman, her pozisyonda uyudunuz."

"Yani sokaktan ayrıldınız mı?"

"Güneş doğarken. Scarlett ve onu birlikte gördüğüm iki adamın gitmiş olduklarını düşündüm. Eve geldim, merdivenlerden yukarı çıktım ve Stone kapımın önünde duruyordu. İlk başta ödüm koptu. Kendini tanıttı. Artık aile olduğumuzu söyledi. Benim yerimde olduğunu ve beni anladığını söyledi." Phin iç çekti. "Scarlett'e benimle konuştuğunu söylemeyeceğini söyledi. Eve gitmek için mükemmel olmak zorunda olmadığımı, sadece hazır olmam gerektiğini söyledi."

"Onunla birlikte mi gittin?"

"O gün değil. Bana cep numarasını verdi. Gece ya da gündüz her an arayabileceğimi ve orada olacağını söyledi. Söylediklerini düşünüp durdum. Sokaktaki arkadaşlarımın söylediklerini. O sokağa geri dönmek istemedim. İstedim ki

eve gitmek. Anneme, babama, kız kardeşime ve erkek kardeşlerime. Sadece eve gitmek istiyordum ama bunu yapmaktan çok korkuyordum."

Bu sözler öyle bir çaresizlikle söylenmişti ki Cora onu teselli etme ihtiyacı duydu. Kollarını onun boynuna doladı ve sarıldı.

Kollarını ona doladı ve oturdular.
Birlikte.

"Artık hazırım," diye mırıldandı sonunda. "Ailem için hazırım, yeniden hissetmeye hazırım. Çünkü sonunda mükemmel olmadığımı ve asla olmayacağımı kabul ettim. Ben sadece benim."

"Senden hoşlanıyorum."

Adamın yanağına gülümsediğini hissetti. "Ben de senden hoşlanıyorum. Senin için iyi bir bahis değilim Cora Jane. Ama senden hoşlanıyorum ve senin gibi biri için iyi bir bahis olmak isterim."

Onun sesindeki çiğ dürüstlük karşısında kalbi tekledi. "Sadece benim gibi biri mi?" diye alay etti nefes nefese. "Ya da ben?"

Çenesini yukarı kaldırdı ve onu öptü, uzun, sert ve her ikisinin de istediği her şeyle dolu. Onu bıraktığında göğsü hızla inip kalkıyordu ve gözleri ateşliydi.

Evet, ikisi de istiyordu.

"Sen," dedi huysuzca, sonra boğazını temizledi. "Ne yaptığınızı sordun ve ben de sana uzun bir cevap verdim. Senin için iyi bir bahis olmak istiyorum. Kendini güvende hissetmeni istiyorum. Mutlu hissetmeni istiyorum. Sadece hissetmeni istiyorum. Ve tüm bunları benimle hissetmeni istiyorum."

"Bunu isterdim. Hepsini." Başını onun omzuna yasladı, o andan memnundu. Davetsiz misafirleri ya da silgileri düşünmüyordu. Ya da Minnie'leri, Alice'leri ya da Patrick'leri. Bir mola vermiş ve kendini düşünüyordu. Ve Phin'i. "Senin gibi veterinerlerle çalışmayı düşündün mü?"

"Her zaman. Sonra bir şey oluyor, tetikleniyorum, anksiyetem artıyor ve kendimi kaybediyorum. Terapistim kendime çok yüklendiğimi söylüyor."

Cora kuru bir sesle, "Haklı olabilir," dedi.

"Senden hoşlanırdı," diye karşılık verdi Phin, aynı derecede kuru bir sesle. Birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı ve neredeyse onun sözlerini düşündüğünü duyabiliyordu. "Bazen o sokağa geri dönmeyi düşünüyorum. Bazılarına gelip benimle burada, New Orleans'ta yaşamak isteyip istemediklerini soruyorum. Benimle çalışmak isteyip istemediklerini. Yetenekleri var ama gerçek dünyada bir yer edinemiyorlar. Evsizseniz ya da günlük sorumluluklarınızı yerine getirip getiremeyeceğinizden emin değilseniz iş bulmak zordur. İlk seferinde kovulacaklarını bilmek, stres atmak için izin almak zorunda kaldıklarında birçoğunu iş aramaktan bile alıkoyuyor. Bu yüzden oldukları yerde kalıyorlar ve günler yıllara dönüşüyor."

"Bunu Stone'a söyledin mi?"

"Henüz değil. Bir şeyleri çözmeme yardım ederdi. Herkesin sorunlarını çözmek için devreye girmekte iyidir. Huysuz ve iğrenç görünüyor ama tüm dikenlerinin ve dikenlerinin altında yumuşak bir kalbi var."

"Delores onu seviyor. Neyin ne olduğunu biliyor gibi görünüyor."

Cora, Phin'in Delores gibi birine sahip olmasını istiyordu. Kendini kaybettiğinde yanında olacak birini. Yüzeye çıkmasına ve yeniden başlamasına yardım edecek biri.

Cora zamanla birinin kendisi bile olabileceğini düşündü. Zamanla.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Benimle paylaşmak zorunda olmadığın pek çok kişisel şeyi paylaştın. Paylaştığın için memnunum. Seni biraz daha iyi tanımamı sağladı ve aklımı odadaki filden uzaklaştırdı."

"Patrick."

Gözlerini kapadı ve Phin'e yaslandı. Onun fedakârca sunduğu güçten biraz aldı. "Evet. Tandy ile konuşmam gerek."

"Evet, biliyorsun."

"Burke bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor. Sen düşünüyor musun?"

"Bence bu seni incitecek ve ben istemiyorum. Ama bazen yapılması gereken şey hoş değildir."

Bir kez daha haklıydı. "Çok yorgunum, Phin."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Öğrendiğim bir şey varsa o da uykunun oldukça mucizevi olduğudur. Kafanı temizleyecektir."

"Tandy birkaç saat içinde burada olacak. Belki daha az." "Kestirmek için vaktin var."

Cora tereddüt etti, kendini bir çocuk gibi hissediyordu. "Ben uyuyana kadar benimle kalır mısın?"

"Elbette." Onu alnından öptü. "Musluklarınızı tamir etmek ve uyumanıza yardımcı olmak dışında size nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum."

Güldü, sese şaşırmıştı. "Bunlar örtmece mi, Phin?"

O da kendi kahkahasıyla boğuldu. "Hayır." Elini kızın saçlarında gezdirdi, sesi alçak ve hınzırca çıkıyordu. "Ama hazır olduğunda olabilirler."

Bir ürperti tüm tenini sarmıştı ve Cora çok yakında buna hazır olabileceğini düşündü. Uzun zamandır uykuda olan vücudu nihayet uyanıyordu. "Benim için uzun zaman oldu."

"Ben de," diye itiraf etti. "Hissetmeme olayının bir parçası."

"Aynı. Son ilişkim üniversiteden yeni mezun olduğum zamandı. Sonra John Robert hastalandı ve hayatım onun etrafında döndü. Tedavi, bakım ve babamı aramak." Bunca zamandır bir binanın altında ölü yatıyordu.

Zaman. Çok fazla boşa harcadım. O daha fazla harcayamazdı. Daha fazla harcamayacaktı. Yemin etmiş gibi hissettim. İyi hissettirdi.

Omuz silkti, son ilişkisini hatırladı. "Adam güle güle dedi, artık eğlenceli olmadığımı söyledi." O zaman canı yanmıştı ama adam için savaşmasına yetecek kadar değil. Phin için savaşacağını düşünüyordu.

Phin boğazından hırıltılı bir ses çıkardı. "Bir yanım onu gırtlğından yumruklamak istiyor. Diğer yanım ise ona bir teşekkür kartı göndermek istiyor."

"Onun gırtlğına yumruk atma fikrinin beni memnun etmesi yanlış mı?"

"Senden bu yüzden hoşlanıyorum," dedi memnun bir sesle. "Şimdi, her ne kadar sana sarılmaya devam etmek istesem de, biraz kestirmen gerekiyor."

Çünkü Tandy geliyordu ve öyle ya da böyle sert bir hesaplaşma olacaktı. Tandy aptal değildi. Cora'nın soracağı sorular her iki durumda da arkadaşını çileden çıkaracaktı.

Peki ya Phin haklıysa? Ya Patrick de işin içindeyse?

Cora, Tandy ile birlikte bu serpintiden sağ çıkabileceklerini umuyordu.

Ayağı kalktı ve Phin'e elini uzattı. "Hadi gidelim. Babamın üniversite eşyalarının olduğu kutuyu da yanında getirebilir misin? Olur da biri gelir ve tavan aramı tekrar ateşe vermeye çalışırsa diye."

Phin kutuyu kavradı ve kolayca kaldırdı. Ve eğer kasları, onun için süslendiğı için olması gerekenden biraz daha fazla esnerse, sadece minnettar olacaktı.

Phin Bishop içi dışı bir olan güzel bir adamdı.

"Sen iyi bir insansın, Phin. Beyninin sana aksini söylemesine izin verme."

Onu sertçe öptü. "Aynen, Cora Jane. Sen iyi bir insansın ve Tandy ile konuştuktan sonra bunu sana hatırlatacağım, tamam mı?"

“ ”
.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

15 ARALIK PERŞEMBE, 17:50

PHIN, CORA'NIN MERDİVENİNDEN AŞAĞI YÜRÜDÜ, kendini bir saat öncesine göre elli yaş daha yaşlı hissediyordu. SodaPop bile

bastırılmıştı. Yine de tutkal gibi onun yanına yapışmıştı.

Adam uzandı ve kadının sırtını okşadı. "Teşekkür ederim."

Köpeği olana kadar ona ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamamıştı.

Cora'nın göğsünü okşayıp ona kız kardeşinden saklandığını anlatmasını dinleyene kadar ona ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamamıştı.

Burke, Val ve Antoine Cora'nın mutfak masasındaydı. Phin yanlarına bir sandalye çekerken üzgün bir şekilde gülümsediler.

"İyi olmadığını biliyorum," dedi Val, "ama şimdilik iyi mi?"

Phin ellerini yüzüne sürerek başını salladı. "Evet, uyuyor. Uyuyor. Kahretsin, Burke. O lanet bağlantıyı bulmaktan nefret ediyordum."

"Biliyorum," dedi Burke. "Ben de nefret ediyordum ama kontrol etmek için gerekli bir yoldu. Benim hoşuma gitmeyecek kadar çok tesadüf var."

"Benimki de öyle," dedi Antoine. "Burke bize diplomalardan ve yıllıklardan bahsetti."

Val, Phin'in kolunu okşadı. "Zavallı Cora."

Phin, ağzını kalçasına dayamış olan SodaPop'u dalgınca okşadı. "Tandy, Cora'nın ihtiyacı olan cevapları bilmiyor olabilir. Muhtemelen oyunu ele vermeden doğrudan Patrick'in kendisine gitmemiz gerekecek. Bir el yazısı örneği almamız gerek. Yeni bir tane."

"Sallanan r için," dedi Val. "Patrick bizi gördü. Bu adil Burke, Antoine ve Molly'nin de kim olduğunu bildiğini söylemek için. Eğer geçen gün Joy'u hastanede ziyaret ettiyse, Joy ona bizden bahsetmiş olabilir."

"Ve ne yazık ki," diye ekledi Burke karanlık bir şekilde, "internette bir varlığımız var. Geçtiğimiz yıl çok fazla vaka kamuoyuna yansıdı. Broussard Investigations'da yapılacak bir aramada belki Antoine hariç neredeyse hepimizin fotoğrafları çık."

Ben bile, diye düşündü Phin. Son işinde fotoğrafı çekilmişti. O zamana kadar aklını kaçırmış, geri dönmeyi başaramamıştı. Çok fazla tetikleyici vardı.

Çok fazla kan var.

Başını sertçe salladı. Kes .

Ve sonra SodaPop'un müdahalesine ihtiyacı olmadığını fark etti. Spiralini kendi başına durdurmuştu. İlerleme.

Sonra aklı yine başka yöne kayd, kız kardeşini, anne ve babasının son işlerinde onun sersemlemiş ve arkadaşlarından biri tarafından götürülürken çekilmiş fotoğrafını gördüklerini düşündü.

Stone'a ailesinin bunu görüp görmediğini sorması gerekecekti.

Taş.

Başını kaldırıp baktı. "Stone alabilir," dedi, hangi konuya geçmişlerse yarıda keserek. Phin zihninin ne kadar süredir döndüğünden emin değildi ama yeni konuşmanın ilk kısmını kaçırmıştı. Daha sonra özür dileyecekti. "Bu

el yazısı örneği. Tandy, Stone ve Delores'i biliyor ama babası bilmiyor."

"Bu bir olasılık," diye izin verdi Burke. "Yarın galeriye gitmesini sağlayacağız. Diğer seçenek ise Joy. Patrick'in geçmiş olsun kartı gibi bir şey imzalayıp imzalamadığını öğreneceğim. Adamla henüz tanışmadım ama vücut tipi Joy'u vuran adamla uyuyor mu? İnternette tam vücut fotoğrafını bile bulamıyoruz. Sadece ehliyet fotoğrafı var. Siz ikiniz onu gördünüz." Val ve Phin'i işaret etti. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Phin ve Val düşünerek birbirlerine baktılar.

"Sanmıyorum," dedi Phin yavaşça. Rahatladığını söylemek hafif kalırdı. Eğer Patrick Joy'u vurmamış ve dizüstü bilgisayarlarını çalmamışsa, belki de bu işe karışmamıştı.

Belki de yardım almıştır.

Val başıyla onayladı, sonra da nefesini içine çekti. "Kahretsin. Bunu daha önce düşünmemiştim ama sağ eli de titriyordu. Sadece birazcık. Ona kapıyı gösterirken elimi sıkıp vedalaşırken oldu."

"Kahretsin," diye mırıldandı Phin. "Cora'nın iyiliği için umut etmeye devam ediyorum ama durum pek iyi görünmüyor."

"Hayır, öyle değil," dedi Burke. "Joy'un vurulduğu ve dizüstü bilgisayarların çalındığı Salı sabahı tam olarak nerede olduğunu doğrulamamız gerekiyor. Cora'ya şehir dışında olduğunu söylemiş ama bunu takip edelim."

Phin tekrar yüzünü ovuşturdu. "Kahretsin, o olmasını istemezdim. Cora'nın babasını öldürüp sonra da onun hayatına girmesi... Bu çok korkutucu ve soğuk."

"Çok soğuk," diye onayladı Antoine. "Clancy'yi de bu işe dahil etmemiz gerekebilir, çocuklar. Patrick'e bu soruları sorarsak kaçabilir. Eğer Clancy sorarsa, onu NOPD merkezindeki bir sorgu odasına kapatabilir. Eğer Clancy'ye güvenmezsek, André'yi de çağırabiliriz."

"Tandy ile başlayalım," diye önerdi Phin. "Babasını sorduğumuz için kızgın bir şekilde buradan ayrılırsa, ona söyleyebilir ve yine de kaçır."

"Clancy de bizimle aynı sonuca varabilir." Val sandalyesinde kaykıldı, ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. O anda Burke'e benziyordu ve konu bu kadar ciddi olmasaydı Phin gülebilirdi. "Dedektif Goddard, Clancy'ye Jack Elliot'ın pantolonunda bulunan eser elementlerden ve bunların sanat restorasyonu açısından ne anlama geldiğinden bahsetmiş olmalı."

"Ve Clancy aptal değil," dedi Phin. "Patrick'le konuşmak için galeriye çoktan gitmiş olabilir." Yüzünü buruşturdu. "Tandy daha buraya gelmeden çıldırmış olabilir. Eğer el yazısı örneği alacaksak, bunu mümkün olan en kısa sürede yapmalıyız."

"Bekle." Burke telefonunu çıkardı ve sık kullanılanlar listesinden bir numara çevirdi.

Hoparlörden Joy'un sesi gelmeden önce iki kez çaldı. "Beni unuttuğunu sanmıştım patron."

Burke gülümsedi. "Asla olmayacak. Nasılsın, Joy?" "İyi," diye homurdandı Joy. "Eve gitmeye hazırım, ama bu doktor kalmam gerektiğini söylüyor. O ne biliyor?"

"Tıp fakültesinde öğrendiği bir sürü şey mi?" Val cesaret etti.

"Bir sürü şey," diye tersledi Joy ve sonra sesi yumuşadı. "Hey, Val. Şu sevimli oğlun nasıl?"

Val gülümsedi. "Elijah iyi. O ve Kaj da uğrayıp seni göreceklerdi."

"Getirdiler. Elijah bana peluş bir kahve fincanı getirdi. Kahveyi ne kadar çok sevdiğimi bildiğini ama doktorların kahve izin vermediğini söyledi. O da bana onun yerine başka bir şey almış. Böyle bir şeyi nereden bulduğunu bile bilmiyorum ama bu çocuk kesinlikle çok tatlı."

"Öyle," dedi Burke. "Çok ziyaretçiniz oldu mu?"

"Phin ve şu yeni bayan arkadaşı uğradı," dedi Joy nazıkçe. "El ele tutuşuyorlardı."

"Bu dedikodu için çok geç kaldın," dedi Phin. "Onlar zaten biliyor."

"Onu öperken gördük," dedi Val şarkı söyler gibi bir sesle. "Senden haberimiz var, Joy."

"," diye mırıldandı Joy. "Bütün eğlencemi elimden aldılar." "Başka kim geldi, Joy?" Burke bastırdı.

Bir anlık bir duraklama oldu ve sonra Joy hoparlörü kapatmış olmalıydı, çünkü aniden netleşti. "Neden?" diye sordu. "Neler oluyor, Burke Broussard?"

"Gerçekten de bu sorgulama biçiminin onu şüphelendirmeden işe yarayacağını mı düşündün?" Antoine Burke'e sordu. "O senin gibiler için fazla zeki patron."

"İşte gerçek bu," dedi Joy. "Yanınızda başka kim var?"

"Sadece dördümüz," dedi Burke. "Molly birkaç saat daha vardiyaya gelmeyecek. O yüzden... Sana söyleyeceğim ama önce bana başka kimlerin ziyarete geldiğini söyleyebilir misin?"

"André Holmes ve nişanlısı Farrah. André'nin kardeşi ve ailesi. Farrah'ın ailesi, babası sana selam söyledi, Phin. Senin için endişelenmiş."

Phin adamla son işlerinde tanışmıştı. Oscar'a onu eve götürecektik kadar sağlam tuttuğu için minnettardı. Phin hemen eski kamyonetine atlayıp Stone ve Delores'in Ohio'daki evlerine doğru yola çıkmıştı.

"Evine uğrayıp ona selam söyleyeceğim," diye söz verdi Phin. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Phin. Bir bakayım. Çocuklarım tabii ki. Onlar gitmedi. Marica's Bakery'deki tatlı kızlar. Bana çikolatalı kek getirdiler. Onlar olduğunu söylediler

ama ben gerçeği biliyordum. Hemşireler gidene kadar bekledim ve bir tane yedim. Hemşire tarafından yakalandım ve kutunun geri kalanını burnumun dibinden çaldı." İç çekti. "Tandy Napier buradaydı. Babası da. Karısı öldüğünden beri pek konuşmamıştık. Güzel bir sohbet ettik." Sesli bir şekilde neşelendi. "Houston'dan hanımlar geldi. Güzel bir ziyaret oldu. O kadar yolu gelmeleri çok hoştu."

Phin Houston'dan gelen bayanlarla daha önceki bir davada tanışmıştı. Joy ile hızlı arkadaş olmuşlardı. Onu görmeye gelmeleri sürpriz değildi.

"Geçmiş olsun kartlarına ne dersin, Joy?" Phin söyledi. "Bunlardan herhangi biri?"

"Neden?" Joy sordu, sesindeki tüm ciddiyet kaybolmuştu.

Burke sessizce, "Cora'nın babasının katiliyle ilgili bir ipucu bulduğumuzu düşünüyoruz," dedi. "Bir el yazısı örneğine ihtiyacımız var. Size kart bırakan oldu mu?"

"Sadece Jace. Mesajı kendi yazdığı için kendisiyle çok gurur duyuyordu."

Jace Val'in evlatlık oğluydu ve disleksi ile mücadele ediyordu. Herhangi bir uzunlukta bir not yazmış olması büyük bir başarıydı.

Onu görmem gerek. Çocuk şefkate ve erkek rol modellerine hasretti.

Phin en iyi rol modeli değildi ama çocuktan gerçekten hoşlanıyordu. Mümkün olan en kısa sürede ona zaman ayıracaktı.

"Yani başka bir şey yok mu?" diye sordu Burke hayal kırıklığına uğrayarak. "Bak, Joy.

Patrick Napier'i ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

Hattın diğer ucundan şok olmuş bir soluk sesi geldi. "Beni vurdu mu?"

"Hayır, öyle düşünmüyoruz," dedi Burke aceleyle. "Yanlışı vücut tipi. Ama bir şekilde bu işin içinde olabilir."

Joy bir an sessiz kaldı. "Mektuplar."

Antoine, "Lanet olsun, çok zeki," dedi.

"Aynen öyle," diye cevap verdi Joy hiç vakit kaybetmeden. "Bunu sakın unutma. Mektupları o mu yazdı, Burke?"

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz."

"Eğer yaptıysa, Cora'nın kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyor olabilir. Sanki babası yalancı, hilekâr bir pislik olmasına rağmen onu hâlâ seviyormuş gibi."

Val gözlerini kırptırdı. "O ölmüştü, Joy."

"Bunu biliyorum," dedi Joy, hoşnutsuzlukla. "Ama Cora yapmadı. Patrick de öyle." Bir duraklama daha ve sonra her şeyi anlamış gibiydi. "Aman Tanrım, Burke, ciddi olamazsın. Patrick Napier Cora'nın babasını öldürmüş olamaz. Patrick'i kızlarımın küçüklüğünden beri tanırım. Nala, Cora ve Tandy ile aynı okula gidiyordu. Araba havuzları ve pijama partileri yaptık." Sesi acı çekmiş gibiydi. "Onu Priscilla kadar iyi tanımıyorum ama iyi bir adamdır. Bir keresinde çöp öğütücümü tamir etmişti. Kötü bir tamirci olduğu için yeniden tamir etmek zorunda kaldım ama kalbi doğru yerde. Bana şüpheli listenizde olmadığını söyleyin. Söyle bana."

Burke yüzünü buruşturdu. "Haklı çıkmak istemiyoruz. Onu çabucak saf dışı bırakabilirsek çok daha iyi olur."

Joy içini çekti. "Benden ne istiyorsun? Ona bir şeyler yazdırmamı mı istiyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı Burke. "Küçük r harfi olan bir şey."

" 'Baban, Jack Elliot,' dedi Joy üzüntüyle. "Tanrı aşkına, bu bir kâbus. Zavallı Cora. O biliyor mu?"

"Evet," dedi Phin. "Tahmin edebileceğiniz kadar üzgün. Joy-Cora'nın babası ve Patrick birbirlerini tanıyorlardı. LSU'da aynı derneğe üye olmuşlar."

"Orospu çocuğu," diye nefes aldı Joy. "Bunu hiç bilmiyordum. Priscilla'nın da bildiğini sanmıyorum. Orospu çocuğu."

"Evet," dedi Burke iç çekerek. "Biz de öyle düşünmüştük."

"Elimizde başka ne gibi ipuçları var?" Joy sordu.

Burke, Medford Hughes'un ölü elinde Jack Elliot'ı öldüren silahın bulunması, Jack'in pantolonunda Rönesans tarzı boyanın bulunması ve bir gece önce Cora'nın evinin kundaklanmaya çalışılması da dahil olmak üzere bildiklerini ona anlattı.

"Vincent Ray?" Joy mırıldandı. "Babasını tanırdım. İyi bir orospu çocuğu değildi. Elma o ağaçtan çok uzağa düşmemiş."

"Onu nereden tanıyorsun?" Phin sordu.

"Ben polirken bir iki kez babasının kışına tekme basmıştım." Joy iş başında vurulduğunda bir dedektifti. "O zamanlar ufak tefek şeylerdi. Dükkân hırsızlığı, vandalizm. Vincent Sr. daha sonra uyuşturucu işine girdi. Ağabeyi - davetsiz misafirin amcası - her zaman daha zekiymiş. Her zaman yasal karışıklıklardan kurtulmayı başardı. Bu ailenin çok iyi avukatları var."

"Onları takip ediyor musun?" Burke sordu.

"Tam olarak değil. Haberleri izliyorum ve NOPD'den eski ortağım ve arkadaşlarıyla yemeğe gittiğimde dinliyorum. Vincent Jr. ile tanıştım. Bir ya da iki kez evime gelmişti. En küçük oğlum onu parktaki basketbol sahasından tanıyordu. Wayne, Vinnie'yi ailesinden kurtarabileceğini düşündü ama olmadı. Eğer Vinnie evinize girseydi, amcasının bağlantılarına bakardım. Vinnie hâlâ hapiste mi?"

"Birkaç saat öncesine kadar evet," dedi Antoine. "Ama oraya gideli yirmi dört saatten az oldu. Kaynaklarımın söylediğine göre henüz polislerle konuşmamış. Bir avukat bile istememiş."

Joy, "Amcası herhalde onu azarlıyordur," dedi. "Kendini yakalatacak kadar aptal olduğu için. Cora'nın evini mi yakacaktı? Çünkü bu işe yaramazdı. Evin her yerinde fıskiye var."

Phin kaşlarını çattı, çünkü bir şey mantıklı gelmiyordu. "Patrick fiskiyelelerin olduğunu da biliyor muydu? Çünkü Cora onun evdeki pek çok şeyi tamir ettiğini söylüyor."

Joy homurdandı. "Deniyor. Bir keresinde Priscilla için gevşek bir elektrik prizini tamir etmeye çalışmıştı ve priz kıvılcım çıkarmaya başlayınca Priscilla bir elektrikçi çağırmak zorunda kalmıştı. Vincent'ı Cora'nın evini yakması için göndermiş olamaz, eğer ima ettiğin buysa. Fiskiyeleleri biliyordu."

"Belki de bütün evin yanmasını istememiştir," dedi Phin sessizce. "Sadece tavan arasındaki eşyalar."

"Kahretsin," diye mırıldandı Joy. "İşleri daha da mı bulandırdım yoksa daha da mı netleştirdim?"

"İkisi de değil," dedi Burke sinirli bir kıkırdamayla. "Sen biraz dinlen Joy. Yarın geleceğiz."

"Keklerle birlikte," diye sordu Joy. "Val, bana biraz getirsen iyi olur yoksa Antoine en sevdiğim Burkette olacak."

Antoine tükürürken Burke gözlerini kırptırdı. "Burkette?" dediler birlikte.

Joy kıkırdadı. "Söylediğimi söyledim. Burke Broussard ve Burkettes. Cupcake'ler, millet. Ya da yüzünüzü göstermeye zahmet etmeyin." Güldü. "Tamam, bu yanlış. Lütfen keklerinizi ve yüzlerinizi getirin. Sizi özledim çocuklar."

"Biz de seni özledik," dedi Phin.

"Seni seviyorum, Joy," dedi Val.

"Lanet olası bir Burkette değil," dedi Antoine.

"Kek getireceğim," dedi Burke. "Uyu, Joy. Seni seviyorum." Telefonu kapattı ve başını salladı. "O kadını gerçekten seviyorum."

Phin de öyle. "İyi olacağına sevindim."

Burke masanın öbür ucuna uzandı ve Phin'in omzuna bir tokat attı. "Sana ve arkadaşın Stone'a teşekkürler." Sandalyesine geri oturdu. "Diğer ipuçlarımız neler? Molly'nin beyaz tahtası nerede?"

"Hâlâ kilerde saklı," dedi Val. "ister misin?"

Burke başını salladı. "Antoine not alıyordu. Eğer Molly'nin elinde beyaz tahtası varsa daha beyin fırtınası gibi geliyor."

Phin başını salladı ve bıyık altından güldü. Arkadaşları saçmalıyordu. "Peki ya Medford Hughes? Onu öldüren silah Jack Elliot'ı öldüren silahla aynıydı. Hughes neden öldürüldü? Dizüstü bilgisayarlarımızdaki rolü neydi? Onları çalmadı. Ölmeden önce onlara girmeye çalıştı mı?"

"Biri yaptı," dedi Antoine. "Bu yüzden alarmım çalmaya başladı."

Phin, Clancy ile yaptığı konuşmayı zihninde geri sardı. "Peki ya karısının kız kardeşi? Hughes'un kiminle bağlantısı olduğunu biliyor olabilir."

"Clancy'ye çoktan söyledi," dedi Val. "İşinde çalışıyor ve kilisede gönüllü olarak çalışıyor."

Antoine mantıklı bir şekilde, "Belli ki bundan daha fazlasını yapmış, çünkü biri onu öldürdü," dedi. "Joy'u vuran ve eşyalarımızı çalan kişi dizüstü bilgisayarları bir çöplüğe atabilirdi ama atmadı. Bir şekilde Medford Hughes'a ulaşmışlar. Jack'in cinayet silahı da öyle."

Phin'in aklına bir fikir geldi, çünkü Clancy aptal bir polis değildi. "Acaba Clancy kız kardeşiyle konuşmamızı ister mi? Belki de olaya polis olmayan bir bakış açısıyla yaklaşır. Kız kardeşin ona bu bilgiyi verdiğini bize söylemek zorunda değildi ama söyledi."

Burke'ün gülümsemesi bir kez daha onaylayıcıydı. "Kız kardeşiyle konuşmamız gerek. Medford Hughes'un hayatını daha fazla araştırmalıyız."

Cora arkalarından, "Ben de sizinle gelmek istiyorum," dedi.

Cora mutfağa girerken Phin ayağa kalktı ve hep birlikte döndüler. Yanağını avucunun içine aldı ve Cora'nın dokunuşuna eğilmesinden mutluluk duydu. "Uyuyor olman gerekiyordu."

Omuz silkti. "Telefonum beni . Tandy'den mesaj geldi. Birkaç dakika içinde burada olacak."

The Garden District, New Orleans, Louisiana

15 ARALIK PERŞEMBE, SAAT 18:30

"Teşekkür ederim, Phin." Mutfak masasında oturan Cora, ellerini çay bardağının etrafında kavuşturdu. Çok üşümüştü ve midesi ağrıyordu.

Tandy geliyordu ve Cora ona çok zor sorular sormak zorunda kalacaktı.

Phin kolunu onun omuzlarına doladı ve o da ona doğru eğildi. "O benim en iyi arkadaşım," diye mırıldandı.

"Soruları biz sorabiliriz," diye teklif etti

Phin. Cora evet demek istedi.

Val yüzünü buruşturarak, "Bunu yaparsak daha iyi olabilir," dedi. "Daha objektif olabiliriz."

Cora yutkundu. "O benim en iyi arkadaşım," diye tekrarladı, sesi düz ve donuktu. Tıpkı içinde hissettiği gibi. "Üçüncü sınıftan beri hayatımın her günü yanımda oldu. John Robert son nefesini verirken yanımdaydı. Ona bu şekilde zarar veremem."

"Ona uykuya geri döndüğünü söyleyebiliriz," dedi Burke. "Bence ona bunların hiçbirini sormamalıyız bile. Babasını daha derinlemesine araştırana kadar olmaz. Ona söyleyecek Cora."

Cora fincanındaki çaya baktı. "Eğer o değilse, eğer yanıyorsan, bu onu incitecektir. Eğer haklıysan ve babamı o öldürdüyse, bana ulaşmak için çabalarını artırabilir." Başını kaldırdı, Burke'ün bakışlarıyla karşılaştı, Phin'in yanında kaşlarını çattığının tamamen farkındaydı. "O zaman onu yakalayabilirsin."

"Yem olmayacaksın," dedi Phin sert bir sesle.

Dikkatini ona çeviren Cora, başparmağıyla kaşlarının çatılmasına neden olan derin ve kızgın çizgileri düzeltti. "Sonsuza kadar evimde saklanmayacağım. Bu işin bitmesini istiyorum. Patrick'i dışarı çekmek için yem olmak gerekiyorsa, yapacağım şey bu. Siz koruma konusunda iyisiniz, değil mi? Emin ellerdeyim."

Phin'in gözleri kısıldı. "Bizi manipüle ediyorsun. Beni."

"Biliyorum. Bu da onu daha az doğru yapmaz." Nefes aldı. "Bırak ben başlayayım. Ben başlarsam daha az korkutucu olur. Patrick'in suçlu olabileceğini düşündüğünüz için hepinizi suçlayabilirim."

"Sorun değil," dedi Burke nazikçe. "Biz kötü adamlar olabiliriz. Bu ilk defa olmaz."

Ön kilitte bir anahtar döndü ve Tandy seslendi, "Cora? Ben buradayım."

Val'in kaşları kalktı. "Ona anahtar mı verdin?"

Cora başını salladı. "Dün gece buradayken, aramamıza yardım ederken. Rönesans boyasından haberimiz olmadan önce." Sandalyesinde döndü. "Mutfakta, Tandy."

Tandy her zamanki gibi şık bir pantolon giymiş, sarı saçlarını her zamanki gibi at kuyruğu yapmış bir halde içeri girdi. Phin'in omzuna attığı koluna sırtmadan önce Cora'nın yanağına bir öpücük bıraktı.

"Yürü be kızım," dedi mutlulukla, sonra masanın etrafındaki yüzlere baktı. Herkes ayıktı ve birden Tandy de ayıldı. "Neler oluyor?"

Cora nefes almak için kendini zor tuttu. "Oturabilir misin? Sana ikimiz için de kolay olmayacak bazı şeyler sormam gerekiyor."

Tandy kaşlarını çatarak Antoine'ın yanına ve Cora'nın karşısına oturdu. "Minnie'ye olanları duydum. Özür dilerim."

Cora gözlerini kapattı, suçluluk duygusu ve kayıp bıçak gibi kesilmişti. "Ben de." Sadece . Gözlerini açtı ve Tandy'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Bu...şey, buna inanmıyorum, ama yarım kalmış işler var.

ve yapmamız gereken..." Sözcükleri bir araya getiremeyerek sustu.

Phin'in ya da diğerlerinden birinin atlayacağını düşündü ama onun isteklerine saygı duyuyorlardı. O doğru kelimeleri ararken sessiz kaldılar.

Doğru kelime yoktu. Sadece binlerce yanlış kelime vardı.

"Bugün Houma'ya gittim. Babamın cinayetini soruşturan dedektifi gördüm."

"Tamam," dedi Tandy temkinli bir ifadeyle, bakışları bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Ve?"

"Babamın pantolonunda bir leke vardı. Lazurit, demir oksit ve manganez oksit."

Tandy'nin gözleri büyüdü, bu bileşiklerin anlamı hemen anlaşıldı. "Eski boya formülleri. Vay be. Babanın bir sanatçı olduğunu bilmiyordum."

Cora bardağında çay yerine içki olmasını diledi. "O değildi. Dedektif -ve tüm bu adamlar- boyanın katilin kıyafetinden babaminkine aktarıldığına inanıyor."

Tandy sandalyesine geri oturdu. "Katili bir ressam mıydı? Ya da bir restoratör, belki."

Cora başını salladı. "Benim de ilk aklıma gelen buydu." Bakışlarını çayına çevirdi. Bu kısım için Tandy'ye bakamazdı. Korkak. Babasını cinayetle suçluyorsan gözlerinin içine bak.

Cora başını kaldırdı ve neredeyse kararlılığını bozuyordu çünkü Tandy'nin gözlerinde sevgi dolu, sempatik ve endişeli bir bakış vardı. Bu son olmayacaktı.

"Mektubu yazanın titremesi var. "R'lerini sallıyor."

Tandy sadece şaşkın görünüyordu. "Tamam. Ne oldu, Cora? Söyle bana. Mektubu yazanı buldun mu?" Yüzünü buruşturdu. "Bu

Harry mi? Seni bu kadar uzun süredir tanıyan ve hâlâ hayatta olan başka birini düşünemiyorum."

"Harry onların biri." Derin bir nefes daha. "Babalarımızın üniversitede birbirlerini tanıdıklarını biliyor muydun? Aynı derneğe üye olduklarını? Aynı yıl mezun olduklarını ve aynı bölümü paylaştıklarını?"

Aynı kardeşlik evinde yaşarlardı. Yemekleri, biraları paylaşırlardı. Birbirleriyle konuşurlardı.

Birbirlerini tanıyorlardı.

Cora bu kelimelerin hiçbirini eklemeye cesaret edemedi ve buna ihtiyacı da yoktu.

Tandy'nin ifadesi değişti. Tedirginlik soğuk bir savunmaya dönüştü. "Hayır. Bunu bilmiyordum. Nereden biliyorsun?"

Phin yıllığı masaya doğru kaydırды, iki yapışkan not sayfaları işaretliyordu. "İkisi de burada."

"mi?" Tandy bunu açıkça söyledi, çünkü aptal değildi. Ne ima ettiklerini biliyordu. Sayfalara birbiri ardına baktı, dudakları sert, gözleri çakmak çakmaktı. "Ve?"

Cora fincanı o kadar sert sıktı ki, elinde paramparça olmasını bekledi. "Tandy, galeri için bazı sanat eserlerinin restorasyonunu yaptığını biliyorum. Baban hiç sanat restorasyonu yaptı mı? Ya da eski boyalarla resim yapar mıydı?"

Yüzü taş gibi olan Tandy ayağa fırladı. "Buna inanamıyorum."

Val iç çekti. "Tandy, üzgünüz. Bizim işimiz gerçekleri bir araya getirmek ve sonra bir şeyleri elemek ya da onlarla ilerlemek. Cora teorimizin mümkün olmadığını söylüyor ve bu teoriyi listemizden çıkarabilmemiz için sizden biraz bilgi almak istedi."

Hâlâ öfkeli olan Tandy tekrar yerine . "Ne bilgisi?"

Cora onun sesini hiç bu kadar soğuk duymamıştı. Tandy canlı, renkli, eğlenceli ve sevgi doluydu. Babasının bir katil olduğunu ima etmediğiniz sürece.

"Sekiz yaşındayken hepiniz New Orleans'a taşındınız. Değil mi?" Cora sordu.

Tandy başını salladı, çenesi sıkıca kenetlenmişti. "Yaptık."

"Daha önce Thibodaux'da yaşamıştın," diye fısıldadı Cora. "Houma yakınlarında."

Tandy sert ve hızlı nefes alıyordu. "Evet. Evle ilgili belli belirsiz anılarım var."

"İlk tanıştığımızda bana bundan bahsetmiştin. Nasıl özlediğini. Arka bahçede bir ağaç evin ve sadece peluşların için bir odan vardı." Cora'nın sesi biraz çatallaştı ve Tandy'nin gözleri bir parça yumuşadı.

Lütfen, benden nefret etme. Lütfen.

". Neden, Cora?"

"Thibodaux'da küçük bir evde yaşarken, Quarter'da bir ev ve galeri sahibi oldunuz. Babanızın bunların parasını nasıl ödediğini hatırlıyor musunuz?"

Yumuşaklık kayboldu, soğukluk geri geldi. "Bir avukata ihtiyacım var mı, Bay Broussard?"

"Hayır," dedi Burke sakince. "Bunu biz uydurmadık Bayan Napier. Sadece ipuçlarını takip ediyoruz. Ve parayı. Bu atasözünün bir sebebi var."

Tandy omuzlarını dikleştirdi. "Babamın teyzesi öldü. Ona bir miras bıraktı. Hep bir galerisi olsun istemişti. O yüzden annemle birlikte bir galeri açtılar."

"Restorasyon yapıyor muydu?" Cora sessizce sordu. "Hayır." Tandy'nin sesi emin geliyordu.

Cora rahatlayarak nefes verdi. Bunun mümkün olmadığını biliyordu. "Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı.

Tandy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Devam et, Cora. Sorularınızı sorun."

Cora'nın rahatlaması anlktı. Tandy bunun için onu affetmeyecekti.

"Siz buraya taşınmadan önce New Orleans'a hiç seyahat etti mi?"

Tandy güldü ve bu korkunç bir sestti. "Yani, gelip seni gözetledi mi? Mektupları hatırlıyorum Cora. New Orleans'a Noel elbisenin ne renk olduğunu görmek için gelip gelmediğini mi soruyorsun?"

Cora'nın gözleri yaşlarla doldu. "Evet."

Tandy zor nefes alıyordu ve sesi bir bayandan çok bir boğa gibi çıkıyordu. "Hatırlamıyorum."

Cora irkildi, tokat yemiş gibi hissetti. Çünkü bu bir yalandı. Tandy'yi anlattıklarını bilmeyecek kadar uzun zamandır tanıyordu.

Tandy az önce ona yalan söylemişti.

Kupayı bıraktığını ve elini ağrıyan kalbine bastırıldığını fark etti.

Dudaklarını büzen Tandy, Cora'nın daha fazla bir şey söylemesine cesaret ederek kaşlarını kaldırdı.

Cora koluyla gözlerini sildi. "Babamın İsviçre'de gizli bir banka hesabı vardı. Ayrıca tehlikeli bir yan işi vardı. WITSEC gibi, ama özel."

Tandy gözlerini kırıştırdı. Kolları yavaşça birbirlerine tutundukları ölümcül kavramayı bıraktı ve elleri masaya düştü. "Ne?"

Cora başını salladı. "Müşterilerinden biriyle tanıştım, kendisini kötü bir evlilikten kurtarması için onu tutan bir kadındı."

"Yani babanı herhangi biri öldürmüş olabilir," dedi Tandy, yine soğuk bir sesle. "Kıskanç bir koca ya da mafya bile. Muhtemelen başına geleni hak etmiştir."

Cora bu iki olasılığı da düşünmüştü. Yine de Tandy'nin sözleri canını yaktı. "Olabilir. Ama katili babamın kıyafetlerine Rönesans dönemi boyası sürmüş."

Tandy kontrollü bir nefes aldı ve bıraktı. "Özel dedektiflerinizin neden bu soruları sorduğunu anlıyorum ama köpeklerinizi geri çekmeniz gerekiyor Cora. Babam seni sevmekten ve sana yardım etmekten başka bir şey yapmadı ve senin bu sorgulamaya katılman... Bilmiyorum bile. Çünkü şüpheni duyabiliyorum. Şüpheni duyabiliyorum. Ve bu çok çirkin, Cora. Çok çirkin. Bu sen değilsin. Artık kim olduğunu bile bilmiyorum." Sandalyesini masadan itti ve çenesini kaldırarak ayağa kalktı. "Evinden çıkıp gideceğim ve bir daha senden haber almak istemiyorum. Belki bir gün affedebilirim ama şu anda benimle iletişime geçmemen en iyisi." Bir şey düşürdü ve masaya çarparken tıngırdadı. Bu Cora'nın ona verdiği anahtardı. "Anlıyor musun?"

Cora uyuşmuş hissetti, çünkü çok iyi anlıyordu. Tandy az önce onu hayatından çıkarmıştı. "Anahtarımın kopyası var mı?"

"Hayır. Sorduğun için de siktir git. Babamdan uzak dur, Cora Winslow." Tandy bakışlarını özel dedektiflerin yüzlerinde gezdirdi. "Hepiniz. Babamdan uzak durun. Yasaklama emri çıkarttıracağım. Ve bu iftiraya devam ederseniz sizi ve yanınızda çalışan herkesi dava edeceğim Bay Broussard."

Bir öfke bulutu içinde mutfaktan dışarı fırladı.

Bir an sonra ön kapı çarparak evi salladı.

Cora başını eğdi. Özür dilerim, Tandy. Halının altından çekilmesinin nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Masanın etrafında mutlak bir sessizlik vardı. Cora başını kaldırmak istemedi. Yüzlerindeki acıma ifadesini görmek istemiyordu.

"Ona miras bırakan bir teyze var mıydı?" sordu, gözleri çayında.

Antoine sessizce, "Şimdiye hiç bulamadım," dedi.

"Aramaya devam edeceğim."

Kendini çok yorgun hissediyordu. "Bir teyze olduğunu umduğum için aptal mıyım?"

Phin onu kendi tarafına çekti. "Hayır. Bunu ummaya devam et Cora. Her iki şekilde de bunu kanıtlayana kadar seni güvende tutacağız."

Bu gece Phin'in sözlerinde çok fazla "wes" vardı. Sonunda Broussard Araştırma'nın bir parçası olduğunu hissediyordu.

En azından bugün iyi bir şey olmuştu. "Yalan söyledi, değil mi?" Val sordu.

Cora başını salladı, hâlâ yukarı bakmıyordu. "Patrick taşınmadan önce biraz seyahat etmiş olmalı. Bu New Orleans'a geldiği anlamına gelmez."

"Hayır, değil." Burke'ün ses tonu nazikti. "Ama bu bulmacanın bir başka parçası ve sanırım bunu biliyorsun."

Sadece başını sallayabildi.

"Phin yavaşça, "Bu yolculuklardan bazılarının Cora'nın evinde suçlayıcı kanıt aramak için yapılmış olması mümkün mü?" diye sordu.

Val, "İçeri zorla girmesi gerekirdi," dedi. "Annesinin polise şikayette bulunup bulunmadığını kontrol edebiliriz."

"Harry'ye sorabiliriz," dedi Cora, sesi ancak fısıltı halindeydi. Sanki daha yüksek sesle konuşmak için yeterli havası yokmuş gibiydi. "Eğer ona güveniyorsan."

Phin bir eliyle onun saçlarını okşadı. "Şu anda geçmişindeki kimseye güvenmiyorum ama sorduğumuzda adamın yüzünü görmek isterim. Avukat olmasına rağmen. Tepkisini gizleyebilir. Ben de seninle geliyorum."

Teşekkürler, Phin.

"Onunla yarın konuşabiliriz," dedi Cora. Cesaretini toplayıp başını kaldırdı ve yüzlerinde zerre kadar acıma belirtisi görmeyince rahatladı. Daha çok anlayış ve sempati vardı ama acıma yoktu.

Phin hariç. Gözleri hüznle doluydu.

Benim için. Bu onun acıyan kalbine beklenmedik bir merhem oldu.

ona her şeyin kendisiyle ilgili olmadığını hatırlaması için yeterli bir soluklanma sağladı. Biraz onunla ilgiliydi ama hepsi değil.

Joy vurulmuştu.

Minnie öldürülmüştü.

Medford Hughes ve karısı da ölmüştü.

Her şey seninle ilgili değil.

"Peki sırada ne var?" diye sordu, sesinin titrememesinden memnundu.

Phin'in ifadesi üzüntüden gurura dönüştü. "Babanın geride bıraktığı her şeyi tavan arasında aramaya devam ediyoruz."

"Bölmelere ayrılmış sabit diskinde girmeye çalışıyoruz." Antoine dedi ki. "Ben de Patrick'in aile soyunu araştıracağım. Senin için zengin bir teyze bulmayı umuyorum."

Val, "Tavan aranızı ateşe vermeye çalışan o küçük serseriye araştırıyoruz," dedi. Tereddüt etti. "Onu Patrick'in tuttuğunu varsayarak hareket ediyorum."

"Anlıyorum," dedi Cora, çünkü anlıyordu. Bundan hoşlanmamıştı ve buna inanamıyordu. Ama anlıyordu.

"Yarın Houma'ya geri dönüyorum," dedi Burke, "Damper Binası'nın karşısındaki tüm dükkanları kontrol edeceğim. Yirmi üç yıl önce orada kimlerin olduğunu bilmek istiyorum. Babanın oraya gömüldüğü günlere dair insanların neler hatırladığını öğrenmek istiyorum."

Cora'nın bir sonraki soruyu sorması gerekiyordu ama bunu düşünmek bile canını yakıyordu. "Peki ya Minnie? Polisin elinde onun cinayetiyle ilgili herhangi bir ipucu var mı?"

"Yok Henüz." Antoine dedi. "Yok o var çevrimiçi dosyalara yüklenmiş. Sormak için kardeşimi arayabiliriz." Cora başını sallayarak "Kaptan Holmes," dedi ve sonra

Şakağındaki keskin acıyı.

Başı ağrıyordu. Kalbi acıyordu. Her şeyi acıyordu.

Önemli değildi. Kendini toparlamalı ve yoluna etmeliydi.

Daha önce de yapmıştım.

"Peki Medford Hughes'un baldızı?" diye sordu. "Onu ne zaman göreceğiz?"

Burke yüzünü buruşturdu. "Bunu duyduğunu unutmuş olmanı umuyordum."

"Mümkün değil," dedi Cora. "Onunla tanışmak istiyorum. Bence Phin haklı. Clancy'nin ondan bahsetmesinin bir nedeni var. O nedenin ne olduğunu öğrenelim."

"Yarın," diye ısrar etti Burke. "Molly gece vardiyasını devralmak için yakında burada olacak. Akşam yemeği getirecek. Yemek yiyeceksin Cora," diye tersledi Cora reddetmeye başlayınca. "Daha sonra tavan arasına bakmaya devam edeceğiz. Antoine babanın eski bilgisayarına girmeye ve Patrick'in teyzesini aramaya devam ediyor. Adamlarımdan birini Patrick'in dairesine göndereceğim. Tandy'nin ona söylediklerimizi hemen babasına anlatacağına güveniyorum. Babanın özel bir WITSEC işi ve İsviçre bankasında hesabı olduğu gerçeği de dahil. Bu arada, keşke paylaşmasaydın, ama artık köprünün altından çok sular aktı. Patrick'in bizden kaçmasını istemiyorum ve bildiklerimize dayanarak bunun gerçekleştiğini görebiliyorum."

Cora hafifçe başını salladı. Hâlâ başı ağrıyordu. "Tamam."

Burke şüpheli görünüyordu. "Hangi kısmı iyi?"

". Eğer bunu Patrick yaptıysa, cezalandırılması gerek. Eğer yapmadıysa, kalan ailemi de kaybettim. Ama Joy ve Minnie gerçeği hak ediyor. Gerçeği hak ediyorum."

Phin'in eli sırtında sıcacıktı. "Evet, var. Ve biz onu senin için bulacağız."

Burke kaşlarını çatıyordu. "Çoğunun iyi olduğunu söylemiştin. Hangi kısmı değildi?"

Cora adamın gözlerine baktı. "Medford Hughes'un baldızını görmek için yarına kadar beklediğimiz bölüm."

"Lanet olsun," diye tükürdü Burke. "Ben de bundan korkuyordum. Bu kötü bir fikir."

"Bütün bunlar kötü bir fikir," diye karşılık verdi Cora, artık öfkeliydi. "Phin? Benimle gelmek zorunda değilsin ama gelirsen sevinirim."

"O zaman geleceğim," dedi. "Bizimle geliyor musun, Burke?"

Burke gözlerini devirdi. "Evet ama bu soruşturmayı kimin yürüttüğünden artık emin değilim."

"Hughes'un baldızı nerede yaşıyor?" Cora sordu.

Phin telefonunu uzattı. "Adresini buldum. Mid-City'de yaşıyor. Önce yemek yiyelim, sonra oraya gideriz."

Başını adamın pazularına yasladı, tüm bunlardan o kadar yorulmuştu ki. "Tamam."

Mid-City, New Orleans, Louisiana

15 ARALIK PERŞEMBE, SAAT 20:00

VAL, Sara Morton'ın bungalovunun önünde cipi durdurdu. Medford Hughes'un baldız yaşadı içinde a güzel

Molly ve nişanlısının yaşadığı yere sadece birkaç dakika uzaklıkta.

Bu gösterişsiz bir ziyaret olmalı. Tehlike içermemeli. Phin öyle umuyordu.

O, Val, Burke ve Cora her ihtimale karşı giysilerinin altına Kevlar giymişlerdi.

"Sanırım Bayan Morton'un misafiri var," dedi Phin, garaj yolundaki şehir arabasına bakarak. "Üzerine kayıtlı bir şehir arabası yok." O günün erken saatlerinde Antoine'ın Camry için DMV veritabanında arama yapmasını izlemiş ve Antoine Phin'e gerektiğinde kullanması için kimlik bilgilerini vermişti. Phin, Cora'nın güvenli olduğunu bizzat kontrol etmediği hiçbir duruma girmesine izin vermeyecekti, bu yüzden hemen şehir arabasının plakasını kontrol etti. "Vay canına. Bu beklenmedik bir şey."

"Ne?" Val sordu.

Cora onun telefonuna bakmak için eğildi. "Sanırım kilise işi iyi para kazandırıyor."

"Peder Beauchamp adına kayıtlı," diye açıkladı Phin. "Metairie'de büyük bir kilisesi var."

"Adını duymuştum," dedi Burke bariz bir küçümsemeyle. "Bütün o 'iyileştirme' işlerini yapıyor. Çaresiz insanlardan faydalıyor. Buna 'bağış' diyor ama aslında büyük bir dolandırıcılık."

Cora limon emmiş gibi görünüyordu. "Büyükannem hayatının sonlarına doğru, Pazar günleri kendi kilisemize gidemediği zamanlarda ara sıra onun programını izlerdi. İyileşme umuduyla John Robert'ı ayinlerinden birine götürmeye çalıştı ama John Robert pederin hayranı değildi. Büyükanne de normalde sevmezdi ama çaresiz kalmaya başlamıştık."

Phin, "Dedektif Clancy, Medford Hughes'un kilisede gönüllü olarak çalıştığından bahsetti," dedi. "Belki de Beauchamp'ın kilisesiydi."

"Belki Beauchamp bize Medford hakkında bir şeyler anlatabilir," dedi Val. "Partilerini basmalı mıyız yoksa nazik davranıp beklemeli miyiz?"

Burke cipten indi. "Hadi kaza yapmayı deneyelim. Pederin Medford Hughes'la ilgili görüşünü almak istiyorum. Kim bilir, belki de Medford öldürülmeden önce rahibe son bir itirafta bulunmuştur."

Phin arkadan indi ve Cora'yı koltuğa çekmesi için elini uzattı. Onun elini tutmak hoşuna gitmişti. Basit yakınlaşmaları özlemişti.

Cora cipten inerken, "Protestan bakanlar da günah çıkarmanın kutsallığına riayet ederler," dedi.

"Biliyorum," dedi Burke. "Ama hayal , değil mi?"

Val omzunu sıvazladı. "Hayal kurmaya devam et patron. Bu adamın programını televizyonda hiç izlemedim ama şehrin her yerindeki reklam panolarını gördüm. Televizyon vaizlerinden tüylerim diken diken olur ama bize Hughes hakkında bilgi verebilirse, onun gözüne girmek için ne söylemem gerekiyorsa söyleyebilirim."

"Hem Hughes'un hem de karısının öldürüldüğünü bilmemiz mi gerekiyor?" Cora sordu. "Haberlerde yoktu. Onlar

cinayet-intihar olarak örtbas etti."

"İyi bir noktaya değindin," diye mırıldandı Burke. "Kız kardeşi sormadıkça cesedi bulanın biz olduğumuzdan bahsetmeyiz. Clancy ona söylemiş olabilir. Ama biz bilmiyoruz. Şimdilik Val, Phin ve ben bilgi almak için buradayız çünkü Hughes dizüstü bilgisayarlarımızı aldı ve polis yardımcı olmuyor. Sen buradasın çünkü hırsız seni kovaladı ve o zamandan beri kendini güvende hissetmiyorsun."

"Son söylediğim yalan değil," diye mırıldandı Cora ve Phin onun kendini tekrar güvende hissetmesi için sahip olduğu her şeyi verebileceğini biliyordu.

Strateji yerinde, kaldırımından Sara Morton'un ön kapısına doğru yürüdüler, üçü de Cora'yı arkadan ve yandan koruyacak şekilde yan yana dizildiler.

Elbette Phin onun yanındaydı ve SodaPop da onun. Cora onun elini o kadar sıkı tutuyordu ki bir irkilmeyi engellemek zorunda kaldı. "İyi misin, Cora Jane?"

Gülümsemesi titrekti. "Olacağım. Yani, bu benim fikrimdi."

"İyi olacaksın," dedi Val. "Her şey yolunda. Bu sadece bir sohbet."

"O yas tutuyor," dedi Cora. "Biz onun kederine müdahale ediyoruz."

Phin, "Kız kardeşi ve Medford için adalet isteyeceğini umuyorum," dedi. "Sanırım göreceğiz." Kapıya ulaşmışlardı ve Phin kapıyı çaldı.

Takım elbiseli, kırk yaşlarında bir adam onlara kaşlarını çatarak kapıyı açtı. "İlgilenmiyoruz."

Kapıyı çarpmaya başladı ve Phin elini kapıya vurdu. "Biz bir şey satmıyoruz. Bayan Morton'la konuşmak için buradayız. Aile üyesi misiniz?"

"Hayır." Takım elbiseli adam geri çekildi. "Sizi kabul edip etmeyeceğine bakacağım."

Cora gözlerini kırptırdı. "Bizi kabul etmek mi? Büyükanem gibi konuşuyor."

"Sanırım şoför o," diye mırıldandı Phin. "Muhtemelen peder için de biraz korumalık yapıyordur. Ya da en azından ona bir yol açıyor."

Kapı tekrar açıldı ve orta yaşlı bir kadın ortaya çıktı. "Broussard Araştırma'dan geliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, hanımefendi," dedi Val. "Rahatsız etmek istemeyiz ama bizimle konuşmak için biraz vaktiniz olacağını umuyorduk."

"Ben de sizi bekliyordum. Dedektif Clancy uğrayacağınızı söyledi."

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı Phin ve Burke yanıltmış olmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu homurdandı. "Hizmet köpeğimin bana eşlik etmesi sorun olur mu?"

"Elbette," dedi Sara. "Clancy muhtemelen onu getireceğini söyledi. İçeri gelin lütfen. Papazımla konuşuyordum. Peder Beauchamp, bu insanlar Quarter'daki özel bir araştırma şirketinden."

Bakan ayağa kalktı, yüzünde bir gülümseme vardı. Bu bir bakanın gülümsemesiydi, sıcak ve misafirperver olması gereken türden bir gülümsemeydi.

Bu Phin'e Trace amcasını özletti. Trace de kutsal bir adamdı -bir rahip- ama Beauchamp'ın aksine gülümsemesi her zaman çok samimiydi.

"Ben Burke Broussard," dedi Burke. "Ortaklarımız Val ve Phin ile müşterimiz Cora."

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum. Oturun ve dinlenin." Beauchamp kanepeyi ve sandalyeleri işaret etti. Bir aşk koltuğunda oturuyordu ve oraya geri döndü. Cora'nın arkasında ayakta duran Val dışında hepsi yerlerine oturdu. "Eminim Bayan Morton'un yas tuttuğunu biliyorsunuzdur. Ziyaretinizin zamanlaması için iyi bir nedeniniz olduğunu varsayıyorum."

Ahh. Peder az önce onları kibarca .

"Özür dileriz, Bayan Morton," dedi Burke. "Medford Hughes hakkında bilgi arıyoruz. Arabasında bulunan iki dizüstü bilgisayar şirketime aitti. Polis, Hughes'un onları neden aldığını bulmamıza pek yardımcı olmadı. Dizüstü bilgisayarlar çok değerli değildi ve içlerinde hassas veriler yoktu ama iş arkadaşımız bu sırada vuruldu."

"Bunu duydum," dedi Sara. "İyileşeceğini de duydum. Hastaneyi aradım ve sordum. Medford onu öldürmüş olsaydı buna dayanamazdım. Birinin iyi olacağını duyduğuma hiç kadar sevinmemiştim."

Sara Morton, Burke'ün ofisine girip dizüstü bilgisayarları çalanın Medford olduğu izlenimine kapılmış gibiydi. Phin, Clancy'nin ona adamın öldürüldüğünü söyleyip söylemediğini merak etti. Bu ayrıntı hâlâ medyayla paylaşılmamıştı.

Elbette, Sara Morton ve Medford Hughes birlikte çalışıyor olabilirlerdi. Pek olası görünmüyordu ama bu davayla ilgili her şey pek olası görünmüyordu.

Burke, "İş arkadaşımız tamamen iyileşecek," diye teyit etti. "Joy bizim için çok önemli."

Rahip Cora'yı dikkatle izliyordu ve dikkati Phin'in ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Neden buradasın Cora?" diye sordu adam, gülümsemesini hiç bozmadan.

Phin onun Cora'ya bakış şeklinden hoşlanmamıştı. Sanki üzerinde çalışılması gereken bir böcekmiş gibi.

"Arkadaşımızı vuran kişi beni mahallenin içinde kovaladı," dedi. "Evime birkaç kez hırsız girdi. Nedenini bilmek istiyorum."

"Bu korkunç bir şey." Sara Morton gerçekten üzgün görünüyordu. "Kendimi sorumlu hissediyorum."

Peder uzandı ve Sara'nın elini okşadı. "Bu konuşmayı yapmıştık Sara. Medford'un yaptıklarından sen sorumlu değilsin."

Sara ikna olmuş görünmüyordu. "Arkadaşınız hastane faturasını ödemekte sorun yaşayacak mı Bay Broussard? Yardıma ihtiyacı var mı?"

Phin'in beklediği şey bu değildi.

Burke gerçekten de gözlerini kırıştırdı, demek ki o da şaşmıştı. "İyi bir sigortamız var. Ama teklifiniz çok nazikçe."

Peder başını sallıyordu, yüzünde hoşgörölü bir gülümseme vardı. "O benim en cömert cemaatçilerimden biri. Sürümüzün bir parçası olduğu için şanslıyız."

"Bunu görebiliyorum," dedi Burke. "Medford Hughes hakkında bilgi alabileceğimizi umuyorduk."

"Ne bilmek istiyorsun?" Sara sordu. "Elimden gelirse sana yardım edeceğim."

"Yarım yamalak bir işe karışmış mıydı?" Burke sordu. "Sormaktan nefret ediyorum ama..."

"Ama arabasının arka koltuğunda çalıntı dizüstü bilgisayarlarınızla birlikte ölü bulundu," dedi Sara üzüntüyle. "Eğer öyleyse bile benim bundan hiç haberim olmadı ve kız kardeşim de bundan hiç bahsetmedi. Bence bahsederdi. Medford'la bir tür aşk/nefret ilişkisi vardı."

Peder rahatsız görünüyordu.

Phin nedenini sormak istedi ama Sara Morton ondan önce davrandı. "Ne biliyorsunuz, Peder Beauchamp?" diye sordu.

Adam tereddüt etti. "Size her şeyi anlatamam. Bazıları gizlidir. Ama gördüklerimi ve başkalarından duyduklarımı anlatabilirim."

"Kız kardeşimden mi?" Sara sordu.

Beauchamp başını salladı. "Kim olduğunu söyleyemem, çünkü bu başka birinin sırlarını açığa çıkarır, ama Medford

bazı kötü insanlarla ilişkisi varmış. Polis onun kişisel bilgisayarını buldu mu?"

"Hayır," dedi Sara, gözleri irileşmiş ve korkmuştu. "Neden? Bu konuda ne biliyorsun?"

Peder bir kez daha tereddüt etti. "Karanlık ağın ne olduğunu biliyor musun Sara?"

Dehşet kadının yüz ifadesini ele geçirdi. "Evet. Lütfen, Peder Beauchamp, söyleyin bana."

Evet, diye düşündü Phin, sinirlenerek. Çıkar ağzındaki baklayı, dostum.

Peder hiçbir şey söylememeye devam edince Sara dudaklarını büzdü. "O öldürüldü, Peder. Size bunu zaten söyledim. Daha ne kadar kötü olabilir ki?"

Demek Clancy ona bu kadarını söylemiş.

Beauchamp isteksizce, "O... çocuklarla ilgileniyordu," dedi. Phin bakakaldı. Bunu gerçekten de beklemiyordu.

Cora dehşete düşmüş görünüyordu ve yalnız değildi. Val ve Burke'ün yüzlerinde korku ve öfke karışımı ifadeler vardı. Phin, Burke'ün NOPD'deyken bu tiplerle uğraştığını ve hâlâ duygusal yaralar taşıdığını biliyordu.

"Çocuklar mı?" Sara fısıldadı.

"Evet," dedi Beauchamp. "Aslında gençler. Medford'un intihar ettiğini sanıyordum. Haberlerde öyle yazıyordu. Belki de kendi canına kıyacak kadar kendinden iğrenmiştir diye düşünmüştüm. Ama bana onun öldürüldüğünü söylediğinizde işler değişti. Eğer ortaklarından biri tarafından öldürüldüyse..." Başını iki yana salladı. "Sana zarar gelmesini istemiyorum Sara."

Sara'nın eli sıkıca ağzına bastırılmıştı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Medford çocukları istismar mı etti? Medford mu? Buna inanamıyorum."

Phin onu suçlayamazdı. Korkunç bir suçtu ama olmuştu işte. Burke için yeterince uzun süre çalışmış ve çocuk istismarı vakalarıyla ilgili birkaç soruşturma görmüştü.

Beauchamp'ın yüz ifadesi keder doluydu. "İnanması zor biliyorum ama bu doğru."

Pederin sözleri tamamen kafasına dank ettiğinde Phin'in öfkesi kabardı. "Bekle. Biliyor muydun?" diye sordu, kendi sesindeki kınamayı duyuyor ve umursamıyordu. "Hughes'un bir pedofil olduğunu biliyordun ve onu ihbar etmedin mi?"

Beauchamp gözlerini kapadı, acısı hissedilir dalgalar halinde yayılıyordu. "Bunu bana hiç itiraf etmedi. Başka biri itiraf etti. Kurban danışmanlık alıyor ve suç duyurusunda bulunmamayı seçti."

Val sessizce, "Siz zorunlu bir muhabirsiniz," dedi ama sözleri soğuktu. "Din adamı ayrıcalığınız burada geçerli değil."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Beauchamp tersledi. "Buraya ilk getirildiğimde, çocuğun ailesi istismarı yetkililere çoktan bildirmişti. Çocuk danışmanlık alıyordu ama onu kimin istismar ettiğini açıklamıyordu. Tek söylediği resimlerin olduğuydu. İnternette. On üç yaşında. Bu-" Sesi kesildi. "Bu iğrenç."

Cora eğildi ve elini bakanın elinin üzerine koydu. Adam bu dokunuşla irkildi ama sonra sakinleşti. "Peder Beauchamp," dedi usulca. "Bunu duymak zorunda kalmak korkunç bir şey olmalı."

"Öyleydi." Beauchamp boğazını temizledi. "Yardım etmek istiyorsunuz, çılgılık atmak istiyorsunuz, suçluya Hıristiyanlıkta olmayan şeyler yapmak istiyorsunuz. Sonunda yapabileceğiniz tek şey teselli ve danışmanlık sağlamak ve Tanrı'nın adaleti için dua etmek. Çocuğun anne babasını da danışmana götürdüm. Çok fazla suçluluk duyuyorlardı."

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Cora. "Failin Hughes olduğunu ne zaman anladınız?"

Phin onun nasıl bu kadar sakin olabildiğinden emin değildi. Phin SodaPop' yanında getirdiği için memnundu. Hiç beklemiyordu ki

Bu röportajın bu kadar iç burkucu bir şekilde korkunç hale gelmesi.

"Bugün. Kurbanın annesi temasa geçti ve Medford'un kendini öldürmesine sevinerek günah işleyip işlemediğini sordu. Nedenini hiç söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Şaşırmıştım. Basitçe afalladım. Medford'un bazı karanlık işler yaptığını biliyordum ama bu daha çok çalıntı dizüstü bilgisayarları yenilemek gibi bir şeydi ve bu sadece bir tahmindir. Asla emin olamadım."

"Bunu nasıl tahmin ettin?" Cora sordu.

"Bazen şifremi unutuyordum ve o da benim için düzeltiyordu. Sadece birkaç kelime ve rakam kombinasyonu kullanırdım, o da... Bilmiyorum. Kullandığı bir yazılım vardı. Doğru şifreyi benden daha çabuk bulurdu ve bana asıl işimi yapmak için zaman bırakırdı. Bir keresinde tek yasal müşterisinin ben olduğumu mırıldandı. Ona ne demek istediğini sordum ama sadece şaka yaptığını söyledi. Yani kimseye rapor edecek gerçek bir değerim yoktu. Ama Medford bilgisayarında yazanlar yüzünden öldürüldüyse, katili herhangi bir sayıda insandan biri olabilirdi."

Cora bunu sindirdi. "Medford, Bay Broussard'ın dizüstü bilgisayarlarını nasıl ele geçirmiş olabilir?"

Beauchamp başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Keşke bilseydim ama bilmiyorum. Belki de onları çalmıştır. Ya da dediğim gibi, karanlık insanlarla işbirliği yaptı."

Cora adamın elini okşadı ve sandalyesine geri yaslandı. "Teşekkür ederim, efendim."

"Sara'yı koruması için birini görevlendirebilir misiniz?" Beauchamp, Burke'ten Val'e ve Phin'e bakarak sordu. "Medford'dan sonra birileri onun bir şeyler bildiğini düşündüğü için başına bir şey gelmesini istemiyorum."

Burke başını salladı. "Birini bulacağım."

Sara başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Bunun için sana ödeme yapamam."

"Şimdi Sara," diye nazikçe azarladı Beauchamp. "Kız kardeşinden kalan hayat sigortası paran var. Bunu karşılayabilirsin."

"Bunu kiliseye veriyorum. Bu konuşmayı zaten yapmıştık."

Beauchamp, "Ama senin tehlikede olmanı istemiyorum," diye itiraz etti.

Burke bir elini kaldırdı. "Evinizin etrafına koruma koyarsak, Bayan Morton, peşinizden gelen herkes bizim de aradığımız biri olur. Arkadaşımızı vurdular. Onları yakalamak istiyoruz. Tazminat konusunu sonra konuşalım. Aslında bize bir iyilik yapmış olursunuz."

Sara isteksizce başını salladı. ". Ama faturayı bana keseceksiniz. Sadakaya ihtiyacım yok Bay Broussard."

Burke ona bir kartvizit verdi. "Cep telefonum bu kartın arkasında. E-posta adresinizi bana mesaj olarak gönderin, ben de sizin numaranızı alayım."

Sara kartı göğsüne bastırdı. "Korkarım size pek yardımcı olamadım. Neden birinin ofislerinize girip dizüstü bilgisayarlarınızı çaldığını ya da neden birinin Cora'nın evine girip onu Quarter'da kovaladığını bilmiyorum."

Burke ayağa kalktı. "Bize sandığınızdan daha fazla yardım etmiş olabilirsiniz. Şimdi sizi yalnız bırakacağız. Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Ve size de teşekkürler, Peder. Açık sözlülüğünüzü takdir ediyoruz."

Beauchamp titreyerek başını salladı. "Bir değil. Umarım iş arkadaşınızı kimin vurduğunu bulursunuz."

"Biz de öyle," dedi Burke ve onları cipe geri götürdü.

Hepsi kemerlerini takıp Sara Morton'un sokağının sonuna kadar gidene kadar sessiz kaldılar, bu kez direksiyonda Burke vardı.

Cora Phin'in elini tekrar, hatta geçen seferkinden daha sıkı tuttu. Görüldüğü kadar iyi değildi.

Medford Hughes'un bir pedofil olması şok ediciydi. "Eee?" Burke sordu.

"Ondan hoşlanmadım," dedi Phin. "Ama sanırım bunun nedeni televizyona çıkıp yaşlı kadınlardan para almasıydı."

"Aynen," dedi Val. "Sonlara doğru iyice sertleşti."

Phin başını salladı. "Katılıyorum."

Burke içini çekti. "İkinize de katılıyorum. Cora? İyi misin?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmiyor. Bunların hiçbirisi bana nasıl bağlandığını açıklamıyor. Tabii..." Boştaki eliyle alnını ovuşturdu, diğer eliyle hâlâ Phin'inkini tutuyordu. "Tabii babam bir çocuk istismarı davasında çalışıyordu ve fail Alice'in ilk kocasının yaptığı gibi onun peşine düşmediyse."

"O zaman neden Medford'u öldürdün?" Val sordu.

Cora omuz silkti. "Yırtıcılar karanlık ağda iletişim kurarlar, değil mi? Eğer Medford bir pedofil grubuyla ilişki kurduysa ve babamı öldüren kişi de bu grubun bir parçasıysa ve Medford bir şekilde onlara ihanet ettiyse ya da onları ifşa etmekle tehdit ettiyse... Bu Medford'u susturmak ve aynı zamanda Jack Elliot'ı öldürmekle suçlamak için uygun bir yol olurdu."

"Bilmiyorum," dedi Val şüpheyle. " çok fazla eğer var Cora."

Vardı, diye düşündü Phin, ama bunun Sara Morton'un oturma odasındaki sakinliğinin bir kısmını açıkladığını da düşündü. Babasının çok kötü adamlar tarafından istismar edilen çocukları kurtarmaya çalıştığı ve bu çabası yüzünden öldürüldüğü için kendini rahatlamış hissediyordu.

Cora'nın kaybını daha kabul edilebilir kıldığı kesin. Bu mümkündü. Ve kesinlikle alternatiften daha iyiydi - Jack'in kendisinin de suçun bir parçası olması. Phin bu düşüncayı şimdilik kendine saklayacaktı.

Ama bir sürü "eğer" vardı. Gerçeğe ulaşmanın tek yolu Medford Hughes'u araştırmaktı.

"Medford'un tarama geçmişini bilgisayarı olmadan da kontrol edebiliriz, değil mi Burke?" Phin sordu. "Antoine'ın bundan bahsettiğini hatırlıyorum, yönlendiricideki tarama geçmişine arka uçtan erişebiliyordu. Dizüstü bilgisayarlarımıza yüklediği o program, Medford kendi Wi-Fi'ında oturum açtığında tetiklendi. Kiminle iş yaptığını bulabiliriz."

Burke dikiz aynasında Phin'in gözleriyle karşılaştı. Önceki günlerde onay olan şey şimdi hayranlıktı. "Evet, . Bunu henüz düşünmemiştim ama evet. Antoine bunu yapabilmeli. Ona mesaj atıp sorabilir misin?"

Val yumruğunu ön koltuğa doğru uzattı ve Phin ona vurdu. "İyi iş Phineas."

"Teşekkür , Ingrid," dedi kuru bir sesle. "Cora'yı eve götürelim. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Çalışmam gerek," diye düzeltti Cora kırık bir sesle. "Babamın gerçekte ne yaptığını bilmem gerekiyor." Cora'nın ses tonunda Jack'in de bu suçun bir parçası olup olmadığını merak ettiğini düşündüren bir şey vardı. "Bunu bitirmem gerek."

Phin telefonunu çıkardı ve tek eliyle Antoine'a mesaj attı. Elini ne kadar sıkarsa sıklıkla Cora'yı bırakmayacaktı.

Mesajı gönderdiğinde, Cora'nın sessizce ağladığını görmek için döndü. "Hey," diye mırıldandı. "Bu da ne?"

"Babam ve Medford aynı kişi tarafından öldürüldüyse ve babam çocuk istismarcılarını durdurmaya çalışırken öldürüldüyse ve Patrick onu öldürdüyse... bu Patrick'in de bir pedofil olduğu anlamına mı gelir? Tıpkı Medford Hughes gibi?"

Phin içini çekti. "Oraya gitmeden önce Antoine'ın ne bulacağını görelim, tamam mı?"

"Hayır, anlamıyorsunuz. Patrick'in bir mentorluk programının parçası olduğunu hatırladım," dedi kısık sesle. "Toplumdan gençler. Sadece bir yılığına, ama ya o...? Ya o çocuklara da zarar verdiyse?" Başını iki yana salladı. "Bunu düşünemiyorum bile."

Val koltuğunda dönerek Cora'ya baktı. "Mentorluk programı mı dedin? Adı Invest in Kidz miydi, Z ile mi?"

Cora başıyla onayladı. "Evet, ben de katılmak istedim ama üniversitedeydim ve John Robert'a bakıyordum, o yüzden zamanım olmadı. Sadece bir yıl kadar sürdü. Neden?"

"Çünkü Vincent Ray de o programa katılan gençlerden biriydi," dedi Val acımasızca. "Patrick'le orada tanışmış olabilirler."

Phin, Cora'nın daha fazla yıkılmış görünebileceğini düşünmemiştı ama şu anda öyle görünüyordu.

Öte yandan Phin çok öfkeliydi. "Vincent Ray evi ateşe verecekti. Evet, fıskiyeler vardı ama ya çalışmasalardı? Patrick Cora'yı öldürebilirdi."

Yakın zamanda Patrick Napier ile yollarının kesişmemesini umuyordu. Adamı kendisi öldürebilirdi.

Cora koluyla yanaklarını sildi ama gözyaşları akmaya devam etti. "Bundan nefret ediyorum, Phin. Hepsinden nefret ediyorum. Bu doğru olamaz."

Cora'ya yaklaşabilmek için emniyet kemerini çözdü, sonra kollarını ona doladı, kalbi onun için sızlıyordu. "Bunu çözeceğiz." Cora'nın başının üstünü öptü. "Ve sonra her şey bitecek."

Az önce yalan söylemediğini umuyordu.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

15 ARALIK PERŞEMBE, SAAT 11:15

Alan'ın şoförü arabasını garaja çekti. "Orada iyi misin patron?" Drake sordu, sesi hırçındı.

"Olacağım, Drake. Teşekkür ederim."

"Eğer o Hughes denen adam zaten ölmemiş olsaydı, onu kendim öldürürdüm."

Alan'ın umduğu tepki buydu - Burke Broussard ve adamlarının da böyle bir tepki vereceğini ummuştu. Onları Sara Morton'ın kapısından girerken gördüğünde şaşkına dönmüştü. Onu ziyarete sadece hayat sigortası gelirlerinin kiliseye bağışlanmasını sağlamak için gitmişti, ki zaten bunu yapmaya karar vermişti.

Sonra Broussard kapıdan içeri girdi ve Alan panikledi. Ziyaretçiler bunu fark etmemişlerdi. Gerçek duygularını gizlemekte çok iyiydi. Ama paniklemişti.

Medford'u pedofiliyle suçlama fikrini anında bulmuştu. İşe yaramasını umuyordu, Broussard o kadar öfkelenenecekti ki, çabalarını var olmayan bir suçu bulmaya odaklayacaktı.

Çünkü Medford Hughes pedofil değildi. Hiç olmamıştı. Karısına bakmakla ve Alan'ın emirlerini yerine getirmekle o kadar meşguldü ki başka hain hobileri yoktu.

Broussard yemi yutarsa, Alan'ın parçalara ayırıp Xavier Üniversitesi yakınlarındaki bir çöplüğe attığı Medford'un dizüstü bilgisayarını bulmaya çalışacaktı.

Ve eğer Cora Winslow noktaları birleştirirse, babasının da benzer bir suça karıştığına, pedofilleri hedef alan biri tarafından öldürüldüğüne inanabilir. Bu da gerçeği aramaktan vazgeçmesine neden olabilirdi.

Silahın altında yapabileceğinin en iyisi buydu. İşe yarayabilirdi. Her iki durumda da yalan söylediğini kanıtlayamazlardı. Sadece yanıldığını.

"Nasıl hissettiğini biliyorum Drake. Bazı günler bakanlık diğerlerinden çok daha zor. Ben yatmaya gidiyorum. Sen eve gidebilirsin."

"İyi uykular patron," dedi Drake.

Alan onun yapmayacağından emindi. "Sen de."

The Garden District, New Orleans, Louisiana

15 ARALIK PERŞEMBE, SAAT 11:15

Delores, Cora'nın yanındaki tavan arası pencere koltuğuna çökerek, "Çok güzel," dedi.

Cora küçük çoban kız heykelciğini havaya kaldırdı. "Bu o. Babam bunu John Robert'ın doğduğu yıl Noel'de anneme almıştı. Bunu hatırladığıma şaşırdım. Sadece üç yaşındaydım."

Cora bütün akşam yalnız kalmamıştı. Phin'in adamları ve Burke'ün adamları sırayla onunla pencere kenarındaki koltukta oturmuş, Tandy'yle yaşadığı tartışmadan ve Patrick'le ilgili yeni öğrendiklerinden sonra ona eşlik etmişlerdi.

Yardıma oldu. Birazcık.

Cora'nın göğsü hâlâ acıyordu, Tandy'nin söylediği yalan zihninde yankılanıyordu. Patrick o yıl Cora'nın babasının kaybolduğu yere gitmişti. Ölmüştü. Patrick New Orleans'a gitmemiş olabilirdi ama Tandy Cora'nın yüzüne karşı yalan söyleyecek kadar endişelenmişti. Bunu kabul etmek zordu. Hem yalanı hem de Patrick'in Jack Elliot'ı öldürmüş olabileceği gerçeğini.

Peki ya şimdi? Patrick'in bir çocuğu istismar etmiş olabileceğini bilerek mi? Çocukları mı? Ve Vincent Ray'i tanıyor olabileceğini?

Bu çok fazlaydı. Başka bir şey düşünmek zorundaydı, yoksa delirecekti.

"Mutlu bir gün müydü?" Delores sordu. "O Noel mi?"

Cora zihnini Tandy ve Patrick'ten uzaklaştırıp çok uzun zaman önceki o Noel'i hatırlamaya zorladı. "Öyleydi. Bütün günler mutlu günlerdi. Ta ki öyle olmayana kadar."

Heykelciği diğerleriyle birlikte kutuya geri koydu. Diğerleri hiç bitmeyecekmiş gibi görünen kutuları karıştırırken o da bütün akşam annesinin eşyalarını karıştırmıştı. Nesiller boyu Winslow kutuları. "Annem küçük figürler biriktirirdi."

"Babanın ona verdiği hediyeleri sakladı," diye belirtti Delores. "Sakladı. Onu sevmekten vazgeçtiğini hiç sanmıyorum. O onu kaybetmeyi asla atlatamadı. İhanet olduğunu düşündüğü şeyin üstesinden gelemedi."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Delores. "Kelimelerin pek bir anlamı yok ama elimdeki tek şey onlar."

"Onlar çok şey ifade ediyor. Hizmet köpeklerini eğitiyor olmanız büyük bir kalbiniz olduğunu gösteriyor."

"Her şey Cap ile başladı," diyor Delores. "Arkadaşlarımdan biri barınağımdan bir köpek sahiplenmişti ve o bir hizmet ama sahibi vefat etmişti. Bir şekilde benimle birlikte oldu. Arkadaşımda da Phin gibi anksiyete ve sağlıklı bir dozda DEHB var. Köpeği izledim ve onun için ne kadar iyi gördüm, bu yüzden köpeklerin nasıl eğitileceği konusunda eğitim aldım. SodaPop benim beşinci hizmet köpeğim. Phin'le tanıştığımızdan beri onun için doğru köpeği arıyordum ve SodaPop mükemmeldi."

Cora, Phin ve Stone'un ne kadar zamandır sıra sıra kutuların arkasında duran antika bir büfeyi kaldırmak için güreştikleri yere baktı.

Phin'in ifadesi odaklanmıştı ama çılgınca değildi.

Cora onu izlerken, "Bazen parmaklarını SodaPop'un ceketinin içinden geçiriyor," diye mırıldandı. Onu izlemek çok zevkliydi ve esneyen kaslarına hayran olmak çok

diğer her şeyi düşünmekten çok daha kolay. "Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum."

"Bu çok iyi." Delores gururla gülümsedi. "Birlikte iyi olacaklarını umuyordum."

"Onu sadece birkaç gündür tanıyorum ve öyle olduklarını görebiliyorum."

"Ve birlikte iyi olan sadece ikisi değil," dedi Delores sinsice.

Cora bunun ne zaman merak ediyordu. "O iyi bir adam."

"Gerçekten öyle. Keşke kendine karşı bu kadar sert olmasaydı ama ailesini tanıdıktan sonra bunun kalıtsal bir özellik olduğunu düşünüyorum. Hepsi de işler ters gittiğinde bunu kişisel algılayan aşırı başarılı insanlar. Bu onların hatası olmasa bile."

"Yani ailesini iyi tanıyorsunuz?"

Delores derin bir iç çekti. "Ah evet. Phin'in iyileşmek için güvenli bir yere ihtiyaç duyduğunda geldiği yerin bizim evimiz olduğunu öğrendiklerinde bize çok kızacaklar. Ama bunu atlatacaklar. Eninde sonunda."

"Kızılmaktan çok incinecekler gibi görünüyor."

Delores başını salladı. "Evet. Bundan nefret ediyorum. Ama Phin'in iyileşme süreci böyle. Evimize yaptığı ziyaretler giderek . Sanırım hepimiz artık kaçma ihtiyacı hissetmeyeceğini umuyorduk ama altı hafta önce tekrar ortaya çıktı. Bu seferki gerçekten kötüydü."

"Belki de uzun süre spiral yapmadığı için başarının parmaklarının ucunda olduğunu düşündüğü içindi. Tekrar spiral yaptığında, bu başarı eriyip gitti."

Delores ona kurnazca bir bakış attı. "Onu yakaladın. Buna sevindim." "Whew." Cora alnındaki teri siliyormuş gibi yaptı. "I

Bunun 'ona zarar vermeyin yoksa' konuşması olacağını sanıyordum."

Delores kıs kıs güldü. "Öyle olacaktı zaten. Onunla bu kadar uyumlu olarak kendini kurtardın."

Cora, Delores'e Phin'in TSSB'sine neden olan şeyin ne olduğunu sormak istiyordu. Altı hafta önce onu New Orleans'tan Ohio'ya kaçmaya iten şeyin ne olduğunu bilmek istiyordu. Ama bu Phin'in işiydi. Hazır olduğunda ona anlatacaktı.

"Soracak mısın?" Delores sordu. "İstediğini söyleyebilirim."

"Bunu doğrudan kendisinden duymak için bekleyebilirim."

"Doğru cevap. Sorsan bile sana söylemeyecektim." Kocas ve Phin'in büfeyi yan yatırıp büyük olasılıkla gizli bir bölme aradıkları yere baktı. Son bir saattir mobilyalardaki gizli delikleri kontrol ediyorlardı. Burke onlara yardım etmek için öne çıkmıştı ve bu tam bir kas gösterisiydi. "Çok güzel bir manzara, değil mi?"

Cora bunu inkâr etmeyi düşündü ama ne anlamı vardı ki? "Gerçekten öyle."

"Stone içlerinde en iyisi, yine de önyargılı olabilirim."

Cora kıkırdadı. "Kendimi Phin'den yana buluyorum, yani güvendesin."

Delores neşeyle güldü. "Bir doğru cevap daha."

Val arkalarından, "Siz ikiniz eve, erkek arkadaşımın yanına gitme isteği uyandırılıyorsunuz," diye yakındı. "Kesin şunu. Burke ve Phin de benim ağabeylerim gibiler, yani... eww."

Cora, Val'in arkada raflardaki kitapların sayfalarında saklanacak yer aradığını neredeyse unutmuştu.

"Peki," dedi Delores, sesi sinirlenmiş gibi çıkıyordu. "Ben başka bir kutu üzerinde çalışacağım. Cora?"

Cora ayaklarının dibindeki kutuyu göstererek, "Şu fotoğraf albümlerinin olduğu kutulara bakacağım," dedi. "Eğer babam

Annemin İsviçre banka hesabını bulmasını kolaylaştırmaya çalıştığına inanmak istiyorum, o lanet bilgisayarın geri kalanına erişmesi için bir şey bıraktığına inanmak istiyorum."

"O eski kitapların hiçbirinde yok," dedi Val, "ve vardiyamın bitme vakti geldi. Molly yakında burada olur. Kalmak isterdim ama oğluma onunla film izlemek için zamanında evde olacağıma söz verdim." Başını öne eğdi. "Bu bana şunu hatırlattı. Salı günü Joy'u vuran adamdan kaçarken, sizin için birini arayıp arayamayacağını soran genç bir adama rastladınız mı? Bir fırının arkasında?"

Cora elinde bir yığın fotoğraf albümü olduğu halde durdu. "Evet. Neden?"

Val gülümsedi. "O benim çocuğumdu," dedi gururla. "Senin için çok endişelendi. Seni incilerine kadar tarif etti."

"Çok tatlıydı. Ona teşekkür ettiğimi söyle."

"Bütün bunlar bittiğinde, bir film gecesi için bana gelebilir ve ona kendin teşekkür edebilirsin. Eğer hâlâ şehirdeysen, seni de beklerim Delores." Val telefonunu kontrol etti. "Molly aşağıda." Hepsi de büfenin yanında çömelmiş olan adamlara döndü. "Ben çıkıyorum Burke. Siz uslu durun."

"Yarın görüşürüz." Burke başını kaldırmadı, bakışları büfeye sabitlenmişti. Heyecandan neredeyse zıplıyordu.

"Siz ne buldunuz?" Val sordu.

Burke, "Gerçekten gizli bir bölme," dedi.

Cora fotoğraf albümlerini bir kenara bırakıp aceleyle yanına gitti. "Gerçekten mi? İçinde ne var?"

Val, kutuların etrafından dolaşarak onlara katılmadan önce bir nefes çekti.

"Phin onu nasıl açacağını bulmaya çalışıyor," diye açıkladı Stone, bakışları Phin'in üzerinde sabitlenmişti. "Şu yapboz kutularından biri gibi."

"Phin bu işlerde iyidir," dedi Delores sadakatle.

"Phin hemen hemen her şeyde iyidir," diye mırıldandı Cora, sonra yüzünü buruşturdu. Bunu yüksek sesle söylemek ya da kulağa bu kadar çirkin gelmesini istememişti.

Phin başını kaldırıp ona baktı, dudakları seğiriyor ve yanakları pembeleşiyordu. "Teşekkür ederim," dedi kuru bir sesle.

Stone homurdandı. "İşinin başına dön, aşık çocuk."

Bu adil değildi. Tek yaptıkları öpüşmekti ama Cora, Phin'in bundan sonra olacıklarda da aynı derecede iyi olacağını biliyordu. Phin'in evinin etrafında çalışmasını izlerken daha sonra olacıkları düşünmeye başlamıştı. Bu ona korkudan başka bir şey hissettiriyordu.

Beklenti. Arzunun kısırtıları. Uzun, çok uzun bir zaman olmuştu. Yıllardır donmuş ve ancak şimdi çözülüyormuş gibi hissediyordu.

Phin'in yanına çömeldi ve telefonundaki el fenerini onun üzerinde çalıştığı alana tuttu. Mobilya parçasının tabanına yerleştirilmişti. "Arıyor olsaydım bile bunu kaçıırdım."

Stone kaşlarını sallayarak, "Phin'in sihirli elleri var," dedi.

Burke güldü. "Aman Tanrım. Kapa çenenı."

Phin sadece başını salladı. "Bu gizli bölmeleri daha önce de görmüşüm. Kendim de birkaç tane yapmışım."

Cora büyülenmiş bir halde ona baktı. "Mobilya mı yapıyorsun?" "Bazen."

"Pek çok kez," dedi Stone. "Kiraladığı evde bir atölyesi var." Kaşlarını tekrar salladı. "Ondan sana mallarını göstermesini istemelisin."

Phin bir kahkaha attı. "Dur. Sadece... dur."

Burke o kadar çok gülüyordu ki gözleri yaşardı.

Cora kendi kahkahasının yükselmesine engel olamadı. Kendini bırakıp gülmek çok iyi hissettiriyordu. "Kocanı evcilleştir, Delores."

"Hayır. Ben onu böyle seviyorum."

Stone ukala bir gülümsemeyle, "Ben mükemmelim," dedi.

"Tam bir pisliksin," diye mırıldandı Phin, sonra da memnun bir ses çıkardı. "Buldum." Sihirli bir şekilde ortaya çıkmış gibi görünen bir çekmecenin kenarını işaret etti. "Bu şerefe nail olmak ister misin, Cora Jane?"

"Eldiven bulana kadar olmaz," dedi Burke. "Eğer bu bir kanıtsa, ona öyle davranmalıyız."

Val, Cora'nın eline bir çift lateks eldiven tutuşturdu. "Onlar olmadan asla evden çıkmam."

Cora kalbini sabitlemek zorunda kaldı. Birkaç dakika önce gülüyordu. Şimdi korkudan midesi bulanıyordu. Orada ne bulacaklardı? Babası geride ne bırakmıştı? Başka insanları da öldürmüş müydü?

Daha da kötüsü, Patrick'in peşinde miydi? Patrick çocuklara zarar verdiği için mi? Görmek istemedi. Bilmek istemiyordu.

Eldivenleri Phin'e verdi. "Sen buldun, sen açacaksın."

Phin onun yüzündeki saçları taradı, yüz ifadesi anlayışlıydı. "Ben yaparım." Eldivenlerini çıkardı. "Işığı çekmecenin üzerinde tut."

Cora telefonu tekrar tutmadan önce terleyen avuçlarını kot pantolonuna silmek zorunda kaldı. Ellerin titremesine engel olamıyordu.

Stone telefonu onun elinden aldı. "Ben yaparım," dedi nazikçe.

Phin çekmeceyi açtı ve Cora gözlerini kaçırmamak için kendini zor tuttu.

"Mektuplar," dedi Phin şaşkınlıkla. "Eskiler. Bunları babanın yazdığını sanmıyorum." Üzerindeki yazılara baktı

zarfı yığının üstüne koydu. "Seymour Winslow kimdi?"

"Büyükbabamın ," diye fısıldadı Cora. "Vay canına. 1899 yılında öldü."

"Bana temiz bir kutu ya da çanta getirebilir misin Val?" Phin sordu.

Val cebinden bir kanıt torbası çıkardı. "Onları buraya koy."

Phin yaptı, sonra tekrar uzandı. Ve sığ bir kutu çıkardı.

Eski bir mücevher kutusu. Yüksek fiyatlı bir kuyumcudan alınmış türden. Cora kutunun üzerindeki kabartmalı ismi tanıdı. New Orleans'ın en havalı kuyumcularından biriymi ve çok uzun zamandır faaliyet gösteriyordu.

Phin kutunun kapağını kaldırırken nefesini tuttu. Sonra nefesi kesildi. "Aman Tanrım."

Beş kollu bir inci dizisiydi, kalitesi her gün taktığı tek kollu incilerden çok daha iyiydi. Bunları daha önce de görmüştü. Aslında birçok kez.

Uzandı ve bir parmağını onların üzerinde gezdirdi, dokunmak istiyordu ama cesaret edemiyordu. "Onlar benim büyük büyük büyükannemindi. Oturma odasındaki portresinde onları takıyor. Aile efsanesine göre ölümünden sonra kaybolmuşlar. Kardeşinin onları çaldığından şüpheleniliyordu. Anlatılanlara göre o bir korsanmış. Çaldıysa bile evden hiç çıkmamışlar."

"Hepsi bu kadar mı?" Val, sanki Cora tek kelime etmemiş gibi sordu.

"Korkarım öyle," dedi Phin, çekmeceyi gidebildiği kadar dışarı çekerek. "Boş."

"Kahretsin," dedi Burke hayal kırıklığıyla.

Kahretsin mi?

Doğru ya. Babasının bıraktığı ipuçlarını bulmayı umuyorlardı.

Cora birazdan hayal kırıklığına uğrayacaktı. Şimdilik tek düşünebildiği, o incileri satıp evin yeni çatısına yatırdığı güven parasını yerine koyabileceğiydi. Ve daha fazlasını. Çok daha fazlasını.

Aklına gelen bir fikir onu heyecanlandırdı. Burası çok büyük bir evdi. Bir sürü insanı barındırabilirdi. Benden daha . Yardıma ihtiyacı olan insanlar. Yeni bir başlangıç.

Güvenli bir yer.

Fikrin süzülmesi için zamana ihtiyaç vardı. Evrak işleri olacaktı. Çok fazla evrak işi. Çok paraya mal olacaktı. Ama şimdi biraz daha parası olacaktı.

Seçenekleri vardı.

Phin kutunun kapağını tekrar kapattı ve hoşgörölü bir gülümsemeyele ona uzattı. "Mutlu Noeller, Cora Jane. Bu kolye kaç tane onarım satın alacak?"

Ona sırtıttı, günün endişelerini geçici olarak bir kenara bıraktı. Onu yakalamıştı, ama o da onu yakalamıştı. Bu adam bir koruyucuydu ve o da tam olarak bunu yapmaya niyetliydi. "Çok. Fazlasıyla."

Burke iç çekti. "Kutulara bakmaya devam edelim derdim ama sanırım bu gecelik işim bitti. Hadi kapıyı kilitleyelim. Molly alt katta. Bu gece seninle kalacak."

Phin onu kendisine bakarken yakaladı ve bir kez başını salladı. O da kalacaktı.

Yine uyuyacaktı. Belki bu sefer yerde değil.

Kutuyu elinde nazikçe tutuyordu, duyguları çıkışlıydı. Er ya da geç düşecekti, ama şimdilik, çok fazla şampanya içmiş gibi düpedüz sersemlemiş hissediyordu.

Boştaki eliyle onun boynunu kavradı ve hem kutlama de daha fazlasını hissettiren bir öpücük için onu kendine çekti. O

Yüzünü büyük elleriyle kavrayıp onu öpmeden önce dudaklarına gülümsedi.

Öpüşme hemen sıcaklaştı ve Cora etrafındaki iniltileri zar zor duydu. Burke'ün inci kutusunu elinden aldığını zar zor hissetti, sadece onları evindeki kasaya kilitleme sözünü belli belirsiz duydu.

Diğerleri merdivenlerden inerken ayak seslerini zar zor duydu.

Val'in "Çocuklar, aşağıya inin. Bu kapıyı arkamızdan kilitliyoruz, bu gece başka istenmeyen ziyaretçilerimiz olabilir."

Phin geri çekildi, zor nefes alıyordu, yanakları kızarmış ve gözleri arzuyla kararmıştı. Bakışlarını Cora'nınkilerden ayırmadan, "Ben kapatıyorum Val," dedi. "Yarın görüşürüz." Cora'nın dudaklarını karıncalandıran sert bir öpücük daha aldı. "Hadi gel. Bu parke zeminden daha yumuşak bir yere gidelim."

Cora ayağa kalktı ve onu çekiştirerek ayağa kaldırdı. "Tam yerini biliyorum."

The Garden District, New Orleans, Louisiana

16 ARALIK CUMA, SAAT 12:10

PHIN çatı katının kapısını kilitleyecek kadar odaklanmıştı. yeni
Kilitler o kurulu kendisi-ama her
kalan beyin hücreleri Cora Jane Winslow'a ve onu öpme
şekline odaklanmıştı.

Bu tutku patlamasına neyin yol açtığından emin değildi
ama şimdi bunu sorgulamayacaktı. Cildi hislerle dolup
taşıyor, düşünceleri kısa devre yapıyordu.

Kanının her bir zerresi siki için beyninden kaçmıştı. Uzun
zamandır kendini hiç böyle, bu kadar canlı hissetmemişti.

Belki de hiç.

Belki strestendi, belki de keşfedilen hazinenin anlık
coşkusuydu.

Ya da belki sadece Cora Jane Winslow'du.

Bir adımı kaçırıp tökezlediklerinde "Dikkat et," diye
mırıldandı. Bir koluyla onu sıkıca kavradı ve boştaki eliyle
tırabzanı tutarak aşağıdaki sahanlığa düşmelerini engelledi.
"Bu işi bitirmeden boynumuzu kırmak istemeyiz."

Bu her neyse. Tek bildiği, kızın vücudunun onunkine
yapıştığı, göğüslerinin göğsüne yaslandığı ve kollarının sıkıca
boynuna dolandığıydı.

Güldü, neşeli bir sesle. "Özür dilerim. Birazcık. Ama sadece birazcık." Yine de yavaşladı, ellerini boynundan göğsüne doğru kaydırđı, elini tuttu ve onu SodaPop'un sabırla beklediğı sahanlığa doğru kalan merdivenlerden aşağı çekti.

Köpek bir gece önce uyudukları duvara doğru tırıs gitti, karnının üzerine düştü ve altın rengi bir tüy yumağının içinde kıvrıldı. Ne kadar iyi bir kız.

Hâlâ Cora'nın elini tutuyordu, elini Cora'nın buklelerinin arasından geçirdi ve ağızlarını tekrar birbirine çarparak onun küçük iniltisinin tadını çıkardı. Bu sesi daha çok duymak istiyordu. Onun şaşkın gözlerle kendisine bakmasını, kendisinden başka hiçbir şey görmemesini istiyordu.

Geri çekildi, beklenti içinde yüzüne baktı ve taşıdığını fark etmediğı gerginliğı serbest bırakarak nefes verdi. İşte görmeyi umduğı bakış buydu.

Sanki dünyadaki tek insan oymuş gibi. Kadın başını eğdi. "Eğer durmak istiyorsan-" Onu sertçe öptü. "Sen istemedikçe olmaz."

"Hayır," diye fısıldadı, sonra hınzırca sırıttı. "Ama sessiz olmalıyız."

"Nerede?" diye sordu basitçe.

Onu tekrar çekiştirdi, bu sefer koridordan geçip odasına götürdü. Dilini şaklattı ve SodaPop da onları takip ederek yatağının yanındaki örgülü halının üzerine bir kez daha kıvrıldı.

"Bu iyi mi?" Cora sordu, tereddüt gözlerini gölgeliyordu.

"Mükemmel." Onu tekrar öptü, kalbi daha da çarpıyordu Tişörtünü kotundan çekiştirmeye başladığında daha da sertleşti.

SodaPop'u dışarı çıkarması gerekiyordu ama köpeğı biraz bekleyebilirdi. Onu sadece birkaç saat önce gezdirmişti. Ayrıca kilitleri de kontrol etmesi gerekiyordu.

Bu bekleyemezdi. "Burada kal. Kımıldama."

Geri adım atıp pencerelere yöneldi. Pencerelerin kilitlerini kontrol etti, sonra da Burke'ün ekibinin sonuncusu da garaj yolundan çekilirken balkon kapısını açtı. Sadece Molly'nin büyük kırmızı kamyoneti kalmıştı.

Phin tamamen yalnız kalabilmeyi diledi ama Cora güvendeydi ve önemli olan tek şey buydu. Cebindeki telefonu çaldı ve yapması gereken bir şey olması ihtimaline karşı kontrol etmek için çıkardı.

Stone'dan geldi. Delores cüzdanını kontrol etmeni söylüyor. Çünkü Kayıtlara geçsin, bu konuda hiçbir şey bilmiyordum.

Phin kaşlarını çatarak söyleneni yaptı, sonra parasının arkasına sıkıştırılmış prezervatifi görünce yüzü kızardı. Delores, seni yaramaz kız.

Cora'nın durduğu yere döndü, tıpkı onu bıraktığı gibi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Her şey sıkı sıkıya kilitlendi mi?"

"Güvendesin, Cora Jane."

"Biliyorum."

Sonra elleri gömleğinin altından kayarak çıplak tenine dokunduğunda zihni her şeyden arındı. "Cora," diye fısıldadı.

Kirpiklerinin arasından ona baktı. "Bu iyi mi?"

"Hâlâ mükemmel." Kızın yüzündeki bukleleri okşadı. "Ne istiyorsun?"

Nefes aldı. "İyi hissetmeye devam etmek istiyorum. Senin iyi hissetmeni istiyorum. Ve ben de seni hissetmek istiyorum. Bana karşı." Nefesini verdi. "İçimde." Bir kez başını salladı, kararlılıkla. "Ben de bunu istiyorum."

"Bu çok iyi bir cevap, Cora Jane."

Ayak parmaklarının üzerine eğilerek onu tekrar muzipçe öptü. "Cebine ne koydun, Phineas?"

Utanç dolu bir kahkaha attı, çünkü kızın gözlerindeki ışıltıdan tam olarak ne olduğunu bildiği anlaşıyordu.

cebine koymuştu. "Delores hazırlanmamı istedi."

"Tanrı bu kadını korusun," diye mırıldandı gömleğini başından çekerken. Sonra parmaklarını göğsünün üzerinde gezdirerek ileri geri savurdu. Onu ürpertti. "Oh, Phin."

Yara izleri vardı. Bir sürü yara izi. Ama onun gördüğü bu değildi. Bakışları ısınmıştı, kolyeyi bulduktan sonra üst katta olduğu gibi kabarcıklı bir şekilde değil, çok daha iyi olan yavaş, kasıtlı bir şekilde.

Parmakları adamın tenini keşfederken her bir yara izini buldu ama dokunuşu hiç duraksamadı. Ta ki kot pantolonunun kenarına gelene kadar. Yukarı baktı. "Hâlâ iyi misin?"

Konuşursa bunun bir gıcırtı ya da aynı derecede utanç verici bir şey olarak çıkacağından korkarak sadece başını sallayabildi.

Kot pantolonunun düğmesini çekiştirdi, sonra nefes vermeden önce duraksadı ve son birkaç gündür alıştığı şekilde omuzlarını dikleştirdi. Kot pantolonunun fermuarını kavradı ve aşağı çekti, ses odanın sessizliğinde yüksekti.

Ve sonra külotunun üzerinden ona dokunuyordu, parmakları ereksiyonunun üzerinde hafifçe geziniyordu. Bir solukta onun adını söyledi. "Cora."

Parmakları aniden kızın saçlarında, ağız kızın ağızındaydı. Onu öpüyor, kız ona doğru açıldığında nabızı hızlanıyor, onu geri öpüyordu. Adam eşofmanının eteğini yakaladı ve öpüşmeyi sadece başının üzerinden geçirecek kadar durdurdu. Sonra onu tekrar öpmeye başladı, sert ve umutsuzca.

Parmakları dantelli sutyeninin kopçasında titriyordu ve o da sutyeni açmak için geriye uzanarak işi devraldı. Sütyeni de yanına alarak geri çekildi ve bakakaldı.

Olacağını bildiği kadar mükemmel bir kadındı. Yumuşak bir ten, tam ellerine göre, mükemmel büyüklükte göğüsler.

Bu yüzden onları avuçladı ve kadın rahatlamış gibi görünen bir iç çekişle gözlerini kapattı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

"Sen de öylesin." Ellerini adamın vücudunda gezdirip boynuna doladı ve adam kadının göğüs uçlarının tenine değdiğini hissedince tekrar ürperdi. Kendi kot pantolonunu çıkardı, sonra onunkinin düğmelerini çözdü ve kalçalarından aşağı itti. Kadın pantolondan çıktı ve adam da kendi pantolonunu kenara atıp elleriyle kadının kıvrımlı poposunu örttü ve onu yatağa doğru götürdü.

"Prezervatif," diye mırıldandı ve adam hafif bir küfürle onu bıraktı.

Cebinden prezervatifi çıkardı, sonra döndüğünde onu yatağının kenarına tünemiş, kendisini en iyi şekilde ürperten bir yoğunlukla izlerken buldu.

"Gerçekten güzel bir kışın var, Phin."

Karanlıkta kızın göremeyeceğini umarak kızardı. Otuz yedi yaşında bir adamdı, bir ergen gibi kızarmak için çok yaşlıydı.

Bakışlarını şu anda giydiği tek şey olan beyaz parçaya indirdi. Külot olamayacak kadar küçüktüler ve onları çok sevmiştir.

Onları çıkarmak için sabırsızlanıyordu, o yüzden çıkardı, ona yardım etmek için kalçalarını kaldırdığında göğsü gerildi. Ve sonra boynuna her zaman taktığı inciler dışında tamamen çıplak kaldı.

Hayatında gördüğü en güzel manzaraydı ve onu istiyordu.

Her şeyi istiyordu ve nereden başlayacağından emin değildi.

Sesli bir yutkunmayla bakışlarını onunkilere çevirdi ve orada güvensizliği görünce gözlerini kırptırdı. Bu olmazdı. Hem de hiç.

Bacaklarının arasına girip onu tekrar öptü ve titrediğini hissetti. "Çok güzel," diye mırıldandı, sonra külotunu indirip parmaklarını ona doladığında tekrar nefesi kesildi.

"Cora." tek şey buydu, beynindeki her sinir aynı anda ateşleniyordu. Külotunu kot pantolonuna yakın bir yere tekmeledi ve onu kucaklayıp yatağın ortasına olabildiğince nazikçe yerleştirdi.

Sonra onunla orada buluşmak için emekledi, ay ışığının perdelerin arasından süzülüp teninde dans edişine bayıldı.

Başını eğip onu tekrar tekrar öptü, ta ki kadın onun altında inleyip kalçalarını onunkilere doğru sallayana kadar.

"Phin, lütfen. Lütfen."

İki parmağını kızın içine soktu ve kızın ne kadar ıslak olduğunu hissedince sessizce inledi. Gerçekten değer verdiği biriyle birlikte olmanın ne kadar iyi olabileceğini unutmuştu. "Çok ıslak."

Adamın kıcını kavrayıp onu kendine çekerken muhtaç bir ses çıkardı. "Dalga geçmeyi bırak."

O da öyle yaptı, tüm o ıslak sıcaklığın içine kaymadan önce kendini prezervatifin içine soktu. Gözleri kapalıydı, yüzünde mutluluk ifadesi vardı.

Kendisiyle bu kadar gurur duymamalıydı. Ama gurur duyuyordu. Korkmuyordu. Üzgün değildi. Zevkten başka bir şey hissetmiyordu.

Benim yüzümden.

"Çekil," diye fısıldadı, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bana bak," diye talep etti. Onu görmesi gerekiyordu. Hissettiği her şeyi bilmem gerekiyordu.

Göz kapakları titreyerek açıldı ve ay ışığında bile onun arzusunu görebiliyordu.

Hareket etmeye başladı, yavaş ve sabit bir tempo tutturdu, kızın gözlerindeki her titreşimi izledi, nefesinin her kesilişini dinledi. Nelerden hoşlandığını anlamaya çalışıyordu.

İkisinin de sevdiği şey.

Yanına gittiğinde gözlerini onunkilerden ayırmıyor, titreyip adını inlerken parmakları onun omuzlarına gömülüyordu. Sabah morlukları olacaktı ve onları görmek için sabırsızlanıyordu.

Ona o kadar odaklanmıştı ki kendi orgazmı onu şaşırttı. Sırtını dikleştirdi, daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalırken vücudu kaskatı kesildi.

Ürpererek ağırlığını ön kollarına verdi ve alnını onunkine yasladı. Hareket edemiyordu. Hiç hareket etmek istemedi. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyordu.

"Cora," diye mırıldandı.

"Mmm?" Sesi uykulu geliyordu ama gülümsüyordu. "İyi misin?"

"Ben çok iyiyim." Memnun bir şekilde iç çekti.

"Sen?" "Bacaklarımı hissedemiyorum."

Ellerini adamın omuzlarında gezdirirken kaba bir kahkaha attı. "Belki de çok fazla hissettik?"

Güldü. "Öyle bir şey yok." Onu usulca öptü. "Şimdi uyu. SodaPop'u dışarı çıkarmam lazım ve odanı korumak için geri döneceğim."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Benimle yatacaksın, değil mi?" Tereddüt etti. "Bazen rüyalar görüyorum."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Rüyalarla başa çıkabilirim, Phin. SodaPop'un bizimle yatmasını ister misin?"

Bunu sormayı düşünmesi büyük bir nimetti. Bunu beklemiyordu. Onu beklemiyordu. Duygu seline kapıldı

ve onu tekrar öpmek zorunda kaldı. "Sen iyi bir insansın Cora Jane Winslow."

"Sen de öylesin, Phineas Butler Bishop."

Onu bırakmak istemiyordu ama bayılmadan köpeği gezdirmesi gerekiyordu. İsteksizce ondan ayrıldı ve kot pantolonunu ve tişörtünü giymeden önce prezervatifle uğraştı.

Yatakta doğrulup onu izliyordu, teni muhteşem bir şekilde sergileniyordu. "Geri geleceksin." Bu bir ifadeydi, soru değil.

"Geri geleceğim," diye söz verdi. SodaPop'a dilini şaklattı, o da itaatkâr bir şekilde onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

Molly'nin bir fincan kahveyle oturduğu yerde. "Uyuyor mu?"

Phin yüzünün kıpkırmızı olduğunu bile bile mutfak kapısına doğru yürüdü. Blue yatağında, radyatörün yanında uyuyordu ve Phin eğilip yaşlı çocuğu bir güzel okşadı. "Neredeyse. Ben onun odasındaki sandalyede uyuyacağım."

Sadece beyaz bir yalandı. Tamam, tamamen yalandı. Molly kıs kıs güldü. "Tabii. Sen yap."

Yakalandı. Ama bunu umursayacak gücü kendinde bulamadı. "Hadi, SodaPop. Tuvalet zamanı." Dışarıda durdu, o yeri koklarken ve işini yaparken titriyordu.

Merdivenlerden çıkarken Molly'nin yanından geçerken onun sırtışını görmezden geldi. Cora örtüleri geri çekmiş ve altlarına sokulmuştu.

Yatağa onun yanına tırmandığında hâlâ çıplak olduğunu fark etti. SodaPop yatağın yanında yerde yatıyordu.

Cora ona sarılırken, "İyi geceler Phin," diye mırıldandı.

Hatırlayabildiğinden daha uzun süredir başka biriyle yatmamıştı ama Cora onun kendisiyle yatmasını istiyordu ve alacağı şey de tam olarak buydu.

Kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu kendine çekti, kızın mutlu mırıltısı her şeyi soktu. Yarın

işinin başına dön.

Şimdilik, uyurken ona sarılmanın tadını çıkaracaktı. Tekrar hissetmek güzeldi.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

16 ARALIK CUMA, SAAT 4:30

"Hayır!"

Cora bağırışla irkilerek uyandı. Phin'in kollarında uyuyakalmıştı ama bir noktada Phin çekilmiş ve şimdi yatağın en ucunda kendi içine kıvrılmış yatıyordu. Titriyor ve tekrar tekrar "hayır" diye mırıldanıyordu.

SodaPop Phin'in boynuna sokulmuş, yüksek sesle inliyordu.

Rüya gördüğünü söyledi. Oh, Phin.

"Phin?" Cora yavaşça onun omzuna uzandı, elini geri çekmeden önce nazıkçe dürttü. Eğer , uykusunda öfkelendiği ve istemeden de olsa onu incittiği için kendini suçlu hissetmesini istemiyordu.

Çırpınmaya başladı ama biri Cora'nın yatak odasının kapısını çalınca hemen durdu.

"Orada her şey yolunda mı?" Molly yüksek sesle seslendi.

Phin oturur pozisyona geçti, gözleri vahşi ve şaşkındı. "Ne?" diye sordu kısık sesle.

"Rüya görüyordun, Phin. Sorun yok." Cora yataktan kalktı ve bornozunu giydi. Önce Molly'nin durumunu düzeltmek daha iyiydi. Kapıyı Molly'nin zarar görmediğini görebileceği kadar açtı. "Biz iyiyiz. Sadece kötü bir rüyaydı."

Molly'nin ağzı sempati ile eğildi. "Bunları biliyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Suyunuz var mı?"

"Burada şişelerim var. Bir şeyler içtiğinden emin olacağım."

"Ona biraz aspirin de ver." Molly aşıya dönmeden önce başıyla onu onayladı.

Cora kapıyı sıkıca kapattı ve yatağın Phin'e en yakın kenarına oturdu. Hâlâ ayakta duruyordu ama katlanmış kollarını yukarı doğru çekilmiş dizlerine dayamış, başını ellerinin arasına almıştı. Vücudu titredi ve Cora'nın kalbi çatladı.

Çekingen bir elini adamın başının üzerinde gezdirdi, parmaklarını adamın koyu renk saçlarında gezdirdi ve başka bir şey söylemeden kafa derisine masaj yaptı.

Sonunda rahatlamaya başladı. "Özür dilerim."

"Sus. Sakın bana üzgün olduğunu söyleme, Phin Bishop. Ben değil."

Başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri harap olmuştu. "Ama ben öyleyim."

"Sen nesin?" diye mırıldandı, iki elini de adamın saçlarına sokabilecek şekilde kayarken, adam sessiz bir iniltiyle gözlerini kapattı.

"Üzgünüm. Kırılmış."

Ona kırılmadığını söylemedi. , birazcık. O da öyleydi ama aynı şekilde değil. "Yine de kendini toparlıyorsun. Seninle gurur duyuyorum, Phin. Bu hafta benim için çok şey yaptın." Ses tonuna mizah kattı. "Birkaç saat önce sen de benim için çok şey yaptın."

Bir kahkaha attı. "Bunu yaptım, değil mi?"

Masaj yapmaya devam etti, kafatasından boynuna doğru ilerledi. "Gerçekten yaptın. Eğer yuvarlanırsan, omuzlarını ovacağım. Gergin görünüyorsun."

Tekrar güldü, bu sefer acı acı. "Evet, o benim."

"Yuvarlan, Phin. Bana adını söyletme."

Gözlerini açtı, ağzının bir tarafı kalktı. "Patronluk taslıyorsun, Cora Jane."

"Öyleyim." Yüzünün yan tarafını okşadı. "Benim de sana su vermem gerekiyor. ." Ona bir şişe su getirdi.

ve ağrı kesici bulmak için komodinun çekmecesinde karıştırdı. "Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum," diye mırıldandı, ararken eşyaları çıkarıp komodinun üzerine yığdı.

Phin onu izlerken gözleri büyüdü. "ekmecende neden bir fare kapanı var?"

"nk benim bir kedim yok."

"Bu hiç mantıklı değil, Cora."

İ ekti. "Tuzakları kuruyorum ama sonra bilerek takılıyorum ve . Hiçbir fareye zarar vermek istemiyorum."

"Bu daha mantıklı." Adam uzandı ve küçük bir file çanta. "ekmecende neden yirmi yüzlü zar var?"

"Onlar annemindi. Onları tavan arasındaki kutulardan birinde buldum ve babamın gidişine üzüldüğünde onlarla oynadığını hatırladım. Bir keresinde bana babamla üniversitede onlarla oynadıklarını söylemişti."

"Dungeons & Dragons," diye mırıldandı ve ne kadar sarsılmış olduğu düşünüldüğünde ayrıntıları hatırlayabilmesine şaşırdı.

"Evet. John Robert ve bana nasıl oynanacağını öğretti. Oyun geceleri dzenlerdik. Bulmaca zerdik. Eğlenceli zamanlarımızdı. Oh, işte burada." Ağrı kesici şişesinin üzerindeki son kullanma tarihini kontrol etti, hapların hâlâ iyi durumda olduğunu görünce rahatladı. "Bunları al ve i." Adam hapları yutana ve şişedeki suyun yarısını içene kadar bekledi. "şimdi, yuvarlan."

Başını sallayan Phin söyleneni yaptı. Cora kalçası Phin'in kalçasına dayanana kadar ona yaklaştı ve sırtındaki kasları yoğurmaya başladı.

"ok güzel kaslarınız var," dedi. "Gördüğüm şey hoşuma gitti."

Sadece mırıldandı, başparmağını özellikle sıkı bir kasın içine soktuğunda biraz inledi. SodaPop koltuğa oturdu

Cora'nın ayaklarının dibinde, endişeli görünüyordu.

Bir köpeğin endişeli görünebileceğini düşünmemiştir ama Phin'in köpeği endişeliydi.

"Aferin kızıma," dedi usulca. "Sen çok iyi bir kızsın. O iyi."

Phin yatağın kenarına uzandı ve SodaPop'un ipeksi kulaklarını okşadı. "Teşekkür ederim, tatlım."

"O mu senin tatlın yoksa ben mi?" Cora şakacı bir şekilde sordu. Phin yüzünü buruşturdu. "Um...ikisi de mi?"

Cora kıkırdadı. "Sorun değil. Nerede durduğumu biliyorum." Adam rahatlamaya başlayana kadar sırtına ve omuzlarına çalışmaya devam etti. "Eğer bana rüyayı anlatmak istiyorsan, anlatabilirsin. İstemiyorsan, anlatmak zorunda değilsin."

İç çekti. "Neden TSSB olduğumu sormadın." "Hazır olduğunda bana söyleyeceğini düşünmüştüm."

Yanağını yastığa bastıracak şekilde başını çevirdi. "Eğer masajı kesmezsen, sana söylerim."

"Bana rüşvet vermene gerek yok, Phin. Bana hiç söylemek zorunda değilsin."

"Rüşvet değil." Küçük bir ses çıkardı. "İşte böyle. Bu iyi geldi."

Ellerinin altındaki kaslar esnekleşene kadar o noktaya odaklandı. "Bu bir rüşvet değilse nedir?"

Tekrar iç çekti. "Zırh mı? Bunu söylerken sana bakamıyorum."

"Neye ihtiyacınız varsa. Sanırım ordudayken olan bir şeydi."

"Evet," dedi kabaca. "Çok benzersiz bir hikaye değil. Humvee'miz bir mayına çarptı. Tareti yönetiyordum ve araçtan fırladım. Mayın yoldaki bir sırt çantasının içindeydi. Sürücüyü uyarmak için çok geç gördüm."

Adamın göğsündeki ve sırtını boydan boya kesen yara izlerini düşündü. Bu yara izlerinden biri yuvarlaktı.

Adamın bahsettiği bar kavgasında yerin burası olabileceğini düşündü. Göğsündeki diğer izler düzensiz bir şekilde dağılmıştı.

Şarapnel, diye düşünmüştü sevişmeden önce parmaklarıyla izlerini sürdüğünde. Sırtındaki yara izi yanık gibi görünüyordu.

Oh, Phin.

"Arkadaşlarına ne oldu?"

"Çoğu gerçekten arkadaş değildi. İş arkadaşıydı. Birçoğunun arkadaş olacak kadar yakınlaşmasına izin vermedim. Yine de..." Bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı, eli tekrar köpeğe uzandı. SodaPop onun dokunuşuna doğru eğildi ve elini yaladı.

Cora hem onu daha iyi hissettirmek hem de kendine yapacak bir şeyler vermek için masaja devam etti. Bu hikâyenin benzersiz olmasa da dinlemesi zor olacakmış gibi bir his vardı içinde.

"Onlar..." Sesi kesildi ve boğazını temizledi. "Paramparça oldular. Ben şanslıydım. Atılmak hayatımı kurtardı."

Omuz masajına devam etmeden önce yanık izini hafifçe takip etti. "Ama?"

"Ama etrafım... onlar tarafından sarılmıştı."

Cora onun gördüklerini hayal ederek sertçe yutkundu. "Başka hayatta kalan var mı?"

"Hayır." Kelimeyi boğuk bir şekilde söyledi.

"Ölüler arasında yakınlaşmanıza izin verdiğiniz arkadaşlarınız var mıydı?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Evet. Yaralıydı ama ölmemişti. Sürünerek yanına gittim ve kanaması vardı. Ona yardım etmeye çalıştım. Kanamayı durdurmaya çalıştım. İşe yaramadı."

"Adı neydi?"

"Jamie. Jamie Darnell. Yirmi altı yaşındaydı. Bir karısı ve bir kızı vardı. Dayton'lıydı, bu yüzden Ohio hakkında konuşurduk. Spor, dondurma ve Cincinnati biberi."

"Kakao ve spagetti eriştesi," diye mırıldandı Cora.

"Kütüphane ıvır zıvırı mı?" diye sordu.

"Evet. Sosun içinde kakao, spagetti üzerinde servis edilir. Hep denemek istemişimdir."

"Belki bir gün..." Sustu.

Belki bir gün onunla Ohio'ya gider ve acı biberin tadına bakardı. Adamın söylemeyi planladığı şeyin bu olduğunu umuyordu ama onu zorlamayacaktı.

"Belki," dedi ve eğilip sırtındaki yara izinin üzerine bir öpücük kondurdu.

Ürperdi. "Onları hâlâ görüyorum. Kan ve kemik. Eller ve ayaklar. Kollar ve bacaklar. Her yerde."

Elleri masaja devam etmeden önce bir an duraksadı. "Sanırım öyle. Kolay unutulacak bir şey değil. Sonrasında hastaneye gitmek zorunda kaldınız mı?"

"Evet. O da berbattı. Hastanelerden nefret ediyorum."

"Ben de öyle. John Robert ile çok zaman geçirdim. Hayatta kaldığınız için kendinizi suçlu hissettiniz mi?" Başını salladı, yüz ifadesi perişandı.

Şakağına bir öpücük kondurdu, elleri hâlâ omuzlarında çalışıyordu ama artık daha hafifti. Bu noktada sadece ten tene teması sürdürüyordu.

"Ben de öyle. Aynı şey değildi elbette ama John Robert benim küçük kardeşimdi. Hastalanmaması gerekiyordu ve eğer hastalanırsa onu iyileştirebilmem gerekiyordu. Bunların hiçbiri olması gerektiği gibi olmadı."

"Berbat," diye mırıldandı Phin.

"Gerçekten öyle." Tekrar boynuna, sonra da kafatasına doğru ilerledi.

Tekrar ürperdi, bu sefer zevkle. "İyi hissettiriyor. Teşekkür ederim."

" ederim. Başka bir soru sorabilir miyim?" "Altı hafta önce ne oldu?"

"Evet. Ama bana söylemek istemiyorsan, söylemek zorunda ."
Ağzı gerildi. "Val ve Kaj'a yardım ediyordum, kendisi onun erkek arkadaşı."

"Savcı." Cora onların durumu hakkında bir şeyler okumuştı. Kaj'ın oğlu fidyeciler tarafından hedef alınmıştı. Val çocuğun korumalığını yapıyordu ve kötü adamları yakalamak için yardıma ihtiyacı vardı. "Sonunda sen de oradaydın."

"Öyleydim. Bir şey vardı..." Boğazını temizledi. "Bazı kalıntılar gördüm. Tıpkı benim ekibime benziyordu. Kollar ve bacaklar. Eller ve ayaklar. Çok kan vardı."

Cora onun için ağlamak isterken sesini gerçekçi tuttu. "O zaman altı hafta önceki spiraliniz mantıklı geliyor."

Phin'in parmakları SodaPop'un paltosunu okşamaya ara verdi. "Yine de bu durumu düzeltmiyor."

"Kimseye zarar verdin mi, Phin?"

"Hayır."

"Birine yardım ettin mi?"

"Evet."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

O kadar uzun süre cevap vermedi ki, kadın cevap vermeyeceğini düşündü. Sonra içini çekti. "Tabii. Vur bana."

Sesindeki yorgunluk yanağını onunkine yaslamasına neden oldu. Kollarını onun geniş omuzlarına doladı ve ona sarıldı. Garip bir pozisyondu ama adam onun kucağında eriyor gibiydi.

"Bence sen Tanrı değilsin."

Gözleri açıldı ve onun bakışlarıyla buluşmak için yer değiştirdi. "Ne?"

"John Robert öldüğünde Tandy bana böyle söylemişti. Kendime çok kızmıştım. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Tandy sonunda soğukkanlılığını kaybetti ve bana Tanrı olmadığımı söyledi. Evrene hükmedemedim. Senin yanına bile yaklaşamaz,

ama sen de Tanrı değilsin, Phin. Ekibini öldüren patlamaya sen sebep olmadın. Aklına gelen görüntüleri kontrol edemezsin. Onları gördün. Korkunçtu. Bu herkesin kabus görmesine neden olur ve sende zaten anksiyete ve depresyon vardı. Spiral olman normal bir sonuç gibi görünüyor. Tanrı olsaydım, bunların hiçbirini yaşamamanızı sağlardım ama ne yazık ki ben de Tanrı değilim. Gerçek şu ki, bunlar oldu. Zamanda geriye gidip bunu unutturamazsınız."

"Bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Geri dönüp kardeşimi düzeltememekten nefret ediyorum. Yirmi üç yıl öncesine gidip babama o son işe gitmemesi için yalvaramıyorum. O zaman John Robert'a donör olmak için etrafta olabilirdi. Ama zamanda geriye gidemeyiz."

"Berbat," diye mırıldandı yine.

"Öyle. Ama şimdi ayrıntıları bildiğim için seninle daha da gurur duyuyorum. Hayatını yeniden toparlıyorsun. Sana değer veren iş arkadaşlarıyla iyi yaptığın bir işin var. Evine, ailenin yanına dönmeyi ve bunu düzeltmeyi planlıyorsun. Kontrol edebildiğiniz şeyleri düzeltiyorsunuz. O sokağı paylaştığınız gazilere yardım etmeyi bile düşündünüz."

Kaşlarını çattı. "Beni nasıl daha iyi hissettiriyorsun? Çok büyük bir sorun olduğumu düşünüyor olmalısın ama şu anda ben bile kendimden bu kadar nefret etmiyorum."

Bu onu memnun etti. "Güzel."

Elini uzatıp dudaklarına götürdü. "Teşekkür ederim, Cora Jane."

" ederim, Phineas Butler."

Yüzünü buruşturdu. "Bana böyle hitap etmen kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor."

Omuz silkti. "Çok kötü," dedi hafifçe. "Joy göbek adını ağzından kaçırdı ve ben bunun peşini bırakamam."

Sırt üstü dönüp oturdu ve onu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kucağına aldı. Bu onu bayıltmaya yetmişti.

Onun çenesini öptü. "Sence tekrar uyuyabilir misin?"

"Hayır, ama yapmalısın." Onu yanındaki yatağa yerleştirdi ve başını göğsüne yaslayabilmek için bornozunun kemerini çözdü.

Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi, adam zevkle mırıldandığında memnun oldu. "Eğer uyuyamıyorsan, aklıma gelen bir fikri dinler misin?"

"Uh-oh. Bu hoşuma gidecek bir fikir mi yoksa seni bu odaya kilitleyip dışarı çıkmaya izin vermeme neden olacak bir fikir mi?"

"Bence hoşuna gidecek. Ama istersen daha sonra beni buraya kilitleyebilirsin. Benimle kilitli olduğun sürece."

Güldü. "Senden hoşlanıyorum, Cora Jane." "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Senin fikrin ne?"

"Sen bana o sokaktaki veterinerlerden, yeni bir başlangıç yapmanın onlar için ne kadar zor olduğundan bahsettikten sonra aklıma geldi."

Yüzünü incelemek için başını kaldırdı. "Evet? Ve?" "Ve..."

Bu büyük eve sahibim ve onu elimde tutmak yanlış geliyor. kendim için."

Kaşları kalktı, gözleri ilgiyle parladı. "Ve?"

"Evi yardıma ihtiyacı olan veterinerlere açmayı düşündüm. Bir rehabilitasyon merkezi gibi. Bir meslek öğrenirken kalabilecekleri bir yer."

Phin'in ağzı açılıp kapandı, gözleri parlamaya başladı. "Vay canına. Beklediğim bu değildi."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet. Bence öyle. Daha da önemlisi, seni iyi bir insan yapıyor. Bunu zaten biliyordum ama... Tanrım, Cora. Olasılıklar."

Ona gülümsedi. "Biliyorum. O kolyeyi satar ve başlamak için yeterli paraya sahip olurum diye düşündüm. Bu tür şeyler için hibeler de var. Kütüphane müşterilerinin onları bulmasına yardım ettim."

"Eğer varlarsa, onları bulacaksın. Ve bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin. Sana yardım etmek isterim."

"Tabii ki. Bunu yapmadan önce bile yapacağını düşünmüştüm... bilirsin. Bunu yapmadan önce."

Gülümsemesi yavaş ve kirliydi. "Yatağı ateşe vermek mi?"

"Elinde benzin bidonu olan bir haydut olacağına sen ol daha iyi," dedi.
alaycı bir şekilde.

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Düz düştü. Sanırım çok erken."

Dudakları seğirdi. "Sorun değil. Daha iyi bir şey düşünmek için zamanın var. Çok zamanın var." Başını onu öpecek kadar kaldırdı. "Şimdi uyumak zorundayım yoksa sabah herkese kötü davranacağım. Biraz daha uyumaya çalışır mısın?"

"Deneyeceğim." Onu kollarıyla sarabilmek için yatağın üzerinde kaydı. "Uyu, Cora Jane. Babanla ilgili tüm bu karmaşayı ve sonra burayı onarabilir ve birçok insana yardım edebiliriz."

Mobile, Alabama

16 ARALIK CUMA, SABAH 6:05

SAGE'NİN ANNESİ ÖN KAPIYI ÇALDIĞINDA CEVAP

VERMEDİ, ama arabası buradaydı, bu yüzden onun Eve. On sekiz yaşından beri buraya gelmemiştir. Alan için çalışması konusunda kavga ettiklerinde. Sage'in taşınmasını istemiştir. Onun yanına taşınmasını.

Sage onu neden büyükbabasından ayırmaya çalıştığını bilmiyordu. Hiç sormamıştı. Sadece ondan kaçmıştı. Yıllarca. O zamanlar Alan'la mutluydu. İşe yarıyordu. Değerliydi.

Ya da öyle düşünmüştü.

Ama o haklıydı. Alan için çalışmak hayatında yaptığı en kötü şeydi.

Sage dün gece rüyasında Sanjay ve yaşlı kütüphaneciyi görmüştü. Titreyerek uyanmış, tekrar uyuyamamıştı. Giyinmiş ve Mobile'a doğru yola çıkmıştı.

Belki de annesinde ihtiyacı olan cevaplardan bazıları vardı. Babasıyla yirmi üç yıl önce boşanmış olmaları bir tesadüf değildi. Bundan emindi.

Sage sadece Alan'ın annesinden nefret ettiğini ve bu duygunun karşılıklı olduğunu biliyordu. Lisa Tupper aralarındaki husumetin kaynağını hiçbir zaman açıklamamıştı ama bu çok derindi.

Belli belirsiz çalan müziği duyunca sesi takip etti ve evin etrafından dolaşarak perdeli verandaya doğru yürüdü. Kadın ısıtılmalı havuzdaydı, hızlı ve düzgün kulaçlarla suyu yarararak ilerliyordu. Perdeli kapıdan içeri girerek verandadaki masaya oturdu ve kız su yüzüne çıkana kadar bekledi.

İrkildi, nefesi kesildi. "Sage. Burada ne işin var?" "Seni ziyarete geldim anne. Bu bir suç mu?"

Sudan çıktı, kurulanmak için bir havlu aldı ve yanındaki koltuğa oturup telefonundan gelen müziği kapattı. "Suç değil ama kesinlikle beklenmedik bir şey. Hasta mısınız?"

"Hayır. Öyle bir şey değil. Bazı sorularım var ve umarım sizin de cevaplarınız vardır."

"Ne istersen sor evlat. Cevap verebilirim, ."

Tekrar Ashley'i, yanağındaki kendisinininkine çok benzeyen gamzeyi düşündü. O kimdi ve neden Merrydale, Louisiana'da yaşıyordu?

Ama ağzından çıkan şey "Neden velayet için büyükbabamla kavga etmedin?" oldu.

İrkildi, şaşırmıştı. "Ah. Şey." Kahve fincanını yeniden doldurdu, açıkça oyalanıyordu. Sonunda iç çekti. "Anlatması zor bir hikâye. Konuya yaklaşmaya çalıştığımda da sözümü kestir. Konuşmayalı yedi yıl oldu. Beni hayatında istemediğini düşündüm."

O zamanlar bu doğrudu. Alan hakkında tartışmışlardı. Büyükbabasının tehlikeli olduğunu söylemişti ve o da alay ederek ona yalancı demişti. Sonra da onu terk etmişti.

Bunun bir hata olduğu açıktı. "Yani sebebi büyükbabam mı?"

"Evet. Büyükbaban beni tehdit etti," dedi kel bir sesle. "Eğer velayet için savaşırsam beni 'gömeceğini' söyledi. Bunun abartılı olup olmadığından emin değildim. Elinde başka erkeklerle çekilmiş fotoğraflarım olduğunu söyledi." Bakışları keskindi. "O yaptı

Hayır, Sage. Evliliğimiz boyunca babana tamamen sadık kaldım. Ama Alan'ın elindeki fotoğraflar gerçek gibiydi. Bana bile. Uzaklara gitmemi ve tüm ebeveynlik haklarımdan feragat etmemi istedi. Bunu yapamazdım. Ben de onunla pazarlık yaptım. Seninle birkaç hafta sonu, birkaç Noel geçirdim. Ta ki sen beni görmek istemediğine karar verecek yaşa gelene kadar."

Yine kaşlarını çatı. "Onunla pazarlık mı yaptın? Nasıl?"

"Ortaya çıkmasını istemediği bir şey biliyordum. Onu ifşa etmekle tehdit ettim. Tam velayet istedim ama bunun olmayacağını biliyordum. O zaten çok güçlüydü ve benden çok daha fazla parası vardı. Avukatları köpekbalığı gibiydi." İç çekti. "Bu yüzden alacağımı aldığım için minnettarım."

Sage büyükbabasının istediğini elde etmek için her şeyi yapabileceğini biliyordu ama Alan annesini gömmekle mi tehdit etmişti? Şimdi bildiklerini, Alan'ın Medford Hughes'u öldürdüğünü bildiğine göre, belki de Lisa gerçekçi davranıyordu.

"Lütfen bana ne olduğunu anlatır mısın? Bilmem gerek."

"Neden?" diye sordu, korktuğu her halinden belliydi.

Sage telefonunu çıkardı ve büyükbabasının kasasında bulduktan sonra çektiği Ashley'in mezuniyet fotoğrafını buldu. "Kim bu kız?"

Lisa'nın gözleri büyüdü. "Bilmiyorum. Onu nereden tanıyorsun?"

"Bana benziyor."

Lisa başını salladı. "Öyle. Bu resmi nereden buldun?"

"Büyükbabamın eşyaları arasında buldum. O yaptı.

bir şey. Kötü bir şey."

"Tehlikede misin, Sage?"

"Şu değil." Bu bir yalandı ve o da biliyordu ki o.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da öyle düşünüyordu. "İspanya'da arkadaşlarım var. Ya da Singapur veya Avustralya'da. Saklanmak için o yerlerden herhangi birine gidebilirsin. Alan seni bulamaz."

"Buna minnettarım." Telefonunu kaldırdı. Ashley'nin kim olduğunu bilmiyorsa, bu konuya farklı bir açıdan yaklaşması gerekecekti. "Yirmi üç yıl önce benimle görüşmek için pazarlık yaptığında ne biliyordun?"

Lisa içini çekti. "Babanın küçük bir kız kardeşi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sage yavaşça başını salladı. "Doğru. Jenny Teyze. Bir erkek kardeş daha var, Walton Amca."

"de gerçekten tanımıyorsun."

"Walton Amca hiçbir zaman bize yakın bir yerde görev yapmıyor ve Jenny Teyze de akıl hastanesinde."

"On beş yaşındayken hamile kaldı," dedi annesi, sanki bu sözleri söylemek bile acı vericiymiş gibi.

"Ah," dedi Sage sessizce, birkaç parça yerine oturmuştu. "Bu büyükbabam için iyi olmazdı."

"Hayır, . Bu onun itibarını mahvederdi. Kariyerini."

"Bağış toplama yeteneği," diye alaycı bir şekilde ekledi Sage. "Bunu bilmenden nefret ediyorum. Doğru olmasından nefret ediyorum." "Jenny Teyze'ye ne oldu?"

"Onu gönderdi."

"Akıl sağlığı hastanesine mi yoksa bekar anneler için bir eve mi?"

Lisa başını salladı. "İkisi de değil. Birinin gerçek eviydi. Sanırım ona iyilik borcu olan birinin."

"Ne oldu?"

Annesi birdenbire o geldiğinde olduğundan yirmi yaş daha yaşlı göründü. "Adresi buldum. Alan cüzdanındaki bir kâğıt parçasına yazmıştı."

"Cüzdanını mı karıştırdın?"

"Kesinlikle sevdim. Jenny'yi severdim. Tatlı bir kızdı ve ailesine ihtiyacı vardı. Gönderilmeden önce bana hamile olduğunu söylemişti ve ben de babasının kim olduğunu bilip bilmediğini sormuştum. O... çenesini kapattı. Bunun önemli olmadığını, bebeğinin babasını hayatında istemediğini söyledi."

"Büyükbabam onun hamile olduğunu nasıl öğrendi?"

"Bunu anlamak zor değildi. Büyükanne ve büyükbabana tek kelime etmedim çünkü etmeyeceğime söz vermiştim ve Jenny bana güveniyordu. Ama her sabah kusuyordu. Annesi ona hamilelik testi yaptırdı. Ertesi gün Jenny gönderildi."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu, cevabı zaten biliyordu.

"Yirmi üç yıl önce."

Sage, Ashley Caulfield hakkındaki şüpheleri doğrulandığı için sevineceğini sanıyordu ama hissettiği tek şey dehşet oldu. "Onu ziyaret ettiniz mi? Cüzdanda bulduğunuz adreste mi?"

"Ben yaptım. Jenny hala bir çocuktuk. Sefil, yalnız, üzgün ve travma geçirmişti. Ona açık açık tecavüze uğrayıp uğramadığını sordum ve o da başını salladı. Ben... hastaydım. Sadece hastaydım."

"Sana bunu kimin yaptığını hiç söylemedi mi?"

"Hayır, asla. Ona kürtaj olmasına yardım edeceğimi söyledim. Ağlamaya başladı. Bebeği istiyordu. Onu sevecek birini istiyordu ve bu benim kalbimi kırdı. Kendisi daha çocuktuk ve ailesi onu bir hiçmiş gibi uzaklara göndermişti. Sadece bir utanç kaynağı, başarılarının önünde bir engeldi."

"Peki sonra?"

"Sonra ev sahibi odasına daldı ve konuşmamıza kulak misafiri olduğunu söyledi. Mahremiyetimizin olmayacağını bilmeliydim ama Jenny'nin perişan hali beni çok şaşırttı. Kadın beni evden kovdu ve eve döndüğümde baban da

ve büyükbabam beni bekliyordu. Evliliğim sona ermişti."

"Babam seni bu yüzden mi boşadı?"

"Evet. O ve büyükbabam bana çok kızgındı. Jenny'yi ziyaret ettiğim için, ona kürtaj önerdiğim için. Alan'ın tepkisine şaşırmadım ama babanunki beni şaşkına çevirdi. Ondan sonra hissizleştim. Kız kardeşine yardım etmeye çalıştığım için beni bir kenara mı atacaktı? O bu şekilde görmedi. Özellikle Alan bu şekilde görmedi."

"Yani onunla pazarlık yaptın. Jenny'nin hamileliğini tüm dünyaya anlatacağını söyledin."

"Aldım. Beni nakit parayla satın almaya çalıştı ama boşanma avukatım babanın parasının yarısını zaten alacağımı söyledi. Orada iyi olacağımı biliyordum. Senin için onunla pazarlık yaptım."

O kadar sert bir şekilde "sen" dedi ki Sage annesini yıllar önceki haliyle görebildi. "Teşekkür ederim."

Gözleri parladı. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim ama dediğim gibi Alan hazırlıklı geldi. Eğer o sahte fotoğraflarımı mahkemeye götürseydi, seni tamamen kaybederdim."

"Piçin teki," diye mırıldandı Sage. Alan yıllardır onu kendi işlerini ilerletmek için kullanıyordu. Ama büyükbabasının ailesine karşı ne kadar acımasız olabileceğini fark etmemiştir. "Beni istemediğini söyledi."

"Asla doğru değil," dedi sıcak ve kesin bir ifadeyle. "Asla."

Ona hüznle gülümsedi. "Sana inanıyorum anne. Onun manipölasyonlarını ilk elden gördüm. Son zamanlarda daha da kötüleştiğini sanıyordum, ama görünen o ki uzun zamandır piçin tekiymiş. Keşke on sekiz yaşına geldiğimde seni dinleseymeydim."

"Sana ne yaptı?" diye sordu, her kelimesi öfkeyle doluydu.

"Hiçbir şey." Sage kendi başına yeterince şey yapmıştı ve utanç duyuyordu. Bu, hissetmeye alışık olduğu bir duygu değildi. "Bebeğe ne oldu?"

Lisa kaşlarını kaldırdı, yüzündeki inatçı ifade kendisinden sır saklamasına izin vermeyeceğini gösteriyordu. "Ölü doğmuştu. Ya da Alan öyle söyledi. Görünüşe göre yalan söylemiş." Sage'in telefonunu işaret etti. "Kim o?"

"Adı Ashley Caulfield ve yirmi üç yaşında."

Lisa'nın ifadesi karardı, yanakları gizlenemeyen bir öfkeyle kızardı. "Jenny'ye ölü doğmuş bir çocuğu olduğunu söyledi. Bunu karısına söylemiş. Ne tür bir adam bunu yapar?"

Bencil, zalim bir piç. "Kızının bebek için onunla kavga etmesini istemedi," diye mırıldandı Sage. "Bu yüzden öldüğünü söyledi. Ama bu tek başına onu akıl hastanesine göndermesi için yeterli görünmüyor. Bunca yıl boyunca değil."

"Ben şahsen bunun ölü doğumdan çok tecavüz olduğunu düşünüyorum ama eminim ikisi de iç içe geçmişti. Ayrıca Jenny hiç istikrarlı değildi. Ruh halinde dalgalanmalar ve depresyon vardı. O zamanlar bunun ne olduğunu bilmiyordum. Sadece normal ergenlik sorunları olduğunu düşünmüştüm."

"Ne zamandır psikiyatri merkezinde?"

"Doğumdan kısa bir süre sonra, yani yirmi üç yıl. Büyükbaban bazı haplar aldıktan sonra onu hastaneye yatırdı. Oldukça fazla hap. Bir süre komada kaldı ve uyandığında pek iyi değildi. Daha donuk, o zaman onu böyle düşünmüştüm. Her zaman depresyondaydı ama o noktada evde kimse yok gibiydi, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Gözleri ölü gibiydi. Onu son gördüğümde o kadar uyuşmuştu ki beni tanıımıyordu bile."

"Onu akıl hastanesinde görmeye mi gittin?"

"Birkaç kez gittim. Ta ki resepsiyon ziyaretçi kabul etmeyenler listesine alındığımı söyleyene kadar, bu beni çok kızdırdı. O zamana kadar yapabileceğim bir şey yoktu. Beni tanıımıyordu bile. Büyükbaban da seninle olan ziyaret hakkımı iptal ettirmek için dava açtı. Jenny'nin nerede olduğunu basına söylemekle tehdit ettim. Kendini beğenmiş bir şekilde bana çoktan bir açıklama yaptığını, Jenny'nin uyuşturucu denediğini ve şu anda yürüyen bir sebze olduğunu söyledi. Onun sözleri, benim değil. Bunu ailelere çocuklarını uyuşturucudan uzak tutmaları için ateşli bir çağrı olarak kullanmıştı. Kızının intihar girişimine kaynak yaratıyordu. Ona kızının tecavüze uğradığını bildiğimi söyledim ve bu tepki çekti."

Sage hareketsiz kaldı. "O ne yaptı?"

"Bana o kadar sert vurdu ki yere düştüm. Odadan çıkmak zorunda kaldı çünkü bana tekrar vuracakmış gibi görünüyordu. Büyükannen geldi, kalkmama yardım etti. Bana onu bu kadar sinirlendirmemem gerektiğini, sinirlendiğinde iyi biri olmadığını söyledi."

Sage'in ağzı açık kaldı. "Ona da mı vurdu?"

"Bilmiyorum. Buna dair bir kanıt görmemiştim ama o görmüş gibi görünüyordu. Büyükannen sadece bana vurduğu için şanslı hissetmem gerektiğini söyledi. Babana yaptığım onca hileden sonra daha kötüsünü hak etmişim. Resimleri gördüğünü ve benim bir fahişe olduğumu söyledi. Ben... kırıldım. Ona her şeyi anlattım, Jenny'yi görmeye gittiğimi, tecavüze uğradığını söylediğini. Kocasının o sahte fotoğraflarla beni nasıl tehdit ettiğini. Her şeyi. Aldatma konusunda bana inanmasa bile en azından kızına yardım edeceğini umuyordum ama öyle olmadı. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum."

"Bir araba kazası geçirdi ve öldü."

Lisa'nın kıkırdaması neşesizdi. "Herkes böyle söylediler. Yine itibarını korumak zorundaydı. Senin

büyükannem kendini öldürdü. Baban bunun için de beni suçladı. Alan ona aileden intikam almak için Jenny'yi taciz etmeye devam ettiğini söylemişti. Büyükannenin Jenny'nin ölü doğumu, intihara teşebbüsü ve akıl hastanesine yatırılması nedeniyle çok üzgün olduğunu ve devam edemeyeceğini söyledi. Bu yüzden kendini başından vurmuş. Alan babanı aradı ve birlikte olayı örtbas ettiler. Cesedini arabasına koyup hurdaya çevirdiler. Ateşe verdiler. Kafasındaki kurşun deliğini görmezden gelmesi için bir adli tabibe rüşvet verdiler. Baban bir gece ziyaretlerimden sonra seni almaya geldiğinde sarhoştı ve bana her şeyi anlattı. Ama elimde sağlam bir kanıt yoktu. , senin tam velayetini almak için dava açardım."

Sage irkildi, Medford Hughes'u ve silahı düşündü. öldürüldükten sonra elinde bulundu. Büyükannesinin gerçekten intihar edip etmediğini ya da Alan'ın onu Jenny'nin tecavüzünü bildiği için mi öldürdüğünü merak etti.

Ve hâlâ Cora Winslow'un olaya dahil olup olmadığı sorusu vardı. Ve büyükbabasıyla New Orleans'ta yapacağı uğursuz toplantı. Sage'in geri dönmesi gerekiyordu.

"Gitmem gerek anne. Alan'la bir toplantım var."

"Seni İspanya'ya gönderme teklifim hâlâ geçerli."

"Ya da Singapur veya Avustralya." Sözlerinin kulağa hafif gelmesini istemişti ama fazla ciddi çıkmıştı. "Teşekkür ederim. Seni yakında arayacağım."

The Garden District, New Orleans, Louisiana

16 ARALIK CUMA, SAAT 9:00

Cora gerindi, her yeri ağrıyordu. Haklıydı. Phin yatakta ne yaptığını kesinlikle biliyordu.

Ama kâbustan sonra onun yatağında kalmamıştı. Uyumuştı, ama sadece uyukluyordu. Her uyandığında, yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu, ayaklarının dibinde SodaPop vardı.

Şimdi gitmişti, kullandığı battaniye sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmıştı. Onunla birlikte uyanabilmeyi diledi ama anlayışla karşıladı.

Tandy'den bir mesaj görmeyi umarak telefonunu kontrol etti, ancak hiçbir şey olmadığında şaşırmadı. Tandy'nin öfkesi için özür dilemesini beklemiyordu. Cora arkadaşının ne hissettiğini biliyordu.

Patrick Cora için de bir baba gibiydi ve Cora hâlâ onun babasını öldürebileceğine ya da çocuklarına zarar verebileceğine inanmıyordu. Derinlerde bir yerde değil.

Ancak şüphelerin doğru olduğuna işaret eden çok sayıda olgu vardı.

Uyandığı o hoş vızıltı gitmişti.
Lanet olsun.

Bildirimlerini gözden geçirdi. Dün gece geç saatlerde, tam da kolyeyi buldukları sırada Harry'den gelen bir aramayı kaçırmıştı ve ondan sonra telefonuyla ilgilenmemişti. Kahvaltıdan sonra onu tekrar arayacaktı.

Ayrıca bölge kütüphanelerinin başkanından Minnie'nin kaybı için başsağlığı dileyen bir e-posta aldı.

Cora şu anda eski patronunu düşünmek istemiyordu. Minnie'nin hiç acı hissetmediğini umuyordu.

Gözyaşlarını kırptıştırarak uzaklaştırdı, başka bir şey düşünmeye kararlıydı. Üretken bir şey. Kendini meşgul edecek bir şey.

Phin haklıydı. Kendini meşgul tutmanın faydası oldu.

Phin'i düşündü ve göğsündeki gerginliğin bir kısmı hafifleyerek yeniden nefes almasını mümkün kıldı. Bütün bu fiyaskonun getirdiği iyi şeylerden biri de oydu.

Phin ve birlikte geldiği tüm insanlar-Burke ve Molly, Antoine ve Val. Stone ve Delores.

O zaman meşgul ol. Bir tarayıcı penceresi açtı ve evsiz gaziler için bir grup evinin nasıl kurulacağını yazdı. Gözleri gaziler için nasıl geçici barınma sağlanacağını açıklayan bir bağlantıya takıldı.

Bu tam olarak bilmesi gereken şeydi. Bir numara: Bir mülk seçin. Kontrol et. İki numara: izinler ve ruhsatlar.

Bu, evrak işleri aşamasıydı. İzinleri takip etmek kesinlikle kendini meşgul etmenin bir yolu olacaktı.

Kahve kokusu dikkatini çekti ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Bu web sitesini yer imlerine ekleyecek ve tavan arasını araştırmakla Burke'ün o gün için planladığı diğer şeyler arasında üzerinde çalışacaktı.

Phin'i ocağın başında yumurta kızartırken buldu. SodaPop bir kenarda oturmuş, Phin'in çalışmasını izliyordu. Cora yavruyu suçlayamazdı. O da Phin'i çalışırken izlemeyi seviyordu.

Molly mutfak masasında oturmuş, telefonuna bakıyordu. Blue mutfak kapısının yanındaki yatağında uzanıyordu. Evde yeniden insanların olması güzeldi.

"Günaydın," dedi Molly, ona hızlıca yukarı aşağı bir değerlendirme yaparak. "Dinlenmiş görünüyorsun."

Cora, Molly'nin sözleri çift anlamlı bir şekilde söylememiş olmasına rağmen yanaklarının ısındığını hissetti. Elbette biliyordu. Evde tetikte bekleyen korumalar varken Phin'le faaliyetlerini gizli tutmalarını ummak çok fazlaydı.

Cora doğruca kahve fincanının yanına gitti ve omzunu Phin'in pazularına çarptı. "Kahvaltı hazırladığın için teşekkürler."

Gülümsemesi kolaydı. "Dün pişirdiğin yemeğin eline su dökemez ama yine de yemek işte."

Cep telefonu gelen bir aramayla çaldığında ona gülümsüyordu. Ekranını kontrol etti ve hareketsiz kaldı. "Ben Harry."

Phin kaşlarını çattı. "Ne istiyor?"

"Cevap vermezsem bilemeyeceğim."

Molly masaya vurdu. "Hoparlörü aç. Sessiz olacağız."

Cora itaat etti, yumurtaları ocaktan indirmiş olan Phin'in yanına oturdu. "Günaydın Harry," diye cevap verdi.

"Cora, sesini duyduğuma çok sevindim. Çok endişelendim."

Phin kaşlarını çattı. "Seni daha önce kontrol edecek kadar değil," diye mırıldandı.

"Ben iyiyim, Harry. Bunu sana Salı günü söylemiştim. Yine de tepemde dolaşacağını tahmin ettiğimi söylemeliyim." Geri aramamıştı ve bu tuhaftı.

"Shreveport'a gitmek zorunda kaldım. Kız kardeşim düştü ve ben de dün gece geç saatlerde eve geldim."

"Henrietta iyi mi?" Cora sordu.

"Olacak. Ayak bileği kırık. Onu evime getirdim ve dinleniyor. Daha önce aramadığım için özür dilerim. Dün gece sizi kontrol etmek için eve giderken evinizin önünden . Evinizde park etmiş birkaç araba ve tavan arasında yanan ışıklar fark ettim. Sizi aradım ama cevap vermediniz, ben de Salı günü konuştuğumuz dedektifi aradım ve o da endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Ama kötü bir hisle uyandım. Neler oluyor, Cora? Sen iyi misin? 911'i aramamı istersen 'pralines' de."

Molly sırttı.

Phin gözlerini devirdi.

Cora sadece gülümsedi. "Ben iyiyim, Harry. Babama ne olduğunu bulmama yardım etmesi için bir özel dedektiflik şirketi tuttum."

"Salı sabahı ziyaret ettiğiniz özel dedektiflik şirketi mi?"

"Aynen öyle. Onlar iyi insanlar, Harry."

"Neden tavan arasındaydın?" Harry şüpheli bir sesle ısrar etti.

Molly tabletini . Ona gelmesini yazmıştı. Bir saat sonra.

Cora başını salladı. "Bu uzun bir hikaye. Bu sabah gelebilir misin? Bir saat içinde diyelim mi? Sana her şeyi anlatırım."

"Artık hayır diyemeyecek kadar meraklıyım," diye homurdandı Harry. "Bir saat içinde orada ."

"Henrietta'nın yanında kalacak biri var mı?" Cora sordu.

"Komşum burada."

Cora sırttı. "Bayan Barbara?"

Harry boğazını temizledi. "Evet, Cora. Bayan Barbara geldi. Bizim için kahvaltı hazırlamış."

"Ya dün yemek?" Cora alay etti. "Cora Jane."

"Peki, mi?"

Harry içini çekti. "Evet. O yaptı. Şimdi mutlu musun?"

Cora sırttı. "Seni sinsi köpek, Harry." Bu adam hiçbir şeyden suçlu değildi. Bundan emindi.

"Evet, pekala. Bir saat içinde görüşürüz, Cora Jane."

Telefonu kapattı ve Molly'ye baktı. "Burke ve Antoine geliyorlar sanırım?"

"Hayır. Burke, Damper Binası'nın etrafındaki dükkânları kontrol etmek ve eskiden orada kimlerin olduğunu görmek için Houma'ya gidiyor. Antoine ofise döndü. Harry ile konuşmamızı kaydetmemizi söyledi, böylece daha sonra duyabilecekmiş."

Cora kulaklıklarıyla çalışan Antoine'ı düşündü. Joy'un vurulduğu Salı günü olduğu gibi kulaklıkları takarken uyuyakalmıştı.

"Orada güvende mi?"

Molly başıyla onayladı. "Lucien bir işten döndü. Henüz tanışmadığınız diğer adamlarımızdan biri, yani Antoine tamamen yalnız olmayacak."

Phin kahvaltı tabaklarını önlerine koydu. "Bayan Barbara kim?"

"Harry'nin komşusu. En azından ben üniversitedeyken kur dansı yapıyorlardı."

"Annen öldükten sonra," dedi Phin.

Onun ne demek istediğini anlayan Cora, kahvaltısına gömülürken başını salladı. "Birkaç yıl sonra, evet. Sanırım hayatına devam etti. Buna sevindim. Sonsuza dek annemin hasretini çekmemeliydi. Annemin babam için yaptığı gibi değil."

"Tavan arasından annenin eşyalarının olduğu kutuyu getirdim. Babandan gelen ve sakladığı hediyeleri. Onları oturma odasındaki biblo raflarından birine koymak isteyebileceğini düşündüm, artık seni öylece terk etmediğini biliyorsun."

Ne tatlı bir adam. "Ona hala kızgınım ama sanırım sonsuza kadar kızgın kalmayacağım. Olmadığım zaman, onları bakabileceğim ve ailemi hatırlayabileceğim bir yere asacağım."

Phin diğer mutfak sandalyelerinden birinin üzerindeki kutuyu işaret etti. "Benden aşağıya getirmemi istediğin fotoğraf albümlerinin olduğu kutu."

Cora eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu ve yüzü kızarınca gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"İkiniz beni hasta ediyorsunuz," diye homurdandı Molly, ama o da gülümsüyordu. "Bana bulduğunuz incilerden bahsedin."

"Burke dün gece onları yanına aldı," dedi Cora. "Benim kasam olmadığı ve insanlar sürekli zorla girdiği için onları evindeki kasaya koydu."

Phin savunmacı bir tavırla, "Vincent Ray'in içeri girmesine izin verdik," dedi.

Cora onun elini okşadı. "Biliyorum. Ama kasam yok ve eğer hepimiz evi gözetimsiz bırakırsak, birileri

içeri girmesine izin vermek istemiyoruz."

"İyi, iyi, her neyse," dedi Molly. "Peki ya inciler?"

"Bunlar inci," dedi Phin omuz silkerek. "Güzel olanlar."

Cora güldü. "Bunlar pırlanta ve zümrüt tokalı beş ipli bir kolyeye yerleştirilmiş doğal Güney Denizi incileri ve yüz yıldan daha eski. Onlara değer biçtiyeceğim ve o zaman daha fazlasını öğreneceğim."

Molly boş tabağını bir kenara iterek, "Görünüşe göre incilerinden anlıyorsun," dedi. "Ama onları her zaman taktığın için senin de bildiğini düşündüm."

Cora parmağını taktığı incilerin üzerinde gezdirdi. "Onlar büyükannemindi. Onları hayatının her günü takardı, büyükbabamın düğün hediyesi. Muhtemelen bir takım yeni mutfak aleti değerindedirler. Onları birkaç kez satmaya çalıştım ama hiçbir zaman başaramadım."

"Anladım," dedi Molly. "Şimdi bu evin etrafında başka hangi hazinenin yattığını merak ediyorum."

Cora, "Tüm bunlar sona erdiğinde gelip eğlence için avlanmama yardım edebilirsin," diye teklif etti.

Molly kahve fincanlarını doldurdu. "Olabilir."

"Sen ve Delores," dedi Phin. Tabaklarını topladı ve lavaboya koydu. "Dün gece o inciler için çok heyecanlıydı. Stone evime dönerken yol boyunca onlardan bahsettiğini söyledi. Evleri için bir mobilya yapmamı ve içine gizli bir bölme koymamı istiyor, böylece Delores'in bulması için bir şeyler saklayabilecekmiş."

"Çok tatlı bir çift," dedi Cora. "Onlara sahip olmana sevindim."

Phin fotoğraf albümlerinden oluşan kutuyu masanın üzerine kaldırdı. "Ben de. Harry önce biraz vaktimiz var. Şu albümlere bir göz ."

Cora iç çekti. "Tamam."

Phin başını eğdi. "musun?"

"Sadece... annemle babamın fotoğraflarını birlikte görmek çok zor. Ama bunu yapmam gerekiyor." Kutudan bir yığın albüm çıkardı. "Bunlardan bazıları daha yeni, babam kaybolduktan sonra, bu yüzden en son onlara bakacağım." Kapağında anne babasının fotoğrafı olan albüme kaşlarını çatarak baktı. Kamera menziline olmayan bir şeye hoşgörüyle gülümsüyorlardı.

"Neye baktıklarını merak ediyorum," dedi Molly.

"Ben. Babam da öyle demişti zaten. Kucağında oturup bu albüme baktığımı hatırlıyorum. En sevdiği albümdü, sadece benim, annemin ve John Robert'ın fotoğrafları vardı. 'Sadece biz' derdi."

"Sadece biz mi?" Phin sordu.

Sadece biz. Babasının sık sık söylediği sözleri neredeyse unutmuştu. "Bu ev bir Winslow evi. Portreler, mobilyalar ve Winslow'a ait şeylerle dolu. Babam bu albümü çok severdi çünkü sadece biz vardık. Ben, annem ve John Robert. Winslowlar yok. Bunu söylerdi. "Sadece biz. Winslow yok.' "

"Ailenin bir parçası olmaktan hoşlanmıyor muydu?" Phin sordu.

Cora parmağını albümün üzerinde gezdirdi. "Bilmiyorum. O bizi severdi. Bunu hatırlıyorum. Bu yüzden gidişini kabullenmek çok zor oldu. Büyükanneannemin anneme bu albümleri atması gerektiğini hatırlıyorum. Annem hazır olduğunda atacağına söz vermişti." Cora anne ve babasının birlikte çok mutlu göründükleri fotoğrafa baktı. "Sanırım hiçbir zaman hazır olmadı."

Albümün ilk iki sayfasını açtı, kızıl saçlı yeni doğmuş bir bebek olarak çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu. Fotoğrafların yaklaşık yarısında annesi vardı, kocaman bir gülümsemeye onu kucaklıyordu.

"Sen çok güzel bir bebektin," dedi Phin sessizce ve ona gülümsedi.

"Teşekkür ." Bir sayfaya ve bir sonrakine geçti, fotoğrafların çoğunun bu evden başka bir yerde çekilmiş olduğunu fark edince aklına bir düşünce geldi. "Burayı sevdiğini sanmıyorum. Yani bu evi. New Orleans'ı değil. New Orleans'ı severdi."

"Neden bu evi sevmediğini düşünüyorsun?" Molly sordu.

"Başka yerlere gitmeyi, bizimle otellerde kalmayı severdi. Ben dört yaşındayken Noel sabahını Quarter'daki Roosevelt Hotel'de geçirdiğimizi hatırlıyorum. O kaybolmadan önceki son Noel'di."

"Neden?" Phin sordu.

"Orada çok güzel süslemeler yapıyorlar. O gittikten sonra albümleri kaldırmadan önce baktığımda annem de böyle söylemişti. Büyükanнем aynı fikirde değildi. Onun kendi iyiliği için fazla gururlu olduğunu ve yeni eşinin de annem gibi onu destekleyeceğini umduğunu söyledi." Cora bu anıyı hatırlayınca yüzünü buruşturdu, yetişkinlik ona farklı bir bakış açısı kazandırmıştı. "Babam çalışıyordu. Ama paradan gelmiyordu. O zamanlar çok paramız yoktu ama bir evimiz vardı. Ve Winslow ismi. Ben gençken bunun hala bir anlamı vardı. Büyükanнем iyi bir kadındı ama biraz mevki düşkünüydü. Anneme hep 'Jack Elliot' ile ucuz atlattığını söylerdi. Onun kötü bir seçim olacağını bildiğini söylerdi. İşte o zaman annem depresyona girer ve ağlardı. Sanırım gittiğinde bu fotoğrafların hiçbirini çekmemiş olması onu gerçekten incitmişti. Sanki gitmiş ve bir daha arkasına bakmamış gibiydi."

Çünkü o ölmüştü. Bunca zamandır.

"Baban kendini buraya ait hissetmiyordu," diye mırıldandı Phin. "Sizce buradan ayrılmak ve hepinizi buradan götürmek için planları var mıydı?"

"Belki. Belki de İsviçre bankasındaki hesabın amacı buydu. Bunu asla bilemeyebiliriz."

"Harry biliyor olabilir," dedi Molly. "Buraya geldiğinde ona sorarım."

Cora ilk sayfaya geri döndü ve fotoğrafları tekrar gözden geçirdi. Babası bu albümü çok severdi. Annesi için bir mesaj bıraktıysa, burada olabilirdi.

Neyse ki fotoğraflar kağıda yapıştırılmamış, köşe bağlantıları ile yerinde tutulmuştu. Yapıştırıcı sızarak fotoğraflara zarar verirdi. Bu fotoğraflar hala netti.

Merak ediyorum.

Telefonunu kullanarak ilk sayfanın fotoğrafını çekti, hem Phin'in hem de Molly'nin onu merakla izlediğinin farkındaydı.

Cora sayfadaki ilk fotoğrafı kaldırıp ters çevirmeden önce, "Onları doğru sıraya koymak istiyorum," diye açıkladı. "Bu bir arşivci meselesi."

İç geçirdim. Arkasında tarih dışında hiçbir şey yazmıyordu, özenle kesilmiş bir kâğıt parçasına yazılmıştı ve üst kısmı küçük bir bantla fotoğrafa tutturulmuştu. Neden sadece fotoğrafın üzerine yazmadığını merak etti. "Babamın el yazısı."

"Albümü o mu yaptı?" Phin sordu.

"O yaptı." Cora sayfadaki diğer üç fotoğrafı kaldırdı. Özenle kesilmiş kâğıt parçalarının üzerinde yazan tarihler aynıydı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde resimleri doğru yerlerine yerleştirdi.

Cora ikinci sayfanın fotoğrafını çekip o dört fotoğrafı kaldırırken Molly ve Phin hiçbir şey söylemeden izlemeye devam ettiler.

Onları yüzüstü albüm sayfasına koydu ve arkalarına baktı. Yine dördünün de üzerinde babasının karalamasıyla yazılmış tarihler vardı. Ama fotoğraflardan biri, onun fotoğrafı.

Annesi onu yeni doğmuş bir bebekken kucağına almıştı; altında başka bir şey daha yazıyordu; tarihleri yazmak için kullanılan siyah mürekkebin aksine karakterler kahverengi renkteydi.

Cora daha yakından bakmak için eğildi ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Sanırım onu buldum." Fotoğrafı onların da görebileceği çevirdi. "Bütün o Nancy Drew kitapları işe yaradı. Limon suyu. Bak."

"Vay anasını Cora," diye bağırdı Molly. "Onu bulmuşsun!"

"Annem bize limon suyuyla notlar yazardı. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen gizli mesajları okumak için kibritlerle oynamamıza izin vermemeliydi. Neyse ki fiskiyelerimiz vardı. John Robert ve benim için bu gizli bir macera gibiydi. Bir keresinde bana babamın gizli notlarını limon suyuna yazdığını söylemişti. Acaba onları saklamış mıdır?"

Phin sırtıyordu. "Zamanla ve yazın tavan arasında limon suyunu aktive edecek kadar ısındı. Ne diyor?"

"Sayılar. Sekiz rakamdan oluşan bir dizi. Harf yok." Onları yüksek sesle okudu ve Molly de yazdı. "Bu ne anlama geliyor peki?"

Phin omuz silkti. "Baban, annenin bilgisayarındaki Word belgesini açıp İsviçre banka hesap numarasını bulabilmesi için bir kod kullandı. Belki bu da bir koddur."

Molly kaşlarını çatıyordu. "Bana biraz kurnazca geldi. Onu terk etmediğini düşünse bile, ipucu ya da kod aramayı düşünür müydü?"

"Bilmiyorum. Belki de ona bakmasını söyleyen bir mektup bırakmıştır. Belki de henüz bulamadık."

"Elimizde bir şey olup olmadığını öğrendikten sonra bu konuya geri dönelim," dedi Phin akıllıca. "Diğer fotoğraflardan herhangi birinin arkasında gizli mesajlar var mı?"

Cora'nın kalbi bu düşünceyle hızla çarpmaya başladı. "Hadi ."

"Diğerlerine mesaj atıyorum," dedi Molly. "Burke geri dönemez ama Antoine ve Val'in buraya gelmeleri gerekiyor."

"Stone ve Delores'e de mesaj atıyorum," dedi Phin. "Eğer bu gerçek bir şeyse, bu onların gününü güzelleştirecek."

Cora albümdeki tüm fotoğrafları yırtıp atmak istedi ama kendini metodik olmaya zorladı, fotoğrafları çıkarıp arkalarını incelemekten önce her sayfanın fotoğrafını çekti.

Her sayfada bir dizi sayı içeren bir fotoğraf yoktu. Ve her fotoğrafta sadece rakamlar yoktu. İki tanesinde harf ve rakam kombinasyonları vardı.

"Yirmi," dedi sonunda, albümün tamamına baktıklarında. "On sekizi tek harfli ya da rakamlı, ikisi de harf/rakam kombinasyonlu."

Masasının etrafında oturan insanlara baktı. O çalışırken zaman akıp gitmiş, diğerleri de birer birer onlara katılmıştı. O sırada Antoine, Val, Stone ve Delores de onlara katılmıştı. Molly ona mesaj attığında Burke Houma yolunu yarılarmıştı ama cep telefonundan dinliyordu.

"Bununla ne yapacağız?" Cora sordu.

Antoine listeye kaşlarını çatarak bakıyordu. "Harf ve rakam kombinasyonları olan iki tanesi bir tür şifre."

Umut yükseldi ve Cora sesini zorlukla dengede tuttu. "Sabit diske girmek için mi?"

"Belki." Antoine hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Sürücüye girmek için kullanabilirim ama muhtemelen şifreleme parolası olmadan orada depolanan her şeyin şifresini çözmem. On sekiz tek karakterin anlamı bu olabilir - bir şifreleme parolası. Sorun şu ki, karakterlerin hangi sırada olduğunu bilmiyoruz. Hepsi birbirine karışmış durumda. Çok fazla kombinasyon var."

Delores, Antoine'ın üç dizüstü bilgisayarına el salladı. "Onları öylece kurup bilgisayarlarınızı

dışarı?"

Antoine yüzünü buruşturdu. "Yapabilirim ama biraz zaman alacak. Ne kadar sürer bilmiyorum. Saatler ya da günler bile sürebilir. Oraya varana kadar bilemeyeceğim."

Cora ikilemi anlıyordu ve bu göz korkutucuydu. "Bir keresinde böyle bir sorunu olan bir çocuğa yardım etmiştim. Bu istatistiksel bir şey. On sekiz ayrı karakter kombinasyonu mu? Çok fazla olmalı. Trilyonlarca."

Val telefonundan başını kaldırarak, "Altı katrilyon," diye düzeltti. Telefonu çevirdi ve o kadar çok sayı vardı ki Cora'nın gözleri doldu.

"Kahretsin," dedi Burke hoparlörden. "Doğru sırayı öğrenmenin bir yolu olmalı."

Phin masanın üzerindeki fotoğrafları incelerken mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Yirmi resim."

Cora ona döndü. "Ne düşünüyorsun?"

Gözleri karanlık ve yoğun, kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyordu. "Komodinin çekmecesinde sakladığın yirmi yüzlü zar çantasını düşünüyorum," dedi.

"Komodin çekmecesine mi?" Stone kaşlarını kaldırarak sordu. "Neden onun komodin çekmecesindeydin?"

Delores kocasına dirsek atınca Cora kızardı. "Sus, Stone. Cora, neden çekmecende yirmi yüzlü zarlardan oluşan bir çanta tutuyorsun?"

"Onlar annemindi. O ve babam üniversitede D&D oynarlardı ve John Robert ve bana nasıl oynanacağını öğretti. Cuma geceleri ailece yaptığımız bir şeydi. Oyunlar oynar ve bulmacalar çözerdik."

Phin başını sallıyordu. "Ve bir D&D zarının her bir tarafı birden yirmiyeye kadar numaralandırılır."

Cora masanın üzerindeki fotoğrafları değerlendirdi. Her biri tanıdıktı. Her birine bir zamanlar çok severdi.

Babasının masasında dizine oturduğunda. Ama bu albümde değil.

Phin'e baktı, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. "Tavan arasındaki özel yapım yirmi kenarlı fotoğraf küpü."

"Yirmi kenarı varsa küp değildir," dedi Antoine.

"Antoine," diye tısladı Molly ona.

"Ne demek istiyorsun?" Phin, Antoine ve Molly'yi görmezden gelerek sordu.

"Bu fotoğrafların hepsi o küpün üzerinde. Eğer babam küpün üzerindeki fotoğraflardan birini bile bir sayı ile işaretlerse, zarlardan sıranın geri kalanını bulabiliriz."

Phin sırtıttı. "Sanırım anahtarı buldun Cora."

"Fotoğraf küpü nerede, Cora?" Stone sabırsızlığını gizleme zahmetine bile girmeden sordu.

"Tavan arasında. Dayanın." Cora merdivenlerden yukarı koştu, Val ve Phin de arkasından.

"Kahretsin Cora," diye homurdandı Val. "Ben görevdeyim. Önce ben gireyim."

Cora en üst kata çıkıp tavan arasına dalarken, "Üzgünüm," dedi. Rahatlayarak nefes verdi, yarı yarıya odanın yağmalanmış ya da yakılmış olmasını bekliyordu. Ama bıraktıkları gibi duruyordu.

Pencere kenarındaki özel fotoğrafın bulunduğu kutuya gitti. "Buldum. Bu bir ikosahedron," diye mırıldandı, bu kelime birden aklına gelmişti. "Küp olmadığını biliyorum, Antoine."

Phin güldü. "Bunu nasıl bildiğini bilmek istediğimden emin değilim ama aferin sana. Hadi bakalım. Bakalım Antoine bununla ne yapabilecek."

Sonra kapı çaldı.

Phin pencereden ön verandaya baktı ve bir lanet mırıldandı. "Harry burada."

"Kahretsin." Cora onu tamamen unutmuştı. "Val, Molly ve Antoine masayı temizleyebilir mi? Sen, Phin ve ben de onu mutfağa götürmek güvenli olana kadar fuayede oyalayabiliriz. Görüyorsun ya, koruma işlerini yapmak için yanımda olman gerektiğini biliyorum."

Omzunu sıvazlayan Val, merdivenlerden aşağı inmeden önce fotoğraflı ikozahedronu eline aldı. "Bunu Antoine'a vereceğim."

Phin mutsuz bir ses çıkardı. "Görünüşe göre babanın o sabit diskte ne sakladığını keşfetmek için biraz daha beklememiz gerekecek."

O da sabırsızlanıyordu ama Harry'nin daha fazla cevabı olabilirdi. "Harry'ye karşı nazik ol, tamam mı?"

"Salı günü sizi sokakta yalnız bıraktığı için ondan hoşlanmamaya devam etme hakkımı saklı tutuyorum."

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurmak için yüzünü aşağı çekti. "Yalnız değildim. Sen de oradaydın."

Ona gülümsedi. "Evet, öyleydim."

Metairie, New Orleans, Louisiana

16 ARALIK CUMA, SAAT 9:15

Sage içeri girdiğinde ALAN, "GEÇ KALDIN," diye bağırdı.

"Dün gece bazı arkadaşlarımla kaldım."

Arkadaşlarla kalmak, Sage'in yine kulüplerde olması anlamına geliyordu. Zina yapıyor ve Tanrı bilir başka neler yapıyordu. Sage en azından yüzünü gizliyordu, ama otel odasına götürdüğü bir fahişenin peruğunu yırtması ve tanınması için tek gereken buydu.

Sage'in altın sarısı saçları onun en tanınmış özelliği idi.

Alan, Sage'i emirlerini yerine getiremeyecek kadar kızdıracak bir şey söylemeden önce kendini durdurdu. "Senin için yapmam gereken bir şey var."

İşte bu kadar. Cora Winslow VanPatten denen kadının izini sürdüğünden beri kendini hazırladığı an. Çünkü Cora biliyordu. Ya da en azından bildiğini sanıyordu.

Eğer tüm gerçeği öğrenirse, her şey kaybolurdu.

Sage onu inceledi. "İş nedir?"

"Bakanlığımıza sorun çıkaran bir aile var."

Sage sandalyesinde yavaşça doğruldu. "Ne tür bir sorun?"

"Bunu bilmenize gerek olduğunu sanmıyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Senden istiyorum..." Alan gözlerini kapattı. Kendini kelimeleri söylemeye zorladı. "Evlerinde herhangi bir dosya olup olmadığını araştırmanı, dizüstü bilgisayarlarını almanı, onları bağlamayı ve sonra... çıkışları kapatıp evi ateşe vermeni istiyorum."

Gözlerini açtığında Sage'in bariz bir şok içinde ona baktığını gördü.

"Onları öldürmemi mi istiyorsun?" Sage tısladı. "Onları canlı canlı yakmaktan mı bahsediyorsun?"

"Muhtemelen önce dumandan zehirlenerek ölecekler." Öyle umuyordu.

Sage başını salladı. "Hayır. Kimseyi öldürmeyeceğim. Senin için bile, Büyükbaba."

Alan, çocuğun kalbinin göğsünde attığını duymamasını umarak ona donuk bir bakış attı. "Kendin için öldürdün. Küçük yaşlı kadın kütüphaneci. Araba kiralama görevlisi."

Sage'in gözleri öfkeyle parladı. "Beni takip ettirdin."

"Tabii ki yaptım. Son bir yıldır serseri mayın gibiydin, Sage. Kendine çeki düzen vermeli ve doğru uçmalısın. Bu da Cora Winslow'u takip ettiğin son birkaç günün aksine emirlere uyabileceğini kanıtlamakla başlar."

"Peki ya kabul etmezsem?"

"Sonra polis, eski kütüphanecinin evine girerken çekilmiş görüntülerin olduğu isimsiz bir ihbar alacak. Kar maskesi takmışsın ama kiralık Camry'yi kullanmışsın, daha sonra kiralık araba görevlisiyle buluşmaya gitmişsin ve orada maske takmamışsın. Sanjay'i vururken çekilmiş fotoğraflarını ve arabasını bulacakları yeri bulacaklar - bagajında cesediyle birlikte. Bu da iki kişiyi öldürdüğüne dair yeterli kanıt bulacakları çatı katındaki dairen için arama emri çıkartmalarına yetecek."

Torununun rengi solmuştu. "Dairemde hiçbir kanıt bırakmadım."

"Fark etmez. Polis senin yaptığını bulacaktır." Alan bundan emin olacaktı.

Sage'in ağzı buruştu. "Seni orospu çocuğu." "Ağzından çıkana dikkat et."

Torunu acı acı güldü. "Benden birini öldürmemi istiyorsun ve yemin etmemden daha mı çok endişeleniyorsun? Tam bir baş belasıdır." Başını salladı, birden ayıldı. "Peki ya yaparsam? O zaman ne olacak?"

"İşine, lüks dairene ve çok sevdiğin spor arabana sahip olacaksın."

Sage'in gözleri kısıldı, küçümsemesi dehşetiyle karıştı. "Ya polise Medford Hughes'u senin öldürdüğünü söylersem?"

Alan tutamadı. İrkildi. Sage soğuk bir şekilde gülümsedi.

Alan omuz silkti, soğukkanlılığı yerine geldi. "O tatlı yaşlı kütüphaneciyi ve masum bir araba kiralama görevlisini öldürdüğün için tutuklandığın için bir şeyler uydurduğunu düşünecekler."

"Yani artık katiliz," dedi Sage sessizce. "Bu doğru mu?"

"Öylesin. Ben hiç bir şey yapmadım."

Sage'in kahkahası neşesizdi. "Sen gerçekten de orospu çocuğunun tekisin. Yalancı bir orospu çocuğu."

Alan dişlerini sıktı. "İstediğimi yapacak mısın?" "Karar vermek için ne kadar zamanım var?"

"Otuz saniye."

"Doğru." Sage'in çenesindeki kaslar şişti. "Bana adresi ver."

Alan çocuğun pes edeceğini biliyordu. Yine de titreyen ellerini kontrol etmek zorundaydı. "Bunu ezberle. Onu saklayacağım ve daha sonra yakacağım."

Kâğıdı Sage'e uzattı ve çocuğun gözlerini adrese dikip uzun süre bakmasını izledi,

uzun bir an. Sonunda başını kaldırdı, kâğıdı Alan'ın masasına fırlatırken ifadesi tamamen boştu.

"Senden nefret ediyorum," dedi Sage sessizce. "Hem de çok."

Biliyorum. Alan ona işin gerçek olmadığını, bunun sadece bir test olduğunu, Sage'in onun için gerçekten öldürmesini beklemediğini söylemek istedi.

Ama bu bir test değildi. Gerçektir. Caulfield ailesinin gitmesine ihtiyacı vardı. Gerçeğin kimsenin bulamayacağı kadar derine gömülmesine ihtiyacı vardı.

Sonra da Cora Winslow'la ilgilenecekti. Etrafı sürekli korumalarla çevriliydi ama bu sonsuza dek süremezdi. İşe döndüğünde onu kütüphanenin dışında öldürecek ve sonra da tüm evini yakacaktı.

Enkazda kimse bir şey bulamazdı. Kayıt yok, suçlayıcı bir şey yok.

Sonra her şey bitecekti. Sonunda, bitecek.

Belki o zaman uyuyabilirim.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

16 ARALIK CUMA, SAAT 10:40

Harry Fulton altmışlı yaşlarının başındaydı, takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Beş-altı yaşlarındaydı ve saçları dökülmüştü, burnunun ucunda bir çift ince gözlük vardı.

Phin hala ondan hoşlanmıyordu.

Cora, Harry fuayeye girer girmez ona kollarını açtı. Ona sarılmak için eğilmek zorunda kaldı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Harry. "Geciktiğimi sana mesajla bildirmiştim, ama sanırım mesajımı görmedin."

Cora adamı sonra, "Bu sabah biraz meşguldüm," dedi. "Harry, bunlar benim korumalarım, Val

ve Phin. Val ve Phin, avukatım Harry Fulton."

Harry Val'e başıyla selam verdi, sonra gözlerini Phin'e dikti. "Sana korumandan daha fazlasıymış gibi bakıyor," dedi küçük adam kuşkuyla.

Cora güldü. "Çünkü öyle. Ve hayır, bu konuda senin fikrinle ilgilenmiyorum." Kolunu Harry'ninkinin içine soktu. "Gel, biraz çay içelim."

Masa temiz ve düzenliydi, tüm fotoğraflar gitmişti. Antoine da öyle.

Cora bir açıklama için Molly'ye baktı. "Bütün eşyalarımızı aldı ve senin ofisine çıktı," dedi Molly. "Biz Harry'yle sohbet ederken o da bir şeyler bulmaya çalışacak."

"Harry, bu Molly. O da özel dedektiflik şirketinde çalışıyor. Diğerleri Stone ve Delores. Phin'in eyalet dışından arkadaşları."

"Hepinizle tanıştığım memnun oldum." Harry Molly'ye şöyle bir baktı. "Sizi daha önce görmüştüm. Nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyorum."

"Le Petit Choux," dedi Molly başını sallayarak. "Haftada üç kez orada yemek yiyorsun."

"İşte bu," diye onayladı Harry. "Seni orada da sık sık görüyorum." Cora için bir sandalye çekti, Cora minnettar bir gülümsemeyle oturdu.

"Teşekkür , Harry," dedi Cora.

Phin ters ters baktı ve Harry'den önce onun yanındaki sandalyeye oturdu.

Val gözlerini devirdi.

Molly Harry'nin oturması için yanındaki sandalyeyi okşadı. "Nişanlım restoranın sahibi. Orada çok yemek yerim."

Harry Molly'ye gülümsedi. "Sen, canım, çok şanslı bir kadınsın. Bu adam bir mutfak sanatçısı." Cora'ya dönmeden önce herkes oturana kadar bekledi. "Peki bu ne hakkında? Ve bu kadar insan neden burada? Bir tür İspanyol Engizisyonu beklemiyordum."

Hem Stone hem de Val bir kahkaha attı.

Phin bu adamdan biraz hoşlanabileceğini kabul etmek zorundaydı. Monty Python'dan alıntı yapan biri o kadar da kötü olamazdı. Yine de gözü avukatın üzerindeydi.

Cora iç çekti. "Olaylı birkaç gün geçirdim, Harry. Ayrıca patronları hoparlörde. Merhaba, Burke."

"Merhaba Cora," dedi Burke kuru bir sesle. "Ve merhaba, Harry."

"Şirketinizin adını duymuştum," dedi Harry. "Cora'ya yardım ettiğinize sevindim. Ama Cora, bu iş pahalıya patlayacak. Parayı vakıf hesabından senin banka hesabına aktaracağım."

"Hayır, yapmayacaksınız," dedi Burke. "Bunu bedavaya yapıyoruz çünkü Cora'nın peşindeki her kimse bizden birini vurdu. Joy iyi olacak ama kıl payı kurtuldu."

Harry rahatlamış görünüyordu. "İyileşeceği için çok mutluyum." "Biz de öyle," diye onayladı Cora. "Harry, bazı sorular sormamız gerek. babamla ilgili sorular."

"Yapacağını tahmin etmiştim. Cesedini teşhis ettiklerinden beri tüm bu olayların merkezinde o var. Nereden başlamak istersiniz?"

Cora, buklelerini zıplatan bir nefes verdi. "Sanırım hemen konuya gireceğim. Babamın mali işlerinden herhangi birini yürüttünüz mü?"

Harry hemen cevap vermeyince Phin'in şüpheleri arttı. "Cevap vermedim," dedi sonunda. "Ama bana neyin peşinde olduğunu merak etmeme neden olan bazı sorular sordu."

"İsviçre'deki bir banka hesabıyla ilgili sorularınız mı var?" Cora sordu.

Harry başıyla onayladı. "Bulmuşsun demek. Bir tuzak kurup kurmadığından asla emin olamadım."

"Annem biliyor muydu?"

"Bana teklif ettiğini biliyordu," dedi Harry. "Ortadan kaybolduktan sonra Priscilla'ya konuşmamızdan bahsettim. Parayı diğer ailesi için kullandığını düşündü."

onu terk ." Yaşlı adam yutkundu. "Ve tüm bu zaman boyunca o ölüydü."

Cora'nın omuzları çöktü, bu yüzden Phin onun elini tuttu ve hafifçe sıktı. Dikkatini Harry'ye vermeden önce ona doğru eğildi. "Hesabı bulmaya çalışmadı mı?"

"Hayır. O gittiğinde çok yıkılmıştı, ona hoş geldin dedi. Ona ait hiçbir şey istemedi. Hesabı buldun mu?"

Cora omuz silkti. "Numarayı buldum. Dün bankaya gittim ve ona erişebilmek için bir ton evrak doldurdum."

Harry tereddüt etti. "O parayı nasıl bulduğunu biliyor musunuz?" "Evet, öyle. Size ne kadarını söyleyeceğimi bilmiyorum, sadece Çünkü bu noktada ne kadar az şey bilerseniz o kadar güvende olursunuz."

Harry bir parça soldu. "Yasadışıydı o zaman."

Cora başını eğdi. "Şüphelendin mi?"

"Aslında umuyordum. Annene iş için Mobile ya da Tupelo'ya gittiğini söylerdi. Olması gereken yerde olmadığından, onu aldattığından endişeleniyordu. Onu takip edip gerçekten nereye gittiğini görüp göremeyeceğimi sordu. Sen ve John Robert bu kadar küçükken yapamazdı. Ve John Robert her zaman çok hastaydı. Bir keresinde Jack'i takip ettim. Mobile'de bir müşteriyle buluşacağını söylemişti ama onun yerine Baton Rouge'a gitti."

"O zaman olması gereken yerde olmadığını biliyordun," dedi Cora üzüntüyle. "Annem de biliyordu."

"Evet, canım. Bunu ona söylemekten nefret ettim. Gerçekten."

"Yaptın mı?" Phin sordu. "Onu kendin için istemedin mi?"

"Phin," diye tersledi Cora.

Phin üzgün değildi. Söz konusu olan Cora'nın güvenliği, hayatıydı. Harry'nin bakışlarını tuttu. Adamın yüzünün bir anda

Koyu kırmızı.

Harry sonunda, "Sorun değil, Cora," dedi. "Haklı olduğu bir nokta var. Anneni severdim. Sanırım duygularım o üniversitedeyken, Jack Elliot'la tanışmadan önce başladı, ama o çok gençti, ben de çok yaşıyordum. Sonra evlendi ve çok mutlu oldu. Ve ben onun için çok yaşıyordum. Sadece arkadaşı olmaktan memnundum."

Phin'i bırakan Cora, Harry'nin elini kendi eliyle örtmek için masaya doğru eğildi. "Peki ya babam ortadan kaybolduktan sonra?" "Onu hâlâ seviyordum, ama o Jack'i asla unutamadı.

Nasıl hissettiğimi biliyordu. Ya da bildiğini sanıyordu. Sanırım ona olduğumu sanıyordu, ama bu sadece bir aşk değildi. O benim şeyimdi. Babam ortadan kaybolduğunda onun acı çekmesini izlemek beni öldürdü. Ve sonra, öldüğünde...Tanrım. Ben de ölmek ama gereken sen ve John Robert vardı.

Hepinizin ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmamı isteyeceğini biliyordum."

Cora Harry'nin elini sıktı. "Bunu sen yaptın. Teşekkür ederim." Harry yutkundu. "Bunu onun için yaptım, ama aynı zamanda ikiniz için de.

Sen ve John Robert asla sahip olamayacağım çocuklar ." Ağzının bir tarafı gülümseme çabasıyla kalktı. "Bayan Barbara çocuk doğurma yaşını çoktan geçti."

Cora'nın gülüşü suluydu, Harry'nin elini bırakıp sandalyesinde arkasına yaslanırken gözleri parlıyordu. "Sen gerçekten de sinsi bir köpeksin, Harry."

Adam, kendisinin de acı çektiği apaçık ortadayken onu daha iyi hissettirmeye çalışmıştı. Phin biraz daha isteksiz bir kabullenme hissetti.

"Dürüst olduğunuz için teşekkür ederim," dedi Phin. "Sormak zorundaydık."

Harry ona başıyla bir selam verdi. "Biliyorum. Cora benim kalbim." "O zaman neden onu sokakta yalnız bıraktın? Salı günü bir tetikçi onu boyunca kovaladığında

Çeyrek mi?" Phin talep etti.

Harry şakaklarını ovuşturdu. "Bunu yaptığım için kendime çok kızmıştım. O dedektif yüzünden telaşlanmıştım. Polis karakollarını sevmem. Bana endişe verirler. Ben bir emlak avukatıyım. Vasiyet ve tröst işleri yapıyorum. Suçlularla uğraşmam. Sadece karakoldan uzaklaşmak istiyordum ve Cora arkadaşını görmek için hastaneye gitmekte ısrar ediyordu. Telaşlandım," dedi tekrar. "Özür dilerim."

Bu mantıklıydı. Bir bakıma. Phin bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama anlayabiliyordu. Bir bakıma.

"Ofisime giden yolu yarılardım, sonra taksiyi geri döndürdüm ama Cora çoktan gitmişti. Sonra kız kardeşimden bir telefon geldi ve her şey darmadağın oldu."

"Onlar da ikiz, Phin," diye mırıldandı Cora. "En iyi arkadaşlar."

Kahretsin. Şimdi adama gerçekten iyi davranması gerekiyordu. "Umarım kız kardeşin yakında iyileşir."

Cora güldü. "Gördün mü, bu çok mu zordu?" Phin kaşlarını çattı. "Evet. Evet, öyleydi."

Phin'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim." Harry'ye döndü, ifadesi bir kez daha ayıktı. "Babam burada mutlu muydu? Bu evde?"

Harry bir kez daha tereddüt etti. "Annenizi ve siz çocukları severdi. En azından ben aldattığını düşünmeden önce sevdiğini sanıyordum. Ama o ve büyükanneniz asla iyi arkadaş olmayacaklardı. Sanırım hepinizi bu evden taşımak istiyordu. Bir ev aradığını biliyorum. Neden?"

"İsviçre'deki banka hesabında biriktirdiği parayı almak için her ne yaptıysa bunun onu yönlendirmiş olup olmadığını merak ediyordum."

"Olabilirdi," diye izin verdi Harry. "Annen onunla her yere giderdi, bunu biliyorum. Jack ve büyükannen için incinmişti. Ona

Bir keresinde Winslow House'da artık Winslow'ların yaşamamasının daha iyi olacağını söylemiştim."

Cora iç çekti. "Büyükannem inatçı bir kadındı."

Harry'nin gülümsemesi hafifti. "Ve baban inatçı bir adamdı. Annen her zaman barışçı rolü oynardı. Başka bir şey var mı?"

Cora başını salladı. "Evet. Babam kaybolduktan sonra eve giren oldu mu?"

Harry başını sallamaya başladı, sonra gözlerini kırptırdı, ağzında bir O harfi oluştu. "Aman Tanrım. Evet, birkaç tuhaf olay oldu, ama o zamanlar bunları 'haneye tecavüz' olarak değerlendirmiyorduk. Babanızın giysileri kayboldu. Tuvalet malzemeleri. Normal şeyler. Priscilla siz dışarıdayken onlar için geri geleceğini düşündü."

"Ne zaman oldu bu?" Cora sordu. "Özel bir yere gittiğimi hatırlamıyorum ve annem o zamanlar ev dışında çalışmıyordu."

"Pazar günü hepimiz kilisedeyken oldu. İlk sefer kaybolmasından hemen sonraki Pazar günüydü. Bu aynı zamanda annenize gelen ve başka bir ailesi olduğunu söyleyen ilk mektubun da ertesi günüydü. Geri kalan 'hırsızlık' olayları da Pazar günleri oldu. Annen bunun Jack'in hepimizin kilisede olacağını bildiği için olduğunu düşündü."

Cora sessiz bir nefes verdi. "Harry, Patrick Napier'i New Orleans'a taşınmadan önce tanıyor muydun?"

Harry'nin gözleri şok içinde açıldı. "Patrick? Sen Patrick de işin içinde miydi?"

"İstemiyorum," dedi Cora "O zaman onu tanıyor muydun?" Harry bir süre daha baktı, sonra bir kez başını salladı.

Tek bir hareket Cora'yı paramparça etmiş gibiydi, yüzündeki renk solmuştu. "Yaptın mı?" diye sordu kırık bir sesle.

Oh, Cora. Hâlâ Patrick'in babasının cinayetine karışmamış olmasını umuyordu.

"Ben yaptım. Kendisine biraz para miras kalmıştı ve tavsiye istiyordu. Ona yeni müvekkil kabul etmediğimi söyledim ve şehirdeki diğer birkaç avukata yönlendirdim. Quarter'da galerisini açana kadar ondan bir daha haber almadım. Annenizin düzenlediği Noel partisinde onunla tekrar karşılaşana kadar bunu yaptığının farkında bile değildim. Sen ve Tandy okuldan en iyi arkadaşınız ve beni onunla ve babasıyla tanışmaya götürmüştün."

"Bunu hatırlamıyorum," diye fısıldadı Cora.

"Oradaydın ve yine Tandy ile birlikte yaramazlık yapmaya gitmiştin. Patrick'e mirasını halletmiş olması gerektiğini söylediğimi ve onun da hallettiğini söylediğini hatırlıyorum."

Cora gözlerini birkaç saniyeliğine kapattı. Gözlerini tekrar açtığında kafa karışıklığıyla doluydular. Kafa karışıklığı ve umut. Umut tekrar geri gelmişti.

"O halde miras gerçek," dedi masadakilere. "Burke, bunu duydun mu?"

"Buldum Cora," diye onayladı Burke. "Ama Antoine Patrick'in hiçbir yasal akrabasını bulamadı. Bütün gece uğraştı. Patrick'in babası tek çocukmuş ve annesinin de bir erkek kardeşi varmış. Hiçbir yerde bir teyzeden bahsedilmiyor. Antoine bir nesil geriye gitti ve büyük teyze de yoktu."

"Teyze dediği bir aile dostu da olabilir," dedi Cora, çaresizliği açıkça ortadaydı. "Eğer ortada bir miras yoksa neden Harry'ye bundan bahsetsin ki?"

"Belki," diye mırıldandı Phin, onu daha fazla incitmekten nefret ederek, "biri sorarsa hikâyesine itibar kazandırmak için."

"Ama Harry onu kabul etseydi," diye karşı çıktı Cora, "Patrick ona vasiyeti göstermek zorunda kalacaktı ve o da onun bir yalancı olduğunu anlayacaktı."

Harry sanki Cora'yı da incitmek istemiyormuş gibi üzüntüyle başını salladı. "Kasabada yeni müşteri kabul etmediğim herkesçe bilinen bir gerçektir. Ortağım bir sağlık sorunu nedeniyle aniden emekli olmuştu ve ben de iş yoğunluğu içinde boğuluyordum. Resepsiyonistim Patrick'e yeni müşteri kabul etmediğimi söyledi. Yine de benimle konuşmak için ısrar etti. Ona başka avukatların tavsiyelerini verdim."

"Belki de onlardan birine gitmiştir," diye ısrar etti Cora. Sonra gözleri doldu. "Boşuna çabalıyorum, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi Phin elinden geldiğince nazikçe. "Ama belki Harry etrafa sorabilir. Patrick'in diğer avukatlardan herhangi biriyle konuşup konuşmadığını öğrenebilir. Harry?"

"Yapacağım," diye söz verdi Harry. "Söz veriyorum."

"Seninle ne zaman temasa geçti, Harry?" Stone sordu.

"Mardi Gras'tan bir süre sonraydı, bunu hatırlıyorum. Bütün hafta çalışmam gerekti ve tüm geçit törenlerini kaçırdım. Priscilla'ya onu götüreceğime dair söz vermiştim ve bu sözümü tutmadığım için çok sinirlenmiştim. Asistanıma tüm yeni müşterileri geri çevirmesini söyledim. Patrick bundan birkaç ay sonra aradı."

Burke, "Yani Jack kaybolduktan belki beş ay sonra," diye açıkladı.

"Evet ama Patrick'in buraya taşınması iki yıl daha sürdü," dedi Harry. "Neden?"

Cora eliyle ağzını kapattı, küçük bir inilti . Phin kolunu ona doladı. "Ne?" sordu ısrarla.

"Jillian, Tandy'nin annesi. Bir keresinde bana Patrick'in Tandy için St. Charles Kız Okulu'nu çok istediğini ve New Orleans'a taşınmadan önce iki buçuk yıl boyunca bekleme listesinde olduklarını söylemişti. İki buçuk yıl. Bunun doğru olmasını istemiyorum, lanet olsun."

Onun için üzülen Phin, yanağını onun başına yasladı ve ona daha yakın durdu. "Özür dilerim."

kucağına döndü ve yüzünü göğsüne gömdü. Bir an için umutlanmış olması gerçeği kabullenmesini çok daha zorlaştırmıştı.

O da bunu anladı.

Phin iki kolunu ona doladı ve umudunu yitirmesinin yasını tutmasına izin verdi. Delores'in gözleri yaşarmıştı. Stone, Val ve Molly'nin yüzlerinde aynı acıma ifadesi vardı.

Phin kendini çaresiz hissetti.

Harry iç çekti. "Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum. Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Bize çok yardımcı oldunuz," dedi Phin. "Teşekkür ederim."

Harry ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek Cora'nın yanında tek dizinin üzerine çöktü. "Kalmamı ister misin? Bana ihtiyacın olursa kalırım."

Cora başını sallayarak Phin'in kucağından çekildi. "Sorun yok. Gidebilirsin. Seni birazdan ararım. Teşekkürler Harry."

Harry onun sırtını sıvazlayarak Phin'in gözleriyle buluştu. "Bana ihtiyacı olursa ara, tamam mı?"

Phin başını salladı. "Yapacağım. Söz veriyorum."

Molly ayağa kalktı. "Seni geçireyim." Öyle yaptı, sonra merdivenlerin dibine gitti. "Artık aşağı gelebilirsin Antoine," diye seslendi. Herkes ona bakınca, "Bana mesaj atıyordu," diye açıkladı. "Harry gidene kadar beklemesini istedim."

Burke telefonda ona, "Eve gidip uyumalısın, Molly," diye emretti.

"Yapacağım," diye söz verdi Molly. "Önce Antoine'ın ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

Antoine gözleri parlayarak merdivenlerden aşağı uçtu. "Buldum. Jack kayıtları sabit diskinde bırakmış." Kısa bir süre durdu ve Cora'ya baktı. "Kahretsin. Özür dilerim."

"Biraz ara verelim," dedi Val. "Sanırım biraz çikolataya ihtiyacımız var. Ben yanımda biraz kek getirdim ve Delores de Café du Monde'dan beignet getirdi."

Cora omuzlarını dikleştirdi. "Belki daha sonra. Biraz aspirine ihtiyacım var, sonra da Antoine'ın ne bulduğunu öğrenmek istiyorum. Buna bir son vermenin zamanı geldi."

The Garden District, New Orleans, Louisiana

16 ARALIK CUMA, SAAT 11:30

Antoine masanın üzerine tek bir dizüstü bilgisayar koydu. Cora sadece bir tane olmasının tuhaf olduğunu düşündü. Genelde üç tane olurdu.

Delores'in uzattığı bir bardak suyla birlikte biraz aspirin yuttu. Başı onu öldürüyordu. "Teşekkür ederim."

Delores bir elini Cora'nın saçlarında gezdirdi, bunun tek nedeni Cora'nın oturuyor olmasıydı. Ayakta olsaydı, Delores ona ulaşamazdı.

"Bir yolunu bulacaklar," diye söz verdi Delores. "Ve yalnız olmayacaksın."

"Teşekkür ederim." Bardağı masanın üzerine koydu ve ellerini kavuşturarak kendini destekledi. "Fotoğraflar sana ne verdi, Antoine?"

Antoine biraz manik görünüyordu. "Her şeyi. Babanın eski bilgisayarındaki her şey. Yeni doğmuş halinin fotoğrafı bir numaraydı. Onu aldıktan sonra diğer fotoğrafların sırasını çözdüm ve iki ayrı şifre buldum. Sabit diskin şifresi düşündüğümüz gibi iki harf ve rakam kombinasyonuydu. Diğer on sekiz karakter ise tüm dosyaları okumamı sağlayan şifreleme parolasıydı."

Phin Cora'nın elini tuttu. "Peki, Antoine. Şimdi bize ne bulduğunu söyle. Cora'nın başını daha da ağrıtıyorsun."

"Özür dilerim Cora. Heyecanlandım. Bölünmüş sürücüde üç dosya vardı." Antoine bir kâğıt uzattı. "İlki annene yazılmış bir mektuptu."

Cora kağıdı aldı, eli titriyordu. Kâğıt kelimeleri göremeyeceği kadar titriyordu. Phin kâğıdı elinden alıp okuyabilmesi için tuttuğunda yüreği kabardı. Bu konuda gerçekten yalnız değildi. Nefes alarak okumaya başladı.

"Sevgili Priscilla. Bunu çözeceğini biliyordum! Mektubu masamın çekmecesinde bulmuş olmalısın, sonra da yapbozun diğer parçalarını. Sen her zaman ikimizden daha zeki . Yani... eğer bunu okuyorsan, eve gelmemiş olmalıyım.' "

Cora elini göğsüne bastırdı. Babasının bunu yazdığını düşünmek bile canını acıtıyordu. " 'Bana kızacaksın ve sanırım buna hakkın var. Umarım bir gün beni affedebilirsin. İnsanlara yardım etmeye, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalıştım. Geriye dönüp baktığımda yirmi yaşında olduğumu görüyorum, muhtemelen bu işi başkasına bırakmalıyım. Özetle, insanların kötü durumlardan kaçmalarına ve yeniden başlamalarına yardımcı oluyordum. Her şey çok masumane başladı. Okuldaki kardeşlerimden biri -PN- bana üniversitede arkadaş olduğumuz bir kadının kocası tarafından dövüldüğünü söyledi. Seninle tanışmadan çok önce onunla bir süre çıkmıştım. Yardım edebileceksem dayak yemesine izin veremezdim, bu yüzden PN ve ben ona yardım ettik. O bizim ilk işimiz oldu. "

Cora'nın elinde kalan azıcık umut da sönüp gitmişti. "PN. Patrick Napier."

"Yani Patrick onun ortağı mıydı?" Phin sordu. "Katili değil miydi?"

Antoine elini salladı. "Söylemesi zor. Bırakın bitirsin."

Cora bir nefes daha çekti. " 'PN ve ben diğer insanlara yardım etmeye başladık, özellikle de arkadaşımız gibi tacizci kocalarından kaçmak isteyen kadınlara. PN geçmiş araştırmasını yapıyor ve yeni kimliklerini hazırlıyor. Fotoğrafçılıktan anlıyor ve imzasını atabiliyor. "

Cora yutkundu. "Baban, Jack Elliot," diye fısıldadı, aldığı mektupların her birinin üzerindeki imzayı düşünerek. Omuzlarını dikleştirerek okumaya devam etmek için kendini zorladı. " 'Parayı ben yönetiyorum, taşıdığımız insanlar için yeni hesaplar açıyorum. Kendim için de bir hesap açtım. Buraya kadar geldiysen, muhtemelen sana bıraktığım şiiri bulmuşsundur. Her paragrafın ilk harfleri, hesap numarasının bulunduğu başka bir belgenin . Eğer bulamadıysan, işte yine burada. " İsviçre hesap okudu. "İlk başlarda her şey gidiyordu ama son zamanlarda işler sarpa sarmaya başladı. PN'ye ayrılmak istediğimi söyledim. Eğer bunu okuyorsanız, ya beni tacizci bir eş ya da PN. Birkaç ay önce ondan şüphelenmeye başladım. İki hafta önce, müşterilerimden birinin kocası bana ateş ettiğinde bu durum doruğa çıktı. "

Yukarı baktı. "Jarred Bergeron."

"Devam et," diye mırıldandı Phin, boştaki koluyla ona sarılırken.

Yalnız değilim, diye tekrar düşündü. " 'Üçüncü bir ortağımız vardı, TR. O bir polisti ve müşterilerimizin çoğunun kaynağıydı. Yardıma ihtiyacı olan insanları bulur ve isimlerini PN ve bana iletirdi. TR ağır işleri yapıyor, insanları dışarı çıkarıyor ve taşıyordu. Birkaç vakada bir çift ele daha ihtiyacı oldu ve ben de ona yardım ettim. 'Öyleydi' diyorum çünkü TR öldü. "

"TR polis miydi?" Burke hoparlörden sordu. "Adını biliyor muyuz?"

"Onu aramaya fırsatım olmadı," dedi Antoine, "ama arayacağım. Dahası da var. Cora?"

" 'Üç yıl boyunca birlikte çalıştık, her birimiz Louisiana'nın farklı bir şehrinde yaşıyorduk. Asla birlikte görünmemeye özen gösteriyor ve iletişimimize dikkat ediyorduk. Büyükbabasının milyonları kendisine miras kaldığı ve ailesi parayı almak için onu öldürmeye çalıştığı için sözde ailesinden kaçan genç bir adama iş verdiğimizde işler kontrolden çıkmaya başladı. Bu iş TR'den gelmedi. PN'den geldi. Adamla bir sohbet odasında tanıştığını söyledi. Bu kaçak adam onu ülke dışına çıkarmak için bize çok para ödedi. "

"Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmiyor," dedi Val acımasızca.

Cora da bilmiyordu. " 'Büyükbabasını kendisinin öldürdüğü ortaya çıktı ve ailesi onu teslim etmek için bulmaya çalışıyordu. Kaybolduğunu yerel polise bildirmişler ve bir insan avı başlatılmış. TR bunu öğrendi ve kriz geçirdi. PN'nin gerekli özeni göstermemesine kızmıştı. PN çok üzgündü, ya da öyle söyledi.' "

Stone sessizce, "Ta ki tekrar olana kadar,"

dedi. Antoine başını salladı. "Kesinlikle."

"Bu PN'nin söylediklerini nasıl kabul etmiş olabilirler?" Delores sordu.

"Doksanlı yıllardı," dedi Phin. "O zamanlar bir hikayenin sahtesini yapmak daha kolaydı. Kimliklerin sahtesini yapmak 11 Eylül'den ve internetin büyümesinden sonra zorlaştı."

"O haklı," dedi Antoine. "Artık her şey çok farklı. Bitir şu işi Cora."

İstemiyordu ama yapacaktı. "TR ve ben PN'nin daha dikkatli olması gerektiğini düşündük. Ama sonra yine oldu. PN bir kez daha yıkılmıştı ama TR ona inanmıyordu. TR ve ben PN ile yüzleşmeyi planlamıştık ama sonra TR kendi evinde vuruldu. Çalışıyordu.

Houma'da gizli görevdeydi ve bu tehlikeli bir iştir. Ama gizli görevde olduğu evde öldürölmedi, kendi evinde öldürölldü ve eve zorla girildiğine dair hiçbir kanıt yoktu. PN ve ben ikimiz de adresini biliyorduk ve onu benim öldürölmediğimi biliyordum. Bu yüzden PN'ye ayrılmak istediğimi söyledim. Planlanmış iki işimiz daha vardı ve PN'ye bunları bitireceğimi söyledim, çünkü her iki müşteriye de şahsen incelemiştım. PN ayrılmamdan memnun değildi ama o bile işin çok tehlikeli olmaya başladığını kabul ediyordu. İşlerden birini yaptım ve daha önce de söylediğim gibi, tacizci bir koca bana ateş etti. O anda işi bırakabilirdim ama bu son iş hassas ve ilgili herkes doğru olanı yapmaya çalışıyor.

"Tehlikeli olduğuna inanmıyorum ama korkuyorum, Priss. TR gibi öleceğimden korkuyorum. Eğer bu olursa, PN'yi bulmaya çalışmanı istemiyorum. Eğer ben ölürsem ve sorumlusu oysa, onun için sorun çıkarırsan seni öldürür. PN seni tehdit ederse güvenliğini sağlamak için kullanabileceğin bilgileri bu sürücüyeye ekledim. Lütfen seni sevdiğimi ve hep seveceğimi bil. Bebeklerimizi seviyorum ve hep seveceğim. Kocan, Jack Elliot.' "

Cora hasta olacağını düşündü. Patrick ve babası başka bir adamla ortaktı. Babası o son "hassas" işi yaparken öldürölümüştü ve şimdi ayakta kalan tek kişi Patrick'ti. Nasıl , Patrick?

Böylesine korkunç bir şey yaptıktan sonra ailesiyle yakınlaştığını mı? Öfke ihanetle savaştı ve safrasını yutmasına neden oldu.

"Bekle." Delores bir elini kaldırdı. "Cora'nın annesi bir fizyoterapistti, bilgisayar gurusu değil. Bütün bu parçaları nasıl bir araya getirebilirdi ki? Şifrelemenin var olduğunu biliyordum ama nasıl kullanılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Jack onun bu mektubu almasını nasıl bekliyordu?"

Antoine ona sırttı. "Bu harika bir soru, Delores."

Val kaşlarını çatarak, "Gerçekten de öyle," dedi. "Keşke bunu ben düşünseydim. Antoine ile çalışmak tüm bu işleri kolaymış gibi gösteriyor ama aslında öyle değil."

Delores halinden memnun görünüyordu.

Antoine, "Bir yerlerde henüz bulamadığımız bir mektup daha var," dedi. "Bu kitabın başında Jack ona 'ilk' mektubu ve 'yapbozun geri kalan parçalarını' bulduğu için mutlu olduğunu söylüyor. "

"Annem oyunları ve bulmacaları çok severdi. Pazar bulmacasını en hızlı kimin çözeceğini görmek için yarışlar yapardık. Annem bu harika oyunlarla gelirdi, çöpçü avı ile bilgi yarışması gibi." Bu anı bir zamanlar çok tatlıydı. Şimdi Cora'nın hatırladığı tek şey Jack'in karısı için bıraktığı bu karmaşık bulmacaydı. "Ama masasının çekmecesinde böyle bir mektup yoktu. Annem bir şeyler söylerdi. Bir şeyler yapardı."

Cora'nın annesi onu terk eden kocası için ağlamazdı. Öldürülen kocası için ağlardı. Ve sonra adaleti sağlamaya çalışırdı.

"Belki ortaya çıkar," dedi Antoine ama bunu kastetmiş gibi görünmüyordu.

"Ya da belki PN biz kilisedeyken evimizi ararken bulmuştur," dedi Cora acı acı.

"Belki," diye onayladı Antoine. "Bunu asla bilemeyebiliriz. Dediğim gibi, bölünmüş diskte üç dosya vardı. İlki bu mektuptu. İkincisi, müşterilerden aldığı paranın ve nasıl harcandığının bir defteriydi. Çok titizdi. Her kuruşun hesabı, müvekkilin baş harfleriyle birlikte tutulurdu. Bazı davaları bedava yapıyorlardı. Bazıları, örneğin kendisini ülke dışına çıkarmak için onlara para ödeyen katil, çok para ödedi."

"Jack ya da polis bu katili yetkililere ihbar etti mi ve onu nereye sakladıklarını söyledi mi?" Molly araya girdi.

"Jack üçüncü dosyaya bunu yaptıklarına dair bir not düşmüş - isimsiz olarak - ama polis onu asla bulamamış. TR'nin onu bıraktığı yerde değildi." Antoine omuz silkti. "Yardım ettikleri ikinci kötü adamda da aynı şey oldu, TR'nin PN'yi suçlamasını tetikleyen de buydu. Jack TR öldürüldükten sonra kaçmak istedi."

En azından babasının amacı insanlara gerçekten yardım etmekti. Yabancıları, evet, ama kalbi doğru yerdeydi.

Cora bunun yeterli olacağını düşündü. "Bu üçüncü dosya nedir?" diye sordu.

Antoine'ın gözleri parladı. "Müşteri listesi. Sadece baş harfler var, isim yok. Ama adresler var. Örneğin, Alice'inki Alice Bergeron için AB diyor ve Twin Falls, Idaho'daki adresini veriyor. Bu listedeki adreslerdeki evlerin çoğu yıllar içinde satılmış, ancak her birinin bulunduğu yerdeki emlak kayıtlarından bazı bilgiler alabiliriz. Baktığım birkaçında ev sahiplerinden biri ya da her ikisi de ortadan kaybolmuş ve ev hacze uğramış. Ama." Heyecanla ellerini ovuşturdu. "Jack'in son işi Merrydale, Louisiana'daydı. Baton Rouge'un bir banliyösü. Müşteri TC idi. Timothy Caulfield otuz yılı aşkın süredir o evin sahibi. Hâlâ karısı ve kızı Ashley ile birlikte orada yaşıyor. Kızı yirmi üç yaşında. Doğum günü Ekim'in on beşi."

Cora odanın döndüğünü hissetti ve Phin'in kolunu tutarak destekledi, kollarını ona doladığında minnettar oldu. Kız, babası ölmeden bir gün önce doğmuştu ya da en azından beton dökülmeden bir gün önce. "Caulfield babamı öldürdü mü?"

Çünkü Patrick onun ortağıydı. Katili olması gerekmiyordu. Ama Patrick kişisel bir gündemi olan bir ortaktı. Polisi öldürebilecek olan ortak. TR.

Patrick'i temize çıkarabilecek bir şey öğrendiği her seferinde yükselen umuda lanet ediyordu. Ama o adamı seviyordu.

Bir baba gibi.

"Öğrenebiliriz," dedi Molly, sesi çelik gibiydi. "Ama Cora, Patrick bir şekilde bu işin içinde. Bu gerçeği görmezden gelemeyiz."

"Boya," diye fısıldadı Cora.

Molly, "Boya," diye tekrarladı. "Bu Timothy Caulfield'in Rönesans dönemi boya formüllerini kullanan bir ressam olması... Şey, sanırım mümkün. Bu noktada her şey mümkün."

"Ama pek olası değil," dedi Antoine nazikçe.

Cora zorlukla yutkundu. "Mektupları Patrick'in yazmış olabileceğini düşünmek yeterince kötü. Patrick'in onu öldürdüğüne de inanmak istemiyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı Phin. "Ve umut etmeye devam edebilirsin. Ama emin olana kadar arkanı kollamamıza izin ver."

"Tamam." Yüzünü masaya döndü, hâlâ Phin'in kollarındaydı. "Peki Merrydale'e ne zaman gidiyoruz?"

Merrydale, Louisiana

16 ARALIK CUMA, SAAT 11:45

SAGE 'İN CHOP-SHOP COROLLA'SI yeşil kapılı ve özenle düzenlenmiş çimleri olan evin yakınındaki sokakta durdu. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Alan'ın ona ittirdiği kâğıt parçasındaki adres buydu. Elbette hemen fark etmiş, büyükbabasının şaşkınlığını görmemesi için bakışlarını kaçırmıştı.

Burası kızın yaşadığı yerd. Ashley Caulfield.

Alan'ın fotoğraflarını gizli kasasında sakladığı kız.

Alan'ın kendi torunu.

Büyükbabası yalan söylemişti. Kendi kızına bebeğinin öldüğünü söylemişti. Ve sonra... ne? Onu buraya mı yerleştirmiş?

Caulfieldlar kimdi? Alan onları nasıl bulmuştu?

Peki Cora Winslow'un babası tüm bu fiyaskoda nasıl bir rol oynamıştı? Jack Elliot'ın bu işe karışmış olması sadece sağduyuya dayanıyordu.

Polis, muhtemel ölüm tarihini Damper Binası'nın temelinin atıldığı gün olarak belirlemişti. Ashley'nin doğumundan sonraki gün.

Cesedi teşhis edildiği andan itibaren Alan'ın akli Cora Winslow'a takılmıştı. Sage bir aptal olabilirdi,

Ama aptal değildi. İkiyle ikiyi toplayıp dördü bulabilirdi. Jack Elliot kesinlikle bunun bir parçasıydı.

Onu buraya Jack mi getirmişti? Alan'ın ölü doğduğuna yemin ettiği bebekten kurtulmak için arabuluculuk mu yapıyordu?

Alan onu neden öldürmüştü?

Çünkü Sage'in aklına mantıklı başka bir açıklama gelmiyordu.

Bu delilik.

Ve şimdi Alan kendi torununa kendi torununu öldürmesini emretmişti.

Sage hasta hissetti.

O yaşlı kadını ve Sanjay'i ben öldürdüm. Ben de en az kadar kötüyüm.

Ya Caulfield'ları öldürdüyse? O zaman ne olacaktı? Alan'ın onun üzerinde daha da büyük bir etkisi olacaktı.

Yoksa beni ihbar eder. Sage New Orleans'tan çıkarken bir kuyruk fark etmemişti ama bu Alan'ın özel dedektifinin pusuda olmadığı anlamına gelmiyordu. Sage, özel dedektifin yıllardır onu izlediğini fark etmemişti.

Sage, özel dedektifin onu iki gece önce kütüphanecinin evine kadar takip ettiğini ya da Sanjay'la tanışıp ayrıldığını fark etmemişti.

Sage'in Caulfield'ların evini ateşe vermesi ve kolluk kuvvetlerinin onu tutuklamak için beklemesi Alan'ın yapacağı bir şey olurdu.

Sonofabitch.

Sage yeşil kapılı eve bakarken aklında bir sürü düşünce dönüp duruyordu. Eğer bu aileyi öldürmezse, Alan onu yaşlı kütüphaneciyi ve Sanjay'i öldürdüğü için ihbar edecekti.

Büyükbabasının New Orleans'ta sağlam bir itibarı vardı. Ve Sage'in büyükbabası hakkında söyleyeceği her gerçek bumerang gibi ona geri dönecekti. Alan'ın onu yönlendirdiği işler için .

Boku yedim.

Ve kızgın. Çok kızgın.

Yine de burada öylece oturamazdı. Ya gidecek ve Alan'ın en kötüsünü yapmasına izin verecekti ya da...

Ya da bu arabadan inip şeytanın emirlerini yerine getiririm.

Peruğunu çekiştirdi ve sahte gözlüğünü burnunun üzerine itti, sonra arabadan indi ve kapıyı sessizce kapattı. Etrafı kolaçan ettikten sonra karar verecekti. Varlığını duyurmak için bir neden yoktu. Evin iki yanında ağaçlar vardı ve gözden uzak durarak ağaçların arasından yürüdü.

"Merhaba!"

Sage neşeli bir sesle arkasını döndü ve kendini Ashley Caulfield ile yüz yüze buldu. Ağzı bir açılıp bir kapanıyor, kelimeler cisimleşmeyi reddediyordu.

Onun kuzeniydi.

Kız kardeşi olabilirmiş gibi görünüyordu.

Onu öldürmesi gerekiyordu.

Büyükbaba, senden gerçekten nefret ediyorum.

"Merhaba," demeyi başardı. "Kimsin sen?"

"Ben Ashley." Sevecen bir şekilde gülümsedi ve yanındaki köpeği okşadı. Köpek yaşlıydı, yüzü yaşlılıktan bembeyaz olmuştu. Sage köpeğin bir topun peşinden zıpladığını hatırlıyordu, demek ki yaşlı çocukta hâlâ biraz tekme kalmıştı. Bunu unutmaması gerekiyordu. Yaşlı köpekler de ısırabilirdi. "Bu Toto," diye ekledi.

Sage kendini gülümserken buldu. "Toto'nun küçük bir köpek olması gerektiğini sanıyordum."

"Benim Toto'm da bir zamanlar küçüktü." Yüzünü buruşturdu. "Büyüdü."

Sage'in gülümsemesi soldu. Ashley Caulfield'da farklı bir şeyler vardı. Neredeyse çocuk gibiydi. "Köpekler bazen böyle yapar. Benim hiç köpeğim olmadı."

Alan buna izin vermemişti.

kendime bir köpek almalıydım. Ama o almamıştı. Artık aynı evde yaşamıyor olsa da hâlâ büyükbabasının kontrolü altındaydı.

Hâlâ özgür değildi.

"Annenle baban nerede, Ashley?" diye sordu nazikçe.

"Oh, evdeler." Yeşil kapılı eve el salladı. "Muhtemelen kestiriyorlardır. Ama yakında uyanmaları ve beni işe götürmeleri gerekiyor."

"Nerede çalışıyorsun?"

"Kasabadaki eczanede." Tekrar gülümsedi. "Rafları dolduruyorum ve insanların arabaya ihtiyacı olup olmadığına bakıyorum."

"İşini seviyor musun?"

"Seviyorum. Patronum iyi biri ve alışverişe gelen insanları da seviyorum."

"Sevindim."

Başını öne eğdi. "Kimsin sen?"

"Bu çok iyi bir soru," dedi başka bir kadın sesi. "Siz kimsiniz?"

Sage tekrar döndüğünde yaşlı bir kadının onu dikkatle izlediğini gördü. Altmışlı yaşlarının başında görünüyordu. En genci ellili yaşların sonundaydı.

Sage'in ağzı bir kez daha açılıp kapandı ve hiçbir kelime çıkmadı.

Bu insanlar gizli ninjalar gibiydi. İki kadının da arkasından gizlice yaklaştığını duymamıştı. Yaşlı kadın Timothy Caulfield'in karısı Beatrice olmalıydı. Sage onun adını Timothy'ninkiyle bağlantılı bulmuştu.

Beatrice uzun bir süre onu inceledi ve Sage onu tanıdığı anı görebildi. Ki bu mümkün değildi. Kendisi gibi görünmüyordu. Peruk takmış ve gözlük takmıştı.

"Kimsin sen?" diye tekrarladı, bu kez fısıltıyla. Şimdi gözlerinde korku vardı.

"Neyin var anne?" Ashley sordu.

Annesi mi? Beatrice'in Ashley'in büyükannesi olduğunu sanıyordu.

"Eve gir, Ash," dedi Beatrice. Sertti ama sert değildi.

"Ama-" Ashley söyledi.

"Ashley," dedi Beatrice yine, hâlâ sabırlıydı. "Lütfen. Git babanı uyandır. Ona misafirimiz olduğunu söyle."

Sage kendi kendine gülümsedi. "Lütfen, Ashley. İçeri gir."

Onu öldürmem gerekiyor. Hepsini öldürmek için.

"Tamam," dedi Ashley uzun uzun nefes alarak. "Hadi Toto."

Sage ve Beatrice ön kapı çarpana kadar birbirlerine baktılar.

"Onun gözlerini almışsın," dedi Beatrice sertçe. "Ve onun gamzesine. O yüzden açıkla lütfen. Adınla başla."

Sage nefes verdi, eli Joy Thomas'tan aldığı silahı sakladığı cebine gitti. "Alan," dedi. "Benim adım Alan."

Merrydale, Louisiana

16 CUMA, 13:10

Sage'in annesi ilk zil sesinde telefonu açtı. "Sage? İyi misin?"

Hayır, değildi. "Beni İspanya'daki arkadaşlarınızın yanına gönderme teklifiniz hâlâ geçerli mi?"

"Ne yaptın, Sage?"

Sage tiksintiyle Alan'ın baygın haldeki PI'sına baktı. Dave Reavey orta yaşlı, bira göbeği olan ve yumruk yemeye dayanamayan bir adamdı. Sage adamı takip ederken görmüştü.

Caulfield'ların evinden ayrılmış ve öfkesi kontrolü ele geçirmişti.

Büyükbabası bu işi yapması için ona güvenmemişti. Belki de özel dedektif Sage'in yaptıklarının kanıtlarını Alan'a göndermek için oradaydı, böylece Alan'ın elinde Sage'in başına kakacak daha çok şey olacaktı.

Bugün değil. Sage bir otoparka girmişti. restorana girdi ve özel dedektifin park ettiği yere bakarak içeri girdi. Restoranın iki girişi vardı, o da diğerinden çıktı. Adama gizlice yaklaşmak zor olmamıştı.

Şimdi Sage bunca yıldır kendisini takip eden adamı gözden kaçırdığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Alan'ın özel dedektifi işinde gerçekten kötüydü. Muhtemelen bunca zaman beni ve Lexy'yi izlerken yumuşamıştı.

Sage adamı bayıltmış ve özel dedektifin kendi ipleriyle bağlamıştı -ne tür bir özel dedektif bagajında ip taşırdı ki Tanrı aşkına? Büyükbabasına suçlayıcı bir şey göndermediğinden emin olmak için adamın telefonunu kontrol etmişti.

Özel dedektif yapmamıştı. Henüz değil. Ama planlıyordu. Telefonunda video vardı. Sage onu telefondan ve dedektifin buluta yedeklediği yerden sildi.

Özel dedektifin arabasının kapısını çarparak kapattı ve baygın, bağlı adamı arka koltuğa hapsetti. Eski hurdasına bindi, New Orleans'a dönmeye hazırды. İspanya'ya, Avustralya'ya ya da her nereye gidecekse oraya kaçmadan önce yapması gereken bir sürü şey vardı.

Annesi onu göremese de başını iki yana salladı. "En iyisi sen benim ne yaptığımı bilmiyorsun anne."

Kendi iyiliği için ona hiçbir şey söylemiyordu. Ve benim iyiliğim için. "Bana arkadaşlarının iletişim bilgilerini gönderebilir misin? Bir süre ortalıkta görünmemem gerekiyor." Uzun bir süre. Belki de sonsuza kadar.

"Sana daha iyisini yapacağım. Madrid'e giden ilk uçaktan ikimize de bilet alacağım."

Gözlerini kırptırdı. "Benimle mi geliyorsun?"

"Ben. Çantanı hazırla, sevgilim. İspanya'ya gidiyoruz."

Boğazı düğümlendi ve tekrar gözlerini kırpmak zorunda kaldı, çünkü bu sefer gözleri yanıyordu. "Teşekkürler anne."

"Buraya sağ salim gel, Sage. Gerisini ben hallederim."

Telefonu kapattı ve Sage'i şaşkınlık içinde bıraktı. Onunla birlikte gidiyordu. Bunu ondan istemeyi düşünmemiştir bile. Ona ne yaptığını anlatması gerekiyordu. Ona yardım etmemeyi seçebilirdi.

Yine de kendini bunu yapmaya zorlayamadı.

Kendini bir silkeledi ve otoyola girerken trafiğe odaklandı. "Sonra dağılırsın."

Yapması gereken başka bir arama vardı.

"Siri, Lexy Beauchamp'ı ara, cepten." Üvey büyükannesi cevap vermeden önce bu kez birkaç kez çalmasını bekledi.

"Evet?" dedi temkinli bir şekilde. "Sage? Sen misin?"

"Evet, hanımefendi. Elimde ilginç bulabileceğiniz bazı bilgiler var."

Merrydale, Louisiana

16 CUMA, 13:45

MERRYDALE SIZI AĞIRLIYOR.

Phin, Caulfield'ların evinde aradıklarını bulacaklarını umarak tabelanın geçişini izledi. Cevaplara ihtiyaçları vardı.

Burke ve Molly Cora'yı geride kalmaya ikna etmeye çalışmışlardı ama Cora Jane Winslow'un buna niyeti yoktu. Phin ve Val onu desteklemişti. Bilmeye hakkı vardı.

Val ciplerini kullanıyor, Stone ve Delores de onları yakından takip ederek Phin'e biraz olsun güven veriyordu. Burke yoldaydı, Houma'dan geliyordu, muhtemelen yirmi dakika arkalarındaydı. Molly uyumak için eve gitmiş, Antoine ise Burke'ün dosyasındaki diğer davalarla ilgilenmek üzere New Orleans'ta kalmıştı.

Yolda hiçbir sorun görmemişlerdi ama Phin endişeliydi. SodaPop mızızlanmıyordu, yani o kadar da kötü olamazdı.

Bu bir ilerlemeydi ve o da bunu kabul etti.

"Caulfield'larla ilgili internette hiçbir şey yok," diye yakındı Cora. New Orleans'tan gelirken bütün yol boyunca telefonuyla konuşmuştu. "Sosyal medya yok, makale yok, hiçbir şey yok. Sadece beyaz sayfalarda ve emlak kayıtlarında onlardan tek bir söz var. Ama başka hiçbir şey yok. Bu çağda bir insan nasıl olur da sosyal medyada yer almaz?"

Val, cipin sürücü koltuğundan kendini beğenmiş bir tavırla, "Sen bilmiyorsun," dedi.

"Var," dedi Cora. "Kütüphanenin web sitesi aracılığıyla."

"Bir fotoğraf." Val işaret parmağını kaldırdı. "'Hakkımızda' bölümündeki önemsiz bir fotoğraf. Facebook, Insta ya da Twitter'ınız yok. Yani konuşacak biri değilsin."

"Tandy her şeyi yapar-" Cora aniden durdu, yüz ifadesi acıyla gerilmişti. "O sosyal medya kelebeği. Ben sadece onun dümen suyunda yüzüyorum. Ayrıca, şu anda benden bahseden bir sürü kişi var. 'Jack Elliot'ın kızı. 'Jack Elliot kızı' Cora Winslow tarafından hayatta bırakıldı. Beni internette bulabilirsiniz."

"Ama senin hakkında hiçbir şey yok," dedi Phin. "Kimse bilemez Yatarken inci taktığını ya da çilek gibi koktuğunu."

Cora ona döndü, dudaklarında bir gülümseme ve yanaklarında bir kızarıklık vardı. "Seni tatlı dilli seni."

"Öğüreceğim," dedi Val. "Yatarken inci takma konusunu da bilmeme gerek yoktu. Antoine'ı ara ve ne bulduğuna bak. Denedim ama telefonuma çıkmadı."

Phin cep telefonunun hoparlörünü açtı. Antoine cevap verdiğinde "Ben Phin," dedi.

"Biliyorum," dedi Antoine kuru bir sesle. "Arayanın kimliği. Val için cevap vermezdim, yani bugün senin şanslı günün."

"Mean!" Val seslendi.

"Beni sevdiğini biliyorsun," dedi Antoine. "Yani ne bulduğumu bilmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet, lütfen," dedi Cora.

"Val'e söyle, o da lütfen desin, telefonlarına ben bakarım."

Val, "Hayır, yapmaz," dedi.

"Aslında arayacaktım ama o aradığında başka bir şey üzerinde çalışıyordum. Lanet telefona cevap vermemi söyleyen bir mesaj almadım, o yüzden cevap vermedim. Caulfield'lar hakkında hala çok fazla bilgim yok. Kocasını Timothy, yetmiş beş yaşında. Karısı Beatrice, altmış sekiz yaşında. Kızı Ashley, yirmi üç yaşında. Park cezası yok, ağır suçu yok. Herhangi bir sabıka kaydı yok. Otuz yıldır evliler, evlerinin sahibi oldukları süre de aynı. Adam emekli bir elektrikçi, kadın da bir terzi. Ashley Merrydale Lisesi'nden beş yıl önce mezun olmuş. Timothy de aynı liseden elli yedi yıl önce mezun olmuş. Bildiklerim bu kadar."

"Bu çok fazla değil," dedi Val. "Ne üzerinde çalışıyordun? Daha önce aradığımda?"

Antoine içini çekti. "Rahip Beauchamp'ın kimden bahsettiğini öğrenmek için kardeşim André'ye tacize uğradığı bildirilen on üç yaşındaki erkek çocukları sordum. Andre, New Orleans bölgesinde çocuklara yönelik tüm cinsel saldırı raporlarını inceledi. Hatta

Beş yıl öncesine, ebeveynlerin bir süre önce bildirmiş olma ihtimaline karşı. Hiçbiri resimlerden bahsetmedi. Bir tanesi bile. Ve hiçbirisi Beauchamp'ın Metairie'deki kilisesinin üyesi değildi."

Phin kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Pederin bir hata yaptığını mı söylüyorsunuz?"

"Ya da yalan söyledi," dedi Antoine. "Her iki durumda da, pederin dün gece size anlattıklarına uyan bir vaka yok. Medford Hughes'un gerçekten fail olup olmadığını öğrenebilmek için ailenin yerini tespit etmeye çalışıyordum."

"Bunu neden kontrol ?" Cora sordu.

"Şey," dedi Antoine nazikçe, "kısmen senin için Cora. Medford'un suçlu olup olmadığından emin olmanı istedim, çünkü Patrick'in de suçlu olup olmadığını merak ettiğini biliyordum. Her iki adamın da masum olduğunu kesin olarak söyleyemem ama Medford'un evindeki Wi-Fi sistemini dark web'de çocuk pornosuna göz atmak ya da indirmek için kullanmadığını söyleyebilirim. Bu arada, bu iyi bir fikirdi, Phin. Medford'un Wi-Fi kayıtlarına ulaşabildim. Başka bir yerde arama yapıyor ya da hareketlerini gizlemek için bir VPN kullanıyor olabilirdi, ancak bu evindeki yönlendiriciden gerçekleşmiyordu. Bunu öğrendiğimde André'yi aradım. Bana gerçekten istismar kanıtı olduğunu söyleyebileceğini düşündüm ama olmadığını söyledi."

Phin saygıdeğer ve dramatik hakkında düşündü Teslimat. "Bir an için Beauchamp'ın yalan söylediğini varsayalım. Neden söylesin ki?"

"Güzel soru," dedi Antoine. "Eğer yalan söylediyse çok kızarım, çünkü saatlerce var olmayan gerçeklerin peşinde koştum."

Yalanın sebebi de bu olabilir. Dikkatlerini dağıtmak ve zamanlarını boşa harcamalarını sağlamak için.

"Burada işimiz bittiğinde onu bir kez daha ziyaret edelim," dedi Val. "Belki kilisesinin bir parçası olmayan insanların önünde daha fazla şey söylemeye istekli olur. Kilise üyelerinden birine anlatırsa sır saklayan biri olarak itibarı konusunda endişelenir. Caulfield'ların evine varmak üzereyiz, Antoine. Onlarla konuştuktan sonra seni tekrar ararız."

Caulfield'ların yoluna döndüler ve tam zamanında evlerinin önüne vardılar.

"Phin," diye tısladı Cora. "Ne yapıyorlar bunlar?"

"Gidiyoruz," dedi Phin, çünkü Caulfield'lar her iki arabayı da doldurmuşlardı, arka koltuklar kutularla doluydu ve bagajlar tavanlara yığılmıştı.

Görünüşe göre çok uzun bir süre için ayrılıyorlardı.

Val cipi Caulfield'ların çıkışını kapatacak şekilde yan yatırarak garaj yoluna girdi. Stone minivanını arkalarından çekerek garaj yolunu daha da kapattı.

Biri kadın biri erkek iki yaşlı insan evden kaçtı. Timothy ve Beatrice Caulfield. Genç bir kadın ön bahçedeki salıncakta oturuyordu, ayaklarının dibinde bir köpek vardı. Şaşkınlıkla kaşlarını çatmış, elinde çok daha iyi günler görmüş büyük bir pelüş ayı tutuyordu.

Timothy'nin elinde bir tüfek vardı ve karı koca korkudan bayılacak gibi görünüyorlardı.

"Tamam," dedi Val sessizce. "Beklediğim bu değildi."

"Geleceğimizi biliyorlardı," dedi Phin. "Yoksa neden kaçınsınlar ki?"

Cora, "Sanırım onlara soracağım," dedi ve Phin'in dehşet içinde kalmasına rağmen, onu durduramadan cipten indi.

"Siktir," diye fısıldadı Val. "Phin, git onun arkasında dur. Tehditkâr görünme. Burke'ü arıyorum. Çok arkamızda olamaz."

Houma'dan Merrydale'e yolculuk New Orleans'tan sadece yirmi dakika daha uzundu ve Burke tam bir hız canavarıydı. On dakika içinde orada olurdu, kolayca.

SodaPop'a kalmasını söyleyen Phin cipten yavaşça indi, ellerini silahsız olduğunu göstermek için uzattı. Bir silahı olmasını isterdi ama silahlar Val'in yetki alanındaydı. Stone'un bakışlarıyla karşılaşmak için bir kez döndü. Arkadaşı minibüsünün camını indirmiş ve başını dışarı çıkarmıştı.

Phin, "Dur," diye mırıldandı ve Stone başını salladı, böylece Phin Cora'nın çiftin önünde durduğu yere geri döndü, elleri havadaydı, sanki tutuluyordu.

"Sana zarar vermek için burada değiliz," diyordu Cora. "Söz veriyorum."

"Gitmek zorundasın," dedi Timothy. "Gitmek zorundayız."

Bir şey bu çifti dehşete düşürmüştü ama kızı -Ashley-korkmaktan çok şaşkın görünüyordu.

"Efendim," dedi Cora sessizce. "Tehdit mi edildiniz?"

Beatrice'in yüzü buruştu. "Gitmek zorundayız. Lütfen, bırak gidelim."

"Yapacağız," diye söz verdi Cora. "Ama bana birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz? Babam seni tanıyordu. Sanırım sana yardım etti. Adı Jack Elliot'tı. Onu John Robertson olarak tanıyor olabilirsin."

Timothy tüfeğini yavaşça indirdi, yüzü şoktan donuklaşmıştı. "Sen onun küçük kızıydın. CJ."

Silahtan kaynaklanan tehlike bir an için azalınca Phin Cora'nın yanına giderek elini tuttu. "Benim adım Cora Jane," dedi. "Bana böyle seslenirdi."

Beatrice gözlerini kırıştırdı. "Adının Jack Elliot olduğunu söylemiştin. Öldü mü?"

Cora şaşırılmış görünüyordu. "Yirmi üç yıl önce öldürüldü. Haberlere çıktı. Cesedi bir evde bulundu."

Houma'da yıkılmış bir bina. Kimliğini iki haftadan biraz daha uzun bir süre önce tespit etmişler. Başından vurulmuş ve binanın temeline saklanmış."

Beatrice sendeledi. "Ölüm tarihi neydi?" "Ekim'in on altısı," dedi Cora. Gözlerini masanın üzerindeki salıncakta oturan genç kadın. "Kızınız doğduktan sonraki gün."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Timothy. "Aman Tanrım."

Beatrice'in eli ağzını kapatıyordu. "Bilmiyorduk."

Cora, Phin'i hayrete düşüren bir nezaketle, "Biliyorum," dedi. Acı çekiyordu ama yine de çok nazikti. "Size birkaç soru sorabilir miyiz?"

Cipin kapısı açıldı ve kapandı. Val, "Güvende olduğunuzdan emin olabilirim," diye söz verdi. "Patronum yolda. Beş dakika içinde burada olacak. Birlikte seni güvende tutacağız. Gerekirse saklanacak bir yer bulmanıza da yardım edebiliriz."

"Sana neden güvenelim?" Timothy sordu ama bu kavgacı değil, korkudan doğan bir soruydu.

Cora çaresizce omuz silkti. "Zorunda değilsin ama iki buçuk haftadır bu gizemi çözmeye çalışıyorum. Birisi babamı öldürdü ve son yirmi üç yıldır bana onun imzasını taşıyan mektuplar gönderiyor. Birisi defalarca evime girdi ve arkadaşımı da vurdu. Patronum kendi yatağında öldürüldü. İki kişi daha öldürüldü. ve korkmakta haklı olduğunuzu biliyoruz. Bu insanlar beni korumaları için tuttuğum özel dedektifler. Bize yardım ederseniz, sizi de korurlar. Size sadece söz verebilirim."

Timothy ve Beatrice birbirlerine baktılar, uzun süredir evli olan çiftlerin yaptığı gibi iletişim kurdular. Sonunda Timothy başını salladı. "Sizinle konuşacağız ama burada değil. Orada bir

Şehirde bir motel. Orada durabiliriz. Bizim için geldiğinde burada olmak istemiyorum."

"Kim?" Cora bastırdı. "Seni kim tehdit etti?"

Beatrice inatla, "Burada olmaz," dedi. "Ailemi riske atmayacağım."

"," dedi Cora isteksizce. "Seninle motele kadar geleceğiz."

"Ash!" diye seslendi kadın. "Gitme zamanı."

Ashley verandanın merdivenlerinden inerken, Collie de onun yanında tırıs gidiyordu. "Kim onlar anne?"

Beatrice kızının yanağını avucunun içine alarak, "O eski bir dostun kızı," dedi. "Babanla birlikte arabaya bin. Bir yere uğrayacağız ve sonra tatile çıkacağız!"

Kadının şımarık konuşma tarzı başlangıçta hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ashley yirmi üç yaşındaydı. Ama sonra gülümsemesini onlara çevirip konuşmaya başladı ve Phin anladı. Bilişsel olarak zorlanıyordu.

Ailesinin onu koruma ihtiyacı şimdi daha da anlam kazanmıştı.

"Merhaba! Bugün bir sürü yeni insanla tanıştım. Ben Ash. Sen kimsin?"

Cora'nın gülümsemesi nazikti. "Ben Cora, bu da arkadaşım Phin. Arkamızdaki bayan Val ve Phin'in arkadaşları da minibüste. Onlar Stone ve Delores. Köpeğinizi sevdim."

"Onun adı Toto."

"Bu," dedi Cora, "bir köpek için mükemmel bir isim. Arkadaşım Phin'in SodaPop adında bir hizmet köpeği var."

Ashley çocuksu bir sesle kıkırdadı. "Bu ismi sevdim."

"Hizmet köpeklerini biliyor musun?" Cora söyledi.

Ashley ciddiyetle başını salladı. "Çalışırken onları sevemez ya da onlarla konuşamazsınız."

"Evet," dedi Cora. "Kesinlikle doğru. Köpeğimin adı Mavi. Mavi olduğu için adı bu. Durduğumuzda sana resimlerini göstereceğim. Yine de yola çıkmamız gerek. Sizinkiler gitmek için sabırsızlanıyor."

Ashley yüzünde üzgün bir ifadeyle evine döndü. "Gitmemiz gerekiyor."

"Belki yakında geri gelebilirsin." Cora elini uzattı ve Ashley elini tuttu. Cora onu Timothy Caulfield'ın eşliğinde ailenin arabasına götürdü. "Yakında görüşürüz, tamam mı?"

Ashley gülümsedi. "Tamam!"

Merrydale, Louisiana

16 CUMA, 14:45

Phin çiftin onları kaybetmeye çalışmış olabileceğini düşünmüştü ama sözlerine sadık kalmışlardı. Küçük araç konvoyları Caulfield'ların evinden ayrılmış ve şehrin ortasındaki bir motele doğru yola çıkmıştı.

Burke motelde bekliyordu, Val yola çıktıklarında onu aramıştı. Aralarında Caulfield'ları korumak için üç araç ve Cora da dahil altı kişi vardı.

Cora, motel odalarından birine girdiklerinde Ashley'i kanatları altına almış, saç, makyaj ve köpek Toto'nun ne kadar tatlı olduğu hakkında sohbet etmişlerdi. Motelde bitişik bir oda vardı ve Beatrice Ashley'i Toto'yla birlikte oraya yerleştirmişti. Ashley'nin film yüklü bir tabletı vardı, bu yüzden ona bir şey olmazdı.

Delores Ashley ile kalmayı teklif etti ama Beatrice kibarca reddederek Ashley'nin motel odasının dış kapısını kilitledi ve kapıya bir sandalye dayadı.

Stone iki odanın kapısının önünde nöbet tutuyordu, Phin bunun kapıya dayanmış bir sandalyeden çok daha güvenli olduğunu biliyordu.

Herkes oturacak ya da ayakta duracak bir yer bulduğunda Cora, "Tamam," dedi. Caulfield'lar yatağın başucuna, Cora da ayakucuna oturdu. Phin tam arkasında duruyordu, elleri omuzlarındaydı, SodaPop da onun yanında oturuyordu.

Cora uzanıp onun elini tuttu ve parmaklarını birleştirdi. "Babamın bıraktığı kayıtları buldum. Müşteri kayıtları. Onlara ulaşmak uzun zamanımızı aldı, bu yüzden mahremiyetinizi gayretle korudu. Bulduklarımızı başka kimseye söylemedik, bu konuda endişelenmeyin. Sanırım babam Ashley'nin doğumuyla bir şekilde ilgiliydi?"

Beatrice'in gülümsemesi acımasızdı. "Öyleydi. Onu özel bir işlemle evlat edindik. Baban aracı oldu. Bebeği buldu, bizi buldu ve bunu gerçekleştirdi. Annenin masrafları ve tıbbi bakımı için ona elli bin dolar ödedik."

"Bu biriktirdiğimiz her kuruştu," diye ekledi Timothy. "Ayrıca, evimizi yeniden finanse ettik ve emekliliğimize el attık, ama o bize Ashley'i ve evlat edinmeyi yasal hale getirmek için gerekli belgeleri verdi."

"Peki ya ortağı? Onunla da konuştunuz mu?" Cora sordu.

Çift Cora'ya dönmeden önce şaşkın bir bakış attı. "Ortağı yoktu," dedi Timothy. "Biz sadece John Robertson'la çalıştık. Bize verdiği isim buydu."

"Tamam," dedi Cora. "Bu garip, çünkü bulduğumuz belgelerde bir ortağı olduğunu söylemişti."

Beatrice omuz silkti. "Biz sadece babanla muhatap olduk. Bize e-posta gönderdi, kimlik belgelerini hazırladı ve şafaktan hemen önce bebeği bize getirdi. Sadece birkaç saatlikti."

Müşterilere e-posta gönderen ve belgelerde sahtecilik yapan kişi Patrick'ti, diye düşündü Phin, acaba Patrick riski kendisinden uzaklaştırmak için Jack'in takma adını mı kullanmıştı? TR'nin ölümünden sonra Jack Elliot işlerinin yüzü ve Alice'in kocası gibi onları durdurmak isteyen herkesin tek odak noktası haline gelmişti.

Patrick öğrendikleri her yeni şeyle daha da aşâğılık bir hale geliyordu.

"Ona nasıl ödeme yaptın?" Phin sordu.

"Depozito için banka havalesi," dedi Timothy. "Yarısını peşin, diğer yarısını da bize Ashley'i getirdiğinde nakit olarak ödedik."

"Antoine bana defterin bir kopyasını verdi," dedi Phin Cora'ya. "Sadece ilk ödeme listelenmiş. Belki de baban ikinci ödemeyi giremeden öldürülmüştür."

Belki de ortağı tarafından aldatılmıştır.

Cora başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Belki." Dikkatini Caulfield'lara geri verdi. "Bir ajans aracılığıyla evlat edinmemenizin bir nedeni var mı? Yargılamıyorum ve burnumu sokmamaya çalışıyorum ama bu önemli. Babam bir silgiciydi. İnsanların kötü muamele gördükleri evlerden kaybolmalarını sağlar, yeni kimliklerle yerlerini değiştirirdi. Size bir bebek getirmiş olması duymayı beklediğimiz bir şey değil."

Timothy'nin çenesi gerildi. "Evlat edinme sürecine başladığımızda kırklı yaşlarımla sonlarındaydım. Gençken kanser olmuştum ama listelere girdiğimizde on yıldır kanser değildim. Tıbbi geçmişim ve yaşımla nedeniyle diskalifiye edildim."

"Timothy, hayır." Beatrice çenesini kaldırdı. "Bu doğru değil. Henüz gençken evlat edinmeyi denemeye başladık ama ben bipolarım ve o zamanlar bu büyük bir sorundu. Ben diskalifiye edildim, Tim değil. Bir çocuk için yanıp tutuşuyorduk ve bir gün bir sohbet odasında bu adamla tanıştık. Kısır olanlar içindi.

çiftler ve ben... sohbette her şeyi ortaya döktük. Birkaç hafta sonra John Robertson'dan ne kadar çok çocuk istediğimizi soran bir e-posta aldım. Oradan evrakları doldurduk ve bize fiyatı verdi. Tim'in dediği gibi, parayı ödedik ve bize yasal olarak bizim olduğunu kanıtlamamız için gereken tüm evraklarla birlikte bir bebek verdiler."

"Çok tatlı bir genç kadın," dedi Cora. "Belli ki sevilmiş."

Beatrice bir parça rahatladı. "Teşekkür ederim. Elimizden geleni yaptık."

Cora dikkatle gözlemledi: "Bilişsel olarak zorlanıyor," dedi. "Ne zaman öğrendiniz?"

Timothy iki oda arasındaki kapalı kapıya baktı. "Yaklaşık iki yaşındayken. Konuşmayı öğrenememişti ve bazı hareket sorunları vardı. Ona ihtiyacı olan yardımı sağladık."

"Çünkü o senin," dedi Cora ve Timothy de biraz rahatladı.

"Yüzde yüz," dedi Timothy şiddetle. "Onu güvende tutmak için her şeyi yaparım."

Phin "herhangi bir şeyin" neleri içerdiğini merak etti. O gece Jack'i öldüren Timothy Caulfield olabilirdi, bir çocuk satın aldıklarını örtbas etmek için, ama Phin bundan şüpheliydi. Caulfield'lar da onlarla gelmişti. Onlara güvenmişlerdi ve çiftin kaybedecekleri Phin ve diğerlerinden çok daha fazlaydı.

"Bize bu tehditten bahsedin," dedi Val. "Daha önce tehdit edildiniz mi? Yoksa sadece bugün mü?"

"Sadece bugün," dedi Beatrice. "Yirmi üç yıldır barış içinde yaşıyorduk, sadece Ashley'i büyütüyorduk. Ve bugün bir adam evimize geldi ve bize kaçmamızı söyledi. Birinin bizi öldürmeye geldiğini söyledi."

"Kimdi o adam?" Phin, Patrick'i tarif etmesini bekleyerek sordu.

Beatrice, "Adının Alan Beauchamp olduğunu söyledi," dedi. Cora şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti.

"Ne?"

Şaşkınlığında yalnız değildi. Burke bir küfür mırıldandı, bu yüzden Phin, Antoine'ın iddia edilen cinsel saldırı hakkında öğrendiklerini ona anlatma fırsatı bulamadığını düşündü, ancak Val, Phin'e bir bakış attı ve aynı sayfada olduklarını gördü.

Beauchamp, Medford Hughes'un baldızını sorgularken onları kasten yanlış yönlendirmişti. Kasıtlı olarak onları sonuçsuz bir araştırmaya sokmuştu. Yalan söylemişti. Gerçi yalanının nedeni hâlâ net değildi.

"Bakan Beauchamp mı?" Phin emin olmak için sordu.

Beatrice omuz silkti. "Bir bakan hakkında bilgimiz yok. Bunun için genç görünüyordu."

Burke yaslandığı duvardan bir adım öne çıktı. "Kaç yaşındaydı? Çünkü geçenlerde Beauchamp adında bir adamla tanıştık ve altmış yaşlarındaydı."

Çift şaşkın bir bakış daha attı. Timothy yavaşça, "Yirmili yaşlarındaydı," dedi ve sonra içini çekti. "Söyle onlara, Bea. Söyle onlara."

Beatrice'in gözleri yorgun bir teslimiyetle doldu. "Onu tanıdım. Adından değil. Yüz hatlarından. Gözlerinden. Gamzesinden. Benim Ashley'ime benziyordu."

Phin yavaşça nefes verdi, bulmaca biraz daha netleşmişti. "Ah. Bir akraba."

"Yakın biriydi," diye doğruladı Beatrice. "Kim olduğunu sordum ve adının Alan Beauchamp olduğunu söyledi. Sonra bana bizi öldürmek için gönderildiğini ama bunu yapamayacağını söyledi. Eninde sonunda başka birinin gönderileceğini ve bu gerçekleşmeden önce kaçmamız gerektiğini söyledi. Sonra da gitti."

Uzun bir süre şaşkın bir sessizlik oldu. Cora sonunda, "Ona inandın," diye mırıldandı. "Evet," dedi Beatrice. "İnandık."

"Neden?" Burke sordu.

"Gerisini onlara anlat," dedi Timothy yorgun bir sesle.

Beatrice boğazını temizledi. "Ashley'nin bilişsel sorunlarını sormuştunuz. Yapısında genetik bir şey olup olmadığını görmek istedik, durumunu açıklayacak ya da ona doğru tedaviyi vermemize yardımcı olacak herhangi bir şey." Çenesini tekrar kaldırdı. "Onu düzeltmeye çalışmıyorduk. O bozuk değil. Olduğu gibi mükemmel."

Delores motel odasındaki masasında oturduğu yerden, "Onu sevdiğin çok açık," dedi. "Onu düzeltmek istediğini düşünmüyoruz."

"Teşekkür ederim," dedi Beatrice. "Doktorumuz gerçeği öğrendiğimizde onu bırakmamızı önerdi."

Phin, Beatrice'in söylemek üzere olduğu şey hakkında çok kötü bir hisse kapılmıştı. "Test sonuçları ne diyor, hanımefendi?"

"DNA'sının karışık olduğunu. Örtüşmeler vardı. Çok fazla örtüşme. Biyolojik ebeveynleri... akrabaydı. Yakın akraba."

Beatrice'in ne demek istediği anlaşıncı Cora irkildi. "Ensest."

Beatrice başını eğdi. "Evet. Doktorumuz sonuçların erkek kardeş-kız kardeş eşleşmesi gibi görüldüğünü söyledi ama baba-kız da olabilirmiş. John Robertson'la tekrar temasa geçmeye çalıştık ama bize gönderdiği e-posta teslim edilemedi olarak geri döndü. Ash'i geri vermeye çalışmıyorduk. Bebeğin ailesinin sorunları olduğunu bilmesini istedik. Gebe kalmaya rıza gösterilmediyse yasal sorunlar bile olabilir."

Cora sessizce, "Tecavüz," dedi.

Timothy'nin derisi oldukça endişe verici bir gri tonuna dönüşmüştü. "Biz de öyle düşündük. Kızımızı seviyoruz ama Ash bir tecavüz ürünüyse birilerinin cezalandırılması gerekiyordu."

Cora bir nefes verdi. "Bu, birinin saklamak için cinayet işleyeceği bir sır."

"O zaman ve şimdi," dedi Beatrice sessizce. "Baban öldürüldüğü için üzgünüm Cora. Onu severdim. O biliyor muydu bilmiyorum."

Cora başını salladı. "Ben de istemiyorum. Onun yaptığını düşünmek istemiyorum."

Ama Patrick biliyor olabilirdi, diye düşündü Phin. PN belgeleri hazırlayan, müşterilerle internet üzerinden iletişim kuran kişiydi. Daha görünür olan ortağının arkasına saklanmaya mı çalışmıştı? Müşterilerin evlerine onları almak için giden mi? Ya da bebekleri onlara teslim eden.

Jack'i bebek Ashley'i yerleştirmesi için tutan kişi Jack'in bir ortağı olduğunu biliyor muydu? Kimdi o kişi? Ashley ile ilişkileri neydi?

Peki genç adam neden bugün adını Alan Beauchamp olarak vermişti?

Phin, Beauchamp'ın kilisesinin web sitesini açtı ve papazın bir fotoğrafını buldu. "Bugün gördüğün adam bu mu?"

Her iki Caulfield da başlarını salladı.

"Kesinlikle olmaz," dedi Beatrice. "O çok yaşlı."

Phin web sitesinin "Hakkımızda" sayfasına göz gezdirdi ve durdu. Ashley'in kardeşi olabilecek kadar ona benzeyen bir adamın fotoğrafı vardı. Aynı altın sarısı saçlar, aynı gülümseme. Aynı gamze.

Telefonu Caulfield'lara çevirdi. "Bu o mu?"

Beatrice telefona uzandı ve resmi büyüttü. "Koyu renk saçları ve gözlükleri vardı, ama gözleri ve gamzesi

aynı."

"Peruk ve gözlük," diye mırıldandı Timothy. "Klasik."

Beatrice mantıklı bir şekilde, "Bizi öldürmek için gönderilmişti," dedi. "Kılık değiştirmesi mantıklı." Phin'in telefonunu ona geri verdi. "Sanırım bu o."

"Arayan Sage Beauchamp, Alan'ın torunu," dedi Phin, iç çekerek telefonu Val ve Burke'e uzatırken. "Bu Beauchamp'ın suçu neden Medford Hughes'un üzerine yıkmaya çalıştığını açıklıyor. Babanızın müşterilerini aramaya devam etmeyelim diye dikkatimizi dağıtmaya çalışıyordu."

Böylece onları öldürebilecekti. Ya da kirli işleri yapması için torununu gönderdi.

"O çok kötü bir adam," diye fısıldadı Cora.

Phin yanağını onun başının üstüne yasladı. "Öyle." Doğrudu. "Bu insanları saklamana yardım edebilir miyiz, Burke?"

"Elbette. Eğer bize güvenirsen, Beauchamp polis tarafından gözaltına alınana kadar seni çok güvenli bir yerde saklayacağız. New Orleans'ta büyük bir evim var. Orada güvende olursunuz. Ayrıca bataklıkta bir kampım var ama oraya gitmek biraz soğuk olur."

Val, "Size referans verebiliriz," diye önerdi. "Biz iyi adamları."

Caulfield'lar başlarını sallamadan önce birbirlerine fısıldadılar. "Beatrice, "Ashley için aynı fikirdeyiz," dedi. Teşekkür ederim."

Burke'ün gülümsemesi acımasızdı. "Bir şey değil. Şimdi yola çıkarsak akşam yemeğine kadar evime varabiliriz. Sizi kamyonetimle takip edeceğim ve fazla yaklaşılabilecek kişilere karşı gözcülük yapacağım."

Beatrice, "Ash'i getireyim," dedi. Yataktan kalktı ve Cora'ya elini uzattı. "Bizi bulduğun için teşekkür ederim. Babanı kaybetmenden nefret ediyorum. Ailesinden, çocuklarını ne kadar çok sevdiğinden bahsetti. İyi insanlara benzediğimizi söyledi."

Verecek çok fazla sevgisi vardı. Bize Ashley'i hediye etti. Hayatımın geri kalanında her gece onun için dua edeceğim."

Yaşlı kadın kızını almaya gittiğinde Cora dönüp Phin'e baktı. "Babamı kim öldürdü? Patrick mi? Onlara bebek satan adam mı?"

"Bilmiyorum," dedi Phin. "Ama Alan Beauchamp'ın Ashley'nin babası olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor."

"Ve eğer bir kız kardeşi varsa," dedi Val.

"Ya da kendi çocuklarına," dedi Phin, Alan'ın kendi kızına tecavüz ettiğini düşünmek istemiyordu ama Medford Hughes'u pedofiliyle suçlamıştı, bu yüzden projeksiyon yapıyor olması mümkündü. "Caulfield'ları tehlikeye atmadan polise neler olduğunu nasıl anlatacağımızı bulmamız gerekecek, ama bunu yapabiliriz. Bunu daha önce de yaptık."

Burke Phin'in omzuna vurdu. "Yaptık. Cora'yı güvenli bir şekilde New Orleans'a geri götür, tamam mı?"

" geldiğinde çabuk."

Sonra da diğerleriyle birlikte yirmi üç yıl önce o gece tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışacaktı.

Jack'i kim öldürmüş ve cesedini temele saklamıştı? Phin'in parası boya yüzünden hâlâ Patrick'in üzerindeydi.

Cora'ya mektupları kim yazmıştı? Parasını yine Patrick'e yatırdı.

Medford Hughes ve Minnie Edwards'ı kim öldürmüştü? Muhtemelen Patrick'ti ama Phin emin değildi. Patrick ile Medford ve Minnie arasında bir bağlantı yoktu. En azından henüz.

Ashley'nin ailesi kimdi? Alan Beauchamp? Çocuklarından biri mi?

Öğrendikçe daha fazla soruları . Ama gittikçe yaklaşıyorlardı.

*Baton Rouge, Louisiana**16 ARALIK CUMA, :00*

VAL fast-food çıktı, New Orleans'a geri dönüyordu. Öğle yemeğini kaçırmışlardı ve Cora açlıktan ölüyordu. Stone ve Delores yapıştırıcı gibi arkalarında kalmışlardı, Stone arabaya servis sırasında otururlarken Phin'e bir sürü mesaj gönderdi.

Görünüşe göre Delores onu motel odasında paylaşılanlardan haberdar etmişti ve Stone'un soruları vardı. Phin'in telefonuna gelen mesajlara bakılırsa adamın bir sürü sorusu vardı. Cora Phin'e bu soruların neler olduğunu sormak istemişti, özellikle de arabaya servis sırasının ortasında Delores ve Stone minibüslerinde yer değiştirip direksiyona Delores geçtiğinde.

Stone bir şeylerin peşindeydi. Cora bunun ne olduğunu öğrenmek için bekleyebilirdi. Şu anda zihinsel olarak çok yorgundu.

En azından yemek yardımcı olmuştu. Baş ağrısı geçmişti.

Caulfield'ların hikâyesini dinlemek zor olmuştu. Babasının bir bebeği kaçırdığını bilmek daha da zordu. Ashley şanslıydı. Caulfield'lar iyi insanlardı.

Başka bir çift ona bu kadar iyi davranmayabilirdi.

Val dikiz aynasından Cora ve Phin'e baktı. "Dedektif Clancy'ye ne söyleyeceğimize karar vermemiz gerekiyor."

Cora da aynı şeyi düşünüyordu. "Babamın ne yaptığını ortaya çıkarmadan ona nasıl bir şey söyleyeceğimi bilmiyorum. Alice VanPatten gibi insanlar sadece güvende olmak istiyorlardı. Caulfield'lar da yasal ve özel bir evlat edinme işlemi yaptıklarını sanıyorlardı."

"Belki," dedi Phin. "Bunun sıradan bir özel evlat edinme olduğuna inanmak istemiş olabilirler, ama bebeği sabahın erken saatlerinde kendilerine teslim ettirdiler. Peki ya bebeğin annesi onu kendi isteğiyle vermediyse? Bu adam kaçırma olurdu."

"O zaman çocuğu yerleştirmek isteyen her kimse cezalandırılmalı. Annenin istekli olup olmadığını nasıl öğrenebiliriz?"

"Anneyi bulacağız," dedi Phin. "Ve sonra ona soracağız."

"Bekle," dedi Val. "Hayır, anneyi bulamayız. Bırakınız Dedektif Clancy bundan sonrasını halleder."

"Ve ona ne söyleyeceksin?" Cora talep etti. "Alan Beauchamp'ı tutuklayın çünkü bilmememiz gereken bir çift, yani bir bebek satın alan bir çift, torununun onlara birinin onları öldürmeye geldiğini söylediğini mi?"

"Patrick'i cinayetten tutuklamasını söyleyebiliriz," dedi Val. "Eski boya, çocuklar. Eski lanet boya."

Cora'nın baş ağrısı geri geliyordu. "Bakın, Houma'daki Dedektif Goddard boyadan haberdar. Laboratuvar sonuçlarını Clancy ile paylaştı. Clancy benimle bağlantısı olan bir sanat restoratörü aradığını biliyor. Eğer Patrick'in adını kendi bulursa, tamam. Ama ona şimdi söylersek, ortaklık ve silgi olayını da anlatmak zorunda kalacağız. Bu da onları Alice VanPatten'a ve gerçekten yardıma ihtiyacı olan diğerlerine götürür."

Val sinirli bir nefes verdi. "Lanet olsun. Haklı olmandan nefret ediyorum. O zaman şu bebeğin annesini bulalım."

Phin telefonunu göstererek, "Elimizde bazı ipuçları olabilir," dedi. Ekranında Rahip Alan'ın bir fotoğrafı vardı.

Beauchamp. Gülümsüyordu ve cana yakındı, kolunu çok daha genç bir kadına dolamıştı. Başlıkta onun karısı Lexy olduğu yazıyordu.

"Senin aksine Cora," dedi, "Alan Beauchamp'ın internette pek çok kişisel bilgisi var. Her şeyden önce, hiç kardeşi yok. O tek çocuk. Yani Ashley'nin biyolojik annesi onun kız kardeşi değil. Yine de ilk evliliğinden üç çocuğu var. Bir numaralı eşi Anna bir araba kazasında ölmüş. En büyük oğulları Alan Jr. ölmüş. O da bir araba kazasında ölmüş. Sage'in babasıydı. Alan'ın ortanca çocuğu Walton Beauchamp, orduda madalyalı bir albay. Birkaç kez görev yapmış ve şu anda Colorado'da görev yapıyor. Alan'ın en küçük çocuğu Jennifer adında bir kız. Büyük ihtimalle Ashley'nin annesi. Ashley doğduğunda on beş yaşındaymış." Telefonunu karıştırdı. "Burada onun hakkında -sürpriz, sürpriz- yirmi üç yıl önce, Ashley doğduktan birkaç hafta sonra yazılmış bir makale var. Hamilelikten ya da doğumdan bahsedilmiyor. Makalede Jennifer'in aşırı dozda uyuşturucu aldığı yazıyor. Onu zamanında bulup hayatını kurtarmışlar ama tam olarak iyileşememiş. Aşırı dozdan kısa bir süre sonra şizofreni nedeniyle hastaneye kaldırılmış. Babası aşırı dozdan dolayı şizofreniyi suçladı."

Cora kaşlarını çattı. "Ama bir ilaç aşırı doz neden olmaz. şizofreni. Şizofreni zaten mevcutsa daha da kötüleştirebilir, ancak nedensel bir ilişki yoktur."

Phin omuz silkti. "Görünüşe göre gerçekler Alan için önemli değildi. Aşırı doz olayını gençler ve uyuşturucu konusuna dikkat çekmek için kullandı. Kızının 'günahının' ibret verici hikayesinden para topladı ve yeni bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezini finanse etti. Kilisesi bugün hala bu işi yürütüyor."

"Jennifer'a ne oldu?" Val sordu.

"Stone kontrol ediyor," dedi Phin. "Bağlantıları var."

Cora kaşlarını kaldırdı. "Ne tür bağlantılar?"

"Muhtemelen bizim sormadığımız türden," dedi Val. "Antoine'ın bilgisayar aramaları gibi. Sadece lütfen ve teşekkür ederim deyin ve detayları sormayın. Sosisin içinde ne sormamak gibi bir şey bu."

"Aynen öyle," dedi Phin. "Şu anda nereye yatırılmış olabileceğini görmek için psikiyatri hastanelerini kontrol ediyor. Biraz zaman alacak ama nerede olduğunu bulacaktır."

Val, "Antoine ile eşleşmeli," dedi.

"Çoktan yaptı bile." Phin başını salladı. "Geçmişte birlikte çalışmışlardı."

"Onların sen ortaya çıkmadan önce arkadaş olduklarını unutup duruyorum," dedi Val, "Phin. Bence bu ikisi güçlerini birleştirdiyse korkmalıyız."

"Çok korkuyorum," diye onayladı Phin.

Cora beklenmedik bir şekilde, "Joy'u aramamız gerekiyor," dedi.

"O iyi," dedi Val. "Bu sabah onu ziyaret ettim. Onu birkaç gün daha tutacaklar ama durumu iyiye gidiyor."

"Hayır. Yani, daha iyi olması güzel ama ona sormak istediğim bu değildi. Onu vuran adamın sesini duymuştu, hatırladın mı? Phin, Sage Beauchamp'ı kilisenin internet sitesinde bulmuş ve onu kilisenin televizyon reklamlarında görmüştüm. Beni kovalayan ve Joy'u vuran adamla hemen hemen aynı boyda."

"Cora," diye nefes aldı Val. "Burke'ün seni gerçekten işe alması gerekiyor."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Phin.

"Konuşurken bir klibini çekmeliyiz," dedi Cora, övgüden memnun olarak, ama kütüphaneye dönebildiği zaman mutlu olacaktı. Bu özel hayat ona göre değildi. "Belki Joy onun sesini teşhis edebilir."

Val, "Bir tane bul ve Joy'un çocuklarına gönder," diye talimat verdi. " biri bunu ona dinletecektir. Eğer Joy'u vuran davetsiz misafir Sage ise, Alan Beauchamp'la önemli bir bağlantısı var demektir. Alan, Medford Hughes'u tanıyordu. André'nin Antoine'a söyledikleri doğruysa, Medford'u muhtemelen işlemediği bir suçtan dolayı soruşturmamızı sağlamak için onun hakkında yalan söyledi. Ve André bu konularda genellikle haklıdır."

"Peder Beauchamp özellikle Sara Morton'un kayınbiraderinin dizüstü bilgisayarına sahip olup olmadığını sordu." Cora bir gece önceki o anı düşündü. "Polisin itiraz edebileceği bir konuda neden yalan söylesin ki - tabii bilgisayar onlarda olsaydı."

"Ama dizüstü bilgisayar onlarda değil," dedi Val. "Clancy dedi ki Hughes'un bilgisayarlarını toplamamışlar, sadece bizden çalınan dizüstü bilgisayarları toplamışlar, bu da ona garip gelmiş. Geçimini ağ işlerinden sağlayan bir adamın evinde tek bir bilgisayar bile olmaması."

Cora beynini Medford Hughes'un dizüstü bilgisayarına odaklanmaya zorladı. "Bilgisayarın Beauchamp'ın elinde olduğunu ya da nerede olduğunu bildiğini varsaymak çok mu büyük bir sıçrama olur?"

"Bilmiyorum," dedi Val. "Devam et."

"Medford'un bilgisayarının polisin elinde olması halinde çürütülebilecek bir iddiada bulunacak kadar kendinden eminse, bilgisayarın polisin elinde olmadığını bilmesi bence mantıklı. Kendisinde olsaydı bundan emin olurdu. Medford'un bilgisayarları ondaysa, Medford Hughes'dan ya da onun evinden almış olmalı. Medford Hughes'u öldürüp Hughes'un arabasının bagajında ne varsa almış olması mümkün mü?"

"Bence bu çok mümkün," dedi Val. "Bu, Hughes'un arabasının arkasında bulunan bilgisayarlarımızın Beauchamp tarafından oraya konulduğu anlamına gelir. Belki de Hughes'tan onları kırmasını istemiştir. Ve eğer dizüstü bilgisayarlarımız Beauchamp'ın elindeyse

Sage'den almış olabilir, yani Joy'u vuran ve seni kovalayan o. Joy için gerçekten bir video klibe ihtiyacımız var."

"Sen gevşek ipleri örerken buldum," dedi Phin. "Sage'in Pazar günlerindeki görevi ziyaretçileri kürsüden karşılamak, kilise duyurularını yapmak ve ardından vaaz için büyükbabasını takdim etmek. Dinleyin. Her hafta kaydediliyor." Oynat tuşuna bastı.

Cora bulduğu videoyu izlemek için onun koluna eğildi. Sage devasa büyüklükteki bir oditoryumda kürsünün önünde duruyordu, altın rengi saçları ışıkların altında parlıyordu. Gülümsüyor ve şaka yapıyordu. Seyirciler gülüyor ve yanlarında duran kişiyi selamlamak için dönüyorlardı.

Sage ilgi çekici ve karizmatikti.

Caulfield'ları da kaçmaları için uyarmıştı.

Ama Joy'u vurabilirdi. Ve beni Quarter'a kadar kovaladı.

"Babam öldürüldüğünde sadece iki yaşındaydı."

"Doğru," dedi Phin, "ama büyükbabası onu yakınında tutuyor. Bilgi almak için güvendiğiniz bir aile üyesinden daha iyi kimi gönderebilirsiniz ki?"

"Bizi takip eden o olabilir mi?" diye sordu. "Belki de evimin aşağısındaki sokakta arabasından bizi izliyordu? Belki de Vincent Ray'ın evimi yakmak için içeri girmesine karışmıştır?"

Val mantıklı bir şekilde, "Sage Beauchamp ile Vincent Ray arasında nasıl bir bağlantı olabileceğini görmemiz gerek,"

dedi. "Patrick ve Vincent'ın yollarının kesişmiş olmasının mümkün olduğunu biliyoruz." Cora parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Patrick,

Alan ve Sage birlikte mi çalışacak?"

Phin parmaklarını nazikçe Cora'nın alnından çekti ve şakaklarına doğru bir basınçla masaj yapmaya başladı. Cora neredeyse rahatlayarak inliyordu.

"Olabilirler," dedi. "Ama her seferinde tek bir bağlantıya odaklanalım. Sage ve Joy. Joy'a bu dinletelim. Sen çocuklarından birini ara ve klibi kime söyle."

Alnını ovmayı bıraktı ve Cora surat asmak istedi. Ama o haklıydı. Her seferinde bir bağlantı.

Cora, Joy'un en büyüğü olan Nala'yı aradı. "Selam, ben Cora. Annenle birlikte misin?"

"Öyleyim," dedi Nala. "Ne ?"

"Phin sana bir video klip gönderecek. Annene gösterme. Sadece adamın sesini dinlesin. Tanıdık gelip gelmediğini sor."

Phin videonun linkini içeren bir mesaj gönderdi ve beklediler.

"Cora," dedi Nala ihtiyatla. "Bu klip bir vaizin torununa ait."

"Biliyorum. Sadece dinlemesini sağla."

"Peki, tamam. Seni hemen arayacağım."

Beklerken Phin Cora'nın elini tuttu. Ve beklediler.

Ve biraz daha beklediler. Sonunda Nala onları geri çağırdı.

"İşte o adam, ki bu çok vahşi, Cora Jane. O bir Onu kimin vurduğunu. Annem kesinlikle emin. O zaman tanıdık geldiğini söylemişti ve şimdi nedenini biliyor. Onu büyükbabasının kilisesinin televizyon reklamlarında görmüş. Bu sonuca nasıl vardınız?"

"Uzun hikâye," dedi Cora. "Sana sonra anlatırım. Dedektif Clancy'ye annenin Sage Beauchamp'ı saldırgan olarak teşhis ettiğini söyleyebilir misin? Bizden duyduğunu söyleme. Sadece onu televizyonda gördüğünü söyle."

"Bunu yapabilirim. Hemen dedektifi arayacağım. Annem ikinizin onu ziyarete gelmenizi yoksa pişman olacağınızı söylüyor."

Cora gülümsedi. "Ona nefes almaya fırsat bulur bulmaz geleceğimizi söyle."

"Nefes almaya devam et," dedi Nala tüm ciddiyetiyle. "Tehlikeli bir şey yapmayın."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum. Hoşça kal." Cora aramayı sonlandırdı ve ötmek istedi. "Şimdi tek yapmamız gereken Jennifer Beauchamp'ı bulmak. Kalan kardeşi nerede olduğunu biliyor mu acaba?" Yüzünü buruşturdu. "Çocuğunun babasının kim olduğunu merak ediyorum - kardeşlerinden biri mi yoksa babası mı?"

Phin, "Eğer en büyük kardeşse, o öldü," dedi. "Bu noktada Antoine ve Stone'un Jennifer Beauchamp için bir yer bulmasını bekliyoruz. Şimdi dinlenmen gerektiğini düşünüyorum. Zor birkaç gün geçirdin."

Cora tartışmayacaktı bile. "Bir şey olursa beni uyandır."

Phin onu yavaş ve tatlı bir şekilde öptü. "Öpeceğim."

Ponchatoula, Louisiana

16 ARALIK CUMA, 17:50

Val sürücü koltuğundan Phin'e, "Onu uyandırmalısın," dedi. "On dakika içinde orada olacağız."

"Biliyorum." Ama Phin Cora'yı uyandırmaktan nefret ediyordu. Şirketin cipinin arka koltuğunda, başını Phin'in kalçasına yaslamış, huzur içinde uyuyordu. Parmaklarını Cora'nın saçlarında gezdirdikten sonra omzunu hafifçe salladı.

"Cora, tatlım, uyan," dedi sessizce. "Neredeyse geldik."

O kadar derin uyumuştı ki, Phin'in Stone'a ya da Val'in Antoine'a yaptığı telefon konuşmaları bile onu rahatsız etmemişti. Yavaşça gözlerini kırpıştırarak uyandı ve görüşü odaklanmadan önce bir süre ona baktı.

"Neredeyse nereye?" diye sordu uykulu bir şekilde ve Phin onun yatağında olmayı diledi. Uykulu Cora'yı çok severdi.

"Glendale Psikiyatri Hastanesi," dedi ve kadının gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne?" Doğrulup oturdu, saçları yüzüne düşüyordu. "Neden?"

Phin saçlarını geriye doğru taradı. "Antoine, Jennifer Beauchamp'ın aşırı dozda uyuşturucu aldığına dair polis raporunu buldu. André'den raporu hazırlayan polisle temasa geçmesini istedi. Adam artık emekli olmuş ama Jennifer'ın Glendale'e yatırıldığını hatırlamış. Stone ve Antoine biraz daha araştırma yaptılar ve Jennifer'ın oradan hiç ayrılmadığını öğrendiler."

Cora'nın ağzı üzgün bir kaş çatmayla eğildi. "Yirmi üç yıldır orada mı?"

"Öyle görünüyor," dedi Phin. "Ve ortanca kardeşin askeri kayıtlarını bulmak için eski ordu bağlantılarımdan birini aradım. Tahmin edin Walton Beauchamp ne zaman askere gitmiş?"

Cora iç çekti. "Yirmi üç yıl önce mi?"

"Bingo," dedi Phin. "Ashley'nin doğum tarihinden altı ay önce. Henüz on yedi yaşındaydı, bu yüzden katılmak için ebeveynlerinin iznine ihtiyacı vardı. Garip bir düzenlemeydi. Liseyi bıraktı, GED'sini aldı ve sonra katıldı. Bekleme süresi yoktu. Ertesi hafta acemi birliğine katıldı."

"Ondan kurtuldular," dedi Cora. "Onu kız kardeşinden uzak tutmanın bir yolu da bu. Tabii ağabeyi değilse?"

"Bu mümkün," diye izin verdi Phin. "O kardeş Sage'in babasıydı. O zamanlar evliydi ve Mobile'de yaşıyordu. O ve karısı boşandılar - tahmin edin ne zaman?"

"Yirmi üç yıl önce," dedi Cora yorgun bir sesle.

"Evet. Boşanma kararının kaydını buldum - şiddetli geçimsizlik - ve zamanlama çok uygun. Çocuğun babasının kocası olduğunu öğrenmiş olabilir. Bunu öğrenmemize izin verilmeyebilir.

Jennifer'ı gör. Ama deneyebiliriz. En iyi ihtimalle çocuğunun babasının kim olduğunu ve çocuğunu isteyerek teslim edip etmediğini öğreniriz. Bu Dedektif Clancy'ye verebileceğimiz bir şey. Caulfield'lar yasadışı bir evlat edinme olayına karışmışlarsa, zaman aşımı süresi uzun zaman önce dolduğu için yargılanmaları pek olası değil. Polise sunulacak en iyi dava onlar çünkü Ashley'i evlat edinmeleri babanızın ölümüyle doğrudan bağlantılı. Alice VanPatten gibi diğer müşterilerini ifşa etmek zorunda kalmazsınız."

Val'in GPS'i onu psikiyatri hastanesine dönmesi için yönlendirdi ve Phin'in midesi sıkıştı. Çok fazla zaman geçirdiği VA hastanesine benziyordu.

Cora onun ani stresini fark etti. SodaPop da öyle. Köpek ağzını Cora'nın eline doğru itti. Cora onun yüzünü avuçlarının içine aldı.

"İçeri girmek zorunda değilsin. Val benimle gelebilir."

Val hiçbir şey söylemeden arabayı park etti. Bu Phin'in seçimi olacaktı.

"Ben içeri gireceğim. Gitmek zorunda kalırsam, cipin nereye park edildiğini biliyorum. Bunu tek başına yapmanı istemiyorum."

Cora onun başını aşağı çekti ve onu öptü. "Teşekkür ederim." Cora da onu öptü, o ana kadar kendini kaybetti. Val boğazını temizledi. "Çocuklar, lütfen."

Phin gözlerini devirdi. "Sanki sen ve Kaj bunu her zaman yapmıyormuşsunuz gibi."

"Ve siz de 'Çocuklar, lütfen' dediniz," diye karşılık verdi Val.

Phin böyle bir şey olduğunu hatırlamıyordu ama tartışmaya girmeyecekti. "SodaPop'u gezdireyim. Günün büyük bir bölümünde kapalı kaldı."

Cora onun arkasından cipten inerken, "Muhtemelen o da acıkmış ve susamıştır," dedi.

"Sen uyurken onu besledim ve suladım." SodaPop'u bir çim parçasına götürdü. "Tuvalet zamanı."

Bu onun gitme işaretiydi. Son derece iyi eğitilmişti.

İyi kızın işi bittiğinde, cipin başında bekleyen Cora ve Val'e katıldılar. Val ona anahtarları verdi. "Bir molaya ihtiyacın olursa diye."

Onu gerçekten kabul etmesi gerekebileceğinden nefret ediyordu ama yine de anahtarları aldı ve birlikte hastanenin ön kapısından girdiler.

Phin hastanelerden nefret ederdi ama daha sakindi. Cora onun bir elini ve SodaPop da diğer taraftaki bacağına bastırmıştı.

Teşekkürler, Delores. Hediyesi ona sadece hayalini kurduğu bir özgürlük vermişti.

Resepsiyona yaklaştıklarında önlüklü bir kadın başını kaldırıp baktı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Cora gülümseyerek, "Jennifer Beauchamp'ı ziyaret etmek istiyoruz," dedi. "Umarım ziyaret saati için hâlâ vaktimiz vardır."

"Öylesiniz," dedi kadın. "Aileden misiniz?"

"Hayır hanımefendi, ama biz onun aile dostlarıyız."

Yalan değil, diye düşündü Phin. Jennifer öyle olmasını istese de istemese de Ashley Jennifer'ın ailesiydi. Çocuğunu özel bir evlatlık için teslim etmenin onun fikri olduğunu umuyordu. Ya da en azından kabul etmişti.

"Zamanlaman çok iyi. Bugün oldukça akli başında. Ama onu üzersen, gitmek zorunda kalırsın."

"Anlıyoruz," dedi Cora. "Sadece uğrayıp bir merhaba demek istedik."

Hey ve daha pek çok şey. Ama yine de Cora yalan söylememişti.

Jennifer'ın odasına yönlendirildiler ve orada bir kanepede oturmuş, bir hemşire yardımcısıyla televizyon izleyen kır saçlı bir kadın buldular. Kadın çok daha yaşlı görünüyordu.

Jennifer'ın şu anda otuz sekiz yaşında olacağı yaştan daha fazla.

Yirmi yaşlarında genç bir kadın olan yardımcısı şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Ziyaretçi mi?" dedi. "Bize ziyaretçi gelmez."

Jennifer dikkatini tekrar televizyona vermeden önce uzun bir süre onlara baktı.

Cora onlara gülümsedi. "Sadece sık sık ya da hiç değil mi?"

"Hiç," dedi yardımcısı. "Ya da en azından Jenny'nin yardımcısı olduğumdan beri. İki yıl oldu. Benden nceki yardımcı da aynı şeyi söylemişti."

Demek bu gerçekten Jennifer'dı. Altmış yaşında gibi görünüyordu.

Phin, Alan Beauchamp'tan gerçekten nefret ediyordu. Adam sahte bir ipucunu araştırmaları için dikkatlerini dağıtmak amacıyla yalan söylemekle kalmamış, kızını da yıllarca görmezden gelmişti.

Yıllarca aileni görmezden geldiğin gibi mi?

Phin iten içe irkildi. Bu farklı bir durumdu, doğru. Ama evet, o da ailesini görmezden gelmişti. Bu iş bittiğinde doğruca eve gidecekti. Yapacağı son şey de olsa bunu düzeltecekti.

Belki Cora da onunla gelirdi. Elini onunkine koyması rahatlatıcıydı.

Ve annesi onu severdi.

Cora onu bırakmadan önce elini sıktı ve kanepede Jennifer'ın yanına oturdu. "Merhaba Jenny. Ben Cora."

Jennifer gözlerini televizyondan ayırmadı. "Bir köpeğiniz var."

"Var. Adı SodaPop. Arkadaşım Phin'in hizmet köpeği."

"Neden?" Jennifer sordu.

Cora başını ne eğdi. "Ne demek neden?" "Phin'in neden bir hizmet köpeği var?"

"Çünkü endişeleniyorum," dedi Phin. "Bunu durduramıyorum ve hiç eğlenceli değil."

Jenny başıyla onayladı.

"Köpekler iyidir." "Öyleler," diye kabul etti.

Birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldılar, beklediler. Ne için, Phin emin değildi.

Sonunda Cora, "Jenny, seninle uzun zaman önce başına gelen bir şey hakkında konuşmak istiyoruz. Sen buraya gelmeden hemen önce."

Yardımcının gözleri büyüdü ama dilini tuttu. En azından şimdilik. Phin onun her an güvenliği çağırmasını bekliyordu ama çağırmadı.

"Uzun zaman oldu," diye kabul etti Jenny. Sessizce iç çekti. "Çok uzun zaman."

Cora'nın yüz ifadesi acı içindeydi, sonra kendini toparladı ve dudakları nazik bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bugün kızınızla tanıştım," dedi usulca.

Jenny'nin başı döndü, gözleri kısıldı. "Hayaletleri mi görüyorsun?"

Cora, hakkını yemeyelim, ani hareket karşısında irkilmedi. "Hayır, Jenny. O gerçek. Hayalet değil."

Jenny başını salladı. "Olamaz," dedi kesin bir ifadeyle. "O öldü."

Cora'nın yüzündeki acıyı silmesi bu kez biraz daha uzun sürdü. "Bunu sana kim söyledi?"

Jenny tekrar televizyona döndü. "Baba. Öldüğünü söyledi." dik tuttu ama yanaklarından iki damla yaş süzüldü. "Bebeğim öldü."

Cora, Phin'in hüznü ve belirsiz gözleriyle karşılaştı.

Phin, Jenny'nin önünde tek dizinin üzerine çöktü. Kadının onun varlığından haberdar olduğunu biliyordu. Gözlerini kararlı bir şekilde ileriye dikerken çenesi sıkılmıştı.

Yardımcısı hayranlıkla izliyordu.

Phin doğru şeyi yaptıklarını umuyordu.

"Baban sana gerçeği söylemedi," dedi Phin sessizce. "Özür dilerim."

Jenny başını salladı, gözleri televizyona sabitlenmişti. "Hayır."

SodaPop ikisinin arasına sıkıştı, bir tarafı Phin'in bükülmüş dizine, diğer tarafı Jenny'nin bacaklarına bastırdı. Phin onun sırtını okşadı. "Aferin kızıma," diye mırıldandı.

"O iyi bir kız," dedi Jenny, ama SodaPop'a dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. "Köpekleri severim. Yine de çalışıyor."

"Öyle. Onu işinden alıkoymadığınız için teşekkür ederim."

"Çok sıcak," diye fısıldadı Jenny.

"Öyle." Phin tereddüt etti, sonra içini çekti. "Jenny, bunu sana sormak zorunda olduğum için üzgünüm ama... bebeğinin babasını hatırlıyor musun?"

Jenny dondu kaldı, tek hareketi nefes alırken göğsünün sık bir şekilde inip kalkmasıydı. İki damla gözyaşı daha yanaklarından aşağı süzülürken gözlerini kapattı.

Bir ömür gibi gelen bir süreden sonra başını salladı. "O gitti."

"Öldü mü?" Phin sordu, çünkü ölmek farklı anlamlara gelebilirdi.

"Hayır. Gönderildim. Benim gibi."

Yani gönderildiğini biliyordu. Phin'in içinde yeni bir öfke kabardı ama sesini yumuşak tuttu. Parmaklarını SodaPop'un ceketinde tuttu. "Neden, Jenny? Neden gönderildi?"

Hafif bir omuz silkme. "Babam Walton'ın günah işlediğini söyledi. Benim gibi."

Alan ya da Alan Jr. değil o zaman. Şimdi orduda albay olan küçük kardeşiydi. Orospu çocuğu.

Alan Beauchamp biliyordu. Erkek kardeşini orduya, kızını da bir psikiyatri hastanesine göndermişti.

Phin derin bir nefes aldı. "Ama sen günah işlemedin, değil mi Jenny?" İnce omuzları omuz silkerek kalktı. "Babam işlediğimi söyledi."

Yardımcının yüzü buruştu. "Oh, Jenny. Özür dilerim."

Bir omuz silkme daha. "Neden? Günahı ben işledim, sen değil. Bu diziyi sevmiyorum. Kanalı değiştir lütfen."

Yaver de ona uymak için çabaladı. "Köpek gösterisine ne dersiniz, hani şu yavru köpeklerin olduğu?"

"Evet. Bunu sevdim." Ağzının bir tarafı gülümseme denemesi olabilecek bir şekilde kalktı. "SodaPop da bunu seviyor."

Phin usulca kıkırdadı. "Seviyor. Bir barınakta köpeklerle birlikte büyüdü, bu yüzden diğer köpekleri seviyor."

Jenny SodaPop'u incelemek için bakışlarını indirdi.

"Neden?" "Neden bir barınakta yetiştirildi?" Phin sordu. "Evet. Neden?"

"Arkadaşım barınağı işletiyor. Köpeklerle o ilgileniyor. SodaPop'un yavruyken köpek barınağına bırakıldığını söyledi. Eski sahibi onu istememiş."

Jenny'nin ifadesi yumuşadı. "Zavallı SodaPop. Onu kimse istemedi."

"Ama arkadaşım Delores onu istedi," dedi Phin. "Ben onu istiyorum. Onu seviyorum."

Jenny elini karnının üzerinde gezdirdi. "Onu istedim. Ama o öldü."

Phin onu düzeltmek istedi ama Jenny o kadar kırılgan görünüyordu ki bunu yapmaktan korktu. Onun yerine, "Özür dilerim Jenny," diye fısıldadı. Çünkü üzgündü. Kilit altında tutulan, ailesi tarafından, onu ne olursa olsun sevmesi gereken insanlar tarafından terk edilen bu kadın için üzgündü.

Ailenin seni sevdiği gibi. Onu sevmişlerdi bile. Nedenini anlayamayacak kadar kafası karışıkken.

Ama onu neden sevdiklerinin bir önemi yoktu. Sadece seviyorlardı.

Gözleri yandı ve nefesini içine çekmek zorunda kaldı. "Bizi ziyaret ettiğin için teşekkürler Jenny."

Jenny bir kez başını salladıktan sonra hâlâ yanındaki koltukta oturan Cora'ya döndü. "O senin arkadaşın mı?"

"Evet," dedi Cora. "O iyi bir arkadaş. İyi bir adam."

Jenny'nin bakışları yoğun bir şekilde odaklanmıştı.

"Sende kalsın."

Cora nazikçe gülümsedi. "Planlıyorum. Geri gelmemi ister misin? Seni tekrar ziyaret etmemi?"

Jenny tekrar televizyona döndü. "Köpeğiniz var mı?"

Cora güldü. ". Adı Blue. Ama oldukça yaşlı. Seni görmeye gelmek için bir köpek getirmem mi gerekiyor?"

Jenny yine o küçük yarım gülümsemesini yaptı. "Evet."

"Benim bir köpeğim var," dedi hemşire yardımcısı. "Adı Trouble, çünkü sürekli başını belaya sokuyor."

Jenny, "Getirin onu," diye talimat verdi.

"Lütfen." Yardımcı sırttı. "Getireceğim."

Söz veriyorum."

"Affedersiniz?" Kapıda kadın duruyordu; düzgün pantolon takımından hemşire ya da yardımcı değil de yönetici olduğu anlaşılıyordu. "Burada ne işiniz var?"

Cora sakince, "Ziyaret," dedi.

"Onlar arkadaş," dedi Jenny, tekrar yavru köpeklerin cıvıldaştığı televizyona odaklanarak. "Gidin buradan, Bayan Collinsworth."

Bayan Collinsworth acı veren sahte bir gülümsemeyle, "Korkarım ziyaret saati sona erdi," dedi. "Arkadaşlarınızın daha sonra gelmesi gerekecek."

"Bir köpekle," dedi Jenny.

"Bir köpekle," diye söz verdi Cora.

Phin elini Jenny'ye uzattı. "Teşekkür ."

Ona bakmadan elini tuttu. "Bir şey değil. Umarım köpeğiniz size uzun süre yardımcı olur."

Phin, SodaPop'un sırtını şefkatle okşadı. "Ben de öyle umuyorum."

Üçü ayrılmaya başladı, Val yardımcısına kartvizitini uzattı. Yardımcının gözleri Broussard Investigations'a dikildi ve hafifçe başını sallayarak kartı cebine attı.

Tam kapıya gelmişlerdi ki Jenny'nin sesi onları durdurdu. "Ağladı, Phin."

Phin, dışarı çıkmalarını emreden Collinsworth kadını görmekten gelerek döndü. Kanepeye geri döndü ve bir kez daha Jenny'nin önünde diz çöktü, kadının bakışları tam karşıya sabitlenmişti. Kadın televizyona bakıyordu ama Phin onun televizyonu gördüğünü sanmıyordu. "Ağladı mı?"

"Bebeğim. Ağladı. Babam onun ölü doğduğunu söyledi ama ben ağladığımı duydum." Bakışlarını Phin'in bakışlarına indirdi, yüzünde sert bir ifade vardı. "Yanıldığımı söyledi ama onu duyduğumu biliyorum. Herkese onu duyduğumu söyledim ve bana deli dediler."

Phin başka tarafa bakmadı. "Yalan söylediler," diye fısıldadı. "Sen deli değilsin."

Jenny ciddiyetle başını salladı. "Teşekkür ."

Bayan Collinsworth yüksek sesle, "Hemen gitmeniz gerekiyor," dedi. "Yoksa polisi ararım."

Jenny gözlerini devirerek onu şaşırttı. "Geri gel. Lütfen."

"Yapacağım," diye söz verdi Phin, sonra Jenny'nin elini kısaca sıktı. "Yavruların tadını çıkar."

"Yapacağım."

Phin ayağa kalktı ve Cora ile Val'i kapıda karşıladı. Collinsworth'e, "Biz gidiyoruz," dedi. "Polisi aramaya gerek yok."

Kadının gözleri öfkeliydi. "Burada bulunmanıza izin verilmiyor. Aile Jenny'nin yalnız kalmasını istiyor ve şimdi onu üzdünüz. Geri gelmeyin. Size kapıya kadar eşlik edeceğim."

Tam da bunu yaptı ve onları dışarı çıkarırken büyük bir jest yaptı.

Phin dışarı çıktığında yürümeyi bıraktı. Midesi ağrıyordu. Kalbi acıyordu.

"Kardeşi," dedi.

Val iç çekti. "Evet. Her şeyi kaydettim. Sanırım Peder Beauchamp'ın açıklaması gereken birkaç şey var." Phin'in üst kolunu rahatlatıcı bir şekilde ovuşturdu. "Ona karşı çok iyiydin, Phin. Çok sabırlıydın."

"O yapayalnız," dedi Phin. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Ama o zorlandı ve ben bunu seçtim."

Cora onun önüne geçti ve gömleğinin yakasını hafifçe çekerek ona bakmasını sağladı. "Bu doğru değil. Beynin sana yalan söyledi, Phin. Sana yeterince iyi olmadığını söyledi. Beynine inanman çok normal. Zihinsel ya da duygusal olarak bu seçimleri yapmak için doğru yerde değildin. Artık öylesin, bu yüzden şimdi ne yapacağın önemli. Aileniz bunu anlayacaktır. Buna saygı duyacaklardır. Ya da bana hesap verecekler."

Phin ona sadece bakabildi. Sonra sözleri içine işledi ve göğsü sıcaklıkla doldu ve tekrar nefes alabildi. Eğilip onu öptü ve kız onun dudaklarına gülümsedi.

"İyi cevap," dedi adam uzaklaştığında. "Dedektif Clancy ile konuşmaya hazır mısın?"

"Evet. Adama bir tasma takalım."

"Hadi ofisine gidelim. Bir daha evime gelmemesini tercih ederim. Babamın müşteri listesinin düzgün bir şekilde saklandığından emin olma şansım olana kadar olmaz."

"Bunu bilmek isteyecektir," dedi Phin. "Caulfield'ları nasıl bulduğumuzu bilmek isteyecektir."

Cora omuz silkti. "Ona gerçeği söyleyeceğiz. Ona babamın ek işiyle ilgili notlarını ve ortağına güvenmediği için annemin bulması için bıraktığı son işiyle ilgili bir not bulduğumuzu söyleyeceğiz. Ona babamın

Antoine müşteri listesine artık erişilemeyeceğinden emin olduktan sonra babamın eski bilgisayarını."

Phin onun burnunun ucunu öptü. "Bu kalabalığa gerçekten uyuyorsun, yalan söylemeden yalan söylüyorsun."

Cora halinden memnun görünüyordu. "Teşekkür ."

Val cipin kilidini açarken güldü. "Bin ve kemerini bağla."

Metairie, New Orleans, Louisiana

16 ARALIK CUMA, 18:30

''

RAHİP BEAUCHAMP, BENİ DİNLİYOR MUSUNUZ?"

Alan, Bayan Gregory'nin tiz sesi karşısında irkildi. "Evet, Hanımefendi. Sizi dinliyordum." Saatlerdir, öyle görünüyordu. "Hayır, değilsin," diye tersledi. "Saatlerdir Telefonunuz. Noel kantatından daha önemli ne olabilir ki? Gelecek hafta, Peder, ve koro hazır değil. Setler hazır değil. Yayın için başka bir kameraya ihtiyacımız var ve ses sistemi çalışmıyor. Tekrar ediyorum, bundan daha önemli ne olabilir?"

Daha önemli ne olabilir ki? Hemen hemen her şey.

En önemlisi de Sage'den saatlerdir haber alamamış olmasıydı. Sage'in şimdiye kadar Caulfield'ların işini bitirmiş ve kontrol etmiş olması gerekiyordu ama aramamıştı.

Alan'ın özel dedektifi Dave Reavey de öyle. Sage'in yapması gerekeni yaptığından emin olmak için adamı Sage'i gölgelemesi için göndermişti. Reavey'e Sage'in ruh halinden , torununun korkunç bir şey planlıyor olabileceğini söylemişti. Özel dedektifi hikâyeyi yutmuştu. Reavey, Alan'ın en iyi adamlarından biriydi.

Sadık cemaat üyeleri ve Alan onun sadakatini hiç sorgulamamıştı.

Ama özel dedektif de kontrol etmemişti. Ne telefonla, ne mesajla, ne de e-postayla ve bu alışılmadık bir durumdu. Alan Reavey'nin aramasından endişeliydi çünkü bu, Sage'in suçluluğunu kanıtlayabilecek fotoğrafları teslim etmek için özel dedektifle yüz yüze görüşmeyi tetikleyecekti. O zaman Alan özel dedektifi öldürmek zorunda kalacaktı. Onu kafasından vuracaktı, tabii ki acısız olacaktı. O bir canavar değildi.

Sonra da yeni bir özel dedektif bulması gerekecekti ama bu yarının işiydi. Caulfield'ları ortadan kaldırmak bugünün göreviydi.

Ama Merrydale'de yangın çıktığına dair herhangi bir haber çıkmamıştı. Alan telefonundan gizlice Baton Rouge yerel haberlerini izliyordu ama sandığı kadar gizlice değil, çünkü Bayan Gregory hâlâ onun yeterince dikkat etmediği konusunda söyleniyordu.

"Yeter," diye tersledi Alan. "Bu kadar yeter."

Bayan Gregory sessizliğe gömüldü, ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Bu kadar yeter dedim. Ben çok meşgulüm ve sen de koro şefisin. Eğer kantat hazır değilse, o zaman hazırla. Arkadaşlarını topla. Umurumda değil."

Sandalyesinde doğruldu, yüzünde kızgın bir ifade vardı. "Umurunuzda değil mi?"

Sinirlerini daha fazla yıpratmasına izin vermeyerek ona baktı. "Umurumda değil. Başım ağrıyor ve neredeyse her şeyden geri kaldım. Lütfen. Git sana yardım edecek birini bul." Küstahlığının bedelini daha sonra ödeyeceğinin bilincinde olarak eliyle kışkırtıcı bir hareket yaptı.

Belki Bayan Gregory'yi de kafasından vurmalıydı. Bu çok cazipti.

Ama bunu yapamazdı. Yapabilir ?

Hayır. Yapamazdı.

Öfkeyle titreyerek ayağa kalktı. "Sizin için dua edeceğim, Peder Beauchamp. Herkesten dua etmesini isteyeceğim, çünkü belli ki bir sınavdan geçiyorsunuz."

Harika. Herkese onun çirkin bir ruh hali içinde olduğunu söyleyecekti.

Öfkeli bir telaşla ofisini terk etti ve kapıyı onu irkiltecek kadar sert bir şekilde kapattı. Nefes verdi ve masasının çekmecesindeki şişeden birkaç aspirin çıkardı. Neredeyse boşalmıştı. Son birkaç haftadır başı çok ağrıyordu.

Ama neredeyse her şeyin diğer tarafındaydı. Sage yapması gerekeni yapacaktı ve Cora Winslow babasının diğer müşterilerini keşfetse bile Caulfield'ları onunla ilişkilendirmenin bir yolu olmayacaktı. Dolayısıyla Jack Elliot cinayetini de onunla ilişkilendirmenin bir yolu yoktu.

Peki ya Sage ona söyleneni yapmazsa? O zaman ne olacak?

Alan bunu düşünemezdi. Düşünemiyordu işte. Görme yetisini yavaş yavaş elinden alan hastalığa bir kez daha lanet okudu. Bir yıl önce olsa Merrydale'e kendisi giderdi.

İş çoktan bitmiş olurdu. O-

Cep telefonu çaldı ve hemen açtı. Sonra kaşlarını çatı. Arayanın kimliğinde isim yoktu, sadece numara vardı. Ama Alan bu numarayı uykusunda bile bilirdi. Glendale Psikiyatri Hastanesi.

Belki de ölmüştü. Bu onu utandırması gereken korkunç bir düşünceydi ama utandırmadı. Jenny'nin oradaki varlığı pek de canlı sayılmazdı.

"Evet?" diye cevap verdi.

"Ben Bayan Collinsworth. Kızınızın bu öğleden sonra üç ziyaretçisi olduğunu bilmenizi istedim."

Ziyaretçiler mi? Alan aniden ayağa kalktı, baş ağrısı artık dayanılmaz bir hal almıştı. "Hangi ziyaretçiler? Ne oldu?"

"İsimleri Val Sorensen, Phin Bishop ve Cora Winslow."

Alan'ın dizlerinin bağı çözüldü ve masa sandalyesine yığıldı. Bu üç ismi de tanıyordu. Bir gece önce Sara Morton'ı ziyaret ettiklerinde onlara inanılmaz yalanlar söylemişti.

Ona inandıklarını sanmıştı. Medford Hughes'un pedofili suçundan peşine düşeceklerini. Ama yapmadılar.

Çünkü biliyorlardı.

Ama nereden biliyorlardı?

"Peder Beauchamp?" Collinsworth'ün sesi endişeli geliyordu. "İyi misiniz? Onları alıkoymalı mıydım?"

Evet. Onları öldürmeliydin. Ki bu çok gülünçtü.

Böyle bir şey isteyemezdi.

Sage'den bunu yapmasını
isteyeceğim. Çünkü
biliyorlardı.

"Sorun değil. Teşekkür ederim. İyi günler." Kendini hasta hissederek aramayı sonlandırdı.

Sadece sakinleş. Nefes al. O kadar da kötü olmayabilir. Sage'den başka birini öldürmesini istemesine gerek kalmayabilir.

Caulfield'lar öldüyse, Cora'nın Jenny'yi bilmesi o kadar da önemli değildi. Cora Jenny'nin çocuğunu öğrenmiş olsa bile, yirmi üç yıldır akıl hastalığı nedeniyle hastanede yatan bir kadının sözüne karşı onun sözü olacaktı.

Yine de sorun olmazdı. Eğer Caulfield'lar ölmüş olsaydı.

Alan Sage'in cep telefonunu aradı, içi endişeyle doluydu.

"Büyükbaba. Merhaba."

Sage'in sesi... iyiydi. "Sen mi yaptın?"

"Elbette." Çocuğun sesi kırıgındı. "Bana yapmamı söylediğin şeyi yaptım. Ev bir kutu kibrit çöpü gibi havaya uçtu. Yangından kimse sağ kurtulamazdı."

Alan rahatlamak, Sage'in Caulfield'ları öldürdüğüne inanmak istiyordu. Ama bir şeyler ters gidiyordu.

Bir var.

Sage ona yalan söylemiş olabilirdi. Çocuğun her ses tonunu biliyordu.

Ama buna inanmak istemedi. Emin olması gerekiyordu. Görevini tamamladığına söz verdiğinde çocuğun gözlerini görmesi gerekiyordu. "Teşekkür ederim. Neredesin?"

"Evimdeyim, temizlik . Şenlik ateşi gibi kokuyorum."

"Lütfen otuz dakika içinde bana rapor verin. Acil bir durum var."

"Kesinlikle," dedi Sage, sözcükler uyumsuz notaların çarpışması gibiydi. "Orada olacağım."

Hat kesildiğinde Alan telefona bakakaldı. Sage telefonu yüzüne kapatmıştı.

Bir şeyler çok yanlıştı.

Torununun kontrolünü kaybetmişti.

Ne yazık ki, Alan çok yakında çocuğu bitirmek zorunda kalacaktı. Sahte bir hırsızlık. Engellenmiş bir soygun. Çocuğun güzel mavi gözlerinin arasına bir kurşun.

Kendim yaparım. Onu bayıltmak için bir fincan kahvenin içine uyku hapi koyacak ve Alan'ın nişan almak için görmesine gerek kalmayacaktı. Silahı Sage'in kafasına dayayacak ve Medford Hughes'a yaptığı gibi onu öldürecekti.

Sage'in cesedini temizlikçi kadın bulsun diye bırakacaktı. Alan şok olacaktı. Kederden aklını kaçıracaktı.

Cemaat de onunla birlikte yas tutacaktı. Yas tutacaklardı.

Ve Alan sonunda tüm bu kabustan kurtulacaktı.

Çünkü biri öldüğünde iki kişi bir sırrı paylaşabilir.

Elindeki telefon çaldı. Özel dedektifi. Sonunda.

"Evet?" diye kısık sesle cevap verdi.

"Torunun tam bir orospu çocuğu," diye hırladı Reavey. "Bana vurdu. Beni bayılttı. Beni kendi arabamın arkasına bağladı. İki polis beni serbest bırakmak zorunda kaldı. Onlara benim

tarih beni sapıklık için başladı ve sonra gitti. Beni şehir merkezine götürdüler."

"Onlara benden bahsettin mi? Sage'den?"

"Sen gerçekten bencil bir pisliksin. Hayır, neredeyse tutuklanacakken bile yapmadım. Eğer torununu bulursam, onu öldüreceğim."

Alan gözlerini kapadı, çok yorgundu. "Tam olarak ne oldu?" "Bana verdiğin adrese gittim ve onu bekledim. Geldi, bir kızla ve yaşlı bir kadınla konuştu, sonra arabayla uzaklaştı. Ben de onu takip ettim."

Yani Sage yalan söylemişti. Onları ldrmemişti. Neden onları ldrmemişti?

"Sana vurduğunda bir şey söyledi mi?"

"Oh evet. Senin bir orospu çocuğu olduğunu ve bir daha senin pis işlerini yapmayacağını söylememi istedi. Torununuzun çok tatlı olduğunu ve onlara kaçmalarını söyledi. Bakın, Peder Beauchamp, neyin peşinde olduğunuz umurumda değil. Daha fazla bilmek istemiyorum. Ben yokum. Buna değmezsin."

Ve sonra, bir kez daha, Alan telefonu yüzüne kapatıldıktan sonra telefonuna bakıyordu.

Sage ona sırt çevirmişti. Sage, Ashley'nin Alan'ın torunu olduğunu biliyordu.

Midesi bulandı. Caulfield'ları Sage ldrmemişti. Ve Cora Winslow Jenny'yi biliyordu. Nasıl öğrenmiş olabilirdi?

Ve sonra Alan ğrendi. Cora Winslow Ashley'i bulmuştu. Caulfield'ları bulmuştu.

O her şeyi biliyor.

Kamam gerek.

Gözlerini kapadı ve konsantre oldu. Yirmi  yıl önce parlak bir kaçış planı yapmıştı. New Orleans'tan Meksika'ya gitmek için tekneyle ayrılacaktı.

Bunu şimdi de yapabilirdi. Daha da kolay çünkü artık daha fazla parası vardı.

"Bir tekneye ihtiyacım var." Cemaatinden birinin mutlaka teknesi vardı. Meksika'da bir köye götürülmek isterdi. Orada vaaz verdiğini, bir kilise kurmalarına yardım ettiğini söylerdi. Ama merak etmeyin, Noel kantatı için zamanında evde olacaktı.

Neredeyse gülüyordu. Histerikleşmeye başlamıştı ve sakinleşmesi gerekiyordu.

Belki de bir cemaat üyesine sormamalıydı. Onu tanımayan birine ihtiyacı vardı.

Ya da bir yolcu gemisine binebilir. New Orleans'tan her gün bir sürü gemi kalkıyordu. Yirmi üç yıl önce durum böyle değildi. Yine de kendi pasaportunu kullanması gerekecekti ama ilk limanda inip bir daha arkasına bakmayabilirdi.

Bir gemi seyahati rezervasyon sitesi açtı. Hangi gemi şirketi olduğu umurunda değildi. Ne kadar tutacağı da umurunda değildi. Hangisi en kısa sürede kalkarsa onu seçecekti.

Kalbi sıkıştı. En erken kalkış yarın öğleden sonraydı. Cora polise Jenny'den bahsediyorsa, yarın çok geç olabilirdi.

Panik yükseldi ve başını daha da ağrıttı. Hemen uçup gitmesi gerekiyordu. Polis onu takip ederse, onları daha sonra kaybetmek zorunda kalacaktı.

Yeni bir tarayıcı açtı ve bir havayolu web sitesi buldu.

Daha iyi. İki saat içinde uçabilirdi. Ücrete tıkladı ve kredi kartı numarasını yazdı.

Reddedildi.

Ne? Hayır. Mümkün değil. Numarayı tekrar yazdı.

Reddetti. Dişlerini sıktı. Kredi kartının arıza yapması için iyi bir zaman değildi.

Başka bir kart seçti ve onu yazdı.

Reddedildi.

Banka nakit kartını seçti ve . Reddedildi.

Bir korku duygusu onu boğmak için yükseldi. Elleri titreyerek kredi kartı şirketini aradı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu güler yüzlü müşteri hizmetleri temsilcisi.

Boğazını temizledi. "Kartım reddedildi, ama oldukça yüklü bir bakiyem olduğundan eminim." Ona numarayı verdi ve bekledi, teni terden nemli hale gelmişti.

"Sizin için kontrol edeyim, efendim." Bir an için gitti, sonra daha az neşeli bir sesle geri geldi. "Kredi kartınız iptal edilmiş efendim. Bayan Beauchamp arayıp kartın çalındığını söyledi. FedEx ile evinize yeni kartlar gönderiyoruz. Pazartesi günü elinizde olur."

Pazartesi. Pazartesi çok geçti. Parasına ihtiyacı vardı. Şimdi.

Bekle. ". Karımın kartı iptal ettiğini mi söylediniz?" "Etti, efendim."

"Um... teşekkür ederim." Aramayı sonlandırdı ve hızla banka şifresini girdi. Bütün kartlarını iptal etmiş olamazdı. Banka nakit kartlarının reddedilmesi bir hata olmalıydı.

Bilgisayar ekranına baktı.

Sıfır. Banka bakiyesi sıfırdı. Bu mümkün değildi.

Artık tüm vücudu titriyordu ve hastalanmasına saniyeler kaldığını biliyordu. Bankayı aradı.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz, efendim?"

"İnternette hesabıma bakıyorum ve tüm param gitmiş." Hepsi. Her kuruşu.

"Bir kontrol edeyim." Arka plandan daktilo sesi geliyordu. "Evet, efendim, görünüşe göre karınız

Saat üçte ortak hesabınızdaki her şeyi çekmiş. Başka bir yerde hesap açacağını söyledi."

Karın.

Ortak hesabınız.

Lexy, ne yaptın sen? Ve neden yaptın? Özel dedektifin raporları, aldatmayan, itaatkâr bir eş olduğunu gösteriyor.

Ne oluyor?

"Efendim? İyi misiniz?"

"Ben iyiyim, teşekkür ." Telefonu kapattı.

İyi değildi.

Lexy'yi aradı, telefonu açmasını beklerken öfkeyle nefes alıyordu. "Ne halt ettin sen?" diye bağırdı Lexy cevap verdiğinde.

"Seni terk ediyorum, Alan. Beni takip etmesi için bir özel dedektif tutmamalıydın. Yıllarca. Çok kızgıyım. İlk günden beri bana güvenmedin. Aldatmadığımdan emin olmak için beni takip ettirdin ama gizli bir ailen var. Bir çocuk daha, Alan. Bu ne cüret!" O da bağıırıyordu.

Lexy'nin bağırdığını hiç duymamıştı.

"Gizli çocuk mu? Sen neden bahsediyorsun?"

"Gizli kitaplığının arkasındaki gizli kasadaki kızın fotoğraflarından bahsediyorum Alan. Yıllardır yaptığım her hareketi detaylandıran yığınla özel dedektif raporundan bahsediyorum. Sakın burada mağdur taraf olmaya çalışma. Ben gidiyorum. Ve herkese senin nasıl bir sahtekâr olduğunu anlatacağım."

Gizli kasam mı? Gizli kitaplığımın arkasında mı?

Nasıl?

O zaman anladı. Sage.

Lexy ile yaptığı görüşmeyi sonlandırdı ve Sage'i yeniden aradı. "Büyükbaba. Nasılsın?"

Arka planda çok fazla gürültü vardı. Araba kapıları çarpıyor ve trafik akıyordu. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Yapacağımı söyledim," dedi Sage, ama ses tonunda alaycı bir ifade vardı.

"Ne yaptın, Sage?"

"Senin gibi olmak, Büyükbaba," dedi Sage soğuk bir sesle. "Şimdi tatmin oldun mu?"

Arama aniden sona erdi ve Alan gözlerini kapattı. Neler oluyordu?

Bu gerçek olamaz. Bunların hiçbiri gerçek olamaz.

Cora Winslow Jenny'yi biliyordu. Bu da onu da bildiği anlamına geliyordu. Ve bir şekilde Ashley'i de öğrenmişti.

Muhtemelen polise çoktan söylemiştir.

Belki de yapmamıştır. Bu, polislere değerli babasının işinin yasal olmayan bir tarafta olduğunu söylemek anlamına gelirdi.

Belki bir anlaşmaya varabilirlerdi. Kadın çenesini kapalı tutar, adam da ona ödeme yapar.

Ne? Ona hiçbir şey ödeyemezdi. Lexy parasını almıştı. Geriye kalan tek para kilisenin hazinesiydi ve o hesaba da erişimi yoktu. Denemediği için değil ama diyakozlar kurulu, kilise fonlarını tek bir kişinin kontrol etmesine izin vermeyen bir kontrol ve denge sistemi oluşturmıştı. Yani para Cora Winslow'la başa çıkmasına yardımcı olmayacaktı.

Susturulması gerekecekti. Bunu iki hafta önce yapmalıydı. Yumuşak davrandım. Korkuyordum.

Artık yumuşak ya da korkak değildi.

Ya o ya ben. Ben kendimi seçiyorum. Onu Meksika'ya götürebilir. Onu orada bitirir ve özgür olur.

Umarım kalbi Tanrı'ya karşı düzgündür. Yoksa doğrudan cehenneme giderdi.

Alan onun da kaderinin bu olmasından korkuyordu.

Bu noktada, ihtiyaç duyduğu kadar insanı yanına alacaktı.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

16 ARALIK CUMA, 20:45

Karakoldan ıktıklarında Val, "Yine açlıktan luyorum," dedi. "Ne söylediğine dikkat etmek zor iş."

Gerçekten de öyleydi ve Cora da yeniden yemek yiyebileceğini fark etti.

Dedektif onları her ifşaatla daha da büyüyen geniş gözlerle dinlemişti. Cora, Phin, Val, Antoine ve Burke'n de katkılarıyla, Alice VanPatten gibi Jack Elliot'tan yardım isteyen insanları ifşa etmeden dedektife mümkün olduğunca çok şey anlatmaya karar vermişti.

Alice yanlış bir şey yapmamıştı, sahte bir mazeret iddia etmek dışında. En azından, o sırada yetkililere yalan beyanda bulunmuştu. En kötü ihtimalle, Jack'in kocasını öldürdüğünü bildiği ama gerçeği sakladığı için cinayet işlemek için komplo kurmaktan tutuklanabilirdi ve bu yüzden hâlâ yargılanabilirdi.

Bu yüzden Cora, Val psikiyatri hastanesinden şehre dönerken ekipten bir konferans görüşmesi yapmalarını istemişti. Timothy ve Beatrice Caulfield da onlara katılmış ve hikayelerinin NOPD ile paylaşılanların bir parçası olması gerektiği konusunda hemfikir olmuşlardı.

Caulfield'lar olası sonuçlardan endişeliydiler ama Alan Beauchamp'ı etmenin getireceği yararın, özel evlat edinmeyi kabul etmenin getireceği yasal sonuçların riskine değeceğine karar . Alan gözaltına alınana kadar Ashley ve ailesi güvende olmayacaktı.

Teknik olarak çift yanlış bir şey yapmamıştı. Meşru bir işleme katıldıklarını düşünmüşlerdi.

En azından yüksek sesle ısrar edip durdukları şey buydu. Cora seslerindeki şüpheyi duymuştu.

Yirmi üç yıl önce ne yaptıklarını biliyorlardı. Ama Jennifer Beauchamp'ın çocuğundan ayrılmak istemediğinin doğrulanması onları derinden sarsmıştı.

gerektiği gibi, diye düşündü Cora üzüntüyle. Ama artık köprüünün altından çok sular geçmişti. Ashley'nin iki iyi ebeveyni vardı ve onlar ona Alan Beauchamp'ın ellerinde görebileceğinden çok daha iyi bakmışlardı.

Cora o adamdan gerçekten nefret ediyordu.

Bu yüzden Clancy'ye anlatabileceği her şeyi anlatmış ve o da Alan Beauchamp'ı hemen sorguya çekeceğini söylemişti. Zaten Patrick Napier'i araştırıyordu. Dedektif zaten bildikleri şeylerin çoğunu bir araya getirmişti: Rönesans dönemi resimleri, Patrick'in sahibi olduğu galeri, Patrick ile Vincent Ray arasındaki danışmanlık programı bağlantısı.

Vincent, Cora'nın tavan arasını ateşe vermesi için Patrick'in kendisine para verdiğini itiraf etmişti.

Bu bir darbe olmuştu.

Sonra Clancy onu takip eden siyah Camry'yi bulduklarını ve bagajda bir ceset olduğunu söyledi. Kurban Sanjay Prakash'tı, yirmi beş yaşındaydı, havaalanındaki araba kiralama şirketlerinden birinde tezgâhtardı. Hem Camry hem de Cora'nın garaj yolunda görülen minivan onun adına kiralanmıştı.

Hâlâ, adamın öldürüldüğü gece Medford Hughes'un evinin önünde duran beyaz minibüsü arıyorlardı. Olay yerinden kaçarken bir araba dolusu üniversite öğrencisini öldüren beyaz minibüs.

Clancy, Camry'nin bagajında bulunan adamı kimin öldürdüğünden emin değildi. Şu anda morgda sekiz ceset vardı -Medford Hughes ve karısı, dört üniversiteli çocuk, Sanjay Prakash ve Minnie Edwards- ve üç şüpheli -Alan, Sage ve Patrick. Clancy kimin ne yaptığından emin değildi ama şimdi üçünü de arıyordu.

Patrick'in yakın zamanda öldürmüş olabileceği düşüncesi onu uyuşturmuştu. Ama her şeyi Clancy ile paylaşacak kadar değil.

Eğer Patrick anlaşma yapmak için kendisinin ve Jack Elliot'ın müşteri listesini paylaşmayı seçerse, polis bunu öğrenebilirdi. Cora bu konuda onlara yardım etmeyecekti. Clancy babasının eski bilgisayarında buldukları belgeleri istemiş, Cora da eve döndüğünde ona vereceğine söz vermişti.

O, Phin ve Val, Clancy'nin ofisindeyken Antoine belgeleri hazırlamakla meşguldü. Jack Elliot'tan karısına, eski bir üniversite arkadaşına iyilik yaptığını ve bir bebeğin yeni evlat edinen ailesine götürülmesine yardım ettiğini belirten bir not yazmanın kolay olacağını söylemişti. Not yirmi üç yıl önce yazılmış gibi görünecekti.

Mükemmel bir senaryo değildi ve İsviçre'deki banka hesabını açıklamıyordu ama babasının uğruna hayatını riske attığı insanları koruyordu. Sonunda hayatını bu yüzden kaybetmişti.

Belki de o kadar aç değildi.

Ama sıcaktan yanıyor ve kaşınıyordu. "Kevlar'ı çıkardığım için mutlu olacağım. Evime gidebilir miyiz Val?"

Val, Rampart Sokağı'na , "Planımız bu Cora Jane," dedi. "Bu gece Molly'nin beni rahatlatmasından memnun olacağım, yalan söylemeyeceğim. Çok uzun bir gün oldu."

"Gerçekten de öyle." Cora, Clancy ile yaptıkları görüşme boyunca sessiz kalan ve sadece kendisiyle konuşulduğunda konuşan Phin'e döndü. Eli SodaPop'un sırtından hiç ayrılmamıştı, köpek onun yanına yapışmıştı.

Ama büyük bir aksilik olmadan atlatmıştı. En azından Cora'nın görebildiği kadarıyla.

"İyi misin?" diye mırıldandı ve adam dönüp onun gözlerine baktı.

"Evet. Jenny'yi düşünmeden edemiyorum. Babasının onu o yere nasıl bıraktığını ve hiç ziyarete gelmediğini."

"Ailen bunu asla yapmazdı."

Başını salladı. "Bunu biliyorum. Jenny'nin odasında bir tür aydınlanma yaşadım."

"Düşündüm. Sana çarptığı anı görebiliyordum." Fiziksel olarak şoka girmişti ama hemen toparlanmıştı. Jenny'ye karşı çok iyiydi. Çok tatlı ve sakindi. "Aydınlanma neydi?"

"Ailem beni her zaman koşulsuz sevdi. Bunu kafamda biliyordum, biliyor musun? Ama sanırım bugün nihayet anladım."

Cora ona gülümseyerek yanağını avucunun içine aldı. "Güzel."

"Noel'de onları görmeye gidecek misin, Phin?" Val sordu.

Başını salladı. "Korkuyorum. Ölümüne korkuyorum ama gidiyorum."

Cora onun elini tuttu. "İstersen ben de gelirim."

Omuzları gevşemiş gibiydi. "Evet. Bunu isterim."

"Noel' genellikle Tandy ve babasıyla geçiririm," dedi üzüntüyle. "Sanırım bu sonsuza dek bitti."

"Özür dilerim," dedi Phin. "Çok üzgünüm."

Adamın özür dilemediğini, üzgün olduğunu anlamıştı.

"Teşekkür ederim. Yani... yeni gelenekler başlamalı, değil mi? Senin

Phin?"

Val onları Garden District'in karanlık sokaklarından geçirirken, sesinin derin gürültüsüyle onu sakinleştirerek anlatmaya başladı.

Tüm hayatı boyunca onun evi. Asla ayrılmak istemiyordu. Ve artık Clancy Alan, Sage ve Patrick'i tutuklamak için gerekenleri aldığına göre, bir kişi için çok büyük olan evle ilgili planlarını düşünmeye başlayabilirdi. Phin'in insanlarına en iyi şekilde nasıl yardım edebileceğini planlamaya başlayabilirdi.

Konut güvenliğine ve yeni bir başlangıca ihtiyacı olan gaziler. Bir yardım.

Bencilce, Phin'in ailesiyle yeniden bir araya geldikten sonra onunla birlikte New Orleans'a dönmesini umuyordu. Böylesine büyük bir işe tek başına başlamak istemiyordu. Bunu tek başına yapabilirdi. Bundan emindi.

Sadece istemedi.

"Bu da ne böyle?" Evine yaklaştıklarında Val mırıldandı.

Garaj yoluna park edilmiş bir araba vardı ve kapıya erişimi engelliyordu.

Cora daha dik oturdu. "Bu Tandy'nin arabası." Tandy buradaydı. Geri gelmişti.

Cora ne amaçla olduğunu bilmiyordu. Şu anda sadece arkadaşının arabasını gördüğü için mutluydu.

Val, Tandy'nin arkasına park etti ve Phin arabasına bakmak için indi, bir süre sonra yakışıklı yüzünde bir kaş çatmayla geri döndü.

"Arabasında değil, Cora."

Ama evin ışıkları yanmıyordu. Tamamen karanlıktı.

"Anahtarı bana geri verdi, o yüzden içeri girmiş olamaz," dedi Cora, Tandy anahtarı fırlatıp mutfak masasının üzerinde sığırdayan anahtarın sesini hatırlayarak. "O

Muhtemelen biz dönene kadar yürüyüşe çıkmıştır. Benimle buluşması için ona mesaj atacağım."

Cora öyle yaptı, sonra da cipten indi. "Bu çelik yeleği vücudumdan çıkarmak istiyorum."

"Cora, bekle," diye tersledi Val, onun kolunu tutarak. "Önce ben, unuttun mu?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı Cora. Val haklıydı elbette.

Phin onun yanına geçti, kolunu omuzlarına doladı. "Bırak işini yapsın, tamam mı?"

"Biliyorum. Sanırım rahatlamış hissediyorum çünkü bu nihayet sona erdi."

Clancy'nin elinde Alan, Sage ve Patrick'i suçlamak için gereken her şey vardı.

Ama Cora hâlâ babasını hangisinin öldürdüğünü bilmiyordu. İkisinin de sebebi vardı. Lütfen Patrick olma. Lütfen Patrick olma.

Eve ilk Val girdi, Val her odayı temizlemek için merdivenlerden yukarı çıkarken Phin Cora'yı verandada tuttu. Ama sonra Cora karanlıkta mutfak masasında oturan birini gördü, antre kemerinin arkasından zar zor görünüyordu. Tanıdık bir at kuyruğu olan biri.

"Tandy?" Phin'in elinden kurtuldu ve arkadaşının yanına koştu.

Tandy'nin ellerinin bağlı olduğunu ve ağzının bantla kapatıldığını çok geç fark etti.

Yarı karanlıkta bile Cora, Tandy'nin gözlerindeki çaresiz korkuyu görebiliyordu.

Soğuk ve sert bir şey kafasına bastırınca Cora hareketsiz kaldı.

"Gitmesine izin veremezdin," diye fısıldadı Alan Beauchamp. "Bırakamadın işte. Sana yardım etmeye çalıştım. Sana araştırman için daha güvenli bir şey vermeye çalıştım. Ama sen yardımımı kabul etmedin."

Cora kılını bile kıpırdatmadı. Phin arkasında bir yerdeydi, Val de öyle. Bana çok kızacaklar, diye düşündü.

Haklı olabilirler. Ben çok aptalım.

Başını hareket ettirmeden sağına baktı. Masanın üzerinde bir anahtar duruyordu ve mutfak penceresinden gelen sokak lambalarının loş ışığında parlıyordu. Bu Tandy'nin içeri nasıl girdiğini açıklıyordu ama anahtarı nasıl aldığını açıklamıyordu.

Kopya çekmediğine yemin etmişti ve Cora da ona inanmıştı.

"Ne istiyorsun?" Cora sesi titreyerek sordu.

"Seni ilgilendirmeyen şeyleri kurcalamayı bırakmanı istedim. Şimdi de beni buradan çıkarmanı istiyorum."

"Evimin dışında mı?" Cora sordu.

Alan hoş olmayan bir sesle güldü. "Hayır, ülke dışına. Benimle geliyorsun Cora."

"Ve sonra gitmeme izin verecek misin?" diye sordu, onun izin vermeyeceğini biliyordu.

"Elbette. Sana zarar vermek istemiyorum. Sadece çıkmak istiyorum."

Yalanlar. Hepsi yalan. "Babamı sen mi öldürdün?" Soru daha sormayı planlamadan ağzından çıkmıştı. Adam silahı daha sert bir şekilde şakağına dayadığında irkildi.

"Senin tek bir işin var. O da beni şehirden çıkarmak. Beni Meksika'ya götüreceksin."

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordu sessizce.

"Çünkü eğer yapmazsan arkadaşını burada öldürürüm. İnan bana."

Tandy bir ses çıkardı, ağzı bantla kapatılmıştı. "İnanmak Sen," Cora dedi. "Sen öldürüldü Şimdiden.

Medford Hughes ve karısı. Minnie Edwards. Sanjay. Prakash. Medford cinayetinden kaçarken kaza yapan üniversiteli çocuklar. Geceleri nasıl uyuyorsun?"

Silah tekrar kafasına dayanmadan önce hafif bir tereddüt geçirdi. "Hadi gidelim. Sen orada, sandalyede oturuyorsun. Kalk yoksa Cora ölür."

Tandy ayağa kalkmaya çalışırken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Phin, lütfen orada ol. Lütfen bir şeyler yapmaya hazır ol.

Çünkü Alan'ın onu öldürmekte tereddüt etmeyeceğini biliyordu. Bugün kendi torununun öldürülmesini emretmişti. Adamın ruhu yoktu. Ve kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

"Neden ülkeden çıkış yolunu satın alamıyorsun?" Cora sordu. "Sen Tanrı'dan daha zenginsin." Adam boştaki elinin parmaklarını koluna geçirdiğinde Cora irkildi.

"Küfür etme," diye tersledi.

Cora bu ironiye gülmek istedi ama buna cesaret edemedi.

Silahı kafasına dayayan Alan onu ileri doğru itti.

"Çekilin. Arka kapıdan çıkacağız. Arkadaşının arabasının anahtarları bende. Sen kullanacaksın. Bağırırsan ikiniz de ölürsünüz. Yüzde yüz ciddiylim."

Cora bundan şüphe duymuyordu. Ama planı işe yaramayacaktı. Val şirket cipini Tandy'nin arabasının arkasına park etmişti. Alan'ın bunu bilmemesine şaşırılmıştı. Pencereden dışarı bakmamış mıydı?

İleriye doğru dikkatli bir adım attı ve kapıdaki pencereden görebildiği gölge karşısında rahat bir nefes aldı. Phin. Phin orada bekliyordu.

Tanrı'ya şükür.

The Garden District, New Orleans, Louisiana

16 ARALIK CUMA, 21:10

CORA hem kafasındaki silaha hem de mutfak kapısındaki gölgeye o kadar odaklanmıştı ki kimseyi duymadı.

Alan boğuk bir acı çığlığı atana kadar arkasından vurdu. Başındaki baskı kayboldu ve yere düşerek Tandy'yi yakaladı ve masanın altına sürükledi.

Bir gümbürtü odayı sarstı ve Alan'ın karşı duvardan aşağı kaydığını görmek için sandalyelerin ayaklarının arasından baktı. Silahı hâlâ elindeydi ama gözlerini kırptırıyor.

Phin. Phin onu odanın diğer ucuna fırlatmıştı.

Phin kendini Cora ve Alan'ın arasına yerleştirmişti. Phin'in silahı yoktu. Orada durmuş, kendini hedef haline getirmişti.

"Yaklaşmayın," dedi Alan, kolunu uzatmış, silahı Phin'in göğsüne doğrultmuştu. "Seni öldüreceğim."

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Phin olmaz. Alan onu öldürebilirdi ve Cora bunun olmasına izin veremezdi.

"Dur!" Cora masanın altından sürünerek çıktı. "Ben de seninle geleceğim. Sadece... ona zarar verme. Tandy'ye de zarar verme. Seni Meksika'ya götüreceğim."

"Cora," dedi Phin, sesi çok sakindi. "Dışarı çık. Arka kapıdan çık. Tandy'yi yanına al. 911'i ara, sonra

Burke. Şimdi."

Bir el ateş edildi ve Phin geriye doğru sendeleyerek kışının üzerine düştü. Cora düşünmedi. Sadece kendini onun üzerine attı.

"Seninle geleceğim demiştim!" diye bağırdı. "Neden onu vurmamak zorundaydın?"

Alan ayağa kalkmak için mücadele etti. "Seni buradan götürmeme izin vermeyecekti. Şimdi kımıldayın. Sen ve diğer kız. Gidin. Ben sadece buradan çıkmak istiyorum."

Cora adama baktı, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Hayır. Sen de beni öldürmek istiyorsun. Çünkü kim olduğunu biliyorum. Ne yaptığını biliyorum. Babama. Kendi kızına. Torununa." Gözlerini temizlemek için sertçe kırptırdı. "Sen bir canavarsın."

Alan ileri atıldı, saçlarından bir avuç yakaladı ve onu Phin'den uzaklaştırdı. Kafa derisi yanmasına ve gözleri daha da yaşarmasına rağmen Phin'e daha sıkı sarıldı. Phin onun altında hareket etti, bacaklarından biri genişçe sallanıyordu.

Cora bir an için hareketsiz kalarak sersemledi. Phin yaralanmamıştı.

Kevlar, diye düşündü. Hepsi hala yeleklerini giyiyordu. Tandy hariç herkes.

Sonra yer sarsıldı çünkü Alan düşmüştü. Elindeki silah ateş aldı ve Tandy masanın altından çılglık attı, ses kesildi.

Tandy. Aman Tanrım. Tandy.

Phin Cora'yı üzerinden iterek ayağa kalktı ve Alan'a doğru hamle yaptı, Alan tekrar ateş edince acı içinde homurdandı. "Çık dışarı, Cora!" Phin gürledi. "Tandy'yi al ve dışarı çık."

Phin dizlerinin üzerine çöktü, birkaç adım sürünerek ilerledi, bakışları Alan'a sabitlenmişti, bir kolu yanında gevşekçe sallanıyordu.

Cora kanın bir akışla etrafındaki zemine vuruşunu izledi.
Akan kanın izlediği yolu takip ederek yukarı baktı.

Phin'in kolundan akıyordu. Akıyordu. Cora
birkaç sert vuruş boyunca şok içinde baktı.

Bir şeyler yap. Ona yardım et.

Dizlerinin üzerine çökmüştü ki arka kapı açıldı ve Patrick
saçları sağa sola uçuşarak göründü.

"Tandy!" İçeri koştu, masanın altına uzandı ve Tandy'yi
kollarının altından tutarak mutfak kapısına doğru sürükledi.

Bir el silah sesi daha duyuldu ve Patrick Tandy'yi yere
düşürdü, göğsünü tutuyordu, yüzü şoktan bomboştu.

Hayır.

Ama doğruydı. Patrick'in beyaz gömleğinin önü kararmaya
, sokak lambalarının ışığında kan simsiyah görünüyordu.

Patrick geriye doğru sendeleyerek mutfak tezgahına
tutundu. Yere kaydı, bir eli hâlâ göğsündeydi ve diğer elini
ceketinin cebine sokmuştu.

Cora, ateş etmeden bir an önce Patrick'in elindeki silahı
gördü.

Alan haykırdı ama yere yığılmadı. Onun gömleği de
kırmızıya boyanmıştı ama Patrick'inki gibi değildi.

Phin'inki gibi değil.

Alan vahşi gözlerle etrafına bakınıyor, acı içinde yüzünü
buruştururken elindeki silah ileri geri hareket ediyordu.
Silahını tekrar Phin'e doğrulttu.

Phin, yaşlı adama doğru sürünüyordu. Bu sırada kolundan
hala kan akıyordu.

Artık yok.

Cora kendini ileri atarak Alan'ın üzerine düştü, koluna
yapıştı, silahı elinden almaya çalıştı ama Alan güçlüydü ve
ona karşı koydu. Sertçe.

Sadece kendi hayatı için değil, Phin'in, Tandy'nin ve hatta belki Patrick'in hayatı için de savaştığını bilerek, tüm gücünü Alan'ın bileğini bükmek için harcadı, böylece silahı kendi göğsüne doğrultacaktı. Phin'in değil. Tandy'nin değil. Benimkine değil.

Bir çift güçlü el -kanlı eller- Alan'ın elindeki silahı iterek onun üzerine kondu. Phin. Birlikte silahı Alan'a doğrulttular ve Cora parmağını yaşlı adamınkinin üzerine kaydırıldı. Tam tetiğin üzerine.

Cora, "Bırak onu," diye emretti, kelimeleri titriyordu, nefesi kesik kesik geliyordu. "Silahını bırak, Beauchamp. Yoksa seni kendim öldürürüm."

Öfkeyle yanan gözlerini onun gözlerine dikti. "Yapmayacaksın," diye homurdandı. "Yapamazsın."

Parmağını bir kez yeterliydi. Küçük bir çekiş. Ama o haklıydı. Bunu yapamazdı.

Gözyaşları bir kez daha görüşünü bulanıklaştırdı. Yapmak zorundayım. Yapmak zorundayım. Yoksa Phin'i öldürecek. Tandy'yi öldürecek. Patrick'i çoktan öldürmüş olabilir. Ve Val'i. Val neredeydi? Onu da mı öldürdü?

Bir şeyler yap.

Bir el daha ateş edildiğinde zihinsel konuşması milyonlarca parçaya bölündü. Cora, Alan'ın alnındaki deliğe baktı.

Alan aniden silahına davranmayı bıraktığında geriye doğru düştü. Ateş etmemiştii, o da etmemiştii. Yavaşça mutfağın öbür ucuna, kan gölünün içinde yatan ve silahı yere düşmüş olan Patrick'e baktı.

Alan ölmüştü.

Cora Alan'ın silahını bıraktı ve bedeninden uzaklaşarak Phin'e döndü. Başka bir duvara sürünmüştü ve kolunu kalbinin üzerine kaldırmaya çalışıyordu. Çünkü hâlâ kanaması vardı.

Çok fazla kan var.

Cora turnike olarak kullanabileceği bir şey bulmak için çılgınca etrafına bakındı. Kanamasını durduracak herhangi bir şey. "Neden kemer takmıyorsun?" diye bağırdı çünkü adamın rengi solmuş ve titriyordu.

Ölebilir.

Hayır. Hayır,
hayır, hayır.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

911'i arayın.

Bir şeyler yap.

Telefonunun nerede olduğunu bilmiyordu, bu yüzden gömleğinin cebinden Phin'inkini aldı. Mucizevi bir şekilde silah sesinden tek bir çizik bile almadan kurtulmuştu. 911'i aradı ve telefonu hoparlöre aldı, operatör cevap verir vermez yardım için yalvardı.

Ayağa kalktı ve kanamayı durduracak bir şeyler bulmak için çekmeceleri açmaya başladı. Ah. Bez peçeteler ve...

Tahta bir kaşık. Kaşığı ve bir avuç peçeteyi kaptı.

Bunu yapabiliirdi. Kütüphane müşterilerinden birinin ilk yardım sınavına çalışmasına yardım ederken bu konuda bir şeyler okumuştı.

Birden sakinleşerek Phin'in yanına diz çöktü ve peçetelerden birini kolunun etrafına, yaranın üzerine bağladı, ardından kaşığı soktu ve turnike sıkılaşıana kadar çevirmeye başladı. Kaşığın bir ucunu gömleğinin kolunun altına soktukten sonra başka bir peçeteyi yaranın üzerine bastırarak kanamayı durdurmaya çalıştı.

Phin'in diğer eli ikinci peçeteyi kavramak için yukarı kalktı ve yaranın üzerine baskı uyguladı. "Patrick'e git. Ben iyiyim."

"Sen değilsin ama onunla ben ilgilenirim. Sakın ölme. Seni daha yeni buldum."

Phin'in gülümsemesi orantısızdı. "Tamam."

Onu sertçe öptü, sonra yerde sürünerek Patrick'in yattığı yere gitti, her nefes için mücadele ediyordu.

Tandy oturmuş ona bakıyordu, gözleri şoktan parlıyordu. Bacağındaki bir yaradan kan sızıyordu ama acil görünmüyordu, bu yüzden Cora ellerini kot pantolonuna sildi ve bandı alıp arkadaşının ağzından olabildiğince nazikçe çekti. "Tandy?"

Tandy sadece ona baktı.

Cora dizlerinin üzerinde dönerek kalan peçeteleri Patrick'in göğsüne bastırdı. "Neden?" diye fısıldadı.

"Tandy'mi incitti."

"Kapının dışındaydın."

Patrick öksürdü ve ağzından kan fışkırdı.

. Oh hayır.

"Babamı sen mi öldürdün?" Babası son nefesini vermeden önce bunu öğrenmesi .

"Hayır. Sadece... onu takip ettim. İşi yaptığından emin olmak istedim."

"O yaptı. Bebeği Caulfield'lara o teslim etti." Patrick guruldayan bir ses çıkardı ve Tandy'ye uzandı, ama aldığı tek şey havaydı. Tandy donmuştu. Cora şu anda onları duyabildiğinden bile emin değildi.

Mutfağın karşısındaki 911 operatörü yüksek sesle ona sesleniyor ve yardımın yolda olduğunu söylüyordu.

"Ambulanslar," diye bağırdı Cora. "Üç. Belki de dört." Çünkü Val hâlâ ortalıkta yoktu. Santralin onu duymasını umuyordu çünkü Patrick'e odaklanması gerekiyordu. Peçeteler çoktan onun kanıyla ıslanmıştı.

"Cesedini Damper Binası'na siz mi koydunuz?"

"Evet. Birinin onu bulmasını engellemek zorundaydım. Korkarım... beni bulacaklardı."

Cora öfkesini zorlukla dizginledi. "Mektupları sen mi yazdın?"

"Yessss." Kelimeyi , ağzından daha fazla kan fokurduyordu. "Dikkatini dağıtmak için. Sonra... sana yardım etmek için. Böylece seni sevdiğini düşünecektin. Özür dilerim. Çok üzgünüm. Asla seni incitmek istemedim."

"Özür dilemene gerek yok," diye hırladı Cora. Yaptıkları annesini yıllarca incitmişti. Polisin babasının katilini bulmasını engellemiştir. "Affedilmedin Patrick. Bunun için özür dilerim."

"Adil," diye fısıldadı. "Denedim. Baban olmak için."

"Ama sen değildin. Babam ölmüştü." Tezgâha uzanıp bir havlu aldı ve yarasına bastırdı çünkü bez peçeteler artık çok ıslaktı. İşe yaramaz.

"Tandy... bilmiyordum."

"Biliyorum." Cora, yüz ifadesi şaşkınlık ve uyuşukluktan keder dolu bir ifadeye dönüşmüş olan en eski arkadaşına baktı. "Onunla ilgileneceğim, Patrick. Sana söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Tandy'ye tekrar uzanmaya çalıştı ve bu sefer Tandy öne doğru kaydı. Elleri hâlâ bağlıydı ama konuşabiliyordu.

"Baba?" Kelime hıçkırık şeklinde çıktı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Daha fazla kan fışkırdı. Cora onun hayatını kurtarmaya çalışmaktan vazgeçti. Ayağa kalkıp kasaptan bir bıçak aldı ve Tandy'nin ellerini bağlayan ipleri kesmeye başladı.

Patrick ölecekti. En azından Tandy onun elini tutabilirdi.

Tandy serbest kaldığı anda babasının ellerini tuttu ve kontrolsüz bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı.

En azından Tandy veda edebilecekti.

Bu da Cora'nın izin verdiğiinden daha fazlaydı.

Acı. Sen acısın.

Kızgınlım. İznim var.

Phin'in yanına döndü. "SodaPop nerede?" "Onu dışarıda bıraktım. Yaralanmasını istemedim." "Peki ya Val?"

"Bilmiyorum. Bul onu."

Cora onu tekrar öptü. "Ambulans birazdan burada olur. Sakın ölme."

Zayıfça gülümsedi. "Evet efendim, Cora, efendim."

Cora bitkin düşmüştü, mutfaktan koşarak çıkarken sendeliyordu. Önce ön kapıyı açtı, SodaPop'un kaçmamış olmasını umuyordu.

Daha iyi bilmeliydi. Köpek karşılama paspasının üzerinde oturuyordu ve kapı yeterince açılır açılmaz yanından geçip mutfağa koştu.

SodaPop, sağlık görevlileri gelene kadar Phin'i sakın tutacaktı. Bu önemliydi.

Destek için tırabzana tutunarak kendini merdivenlerden yukarı koşturdu. Parlak ahşabı kanla kapladı.

Temizler.

Val için tüm odaları kontrol etti ama kimseyi bulamadı, bu yüzden aşağı koştu ve ön kapıdan çıktı. Arka kapı açıktı. Daha önce kapalıydı.

Cora koşarken Val'i arka bahçede yerde yatarken buldu, karnından sırtına doğru yuvarlanıyordu ve gece gökyüzüne doğru yavaşça gözlerini kırptırıyordu. Cora'yı gördü ve irkildi.

"Ne oldu? Kimin kanı bu?"

Cora dizlerinin üzerine çöktü ve ellerinden kot pantolonuna bulaşan kanı silebildiği kadar sildi. "Benim değil. Alan buradaydı. Patrick'i vurdu, o da onu vurdu. Alan öldü, Patrick ölüyor. Phin kötü yaralandı ama sanırım kanamasını durdurdum ve bir ambulans yolda. Sen nereden yaralandın?"

Val başını hafifçe okşadı ve yüzünü buruşturdu. "Ben iyiyim."

"Birkaç dakikalığına bilincini kaybettin. İyi değilsin. Neren yaralı?"

"Beni bacağımdan bıçakladı, sonra da bana bir şeyle vurdu. Bu bok acıtıyor."

Cora'nın elleri bir bıçak yarası aramaya başladı. Daha fazla peçeteye ihtiyacım var. Yarayı buldu ve saracak bir şey bulmak için etrafına bakındı. "Seni kim bıçakladı?"

"Patrick. Evi temizliyordum ve onu tavan penceresinden arka kapıdan sürünerek girerken gördüm. Alan'ın da burada olduğunu bilmiyordum. Patrick'i durdurmak için aşağı koştum ama bana saldırdı. Bıçağını bacağıma sapladı. Sonra bana lanet bir taşla vurdu. Silahımı aldı."

"Onunla Alan'ı vurdu. Benim ve Phin'in hayatını kurtarmış olabilir."

Bunun bir anlamı olmalı. Bir gün, her şey acımayı bıraktığında, olabilir.

Sirenler caddeden aşağıya doğru çalmaya başladı ve Cora açık kapıdan yanıp sönen ışıkları görebiliyordu. Yardım gelmişti.

"Hemen döneceğim. Kımıldama."

Val'in kahkahası histerik sınırlara dayanmıştı. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

Cora ön bahçeye koştu. "Burada bir, mutfakta da iki sağlık görevlisine ihtiyacım var." Adli tabip Alan için daha sonra gelebilirdi.

Adamın çoktan cehennemde yanıyor olmasını umuyordu.

Tulane Tıp Merkezi, New Orleans, Louisiana

19 ARALIK PAZARTESİ, SAAT 10:30

"Daha iyi görünüyor," dedi Val, Phin'in yatağının yanındaki sandalyelerden birine çökerek. Topallıyordu ama Phin gibi o da tamamen iyileşecekti. Patrick'in bıçağı kritik bir yere isabet etmemişti. Doktorlar daha çok

Beyin sarsıntısı. Ama bunun da iyileşeceğine dair ona güvence vermişlerdi.

Val her şeyden çok utanmıştı, ki bu ölümcül bir şey değildi, bu yüzden Cora artık onun için endişelenmiyordu.

Öte yandan Phin... Cora onu kaybetmeye çok yaklaşmıştı.

Gözlerini Phin'in uyuyan formunda gezdirdi. "Yanaklarında daha fazla renk var. Çok fazla uyuyor, şu anda ihtiyacı olan şey de bu."

"Peki ya sen, Cora Jane?" Val sordu. "Sen iyi misin?"

Cora, Val'in fiziksel olarak iyi olmaktan bahsetmediğini çok iyi biliyordu. "Hayır. Tandy'yi Cuma günü babasının cesediyle gittiğinden beri görmedim. Mutfığıma neden geldiğini bile hâlâ bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi Val. "Onu kontrol etmek için dairesine uğradım. Kuzeni oradaydı."

"Maura, anne tarafından kuzeni. Tandy'nin ailesinden geriye kalan tek kişi o."

"Tandy'nin dinlendiğini söyledi. Hazır olduğunda seni arayacağını söyledi."

Cora iç çekti. "Sanırım Phin'in kız kardeşinin bunca yıldır nasıl hissettiğini biliyorum. Birinin hazır olmasını beklerken."

Val birkaç dakika onunla dertleşti, sonra neşelendi. "Oh, duymak isteyeceğiniz haberlerimiz var. Sage Beauchamp Madrid'in dışındaki bir köyde polis tarafından yakalandı. Patronunuz ve Sanjay Prakash'ın ölümüyle ilgili cinayet suçlamalarıyla yüzleşmek üzere ABD'ye geri götürülüyor."

"Güzel. Sage Ashley'in canını bağışladı ama Minnie'yi iyi bir sebep yokken öldürdü. Sadece kışını kurtarmak için."

Kapının çalınmasıyla ikisi de başlarını kaldırdı. Burke içeri girdi ve bir sandalye çekti. "Daha iyi görünüyor."

"Daha iyi hissediyorum," dedi Phin huysuzca. "Bu kadar yüksek sesle konuşmasaydınız daha da iyi hissederdim."

Cora yüzünü buruşturdu. "Ne kadarını duydun?"

"Hepsi." Beceriksizce Cora'nın elini okşadı. "Önemli değil. Beni beklemenin Scar için zor olduğunu biliyorum."

Phin ailesine yaralandığının ve iyi olduğunu bildirildiğini biliyordu. Scarlett ve Cora'nın telefonda uzun uzun konuştuklarını bilmiyordu. Cora, Phin'in Cora'nın Cincinnati dedektifiyle temasa geçmesine fazla üzülmeceğini umuyordu, ama kadının kardeşinin eve döndüğünü bilmeden bir saat daha geçirmesine dayanamazdı.

"Tandy yola gelecektir," diye devam etti Phin, sonra Burke'e döndü. "Patrick'in Jack'in tuttuğu gibi dosyaları var mıydı?"

"NOPD'nin bulabildiği kadarıyla değil," dedi Burke. "Antoine ve ben babanın müşteri listesindeki baş harfleri kontrol ediyorduk Cora, eski mülk kayıtlarını isimlerle birleştiriyorduk. Caulfield'lar ve kanundan kaçan iki suçlu müvekkil hariç, Jack'in tüm müvekkilleri karşı yasaklama emri çıkartmış ve tacizle ilgili çok sayıda polis raporu doldurmuşlardı. Jack çoğunlukla gerçekten ihtiyacı olan insanlara yardım etti. Alice'in ilk kocası dışında, müvekkillerin çıkarılması ve yerlerinin değiştirilmesi sırasında kimsenin öldüğü görülüyor. Yeni kimlikler için ödeme aile üyelerinden gelmiş gibi görünüyor. Mafyadan değil."

Cora omuzlarındaki yükün hafiflediğini hissetti. "Teşekkür ederim."

Burke ona nazik bir gülümseme verdi. "Bir değil. Bu insanlardan tacizcileri ortadan kaldıktan sonra eski evlerine ve kimliklerine geri dönmüşlerdi. Genellikle istismarcılar doğal nedenlerle ölmüşler, Jack'le bir ilgileri yok. Müşterilerinin yaklaşık yarısı hala yeni isimleriyle yaşıyor. bulamıyoruz, yani muhtemelen

hala saklanıyorlar. Bulduklarımız babanızın nazik ve destekleyici biri olduğunu ve kendilerini kurtardığı için onu takdir ettiklerini söylediler. Bence bu geride bırakılacak iyi bir miras."

Cora da öyle düşünüyordu. "Bu sabah İsviçre bankasından bir telefon aldım. Babamın hesabını bana veriyorlar." Derin bir nefes aldı. "İçinde yaklaşık iki yüz bin dolar vardı."

"Vay canına," dedi Val. "Bu kadarını beklemiyordum."

"Başlangıçta öyle değildi. Orada da yirmi üç yıllık bir ilgi var."

"Parayla ne yapacaksın Cora?" Burke sordu.

Cora Phin'e baktı. Ağzı, Cora'nın içini ısıtan yavaş bir onay gülümsemesiyle kıvrıldı. "Pekala," dedi, "polis paranın bende kalmasına izin verdiğini varsayarsak ve vergi ve para cezalarından sonra geriye bir şey kalırsa, bu parayı askeri gaziler için geçici barınma programı başlatmak için kullanacağım. Bu para ve Phin'in bulduğu kolye, programı en az birkaç yıl finanse edecek. Kolye İsviçre'deki banka hesabından çok daha değerli olacak. Hibeler de var, bu yüzden onları güvence altına almak için çalışacağım."

Hem Burke hem de Val şaşkın şaşkın baktılar ve sonra gülümsemeleri Phin'inkini yansıttı.

"Bu mükemmel," dedi Val.

"Bağış yapmak istiyorum," dedi Burke basitçe. "Bana ne zaman ve ne kadar olduğunu söyle. Akıldan çok parası olan yaşlı ve deli bir amcadan kalan ve neredeyse hiç dokunmadığım bir mirasım var."

"Hepimiz yardım etmek isteyeceğiz," dedi Val. "Hepimiz hizmet ettik ve hepimiz yardıma ihtiyacı olan bir gazi tanıyoruz."

"En azından bir tane," dedi Burke. "Bunu daha önce yapmayı düşünmediğimize inanamıyorum."

"Sen yaptın," dedi Phin. "Bana yardım ettin."

Bu Burke'ü olduğu yerde durdurdu. "Sanırım öyle yaptık. Şimdiye kadarki en iyi karar, Phin."

Phin'in yanakları pembeleşti. Bir şey söylemedi ama memnun görünüyordu.

Val onun elini okşadı. "Öldürüldüğü gece Medford Hughes'un evinin önüne park edilmiş olan beyaz minibüsü de buldular. Clancy minibüsü Xavier Üniversitesi yakınlarındaki bir depoya kadar takip edebildiklerini söyledi. Depo ve minibüs, başka bir arabayla birlikte Jenny Beauchamp'ın adına kayıtlıymış."

"Orospu çocuğu," diye hırladı

Phin. Cora da aynı fikirdeydi.

"Affedersiniz?"

Cora tanıdık sesle sandalyesinde döndü. "Tandy."

Tandy Phin'in odasına girdi, kararsız görünüyordu. "Konuşabileceğimizi umuyordum."

Val ve Burke ayağa kalkmaya başladı, ancak Tandy onları sandalyelerine geri gönderdi.

"Kalabilirsin. Uzun sürmez."

Tandy bir sandalye çektiğinde Cora kaşlarını çatı. "Uyumuyordun, Tandy." Tandy'nin gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve neşesi gitmişti. Eskiden neşeli ve yerinde duramazdı, ama şimdi gri görünüyordu.

Tandy bilinçsizce gözlerinin altındaki torbalara dokundu. "New Orleans'tan ayrılıyorum."

Cora'nın nefesi kesildi. "Tandy, hayır."

"Bir süreliğine. Galeriyi ne yapacağımı bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım. Burada kalamam, Cora."

"Nereye gideceksin?" Cora sesi kısık bir şekilde sordu.

"Seattle'a. Maura orada yaşıyor ve orayı seviyor." Tandy'nin gülümsemesi solgundu. "Orada bir sürü kahve dükkânı var. Kafeini kullanabilirim."

Cora ona kalması için yalvarmak istiyordu ama Tandy'nin ne demek istediğini anlayabiliyordu. Herkes Garden District'teki silahlı çatışmayı biliyordu. Döndüğü her yerde muhabirler ve anılar olacaktı. "Geri dönecek misin?"

"Bir gün. Belki." Tandy nefesini dışarı üfledi. "Birkaç şeyi açıklamam gerekiyor. Sana bu kadarını borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi Cora şiddetle.

"Biliyorum. O yüzden sus. O gece mutfağınızda size yalan söyledim. Babam biz taşınmadan önceki yıllarda çok seyahat ediyordu ve hep New Orleans'a gidiyordu. Perşembe gecesi evinizden ayrıldıktan sonra ona hiç sanat restorasyonu yapıp yapmadığını sordum. Ona aşırı müşteri yüküm olduğunu ve yardımına ihtiyacım olabileceğini söyledim. Ben küçükken Thibodaux'da yaptığını ama artık bu işe olan sevgisini kaybettiğini söyledi." Başını öne eğdi. "Bir arkadaşı öldüğünde bir tabloyu restore ettiğini söyledi. Eline her fırça aldığı anda o adamı hatırlıyormuş ve buna dayanamıyormuş. Ben... Jack'in kıyafetlerinde bulunan boyanın babama ait olabileceğine inanmak istemedim."

"Ama buna inandınız," dedi Burke. "Seni bu hale getiren neydi?"

"İki şey var. Cora mektubu yazanın r'sinin titrek olduğundan bahsetmişti. Babamın bana bıraktığı son notu kontrol ettim ve... her yerde titrek r'ler vardı. Sonra ceketinin cebinde küçük bir anahtar zarfı buldum. Bana verdiği anahtarla eşleştiler, Cora. Bir kopyasını bile yapmadım. Anahtarımı alıp kopyasını yapmış olmalı. Ben de o anahtarlardan birini alıp evine gittim. Onların gerçekten senin evinin anahtarları olduğundan emin olmak istedim, anlıyor musun?"

"Biliyorum," dedi Cora sessizce. Patrick hakkında söylenenlere o da inanmak istememişti.

"Kapının kilidini açtım ve bu... yıkıcıydı. Anahtar uydu. Ama bunu düşünecek zamanım yoktu çünkü o adam

, beni evin içine doğru itiyordu." "Alan Beauchamp mı?" Cora sordu.

Tandy başını salladı, yüzü perişandı. "Bana alarmı kapattırdı ve seni bekleyeceğimizi, sonra da onu uzaklara götüreceğini söyledi. Elimde koz vardı."

"Öldüğüne sevindim," dedi Cora, hiç de üzgün değildi.

"Ben de öyle. Orada, sonunda, babam Dedektif Clancy'nin ona bu tür bir boya lekesinin kimde olabileceğini sorduğunu, bu yüzden zaten şüpheli olduğunu söyledi. Son nefesini bana bunu söylemek için kullandı. Perşembe gecesi restorasyon çalışmalarını sorduğumda, lekeyi de bilmemden korktu. Cuma günü mutfağınızda, yaptığı anahtarlardan birinin kayıp olduğunu fark ettiğini ve size söylemeye gitmemden korktuğunu söyledi. Ama oraya vardığında sen, Val ve Phin çoktan dönmüştünüz. Arka tarafa gidip ne konuştuğumuzu öğrenmek için dinleyeceğini düşündü. Val kapıdan içeri girdiğinde panikledi çünkü onun bildiğini düşündü ve..." Omuz silkti. "Özür dilerim Val. Sana zarar vermemeliydi."

Val nezaketle gülümsedi. "Senin hatan değil, tatlım."

Burke, "Tüm bunları daha sonra Cora için kurduğumuz kamera yayınında gördük," dedi. "Alarm sisteminden Cuma günü eve birinin girdiğine dair bir bildirim aldık, ancak o sırada Cora, Val ve Phin'in Clancy ile konuşmaktan döndüklerini düşündük. Kamera kayıtlarına hemen bakmadık ve bu bizim suçumuz. Tehlikede olduğunuzu bilirdik ama evime gelen bazı ziyaretçileri yerleştirmekle meşguldük ve..."

"Alan hâlâ içeride olabilirdi," dedi Phin. "Kameralarınız bizi uyarırdı ama yine de Tandy elinde olurdu. Baban seni kurtarmaya geldi, Tandy."

"Şey, sanırım aslında konuşmamı engellemek için geldi. Ama başımın dertte olduğunu görünce yardım edecekti.

Her neyse, bilmen gerektiğini düşündüm. Özür dilerim Cora. Seni dinlemedim ve bu neredeyse ikimizin de hayatına mal oluyordu. Beni affedebilir misin?"

"Oh, Tandy. Affedilecek bir şey yok. Ben de inanmadım."

Tandy'nin dudakları titredi, sonra sıkıca büzüldü. "Yine de ona yardım etmeye çalıştığınız için teşekkür ederim." Çantasından kalın bir zarf çıkardı ve Phin'in yatağının ayak ucuna koydu. "Ölmeden hemen önce bana söylediği bir diğer şey de, galeri için kullandığımız bankadan farklı bir bankada kiralık kasası olduğuydu. Bu sabah belgelerini aldım. Görünüşe göre kayıt da tutuyormuş. Hepsi orada, Cora. Ortaklıkları ve müşterileri hakkında bilgiler. Müşterilerine gönderdiği ve onlardan aldığı tüm e-postalar da orada, hepsi John Robertson imzalı. Gurur duymadığı birkaç müşterisi varmış ama sanırım sen onları zaten biliyorsundur. Baban ve diğer adam - bir polis olan Tom Rodgers - insanlara yardım etmek için bu işin içindeydi ve babam da ilk başta öyleydi. Sonra bir sohbet odasında ülke dışına çıkmak isteyen bir adamla tanışmış ve babamın yazdıklarına bakılırsa para kaçırılmayacak kadar önemliymiş. O zamanlar bir öğretmendi, hiç para kazanmıyordu ve bizim için daha iyisini istiyordu." Nefes almak için bir an durdu, sonra omuzlarını dikleştirdi. "O iki müşterinin onlara ne kadar ödediği konusunda babana ve Tom'a yalan söyledi. Çoğunu kendine sakladı. Sanırım onların yan işlerinden kazandığı parayla galeriyi ve New Orleans'a ilk geldiğimizde yaşadığımız evi satın aldığını göreceksiniz. Ona miras bırakan bir teyze yoktu. Her konuda haklıydın."

"Olmak istemedim," diye fısıldadı Cora.

"Biliyorum," diye fısıldadı Tandy. "Babamın eşyaları arasında bir mektup var. Babandan annene. Sanırım babam onu senin evinden almış."

Cora kalın zarfa baktı, okumak için mektubu çıkarmayı düşündü ama kalbi acıdı ve buna dayanabileceğini sanmıyordu. "Ne yazmıştı?"

Tandy yutkundu. "Ona bir yapboz bıraktığını söyledi, hayatlarının en önemli yapbozunu. Tanıştıkları geceyi ve sonrasındaki tüm geceleri hatırlamasını, ailelerinin çektiği tüm güzel fotoğraflara bakmasını söylemiş. "Sadece biz. Sonra ona 'zar atmasını' ve 'anahtarı kullanmasını' söyledi. Bu kısım bana hiç mantıklı gelmedi."

"Bana öyle geliyor," diye mırıldandı Cora.

"Güzel. Ayrıca onu sevdiğini ve öldüyse üzgün olduğunu söyledi. Doğru şeyi yapmaya çalıştığını söyledi. Anneni sevmekten asla vazgeçmedi, Cora. Başına geleni hak ettiğini söylediğimde yanılmışım. Pek çok şey hakkında yanılmışım. Ve özür dilerim." Tandy el çantasını sıkıca kavrayarak ayağa kalktı. "Belgeleri polise ver ya da . Artık umursamayacak kadar yorgunum." Cora'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Sana Seattle'dan yazacağım, söz veriyorum. Yarın ayrılıyorum."

Cora sandalyesinden sıçradı. "Yarın mı?"

Tandy yutkundu. "Kaçıyorum. Bunu biliyorum. Ama babamı düşünmeden buradaki hiçbir şeye bakamıyorum. Yeni bir başlangıca ihtiyacım var."

Cora bir adım öne çıktı. Tandy bir adım geri attı. "Hoşça kal, Cora Jane. Mutlu ol, tamam mı?" Sonra da gitti.

Cora ağzı açık bir şekilde ona baktı. Sonra bir kez daha uyuşmuş bir halde sandalyeye çöktü. Sıcak bir el onunkini kapladı. Phin.

Bir çift kol onu arkadan kucakladı. Val. Bir el saçlarını okşadı. Burke.

"Artık bizimsin," dedi Phin. "Her şey girecek."

Cora başıyla onayladı. Ve gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Tulane Tıp Merkezi, Uptown, New Orleans, Louisiana

19 ARALIK PAZARTESİ, SAAT 12:30

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Phin, ama Cora yine de yastıklarını dolgunlaştırdı.

Neden buna karşı koyuyordu ki? Ona her eğildiğinde, göğüsleri göğsüne sürtünüyor ve çilek kokusunu çekebiliyordu.

"Aslında iyi değilim," dedi ve kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Sorun nedir?"

Ona gülümsedi. "Sadece yastığımı tekrar dolgunlaştırmanı istiyorum. Gerçekten yaklaş."

Cora güldü. "Seni yaramaz çocuk." Yatağının sandalyeye oturdu. Hastaneye yatırıldığından beri neredeyse hiç ayrılmamıştı ve gözlerini her açtığında onu orada görmek dünyalara bedeldi. Gözlerini tekrar açtığında orada olacağını bilmek. Ve sonra iç çekti. "Bir itirafta bulunacağım."

Kadın ayılmıştı ve adam gülümsemesinin kaybolduğunu hissetti. "Ne oldu?"

"Ben... Şey, kız kardeşini aradım."

Phin'in gözleri büyüdü. "Ne?"

Neden?"

Ama eskiden olduğu kadar üzgün değildi.

"Cumartesi sabahı sizi cep telefonunuzdan aradı. Sesli mesaj bırakmış." Omuz silkti. "Dinledim ve kalbim kırıldı. Ne dediğini duymalısın."

Dinlemek istemedi. Hastaneye düştükten sonra kız kardeşinin bir kez daha onun için endişelenmesinden nefret ediyordu. En azından bu kez bir kahraman olarak selamlanıyordu, geçen seferki bar kavgasının aksine. Ama yine de.

Hayır, dinleyeceksin.

"Beni arayacağını nereden bildi?"

"Haberlere çıkmışsın Phin," dedi Cora gerçekçi bir ifadeyle. "Hatta birkaç saat boyunca internette trend oldun. Bu hikâye basında çok yer aldı. Burke ailene burada hastanede olduğunu ve iyi olacağını söyledi. Onlara bu kadarını borçlu olduğumuzu düşündük."

Televizyonda birkaç haber görmüş, internette birkaç haber okumuştı. Alice VanPatten ve diğerleriyle ilgili her şeyi gizli tutmayı başarmışlardı ama geri kalan her şey herkes tarafından biliniyordu.

Alan Beauchamp'ın kilisesi papazlarının yasını tutuyordu. Phin bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Onun insanları öldürdüğünü, bebeğinin öldüğü yalanını söyledikten sonra kızını bir akıl hastanesine gönderdiğini ve sonra da çocuğu başka bir yere yerleştirmesi için birine para verdiğini biliyorlardı.

Ashley'nin babasının kimliği paylaşılmamıştı, DNA onayı bekleniyordu. Phin, Albay Walton Beauchamp'la hiç karşılaşmamayı umuyordu. Polislerin DNA'yı kullanarak tecavüzcü piçi uzun süre hapiste tutabileceklerini umuyordu.

Oyalıyorsun. Gerçekten .

"Scarlett ne istiyor?"

Cora telefonunu seruma bağlı olmayan eline bastırdı. "Dinle."

Scarlett seni koşulsuz seviyor. Bunu unutma. Kızgın olsa bile.

Bir nefes aldı ve oynat tuşuna bastı.

"Phin, ben Scarlett." Phin yüzünü buruşturdu, çünkü Scarlett ağlıyordu. "Senin yalnız kalma ihtiyacına saygı duyuyorum, ama artık bunu yapamam. Bu beni içten içe öldürüyor. Seni seviyorum ve sen incindin ve ben sadece eve dönmeni istiyorum. Lütfen, Phin. Eve gel."

Hepsi bu kadardı. Kısa ve tatlı. O kadar tatlıydı ki, ikinci ve üçüncü kez dinlerken kalbi acıdı.

Cora eline bir mendil tutuşturunca ağladığını fark etti. "Ara onu, Phin. İsteddiğini biliyorsun."

"Aradığında ona ne söyledin?"

"Doktorların tamamen iyileşeceğini ve hayatımı kurtarmak için vurulduğunu söyledim."

"Oh. Tamam." Ama yüzünü buruşturuyordu. "Başka ne var, Cora Jane?"

"Bir süre konuştuk. Ona Noel için eve gelmeyi planladığını söyledim. Doktor seni taburcu etmezse Yeni Yıl'a kadar beklemen gerekebileceğini ama seni kendim götürmek zorunda kalsam da eve geleceğini söyledim." Tekrar yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Gerçekten de öyleydi. "Muhtemelen arabalarına atlayıp beni görmek için buraya gelmelerini engelledi."

Cora başını salladı. "Sanırım öyle oldu. Ama şimdi geri dönmek zorundasın çünkü söz verdim."

"Sen gitmesen de ben giderdim ama şimdilik onları daha iyi hissettirebildiğine sevindim."

SodaPop hastane yatağında yanından sızlanana kadar gerildiğini fark etmemişti bile. Onun başını okşadı, SodaPop'un eğitimli bir hizmet köpeği olmasından çok memnundu. Ameliyattan sonra yoğun bakım ünitesine girmesine izin verilmemişti ama normal odaya geçtikten sonra yanında kalmasına izin vermişlerdi. Delores köpeğini gezdirmek, beslemek ve sulamak için hazır bekliyordu, böylece ona yakın kalabiliyordu.

Phin böyle harika arkadaşlara sahip olduğu için çok şanslıydı. Onları hak etmiyordu ama geri de vermeyecekti. Sanki gideceklermiş gibi.

Şansa bakın ki Joy'un odası sadece dört kapı aşağıdaydı. Bir gece önce bir süreliğine ziyarete gelmişti.

Yine oyalıyorsun.

"Benim için çevirip hoparlöre alabilir misin?" diye sordu. "Sadece bir boş elim var ve onun da SodaPop'u sevmesi gerekiyor."

Cora başını salladı, yüz ifadesi yumuşadı. "Elbette. Gitmemi ister misin?"

"Hayır." Bu düşünce bile yanlış geliyordu. O bana ait. "Kal. Lütfen."

"Tamam." Cora, Scarlett'in aradığı numarayı çevirdi ve sabrın timsali olarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

Phin sabırlı değildi. Bu işe kendini adadığına göre, hemen gerçekleşmesini istiyordu. Dört kez çalmasını bekledi ve biri açtığında kendi sesli mesajını bırakmaya karar vermişti.

Uzun bir süre kimse tek kelime etmedi, ama Phin nefes alışverişlerini duyabiliyordu. "Scarlett?" diye fısıldadı.

Cora telefonunu kucağından aldı ve fısıltısının duyulabilmesi için köprücük kemiğinin üzerine koydu.

"Scarlett?" dedi tekrar.

Bir hıçkırık hattı yırttı. "Phin? Sen misin? Gerçekten sen misin?"

Parmaklarını SodaPop'un paltosunda gezdirdi. Elini nazikçe yaladı. En azından istese bile kaçamazdı. "Evet. Benim."

"Bana bir dakika verin." Hâlâ ağlıyordu ama hıçkırıkları yavaşlamıştı. "Sen iyi misin? Kız arkadaşınla konuştum. İyi olacağını söyledi ama ben her an endişelendim."

Kaç dakika boyunca onun için endişelendiğini merak etti ve suçluluk duygusu onu çok etkiledi.

"Dur," diye mırıldandı Cora. "Yüzündeki suçluluk duygusunu görebiliyorum."

"Kim var orada?" Scarlett sordu. "Sen misin, Cora?"

"Öyle. İstersen ama Phin kalmamı istedi."

"Kal. Beni aramasını sağladın. Sonsuza kadar kalabilirsin." Phin bir kahkaha attı, sonra inledi. "Bu acıttı."

Scarlett sert bir sesle, "Bunu hak ediyorsun," dedi ve sonra sesi yumuşadı. "Seni çok özledim."

Bütün o kahkahalar gitmişti. Şimdi hissettiği tek şey, uzak kaldığı yıllar için duyduğu derin bir hüzündü. Cora onun serum takılı elinin parmaklarını tuttu.

"Burada ol," dedi sessizce. "Şu anda."

Başını salladı, düğümlemişti. "Ben de seni özledim, Scar. Çok fazla. Hepiniz."

"Size anlatacak çok şeyim var. Saatlerce anlatmam gerekecek. Sen bir amcasın."

"Biliyorum. Bana gönderdiğin her fotoğrafa bakıyorum. Sırf gönderdiğin resimleri görebilmek için o telefon numarasını sakladım. O çok güzel, Scar."

Bir an sessizlik oldu. "Seninle tanışacak mı?"

"Evet." Kelime ağzından uçup gitti, emin ve kesin. "Noel için gelecektim. O zaman hala gelebilir miyim bilmiyorum ama seyahat edebildiğim anda geleceğim."

"Anneme söylemeli miyim?"

"O..."

"Kızacak mı? Oh, evet. Seni tokatlamak isteyecek mi? Evet. Seni sevecek, sana sarılacak ve asla bırakmayacak mı? O da evet."

Kız kardeşinin sesindeki inancı duydu ama yine de endişelendi. "Eğer gelmemi istemiyorsa, uzak dururum. Bir kargaşaya neden olmak istemem."

"Phineas Butler Bishop. Beni oraya getirtip onun için seni dövdürtme. Eve geleceksin. Senin için yaygara koparacağız. Kargaşa olacak. Güzel bir kargaşa."

sesi kırılarak ekledi. "Sonunda seninle tekrar konuştuğuma inanamıyorum."

"Özür dilerim, Scar," diye fısıldadı, gözlerini kapadı ve köpeğinin derin, eşit nefes alışına konsantre oldu.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Hazır olduğunda bana anlatabilirsin." Boğazını temizledi. "Seninle gurur duyuyoruz, Phin."

"Ben mükemmel değilim," diye ağzından kaçırdı. "Benim... sorunlarım var."

"Biliyorum," dedi tekrar. "Ben de mükemmel değilim. Hiçbirimiz değiliz. Sorunlarınızla başa çıkmaya çalışacağız. Gerçekten eve geliyor musun?"

"Noel için, evet. Ya da araba kullanmak için beklemek zorunda kalırsam belki Yeni Yıl'da."

"Ama sonra New Orleans'a geri döneceksin." Kadının sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Sorun değil, Phin. Orada bir hayat kurduğunu biliyoruz ama burada her zaman bir yerin olacak. Evimizde. Kalplerimizde."

Phin ürpererek bir nefes verdi. "Seni seviyorum, Scarlett." "Seni seviyorum, Phineas. Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam. Anneme söyle. Anneme söyle... Bilmiyorum."

"Ona kendini anlat," dedi usulca. "Bir şiir oku, bir fıkra anlat. Ona ne anlattığın önemli değil. Sadece anlatanın sen olduğunu bilecek."

Phin göğsündeki sıkışıklığı bastırmak için nefes almak zorunda kaldı. "Hoşça kal, Scar."

"Güle güle, Phin."

Cora aramayı sonlandırdı ve Phin yüzüne doğru akan gözyaşlarına engel olamayarak orada öylece yattı. Cora ona doğru eğilerek yanaklarını kuruladı ve o da Cora'nın nefesini içine çekti.

"Üç gündür buradasın," dedi. "Nasıl hâlâ bu kadar güzel kokuyorsun?"

Cora güldü. "Banyonuzdaki duşu kullandım. Hemşireler kullanabileceğimi söyledi." Ayıldı. "Eve gitmem gerekti ve

Sen ameliyattayken duş aldım. Dünya tarihindeki en hızlı duş. Ama her yerim kanıyla kaplıydı."

Phin başını salladı. Ellerine bulaşmıştı. Ama kendi kanıydı. Tetik yok. Spiral yok. Belki de bu SodaPop yüzündendi.

Ve Cora.

"İnanılmazdın, biliyor musun?" dedi, aniden çok yorulmuştu. "Beni bir peçete ve tahta kaşıkla iyileştirdin. Bunu nasıl yapacağını nereden biliyordun?"

"Ben bir kütüphaneciyim," dedi sırtarak. "Pek çok şey bilirim."

"Süper Kütüphaneci," diye mırıldandı. "Uykum var. Kalacak mısın?"

"Evet. burada olacağım."

Sonsöz

Cincinnati, Ohio

25 ARALIK PAZAR, SABAH 8:30

"NEFES AL, PHIN," CORA KATLEDİLDİ AS Taş ustalıkla

ödünç aldıkları karavanı ailesinin
dar sokak. "Her şey girecek. İyiden de öte. Harika olacak."

Harika. Öyle olacak. Phin bundan emin olacaktı.

Onlara yaşattıklarından sonra ailesine daha azını borçlu
değildi.

Baskı yok.

Parmakları SodaPop'un paltosunun içinden geçti ve kız
yanağını nazikçe yaladığında gülümsedi. "Aferin kızıma."

Ailesiyle yüzleşmeye, eve son gelişinde olduğundan daha
iyi hazırlanmıştı. Askeri hastaneden yeni çıkmıştı, vücudu
hala kırık ve kafası darmadağındı. Barda geçirdiği o geceye
kadar olayların üstünü örtmeyi başarmıştı.

Daha sonra, hastanede yatarken, ikizinin endişeli gözlerine
bakmak zorunda kalmıştı. O zamanlar ona bağırması olmasını
tercih ederdi ama hiç bağırılmamıştı.

Bugün ona bağırmayacağını umuyordu ama buna
kesinlikle hakkı vardı.

Hepsi yapardı.

Yine de bu sefer desteği vardı. Onlarla tanıştığı günden beri onu destekleyen Stone ve Delores vardı.

SodaPop'u vardı ve ona sahip olduğu iki ay içinde değerini fazlasıyla kanıtlamıştı.

Ve yanından hiç ayrılmayan Cora Winslow vardı. O şanslı bir adamdı.

"Biliyorum," dedi. "Harika olacak."

Cora'nın yüz ifadesi, umduğu kadar ikna edici olamadığını gösteriyordu.

Omuz silkti. "Ve eğer değilse, eve dönebiliriz." Hâlâ New Orleans'taki ailesine sahip olacaktı.

"Son durak!" Stone neşeyle geri seslendi. "Herkes dışarı."

"Etkilendim Stone," dedi Cora. "Bu kadar büyük bir karavan kullanabildiğini bilmiyordum."

Stone sürücü koltuğundan kalktı ve gerindi. Çok yorulmuş olmalıydı. Neredeyse dümdüz gitmiş, sadece birkaç kısa mola vermişti.

"Ben de öyle. Düne kadar hiç yapmamıştım."

Phin ona bön bön baktı. "Bu şeylerden birini daha önce hiç kullanmadın mı? Ama sürebileceğini söylemiştin."

"Yapabileceğimi söyledim. Yaptığımı hiç söylemedim. Haydi, Phineas. Kalkma zamanı." Stone karavanın kanepesinde yatmakta olan Phin'e elini uzattı.

On beş saat boyunca arabada oturmak zorunda kalmamak zonklayan kolunu rahatlatmıştı, her ne kadar Phin benzinin yolculuk için ne kadar tuttuğunu tahmin etmek bile istemese de. Burke ona bu konuda endişelenmemesini, şirketin bunu halledeceğini söylemişti. Stone ve Delores'in dönecekleri bir hayatları ve bir köpek barınakları olduğu için tatilden sonra kendisi uçacak ve onları geri götürecekti.

Phin, Stone'un tam boyutlu bir karavan kullanma deneyimi olmadığını bilseydi, bu kadar huzurlu uyuyamazdı

son on beş saattir.

Ama buradaydılar ve Stone ödünç aldıkları aracı mahvetmemiştir.

Stone'un elini tuttu, ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu, Cora'nın arka planda gezindiğinin farkındaydı. Sanki düşerse onu yakalayacakmış gibi.

Cora'yı tanıyorsam, muhtemelen yapabilirdi. Kadının yapamayacağı pek bir şey yoktu.

Ailesi onu çok sevecekti.

Phin karavanın penceresinden ailesinin evine baktı ve verandada kimsenin beklememesine şaşırdı. Ama hava soğuktu. Belki de hepsi içeride sıcak kakao içiyordu. Bu her zaman Noel sabahı geleneklerinden biri olmuştu.

Ya da belki de hepsi kaçmış, onun eve dönmesini istememişlerdi.

Cora onun kışına hafifçe vurdu. "Olumsuz şeyler düşünmeyi bırak. Yüzünün her yerinde var. Her şey yoluna girecek."

"Tamam," diye tekrarladı Delores, ama ses tonu daha az emindi. Ailenin, Phin'in sırrını iki yıl boyunca sakladıkları için kızacağından endişe ediyordu.

Phin suçu üstlenecekti. Delores'in ailesi yoktu ve onunkini de kaçırırsa kahrolurdu.

"Dışarı çıkıyoruz." Stone, her ihtimale karşı yanlarında getirdikleri tekerlekli sandalyeden vazgeçerek merdivenlerden inmesine yardım etti.

Phin ailesinin kapısına kadar kendi ayakları üzerinde yürüyecekti.

Cora, her durduklarında anlaşmazlık kaynağı olan boş tekerlekli sandalyeyi iterek, "Saçmalıyorsun," diye mırıldandı.

"Çok güzelsin," diye karşılık verdi ve Cora'nın ters ters bakmasına neden oldu.

"Dikkatimi dağıtabileceğini sanma."

Phin evin ön penceresini işaret etti. "Oh, bakın. Noel ağacı!"

"Ooh." Cora nefesini içine çekti. "Ne yaptığını biliyorum ama ağaç hâlâ güzel."

Çok geçmeden ön kapıya vardılar, Stone ve Delores arkalarından geri çekildiler. Cora tekerlekli sandalyeyi ön verandaya park etti, sonra Phin'in elini tuttu. SodaPop'un başının tepesine dokundu.

Ben . Harika olacak.

Kapıyı çaldı, sonra kapı tokmağını çevirdi, açıldığında şaşırmadı. Bir polis ailesine göre, Bishop'lar ön kapılarını kilitleme konusunda oldukça lakayt davranıyorlardı.

"Um...merhaba?" Kimse onları karşılamak için öne çıkmayınca Phin seslendi.

"Mutfakta! Geri gel."

Annesinin sesiyle Phin'in boğazı düğümlendi. Yavaşça, o ve küçük maiyeti evin arka tarafına doğru ilerledi, orada harika bir koku vardı.

Tarçınlı çörekler. Bir başka Bishop geleneği. Annesi şafakta kalkıp hamuru kabarmaya hazırlardı.

Annesi ocağın başında durmuş, tencerede bir şeyler karıştırıyordu. Kızartma tenceresinde kocaman bir hindi, yanında da bir kase dolma vardı.

Scarlett mutfak masasında oturmuş, mama sandalyesinde oturan güzel bir bebeği besliyordu. İki kadın ve bebek dışında oda boştu.

Jackie Bishop başını kaldırdı ve gülümsedi. "Phineas. Başardın."

Phin gözlerini kırıştırdı. Kucaklaşmalar ve birbirinin üzerine konuşan seslerle çılgınca bir karşılama bekliyordu. Ama mutfak sessizdi. Sadece annesi, kız kardeşi ve yeğeni vardı.

"Ben... Ben yaptım. Merhaba anne."

Jackie sertçe yutkundu ve o zaman gözlerindeki yaşları, kıpırdanırken ellerinin nasıl titrediğini gördü. "Ben..." Devam edemeyerek başını salladı.

Scarlett sessizce, "Eve döndüğünüze sevindik," dedi. "Hem de çok sevindik. Ama seni hemen bunaltmak istemedik. Herkes buradaydı, ama onları bir süreliğine evlerine gönderdik."

Phin rahatlamış bir nefes verdi. "Düşündüm ki..."

Jackie küçük bir hıçkırıkla ocağın üstünü bıraktı. "Yapamam, Scarlett. Sessiz olamam." Phin'e doğru koştu ve kollarını ona doladı.

Cora elini bırakıp geri çekilerek ona annesiyle geçireceği bu anı verdiğinde Phin küçük bir acı homurtusunu bastırdı. Sağlam kolunu Cora'nın etrafına doladı ve yaralı kolunu yanında tuttu.

Annesi ağlıyordu ve Phin kendini boktan beter hissediyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Üzülme," dedi Jackie kırık bir sesle. "Hazır olduğunda eve döneceğini biliyordum."

Phin'in gözleri yandı. "Sen mi yaptın?"

"Tabii ki yaptım." Sustu ve geri çekildi, adamın sargılı kolunu görünce irkildi. "Unutmuşum. Seni incittim mi?"

"Hayır." Aslında yalan değildi. "Ve eğer yaptıysan, seni incittim

İlk önce. Özür dilerim anne."

Çenesini hafifçe kavrayarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Tekrar özür dilediğini duymak istemiyorum. Uzun yıllar boyunca bir polisin eşiydim, Phineas Bishop. TSSB'nin ne olduğunu bilirim. Sana yardım etmemize izin vermeni ister miydim? Evet, tabii ki isterdim. Ama buradasınız. Bir süre daha kalacaksın, değil mi?"

"Elimden geldiğince," diye söz verdi. "En az bir hafta. Belki iki. Ama Cora'nın işe dönmesi gerekiyor."

Jackie tekrar sustu ve Cora'yı selamlamak için dönerken gözlerini önlüğüne sildi. "Hoş geldin, Cora Jane."

Cora güldü. "Sanırım artık tüm adım bu."

"Sana yakışıyor," dedi Jackie ve Cora'ya sıkıca sarıldı. Cora da annesine sarılarak buna karşılık verdi. "Teşekkür ederim çocuğum. Onu eve getirdiğin için teşekkür ederim."

"Zaten geri dönecekti," dedi Cora ona. "Ben sadece ona eşlik ediyordum."

Scarlett kızının dağınık ağzını sildi ve yavaşça ayağa kalktı. "Bir planımız vardı. Kibar ve soğukkanlı olacaktık. Hiç gitmemişsin gibi davranacaktık, sanki bu sadece başka bir ziyaretmiş gibi. Uzakta kaldığın için kendini kötü hissettirmeyecektik." Kız onun önünde durdu, uzun siyah saçları tıpkı hatırladığı gibi sırtından aşağıya doğru örülmüştü. Koyu renk gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Ama bu sıradan bir ziyaret değil. Beş uzun yıl boyunca yoktun. Beş yıl, Phin. Ve bu kadar uzun süre gittiğin için sana çok kızgıyım. Ama yine de sonunda eve döndüğün için çok mutluyum. Seni çok özledim."

Kadın dikkatle onu kucakladı ve adam onu içine çekti, kalbi göğsüne yerleşir gibi oldu. "Özür dilerim."

"Biliyorum." Sanki tekrar ortadan kaybolacağından korkuyormuş gibi ona sarıldı. Adam da bunun adil olduğunu düşünüyordu. "Sadece... bunu bir daha yapma, tamam mı? Beş yıl boyunca değil."

"Yapmayacağım. Eve döndüğümde düzelmiş olmak istedim. Bu kadar berbat değil."

Ona ters ters baktı. "Sanki senin berbat durumda olman umurumuzda. Düzeltilmeye ihtiyacın yok. Sadece burada olman gerekiyor." Sonra yumuşadı, gözlerinde anlayış parıldadı. "Kendini yeterli görmemek çok zor. Bunu anlıyorum. Sadece bir daha gitme, tamam mı?"

"Yapmayacağım." Yemin etmiş gibi hissettim. Bu bir yemindi.

Onun sağlam kolunu okşadı. "Güzel. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Şimdi..." Hâlâ kapıda bekleyen Stone ve Delores'e döndü. "Fark etmediğimi sanmayın."

hizmet köpeği, Delores. Son on sekiz aydır eğittiğin köpek."

Delores bir nefes aldı ve çenesini kaldırdı. "Phin'e rahatlamak istediğinde gelebileceği güvenli bir yer verdik."

Scarlett omuz silkerek, "Biliyorum," dedi.

Hem Stone hem de Delores ona baktı. "Biliyor muydun?" Stone sordu. "Ne kadar zamandır?"

Scarlett gözlerini devirdi. "İki yıldır. Seninle tanıştığından beri. Kendi kasabamda neler olup bittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun, Stone O'Bannion? Ağabeyimle yengem arasında neler olup bittiğini?" Delores'e doğru ilerledi ve eğilerek küçük kadına nazıkçe sarıldı. "Phin'in arkasını kolladığın için teşekkür ederim. Ona SodaPop verdiğin için. Cora bana ona ne kadar yardımcı olduğunu söyledi." Doğruldu ve Stone'a sarıldı. "Sana bir süre daha kızgın kalmak niyetindeydim ama eve döndüğü için çok mutluyum. Teşekkür ederim kardeşim."

Stone sadece başını salladı, hâlâ şaşkın görünüyordu. "Bunca zamandır bildiğinize inanamıyorum. Öğrenmenden çok korkuyorduk."

Scarlett biraz kötü niyetle, "Biliyorum," dedi ve Phin kız kardeşine karşı bir sevgi patlaması hissetti. "Bir süre daha oyalanabilirsin diye düşündüm."

Stone . "İşte buna inanıyorum."

Scarlett Phin'e döndü ve kolunu onun koluna doladı. "Gel bakalım. Yeğeninle tanış."

Ama ön kapı çarparak o anı bozdu. "Jackie," diye gürledi bir erkek sesi.

Baba. Jonas Bishop evdeydi.

"Çıkmaz sokağın tamamını kaplayan koca bir karavan var," diye devam etti Jonas, hâlâ ön kapıdaydı. Ayak sesleri duyuldu ve Phin babasının her zaman eve girerken yaptığı gibi ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardığını hayal etti. "Buraya geldiğinde Phin'e park edecek yer kalmayacak."

Bir an sonra Jonas'ın cüssesi kapı aralığını doldurdu ve yüz ifadesi dondu. "Phin," diye fısıldadı. Bir dua gibi. "Evdesin."

Ve sonra babası ağlamaya başladı. Phin babasını hayatında sadece bir kez ağlarken görmüştü ve bu onu sarsmıştı. Şimdi daha çok sarsılmıştı.

"Baba." Sonra sarıldılar ve Phin de ağlıyordu.

Jonas ona sımsıkı sarılarak, "Evindesin, evindesin," diye fısıldamaya devam etti.

"Ben geldim," dedi Phin, tek koluyla babasını olabildiğince sıkı tutarak.

Sonunda Jonas onu bıraktı ama fazla uzaklaşmadı. Phin'in yüzünü kocaman ellerinin arasına aldı ve neredeyse Phin'i yeniden yıkacak bir merakla ona baktı. Sonra babası Phin'in alnından ve her iki yanağından öperek onu şok etti ve memnun bir iç çekiş yaptı.

Jonas, "Şimdi Noel zamanı," dedikten sonra Cora'ya döndü. "Cora Jane?"

Cora sadece gülümsedi. "O benim."

"Hoş geldiniz. Ve teşekkür . Scarlett bize bez peçete ve tahta kaşıkla nasıl turnike yaptığınızı anlattı. Oğlumuzun hayatını kurtarmışsınız."

Cora'nın gülümsemesi hiç bozulmadı. "O önemli biri. Ayrıca önce benimkini kurtardı. O bir kahraman."

Jonas'ın gülümsemesi Phin'in hatırladığından daha tatlıydı. "Bizim dışımızda birinin bunu görmesine sevindim. Konuşmamız gereken şeyler var Cora Jane. Çok ama çok şey. Gaziler için geçici konut projenizden başlayarak. Yatırım yapmak istiyorum."

Phin gözlerini Cora'ya dikti. "Nasıl...?"

Cora omuz silkti. "Scarlett ve ben her gün telefonda konuşuyoruz."

Scarlett başıyla onayladı. "Artık kankayız."

Stone inledi. "Hepimizin başı belada."
Jonas güldü. "Jackie, hadi şu sıcak çikolatayı içelim.
Diğerleri birazdan burada olur."

Cincinnati, Ohio

25 ARALIK PAZAR, :00

Cora, Phin'i ailesinin oturma odasında, kanepede uyuklarken buldu. Şöminede bir ateş dans ediyordu ve bir duvar boyunca yığılmış birkaç çöp torbası vardı, hepsi ambalaj kağıtlarıyla doluydu, çocuklar hediyeler açıldıktan sonra temizlik yapmakla görevlendirilmişti.

Ne çok hediye vardı. Jonas Noel Baba'yı oynamıştı ve Cora bile hediyeler almıştı. Çok duygulanmıştı.

Gerçek bir aile Noel'i geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Annesi hayatta olduğundan beri. Ama Piskoposlar onu gözlerini kırpmadan ailelerine katmışlardı.

Güzeldi.

Cora kanepenin kenarına oturmuş, Phin'in bandajını dikkatle kontrol ediyordu. Bugün askısını takmak istememişti. Adam ailesinin önünde yara almamış görünmek konusunda çok saçma davranıyordu.

Bugün onunla bu konuda tartışmamıştı. Buluşma konusunda o kadar endişeliydi ki, işleri daha da kötüleştirmek istememişti. Ama buluşma hayal edebileceğinden çok daha iyi geçmişti, bu yüzden yarın askıyı takacaktı.

"Ben iyiyim Cora Jane," diye mırıldandı.

Onun saçlarını okşadı, kutlamayla geçen bir günün ardından sessiz bir anın tadını çıkarıyordu. "Son derece iyisin."

Güldü. "Önyargılısın."

"Öyleyim." Memnun bir şekilde iç çekti. "Güzel bir gün oldu."

"Öyle oldu." Yüzünü buruşturarak oturdu ve yanında yer açtı. "Şimdi daha da iyi," dedi, kolunu onun omuzlarına dolayarak. "Teşekkür ederim. İşleri kolaylaştırdın. Ve ailem seni seviyor, tıpkı söylediğim gibi."

"Tüm izinleri aldıktan sonra evi sakinler için hazırlamama yardımcı olacaklar, bu yüzden sık sık ziyaret edecekler."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim. Bizi ziyaret etmeleri fikri hoşuma gitti."

Biz. Güzel bir sesi vardı.

"Peki... Burke'ün teklifini düşündün mü?" diye sordu.

Ailesine bundan bahsetmemişlerdi ama Burke, Phin'e özel dedektiflik lisansını aldıktan sonra dedektif olarak çalışmasını teklif etmişti. Koruma değil, dedektif.

"Yaptım."

Başka bir şey söylemedi, o da ona bakabilecek kadar geri çekildi. "Ve?"

"Sanırım hayır diyeceğim."

Cora bakakaldı. "Ama New Orleans'a geldiğinden beri tek istediğin buydu, Burke'ün ekibinin tam bir üyesi olmak."

"Biliyorum." Çenesi gerildi ve bakışlarını başka yöne çevirdi, bakışları şöminedeki alevlere takıldı. "Ama sınırlarıma saygı duymam gerektiğini de biliyorum. Yüksek stresli durumlar beni spiral hale getirebilir. Tüm yüksek stresli durumlardan kaçınamam ama..." Sertçe yutkundu. "Senin için orada olmak istiyorum Cora Jane. Arkadaşlarımın yanında olmak istiyorum. Annem, babam, kız ve erkek kardeşlerim için. Yeğenlerim ve yeğenlerim için. Bir daha asla beş yıl boyunca saklanmak zorundaymışım gibi hissetmek istemiyorum."

Gurur onu içten dışa doğru ısıttı. "Bana bakar mısın?" diye mırıldanarak sordu, sonunda o bakana kadar bekledi.

Beklediği gibi, adamın gözlerinde utanç vardı. Bunu kabul edemezdi.

"Aslında rahatladım," diye itiraf etti ve adamın gözleri büyüdü.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sen harika bir adamsın ve Burke'ün senden yapmanı istediği işi yapabilirsin. Ama yapabiliyor olman, yapman gerektiği anlamına gelmez. Bence benim ve diğer herkesin yanında olmak istediğin için bir hayalden geri adım atman seni daha da kahraman yapıyor." Eğildi ve onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Hâlâ Burke için danışmanlık yapabilirsin. Molly beyaz tahtasını çıkardığında beyin fırtınası yapmalarına yardım edebilirsin. Her şeyin içinde olmak zorunda değilsin."

Rahatladığı her halinden belliydi. "Kolay yolu seçiyormuşum gibi hissediyorum."

Omuz silkti. "Yani? Bence biraz huzuru hak ediyorsun, Phin. Bunda utanılacak bir şey yok. Ve rahatladım çünkü bir daha vurulacağın konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. Bu hayatımdan on yıl götürdü, yemin ederim."

Yanağını onun başının üstüne yasladı. "Ben de bu konuda mutlu değildim."

"Onun yerine ne yapmak istediğini biliyor musun?" diye sordu. "Genel müteahhitlik işimi almayı düşünüyordum. Ehliyet. Belki elektrik işlerinde biraz deneyim kazanırım. Belli bir evin ihtiyacı olursa diye."

Cora yüzünü buruşturdu. "Belirli bir ev derken, benim yaşadığım Garden District'teki bir evi mi kastediyorsunuz?"

"Evet," dedi hayıflanarak. "Eninde sonunda tam bir yeniden kablolamaya ihtiyacın olacak."

"Ve sonunda derken, yakında mı demek istiyorsun?" "Evet. Üzgünüm."

"O zaman, bence GC'nin lisansı çok mantıklı. Evimi onarabiliriz ve sonra da veterinerleri eğitebiliriz."

Yardım edin. Onlara pazarlanabilir
bir beceri kazandırın." "Biz. Bunu
sevdim."

Gülümsedi. "Ben de."

"Sık sık Cincinnati'ye gelebilir miyiz? Yeğenlerimin
büyümesini çok özledim. Daha fazlasını kaçırmak
istemiyorum."

"Kesinlikle yapabiliriz. Ayrıca, Scarlett ve ben artık
kankayız. Sık sık ziyarete gelecek."

Sessizce inledi. "Arkadaş olmanıza sevindim ama ikinizin
kanka olması beni çok korkutuyor."

"Olmalı. Gerçekten öyle olmalı." Başını onun omzuna
yasladı. "Ailenizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Bir ailem
olmasını özlemişim." Cora, Phin'in emekli İngilizce öğretmeni
olan annesiyle büyülenmişti ve Jackie de Phin'in kız
arkadaşının kütüphaneci olmasından çok etkilenmişti.

Onun şakağını öptü. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, seni
evlat edindiler."

Gerçekten de çok hoşuna gitmişti. Annesini, büyükannesini
hep özleyecekti. John Robert'ı. İnsanlara yardım etmeye
çalışan babasını, her ne kadar bunu kötü bir şekilde yapmış
olsa da.

Tandy'nin dostluğunu kaybetmesinin yasını tutacaktı ama
en eski arkadaşının bir gün New Orleans'a döneceğini
umuyordu.

Ve bir gün Cora, Patrick'in kaybının yasını bile tutabilir. Ya
da en azından öyle olduğunu düşündüğü kişiyi.

Ama yeni bir aile bulmuştu-Burke'ün insanları ve
Piskoposlar onu kollarını açarak karşılamıştı. Yalnız değildi.

"Mutlu Noeller, Phin."

"Mutlu Noeller, Cora Jane."

Teşekkür

Denizyıldızı-Christine, Sheila, Brian, Kathie ve Cheryl. Plan için teşekkürler!

Robin Bradford kütüphaneciler hakkındaki tüm bilgiler için. Cora sana teşekkür ediyor! Ben de öyle!

Andrew Grey, kelime sayım arkadaşım olduğu için. Ve olay örgüsüne özlediğim o küçük bükümü eklediği için.

Düzenleme için Sarah Hafer. Senin keskin gözlerin benim pek çok hatamı başkaları görmeden yakalıyor.

Bilgisayar bilgisi için James Lee.

Düzeltilmeler için Beth Miller.

Robin Rue, Liz Sellers ve Jen Doyle'a destekleri için teşekkür ederiz. Teşekkür ederiz.

Her zaman olduğu gibi, tüm hatalar bana aittir.

Yazar Hakkında

Karen Rose, yirmi beşten fazla romanın ödüllü, 1 numaralı uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları yirmi üç dile çevrilmiş ve New York Times, Sunday Times (İngiltere) ve Almanya'nın der Spiegel en çok satanlar listelerinde yer almıştır. Kocasıyla birlikte Kuzeybatı Pasifik'te yaşamaktadır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

